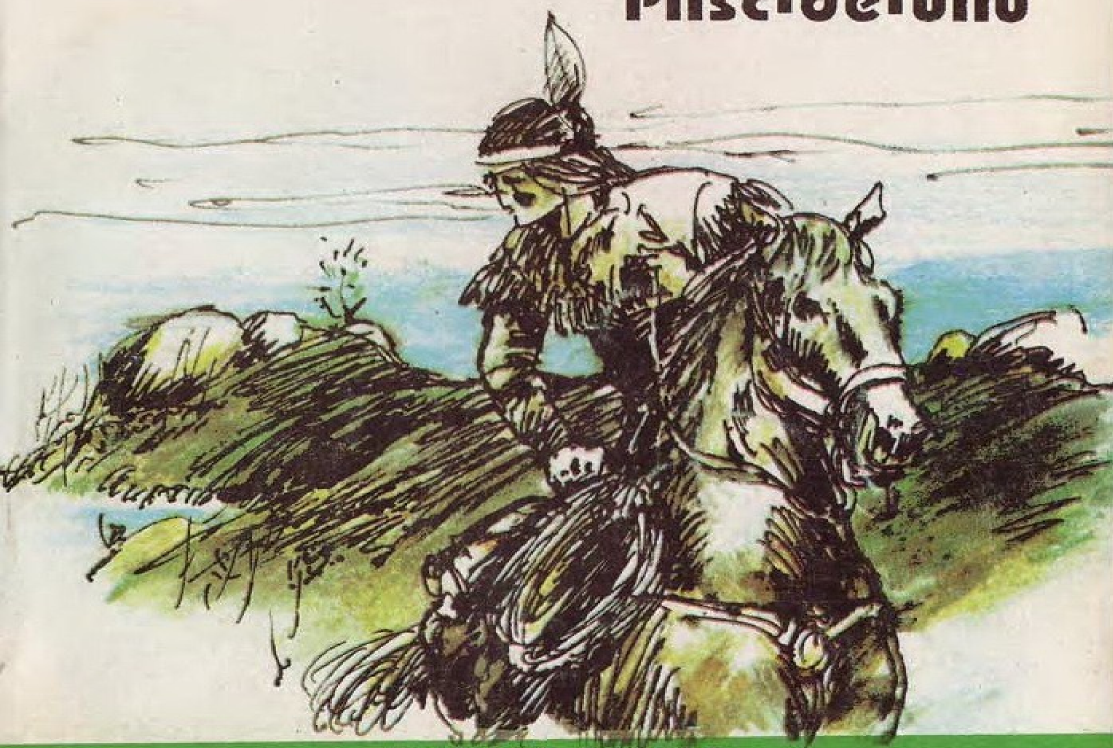
karl may

DE PE TRON LA EŞAFOD

Plisc-de-uliu

EDITURA PALLAS

Consilier editorial
NICULAE GHERAN

KARL MAY
TRAPPER GEIERSCHNABEL

KARL MAY

Opere — 4

Plisc de Uliu

din ciclul

„De pe tron la eşafod”

****

Roman

EDITURA PALLAS

Bucureşti, 1994

Coperta de
SERGIU GEORGESCU
Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

ISBN 973-96430-0-0
973-96430-3-6

CUPRINS

1. Un lord ciudat

Deşi aşezat la revărsarea uriaşului Rio Grande del Norte în mare, râu destul de important şi cu multe mijloace de comunicaţie, oraşul El Refugio era, pe la 1866, prea puţin frecventat din pricina situaţiei tulburi de pe atunci, pe de o parte, iar pe de alta fiindcă ţara, din interiorul continentului prin care curge râul, nu se deschisese încă traficului comercial.

Când *sir* Henry Dryden îşi ancoră vasul încărcat cu arme, bani şi muniţii pentru Juarez în portul acestui oraş, nu se afla aici decât o păcătoasă corabie braziliană şi nici un alt vas mai ca lumea. Lordul avea, pe lângă vaporul lui cel mare, încă două vaporaşe cu elice, care nu se puteau întrebuinţa decât la apă mică şi câteva bărci în care trebuia transportată încărcătura pe uscat. Ancorase cele două vaporaşe şi bărcile de remorcat ceva mai departe şi aici aştepta lordul întoarcerea lui Plisc-de-uliu, trimis de el la Juarez ca să-i comunice sosirea lui. În cabina mică şi cochetă a unuia din vaporaşe stătea într-o seară *sir* Henry Dryden de vorbă cu timonierul său.

— După socoteala pe care mi-am făcut-o eu, zicea englezul, Plisc-de-uliu ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Dacă nu vine nici mâine, plec singur la Juarez.

— Fără pilot? întrebă timonierul.

— Doi din marinarii noştri cunosc drumul până la un punct, de-acolo voi nimeri cred şi mai departe. De altminteri bănuiesc că-l vom întâlni pe Plisc-de-uliu în cale.

— Dar dacă i se va fi întâmplat ceva în drum, acum, la întoarcere?

— Atunci va trebui să mă descurc şi eu cum voi putea.

— Şi dacă nici nu va fi ajuns la Juarez?

— Ei vezi, asta ar fi într-adevăr neplăcut, fiindcă Juarez n-

are cum şti că am sosit şi, ceea ce ar fi şi mai rău, încărcătura ar fi în mare primejdie. Cum vor afla francezii că sunt aici, vor veni negreşit să rechiziţioneze tot ce se găseşte pe vapor.

De-abia sfârşi lordul vorba că şi zăriră, prin uşa deschisă a cabinei, pe cel aşteptat cu atâta nerăbdare.

— Plisc-de-uliu! strigă cu bucurie *sir* Dryden. Slavă Ţie, Doamne!

— Ai şi de ce să-i mulţumeşti, răspunse vânătorul răsuflând uşurat. Ce-am păţit, vai de sufletul meu! Habar n-aveam că sunteţi aici.

— În sfârşit... bine că m-ai găsit. Ei, ce-ai făcut?

— Ce mi-ai spus.

— L-ai găsit pe Juarez?

— Da, dar nu la Paso del Norte, ci la fortul Guadalupe.

— A! Atunci ştia că vii şi ţi-a ieşit înainte?

— Nu, *sir,* socot că nu ştia nimic de asta şi a venit pentru altele. Stai să ţi le spun şi dumitale.

— Sunt foarte curios să aflu ce s-a întâmplat.

— Şi eu. Dar ce-o să zici despre cele ce-ţi voi povesti!

— Aşadar, lucruri importante pentru acţiunea noastră?

— Şi încă altele tot atât de importante.

— Hai, începe, de-abia aştept.

— Mai întâi şi-ntâi, m-am dus la fortul Guadalupe unde am dat de bătrânul Pirnero — un moşneguţ tare cumsecade dar mare măgar — zise Plisc-de-uliu şi, la amintirea bătrânului, îşi ţuguie buzele şi scuipă o dată printre dinţi cu atâta putere, încât scuipatul trecu ca fulgerul pe lângă nasul lordului şi ţâşni prin fereastra deschisă, drept în apă.

— Mă rog, rosti englezul dând repede capul la o parte, pentru mine era „împuşcătura” asta?

— Nu te teme, *sir,* eu nimeresc numai acolo unde vreau şi cu dumneata n-am nimic, aşa că nu era nici o primejdie, răspunse râzând yankeul. Şi după cum spuneam, m-am dus la Guadalupe, unde m-am întâlnit cu Gerard cel oacheş.

Socoteam să mă ducă el la Paso del Norte, dar n-a fost nevoie, căci a venit Juarez la mine — adică la fort. Şi ştii pentru ce, sir?

— Nu.

— Pentru că lupta a şi început. Juarez se agită. Are de partea lui vreo cinci sute de apaşi. Cu ajutorul lor i-a bătut pe francezi la Guadalupe şi acum se află la Chihuahua ca să ia oraşul în stăpânire. De aci se va duce la Monclava ca să te întâlnească pe dumneata.

— În ce loc?

— Unde se împreună Rio Sabinas cu Rio Salado. A socotit că dacă pornim mâine dimineaţă de-aici, o să ajungem în acelaşi timp cu el la locul de întâlnire.

— Dacă n-ar fi atât de întuneric aş pleca chiar acum.

— Ce-are a face! Apa e destul de lată şi la lumina ei se poate vedea foarte bine.

— Juarez o să vină el singur sau o să trimită pe cineva în locul lui?

— Vine chiar el — aşa socot.

— Probabil cu o escortă destul de puternică.

— Se-nţelege de la sine. N-o să fie lipsă de aşa ceva, fiindcă de îndată ce va apărea în Chihuahua au s-alerge mexicanii cu duiumul la el.

— Ştii bine că i-a nimicit într-adevăr pe francezi la Guadalupe?

— Păi dacă am fost de faţă! Ba am dat şi o mână de ajutor.

— Juarez era în fruntea luptătorilor?

— La drept vorbind, nu... Persoanele principale erau Gerard cel oacheş, însărcinat cu apărarea fortului şi Ochi-de-urs, căpetenia apaşilor.

— Ochi-de-urs? spuse lordul ridicând mirat capul. Ce asemănare de nume...

— Cu Inimă-de-urs, nu-i aşa? întrebă vânătorul.

— Da. L-ai cunoscut şi dumneata?

— Mai-nainte nu, doar acum, mormăi Plisc-de-uliu cu o nepăsare prefăcută.

— Ce-ai spus? strigă lordul sărind de pe scaun. Ai cunoscut dumneata acum la Guadalupe pe un indian cu numele de Inimă-de-urs?

— Da.

— Nu se poate... o potrivire de nume... indienii au obiceiul să-şi pună nume de animale...

— Nu-şi pun niciodată doi acelaşi nume.

— Nici atunci când nu sunt din acelaşi trib?

— Şi mai puţin.

— Din ce trib era indianul pe care l-ai cunoscut dumneata la Guadalupe?

— E un apaş şi frate bun cu Ochi-de-urs.

— Ceea ce spui dumneata, mister Plisc-de-uliu, mă uimeşte! Am cunoscut şi eu odinioară un apaş cu acelaşi nume, dar acela a dispărut de foarte multă vreme.

— Aşa e. Fratele său, Ochi-de-urs, l-a căutat ani de-a rândul; la urmă şi-a închipuit că a fost ucis de albi.

— Zici că l-ai văzut dumneata pe acest dispărut, cu ochii dumitale?

— Da.

— Dumneata nici nu ştii ce înseamnă vestea asta pentru mine, zise foarte emoţionat lordul. Şi nu ai aflat unde a fost în tot timpul ăsta?

— Unde vrei să fi fost? Prin savane ori cine ştie pe unde, pieile astea roşii sunt nişte haimanale.

— Ăsta nu. Şi crezi că o să vină şi el cu Juarez?

— Aşa socot.

— În sfârşit, o să pot să-l văd şi eu şi să-l întreb dacă mai ştie ceva de foştii lui tovarăşi de odinioară. Poate că după ce voi găsi o urmă îmi va fi cu putinţă să urmăresc mai departe firul. Mai era cineva cu el, mister Plisc-de-uliu?

— Da, un spaniol — îi zice Mindrello — o indiană, Karja, seniorita Emma şi...

Lordul se plimba agitat de colo până colo.

— Seniorita asta pare să fie măritată, fiindcă mai era acolo unul cu care se zbenguia toată ziua.

— Nu ştii cum îl cheamă?

— Ba da. Îi zice Unger, poreclit Săgeata-trăsnetului. Era şi frate-său acolo, un căpitan de vas.

Lordul puse mâna pe umărul vânătorului. Mâna îi tremura şi glasul de asemenea când întrebă:

— Nu mai era şi altcineva acolo?

— Stai să mă gândesc niţel, milord. Aha, acu mi-aduc aminte... Era unul, o namilă de om cu o barbă până la brâu. E de meserie doctor, dar a fost la vremea lui un mare vânător. Îl porecliseră Stăpânitorul-stâncilor.

— Sternau? întrebă lordul.

— Bine zici, parcă aşa îl cheamă.

— Şi altcineva?

— Un domn bătrân, căruia îi ziceau toţi Don Fernando. Pare-mi-se că e conte, după cum l-am auzit pe Pirnero.

Englezul nu-şi mai găsea astâmpăr.

— Ciudat, foarte ciudat... murmură el. Mai era vreunul cu ei?

— Da, dar ăsta e cel din urmă. Semăna grozav cu bătrânul conte. Sternau îi zicea Mariano.

— Salvat şi el! strigă emoţionat lordul. Spune, spune mai departe, Plisc-de-uliu.

— Stai că spun, milord, numai că mi s-a uscat gâtlejul de atâta vorbă...

— Poftim, bea, zise lordul şi-i puse dinainte o sticlă cu rom şi un pahar.

După ce dădu paharul peste cap, Plisc-de-uliu povesti tot ce aflase din viaţa nenorociţilor aceia pe care mâini criminale îi făcuse să sufere atât. Lordul şi timonierul ascultau cu auzul

încordat la grozăviile pe care le auzeau.

— Atât e tot ce ştiu, încheie vânătorul. Amănuntele le veţi afla de la ei când vă veţi întâlni cu toţii.

— Eşti de părere să plecăm chiar acum, nu eşti prea obosit? îl întrebă lordul.

— Ei aş! Oameni ca de-alde mine nu ştiu ce e oboseala. Dacă vreţi, eu sunt gata, milord. Aveţi toţi oamenii la bord?

— Da. Cazanele sunt şi ele pregătite, după cum vezi.

— Încărcaţi tot în cele două vaporaşe, deşi nu e tocmai bine aşa, dar nu se poate altfel. Eu o să stau lângă cârmaci, pe cel dintâi, ca să vă arăt drumul. Dar dumneata, milord?

— Tot acolo.

— Să nu ancorăm niciodată seara la mal, cum se face de obicei, ci să rămânem tot la mijlocul râului. Oamenii sunt toţi înarmaţi?

— Cred şi eu! Totuşi o să-i controlez. Dumneata du-te şi dă ordinele de plecare.

Vânătorul se duse de la barcă la barcă şi găsi printre marinari o mulţime de cunoscuţi. Ceilalţi păreau de asemenea oameni de încredere. Îl sfătui pe cârmaciul celui de-al doilea vaporaş să se ţină cât mai aproape de ei, pe urmă se întoarse iar pe bord. În curând sirena fluieră şi convoiul se puse în mişcare.

Era o noapte fără lună, dar stelele şi apa luminau îndeajuns ca să se poată orienta. Pe primul vaporaş Plisc-de-uliu stătea lângă cârmaci, iar lordul luă şi el loc alături de el. Amândouă malurile erau înţesate de tufe dese care se întindeau până la pădurile apropiate, pline de copaci bătrâni cu trunchiurile groase şi frunzişul bogat. Prin desişul acestor codri se putea vedea înaintând o ceată de călăreţi în goana cailor. Oamenii erau înarmaţi până-n dinţi, dar caii păreau istoviţi de tot. În frunte mergea Pablo Cortejo, caraghiosul pretendent la preşedinţia Mexicului. Chipul îi era întunecat şi privea posomorât înaintea lui. Oamenii care îl însoţeau nu

erau nici ei mai veseli.

— Afurisită idee să pornească în acelaşi timp cu două vapoare, îi zise Cortejo cu glas scăzut tovarăşului de lângă el.

— Asta n-ar fi nimic, dar mai al dracului e că nu vor defel să se apropie de mal, răspunse acesta morocănos. Socoteam să-i atacăm pe întuneric, dar acum nu mai e chip.

— Fir-ar al dracului de englez! Ne omorâm caii de la San Juan ca să nu-l slăbim din ochi şi totul degeaba.

— Numai prin vicleşug putem pune mâna pe el.

— Dacă se ţine tot la mijlocul râului...

— O să-i fac eu să tragă la mal, fii pe pace!

— Zii, nu te laşi?

— Nu, dacă bineînţeles dai ce ţi-am cerut.

— Bine, dau. Când ajungem unde ziceai tu?

— Peste o jumătate de ceas. Locul e potrivit pentru scopul nostru. Am trecut odată prin partea aceea, ba am rămas chiar o noapte acolo.

— Planul tău s-ar putea să fie bun, numai să reuşim să punem mâna pe englez.

— O să reuşim, senior.

Omul calculase bine timpul. După o jumătate de ceas ajunseră la un cot al râului care forma un fel de peninsulă acoperită cu tufe dese. De aici se putea vedea bine până pe malul celălalt, dar şi de acolo tot aşa de bine dincoace. La vreo cincizeci de paşi de mal începea însă pădurea şi prin desişul ei nu se putea zări nimic. Aci îşi opri Cortejo ceata lui de adunătură.

În timpul acesta, lordul Dryden habar n-avea că era urmărit de o ceată de inşi cu gând să-l prade de tot ce ducea cu el. Soarele se lăsase cam de mult la asfinţit, când primul vaporaş ajunse la cotul pe care-l făcea râul. Lordul şedea cu Plisc-de-uliu lângă cârmaci.

— Mai avem mult până la îmbucătura lui Rio Salado? îl întrebă el pe vânător.

— Vom ajunge mâine pe la amiază şi... dar ia te uită colo, milord, pe malul stâng... parc-ar fi un om.

— Da, s-a aşezat acum pe pământ.

— Nu, nu s-a aşezat, ci a căzut. Pare să fie bolnav sau rănit.

— Aha, uite-l că s-a ridicat iar; ne face semne... parc-ar zice să-l luăm pe vapor.

— Ce-ar fi să trimitem o barcă să-l aducă încoa? Nu se poate să lăsăm un om pierdut în pustietatea asta.

— Stai s-auzim ce vrea... parcă spune ceva...

Îl văzură pe om făcând mâna pâlnie la gură şi-l auziră strigând:

— Juarez!

Acest singur cuvânt îşi făcu efectul.

— E un trimis al preşedintelui, trebuie să-l luăm cu noi, zise lordul. Mă duc eu însumi să văd ce vrea.

— Să nu faci una ca asta, milord. Ne aflăm aici departe de orice suflare omenească şi codrul e des şi nesfârşit, s-ar putea să te ameninţe vreo primejdie. Să trimitem o luntre să-l aducă încoa, fu de părere vânătorul.

Timonierul dădu un ordin şi o luntre cu doi vâslaşi porni spre mal, pe când vapoarele se opriră amândouă in loc.

Cu toate că se însera, se putea vedea bine de pe punte cum luntrea trase la mal şi marinarii schimbară câteva vorbe cu străinul. Pe urmă luntrea veni îndărăt, unul din marinari se urcă pe punte, pe când celălalt rămase jos în luntre.

— Ei, ce e, pentru ce nu l-aţi adus? întrebă lordul.

— Zice că a căzut de pe cal şi şi-a scrântit un picior. Îl doare grozav când îl atingi şi nu-l poţi mişca din loc. Îl auzii că şi-a rupt şi câteva coaste, aşa că nu crede că o să mai scape. Când l-a trântit calul a leşinat şi după ce s-a deşteptat din leşin s-a târât cu mare greutate la mal, cu gând că poate o trece vreo luntre şi l-o vedea cineva.

— Bine, bine, dar de ce ne făcea semne dacă nu vrea să-i

dăm ajutor? întrebă Plisc-de-uliu bănuitor.

— Zice că e un trimis de-al lui Juarez, care i-a poruncit să-i iasă în cale lui *sir* Dryden şi să-i comunice ceva important.

— Hm... nu prea cred să fie aşa... Juarez ştie unde trebuie să ne întâlnim cu el. Dacă a trimis pe cineva înaintea noastră, înseamnă că a schimbat locul de întâlnire sau vrea să ne dea de veste că ne ameninţă vreo primejdie. De altfel, de ce nu ţi-a spus ce are de gând?

— Vrea să vorbească personal cu lordul Dryden; zice că e foarte important şi nu poate spune altcuiva.

— Mie nu mi se pare lucru curat la mijloc. I-ai văzut calul?

— Nu, zice că după ce l-a trântit, a luat-o razna prin pădure.

— N-ai văzut ceva urme de copite prin apropiere?

— Nu, pământul e prea uscat şi nu se cunoaşte nimic.

— Altceva n-ai zărit?

— Nu.

— Trebuie neapărat să văd ce vrea Juarez, hotărî lordul.

— Părerea mea ar fi să se ducă altcineva. Cine ştie câţi inşi vor fi pândind în pădure, zise Plisc-de-uliu.

— Nici nu e nevoie să mă dau jos din luntre, îl întreb numai ce vrea şi mă întorc numaidecât.

— Glonţul te nimereşte şi în luntre, *sir.* Ştii ce, milord? Mă duc eu şi mă dau drept *sir* Dryden. Lordul râse cu poftă.

— Ce, adică n-am eu figură de lord? zise vânătorul cu o mutră caraghioasă.

— Cum să nu! Un lord cât se poate de autentic, răspunse englezul tot râzând.

— Să vezi ce aere o să-mi dau! Ai vreun rând de haine la modă, milord?

— Chiar mai multe dacă vrei.

— Dar joben, mănuşi, cravată şi monoclu, n-ar strica şi o umbrelă, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Te-aş ruga să-mi împrumuţi fleacurile astea — se poate?

Negreşit că englezul nu stătu un moment la îndoială şi rezultatul fu că Plisc-de-uliu coborî ca un adevărat lord pe uscat, după ce avusese mai întâi grijă să-şi vâre pistoalele în buzunar.

Înainte de-a porni de pe bord, îi zise îngândurat lordului:

— Nu ştiu ce să cred, milord. Ori că individul e într-adevăr un trimis de-al lui Juarez, ori toată înscenarea e o cursă în care vor să te atragă. Eu cred mai degrabă că asta e. Dacă se adevereşte ce bănuiesc eu, habar n-am cum o să se sfârşească afacerea.

— Atunci ce-i de făcut, mister Plisc-de-uliu?

— Să staţi pe loc până vin eu înapoi.

— Şi dacă nu te mai întorci?

— Dacă vedeţi că n-am venit până poimâine dimineaţa, plecaţi. De Juarez o să daţi în orice caz. Vă rog însă să fiţi cu ochii în patru. Tare mă tem că se unelteşte pentru la noapte ceva.

— Ce anume?

— Jefuirea bărcilor.

— O să stăm de pază.

— Tunurile să fie pregătite, băgaţi însă de seamă să nu se vadă când le încărcaţi.

— Bine, bine, dar dacă ţi se întâmplă ceva?

— Nu-mi purtaţi mie de grijă. N-au ce face cu mine şi chiar dacă vor voi să mă ţină prizonier, ştiu eu cum să scap şi să mă duc de-a dreptul la Juarez.

— Pe jos?

— Ei aş! Călare.

— N-ai cal.

— Au cei de colo. De altminteri cunosc destul de bine locul şi până pe-noptate am şi ieşit la câmp, iar dacă mi-e calul bun, mâine dimineaţă sunt la Juarez, care va porni probabil

imediat să-i ia de chică pe ticăloşii lui... dracu ştie ai cui or fi!

— Cum o să ştiu ce ţi se întâmplă?

— Dacă pun mâna pe mine o să vedeţi de-aici, iar dacă scap o să auziţi de dincolo. Odată bine înţepenit în şa, nu m-ajunge nici cu tunul. Cunoşti dumneata, milord, ţipătul vulturului mexican?

— Da, foarte bine chiar.

— Când veţi auzi întâiul ţipăt, să ştiţi că sunt liber; la al doilea că am şi încălecat; la al treilea că am luat-o la sănătoasa şi dacă mai auziţi unul din depărtare, sunt în drum spre Juarez.

— O să fim cu mare luare-aminte, mister.

— Atunci să-i dăm drumul! zise yankeul, băgă mâna în buzunarul pantalonilor de stofă fină, scoase un sul de tutun, muşcă o bucată din el şi o vârî în gură.

— Dar bine, *sir,* dumneata nu ştii că lorzii nu mestecă tutun? râse timonierul.

— Ei aş! Tocmai ei îşi pot îngădui o astfel de cheltuială, că au de unde, slavă Domnului! răspunse foarte calm Plisc-de-uliu. Puse apoi umbrela subsuoară şi sări în luntre.

În câteva minute fu la mal. Presupusul rănit de moarte aştepta cu nerăbdare să-l vadă venind. Ochii îi sclipeau fioros şi murmură printre dinţi:

— În sfârşit! Mă, da' tâmpiţi sunt şi englezii ăştia, au şi căzut în capcană... Tii, ce nas are, domnule! Parc-ar fi o trompetă.

Plisc-de-uliu coborî pe mal, pe când cei doi vâslaşi rămaseră în luntre. Le poruncise să fugă îndată ce vor vedea ceva suspect şi să n-aibă nici o grijă de el căci va şti să se descurce şi singur.

Mexicanul se prefăcu incapabil să facă vreo mişcare. Cu mare greu se ridică într-o rână şi zise gemând:

— Ah, senior, nu mai ştiu ce să fac de atâta durere...

Plisc-de-uliu lăsă monoclul să-i alunece jos, se uită cu

băgare de seamă la individ şi întrebă cu glas sforăitor?

— *Where?* Doare rău?

— Cum să nu mă doară, vai de mine!

— A, prost lucru... Cum cheamă?

— Pe mine?

— Yes.

— Frederico.

— Ce este tu?

— Argat.

— Trimis al lui Juarez?

— Da.

— Ce veste?

Mexicanul gemu, ca şi când s-ar fi aflat în ceasul morţii.

În vreme ce vorbea, yankeul se uita cu coada ochiului în juru-i. Nu văzu nimic care să-i dea de bănuit şi nici urme de copite.

— Dumneavoastră sunteţi lordul Dryden? îl întrebă mexicanul.

— Yes, eu lord Dryden, ce vrei spui la mine?

— Juarez e pe drum şi vă trimite vorbă să ancoraţi aici şi să-l aşteptaţi.

— Ah! *Wonderful!* Unde e acum Juarez?

— Vine-ncoa.

— De unde vine?

— A plecat azi două săptămâni din Paso del Norte, mai repede nu putea s-ajungă.

— Foarte bine, dar eu mergem mai departe, o să întâlnim în drum, zise yankeul şi dădu să plece păşind ţanţoş spre mal.

— Stai, milord, dacă ţii la viaţă! strigă mexicanul sărind drept în picioare şi apucându-l de haină.

Plisc-de-uliu ar fi putut dintr-o smucitură să scape din mâna ticălosului, dar luă o altă atitudine. Rămase în loc, ca şi când spaima l-ar fi paralizat.

— *Zounds!* Ce este şi asta? bâigui el.

— Eşti prizonierul meu, asta e.

„Englezul” holbă ochii, apoi întrebă mirându-se:

— Tu nu bolnav?

— Nu, răspunse mexicanul râzând.

— Pungaş! Pentru ce prefăcut?

— Ca să-mi cazi în gheare, milord, răspunse banditul privindu-l cu dispreţ.

— De ce vrei să prinzi? întrebă iar Plisc-de-uliu, părând că nici nu-şi dă seama de primejdie.

— Pentru ca să pun mâna pe încărcătura aceea de colo.

— Marinarii mei o să scape pe mine.

— Ţi-ai găsit! Au şi luat-o la fugă. Şi... ia te uită colo...

Luntrea cu cei doi vâslaşi pornise într-adevăr în grabă când văzuseră că yankeul se lăsase de bunăvoie păcălit. Acesta văzu deodată o ceată de călăreţi ieşind din pădure şi înconjurându-l din toate părţile. Plisc-de-uliu păru uluit şi-i privea cu gura căscată. Călăreţii descălecară şi Cortejo se apropie de presupusul englez.

— Cine eşti dumneata? îl întrebă el răstit.

— Dar dumneata cine eşti? răspunse celălalt înfipt.

— Te-am întrebat cine eşti? strigă Cortejo cu mânie.

— Şi eu tot asta întrebat, zise Plisc-de-uliu. Eu sunt englez de familie mare şi om învăţat, am dreptul de întrebat, nu dumneata pe mine.

— Fie! Mă cheamă Cortejo.

Presupusul lord păru într-adevăr foarte mirat.

— Cortejo? Nu cumva Pablo?

— Aşa mă cheamă, răspunse acesta cu mândrie.

— *Thunderstorm!* Asta nemaipomenit! exclamă yankeul nevenindu-i să creadă.

— Cred şi eu că nu te aşteptai, râse Cortejo. Şi-acum, senior, spune-mi dumneata cine eşti?

— Dryden, răspunse laconic americanul.

— Minţi! Îl cunosc eu foarte bine pe lord, nu eşti

dumneata.

Plisc-de-uliu îşi veni repede în fire. Ascuţi buzele şi din gură îi ţâşni un fir lung de scuipat care trecu pe sub nasul spaniolului, apoi răspunse foarte calm.

— Nu, nu sunt eu.

Cortejo dăduse repede capul la o parte.

— Bagă de seamă când scuipi, senior! se răsti el supărat.

— Aşa şi fac. Nimeresc când vreau şi pe cine vreau, răspunse „englezul” fără să se tulbure.

— Cred că n-ai avut intenţia să mă nimereşti.

— Mai ştii!

— Să nu cumva să-ndrăzneşti... Aşadar, nu eşti lordul Henry Dryden?

— Nu.

— Atunci pentru ce te-ai dat drept Dryden?

— Fiindcă sunt.

Felul lui de-a nu se sinchisi de nimic îl cam scoase pe Cortejo din pepeni.

— Cum, domnule, eşti sau nu eşti Dryden? strigă el înfuriat.

— Ai fost dumneata vreodată în Anglia? întrebă yankeul foarte calm.

— Nu.

— Atunci nu mirăm că nu ştii. Lord numai feciorul cel mare, ceilalţi nu lord.

— Şi dumneata eşti un frate mai mic de-al lordului Henry?

— *Yes.*

— Cum te cheamă?

— *Sir* Lionel Dryden.

— Hm. Nu prea semeni cu fratele dumitale.

Plisc-de-uliu făcu să ţâşnească scuipatul drept pe sub nasul lui Cortejo.

— *Nonsense!* Prostii! murmură el.

— Cum adică, tăgăduieşti?

— *Yes.*

— Că nu semeni cu fratele dumitale?

— Tăgăduiesc, fiindcă nu eu, ci el nu se aseamănă cu mine.

Spaniolul nu ştia ce să mai zică. Siguranţa şi nepăsarea englezului îl impresionau.

— Bine, fie şi-aşa, dar eu îl aştept pe fratele dumitale, nu pe dumneata, spuse el în cele din urmă, neştiind ce să răspundă la argumentul „englezului”.

— Lord Henry? Pentru ce aştepţi pe el?

— Am aflat că însoţeşte încărcătura.

— Nu adevărat, eu însoţesc.

— Şi lordul unde e?

— La Juarez.

— Aşa? Atunci a luat-o înainte. Dar Juarez unde se află acum?

— La Paso del Norte.

— Şi dumneata unde duci încărcătura?

— La fortul Guadalupe.

Un zâmbet de triumf flutură pe buzele lui Cortejo.

— Lasă că n-ajunge ea până acolo. Trebuie s-o descarci aici şi să mi-o predai mie.

Englezul aruncă o privire în juru-i. Părea că nici nu ia în seamă ce vede, totuşi ochii lui de vânător văzură ceea ce vroia să vadă. Într-o clipită ştiu care va fi calul care-l va duce de-aici.

— Să o predau? Pentru ce?

— Fiindcă am trebuinţă de ea.

— Da? Eu nu vând nimic.

— Nici nu am de gând să ţi-o cumpăr, ci îmi iau eu în dar amândouă vaporaşele şi bărcile cu tot ce se află în ele.

— În dar? Eu nu dăruiesc nimic.

— O să te silesc...

— Să mă sileşti? râse cu poftă yankeul şi scuipatul lui

ţâşni drept pe pălăria lui Cortejo, apoi se prelinse încet în jos de pe borurile ei.

— Ce faci, omule? răcni spaniolul. Ştii dumneata că asta e o insultă?

— Dă-te la o parte din drum, răspunse foarte liniştit Plisc-de-uliu. Eu englez. Un gentleman poate scuipat unde are poftă. Cine nu vrea stropit scuipatul, dat la o parte.

— Lasă că o să te fac eu să-ţi treacă pofta de glume. Acum e vorba de încărcătura vaselor pe care trebuie să mi-o predai.

— Nici nu gândim!

— Te silesc s-o faci. Eşti prizonierul meu.

Pşşş! ţâşni iar scuipatul pe sub nasul lui Cortejo.

— Prizonier? Zău? Foarte bine. Vreau eu de mult să fiu prizonier.

— Ţi s-a împlinit dorinţa. Să dai poruncă imediat oamenilor dumitale să stea pe loc.

— O să dau.

Zicând acestea, „englezul” făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă, atât de tare cât să se audă pe vapor:

— Staţi pe loc! Aici Cortejo!

Acesta îl trase repede de mânecă:

— Cine dracu te pune să-mi spui numele? Nu e nevoie să ştie nimeni cine sunt, zise el cu ciudă.

— Păi de ce ai spus cine eşti? întrebă cu o mirare prefăcută „englezul”.

— Nu ca să zbieri cât poţi şi s-o afle ceilalţi. De altminteri, nu e vorba să oprească vapoarele, ci să le descarce.

Plisc-de-uliu clătină capul şi răspunse foarte liniştit:

— Nu au să descarce.

— De ce?

— Fiindcă nu dat eu voie.

— Da? O să vedem noi... Câţi oameni ai la bord?

— Nu ştiu, eu uituc din fire, aduc aminte abia târziu.

— Bine, o s-o aflăm noi şi singuri. Acum dă ordin să acosteze vapoarele.

— Nu dau ordin.

— Senior Dryden, zise Cortejo, punându-i ameninţător mâna pe umăr, bărcile trebuie să tragă la mal chiar înainte de-a se întuneca. Dacă nu dai ordinul pe care ţi-l cer, voi şti eu să te silesc.

— Sileşti? Cum? întrebă Plisc-de-uliu foarte liniştit, şi vârî amândouă mâinile în buzunarele pantalonilor, ca şi când nici nu şi-ar fi dat seama de situaţia gravă în care se afla.

— Cu bătaia. O să pun să ţi se dea cincizeci de lovituri de băţ.

— Numai cincizeci?

— Senior, eşti nebun? strigă Cortejo înmărmurit.

— *Well!* Dar şi d-ta.

— Bine. Dacă ţi se par prea puţine, o să ţi se dea atâtea, până ce te vei sătura.

Plisc-de-uliu înălţă din umeri şi zise cu dispreţ:

— Să mă bată... pe mine, un englez veritabil?

— Poţi să fii de o sută de ori englez veritabil şi de-o mie de ori fecior şi frate de lord, o să te bat măr, dacă nu faci cum îţi spun.

— Încearcă!

— Descălţaţi-l! porunci Cortejo mexicanilor.

Nu văzu privirea pe care vânătorul o aruncă în timpul ăsta asupra unui roib care părea să fie cu adevărat o minune de cal. Nu văzu nici mişcarea pe care o făcu Plisc-de-uliu scoţând pe jumătate revolverele din buzunare, ci mormăia mereu ameninţător:

— O să pun să te bată ca pe o haimana, ca pe un derbedeu, dacă nu asculţi de poruncile mele... Şi cu ochii mei o să văd cum o să te tăvăleşti în ţărână cerând iertare...

— Nu prea cred că or să-ţi vadă ochii aşa ceva, răspunse yankeul şi într-o clipită îl plesni cu ţevile revolverelor peste

ochi pe spaniol, apoi se auziră aproape în acelaşi timp două împuşcături şi doi din mexicani se prăbuşiră la pământ.

Cortejo căzuse jos şi dădea din mâini şi din picioare, nebun de durere. Răgea ca o fiară rănită şi ochii i se umflaseră cât cepele. Mexicanii rămaseră ca împietriţi, neaşteptându-se la un astfel de atac neprevăzut. Se temeau parcă să facă vreo mişcare, de frica „englezului” acesta trăsnit. Atâta îi fu de-ajuns lui Plisc-de-uliu, care sări ca fulgerul în spinarea roibului pe care îl ochise mai adineauri şi scoase un ţipăt ca al vulturului. În clipa următoare se auzi al doilea ţipăt şi roibul, izbit cu putere în burtă, o luă la goană spre pădure. Mexicanii stăteau înlemniţi. La al treilea ţipăt, vânătorul pieri pe sub copaci şi, când se auzi al patrulea ţipăt, Plisc-de-uliu era departe.

De-abia acum se treziră mexicanii din buimăceală.

— După el! După el! răcniră ei sărind în şa.

Numai câţiva rămaseră lângă Cortejo ca să nu-l lase singur.

— Ochii... ochii mei! Se văita el zvârcolindu-se de durere. Duceţi-mă la mal să mă răcoresc... nu mai pot... nu mai pot de durere... gemea nenorocitul întruna.

Îl duseră la mal şi-i puseră o cârpă muiată pe ochi, ceea ce îi mai alină niţel durerile.

Mexicanii porniţi în urmărirea lui Plisc-de-uliu se întoarseră foarte repede, zicând că pierduseră urma fugarului. Adevărul era că mai mult îi interesa prada de pe vapor decât englezul acela trăsnit care, în afară de cele două revolvere, nu părea să aibă altceva de preţ asupra lui, ca să merite atâta osteneală. Numai proprietarul roibului nu mai putea de necaz că rămăsese fără bunătate de cal. Dar lucrul era lesne de-ndreptat. Cele douăsprezece gloanţe ale lui Plisc-de-uliu, trase la repezeală, uciseseră şase mexicani şi caii rămăseseră fără stăpân, aşa că avea de unde alege.

Trupurile mexicanilor ucişi fură aruncate repede în apă,

dar răniţii le dădeau de furcă, fiindcă nu ştiau ce să facă pentru moment cu ei.

— Aş şti eu unde i-am putea pune la adăpost, zise unul din mexicani.

— Unde? întrebă Cortejo, pe care îl mai slăbiseră durerile.

— Am un prieten la vreo trei mile engleze de aici şi care locuieşte într-o casă de buşteni; îi putem duce acolo şi să-i lăsăm până ce s-or tămădui.

— Ah, de m-aş putea duce şi eu cu ei! oftă spaniolul.

— Cine te împiedică?

— Crezi că pot pleca de-aici?

— Pentru ce nu? Cum nu mai vezi, tot nu ne poţi folosi la ceva.

— Poate că mi-o mai trece la unul din ochi, peste noapte.

— Tot ce se poate, ar fi însă mai bine să te duci undeva să te cauţi. Spune-ne nouă ce e de făcut şi ne vom descurca şi fără dumneata.

— Nu, nu, trebuie să rămân.

Se înserase. Aprinseră un foc de vreascuri şi se aşezară toţi, tăcuţi, în jurul lui. După câteva vreme, mexicanul care părea mai isteţ şi-i plăcea să facă pe şeful, se ridică şi făcu semn câtorva din tovarăşii lui să-l urmeze. Când fură niţel mai departe, unul din ei îl întrebă în şoaptă:

— Pentru ce ne-ai chemat?

— Mi-a venit un gând năstruşnic, dar să nu-i spuneţi nimic lui Cortejo.

— Bine, n-o să-i spunem. S-auzim despre ce e vorba.

— Mai întâi aş vrea să ştiu un lucru. Ce părere aveţi despre Cortejo ăsta?

— Dar tu?

— Păi... eu cred că e un mare dobitoc.

— Zău? Nu prea păreai să i-o arăţi.

— Atunci aş fi fost eu un mare măgar. Nu cumva v-aţi închipuit voi, măi proştilor, că o s-ajungă unul ca el

preşedinte?

— Asta nu!

— Cred şi eu. Aşadar aflaţi de la mine că Pantera Sudului s-a întovărăşit cu el numai şi numai pentru a trage foloase de pe urma lui. De ce să nu facem şi noi la fel, adică să punem mâna pe chilipir?

— Fără Cortejo? Ei drăcie, ştiţi c-ar fi şi asta ceva?

— Ei... ce ziceţi de ideea mea?

— Minunată!

— Aşa e! Murmurară şi ceilalţi.

— Şi e lesne de făcut ce-am pus la cale.

— Nu prea cred. Ce, crezi că o să vrea Cortejo?

— Parcă o să-l întrebăm! Ehehei, de-aş şti eu că sunteţi voi oameni cu care se poate vorbi făţiş... Credeţi voi că o să se sinchisească vreun câine măcar dacă n-o mai fi Cortejo?

— Păi... partizanii lui.

— Ăia suntem noi.

— Şi fie-sa?

— Ce ne pasă nouă de ea! Oricum, aşa cum e el acum, n-o să vadă nimic din ce s-o întâmpla, îi vârâm cuţitul în piept şi gata!

— Să-l ucidem? Brr!

— Lasă că au mai murit şi alţii. Ia gândiţi-vă ce pleaşcă ne aşteaptă.

— Auzeam că ar fi vreo câteva mii de puşti. Astea fac bani, nu glumă.

— Şi nu ştiu câte tunuri...

— Eu ştiu şi mai mult. Zice-se că pe vapor s-ar afla şi banii trimişi de Anglia lui Juarez... milioane, fraţilor!

— Zău?!

— Să-i lăsăm noi lui Cortejo, ca să-i arunce pe fereastră pentru gustul de-a se alege preşedinte ai?

— Ştii sigur că sunt şi bani?

— Mai încape vorbă! Am aflat de la spionii Panterei şi ăia

ştiu ce spun.

— Atunci am fi nişte neghiobi dacă i-am lăsa banii.

— Să punem mâna pe ei. Când e vorba de milioane nu mai încape codeală. Deocamdată să iscodim cam ce zic ai noştri, pe urmă vedem noi ce e de făcut.

— Păi, Cortejo ne-a fost şef şi nu s-a tocmit niciodată la plată. Ba ne-a lăsat să facem ce-am vrut fără să murmure, de pildă cu jefuirea conacului del Erina. N-aş vrea să-l omorâm. Am putea să scăpăm de el pe altă cale. De pildă, să facem o plută şi să-i dăm drumul pe apă, poate l-o vedea careva şi l-o trage la mal.

— Ar fi şi asta ceva. Planul nu e rău. Ce ziceţi voi, băieţi?

Toţi fură de aceeaşi părere şi hotărâră să-şi pună planul în aplicare.

— Dar cu răniţii ce facem? Dacă o fi să împărţim cu ei nu ne alegem cu mare lucru. Socot că n-ar fi rău să ne descotorosim şi de ei, zise mexicanul care făcea pe şeful.

— Bine zici, îşi dădură cu părerea ceilalţi.

— Să-i punem şi pe ei pe plută împreună cu Cortejo.

— Nu, zise unul, care părea mai bun la suflet. Sunt tovarăşii noştri, poate mor la noapte. Acum e vorba să scăpăm de Cortejo, ca să punem mâna pe pradă, dar fără un conducător nu se poate. Să alegem pe unul din noi.

În vremea asta se apropiară şi ceilalţi mexicani şi ţinură cu toţii sfat. Cortejo, care auzea vorbindu-se în şoaptă, deveni bănuitor.

— Ce vă tot şuşotiţi acolo, întrebă el cu oarecare frică.

— Păi... ne-ntrebăm şi noi ce e de făcut, răspunse mexicanul care făcea pe şeful.

— Cum ce e de făcut? Vapoarele aşteaptă pesemne întoarcerea englezului; până să vină el, punem noi stăpânire pe tot.

— Bine, bine, dar cum s-ajungem la ele? N-ar fi bine să întocmim câteva plute la repezeală?

— Ar fi şi nu prea, fiindcă pluta e greu de cârmuit. Ah, de-aş avea eu iar vederea, într-un ceas ar fi şi vapoarele şi bărcile în stăpânirea mea.

— Nu cred, senior. Luntre n-avem şi nici plute nu ne laşi să facem.

— Treceţi înot.

— Vezi că nu toţi ştiu să înoate.

— Nici nu e nevoie. Creşte destulă papură pe mal. Faceţi-vă fiecare câte un snop mare din lemn şi trestie, legaţi-l strâns, încălecaţi pe ele şi cât ai clipi aţi ajuns la bărci.

— Da, dar praful de puşcă se udă în apă.

— Nu luaţi puştile cu voi, ci numai machetete[1]. Apropiindu-vă unul câte unul nu veţi fi văzuţi şi până să prindă ei de veste, voi aţi şi năvălit pe vapor şi în bărci şi-i înjunghiaţi pe marinari, fără să le lăsaţi timp să se dezmeticească. Ah, de-aş putea fi şi eu de faţă!

— Nimic mai lesne, senior. Facem o plută mai mărişoară pentru dumneata şi te luăm cu noi.

— Degeaba, tot n-o pot cârmui.

— Nu-i nimic, îţi dăm oameni să te ajute.

— Aşa ar mai merge. Durerile mi s-au mai potolit niţel şi nădăjduiesc ca până mâine să pot deschide un ochi; s-ar putea însă întâmpla ca până atunci să fie prea târziu.

— Atunci să ne grăbim.

— Se mai vede lumină pe vapor?

— Nu, e întuneric beznă.

— Dorm, pesemne. Cred că primejdia a trecut. Nişte proşti. Voi să vă împărţiţi aşa ca să ştiţi mai dinainte care la ce barcă să se repeadă. Să stingem şi noi focul, ca să nu vadă ce facem. Acu', duceţi-vă de adunaţi trestie şi crengi ca să faceţi pluta.

— Da, senior; dumneata la care din vase vrei să te duci?

---

[1] Armă albă specifică Americii Centrale şi de Sud. Unealtă pentru tăiat trestia de zahăr.

— La vaporul din cap. Încărcătura rămâne până mâine în bărci, să nu s-atingă nimeni de ea.

— Pentru ce, senior?

— Ca să pot s-o văd şi eu.

Era o mare nesocotinţă din partea lui Cortejo să ceară să fie dus pe vapor. N-avea însă destulă încredere în oamenii aceştia de adunătură şi socotea că prada va fi mai sigură dacă va lua şi el parte la atac. Ceea ce convenea de minune mexicanilor.

— E mare pluta? întrebă Cortejo când i se spuse că totul e gata.

— E lungă de doi metri şi jumătate şi lată de doi, răspunse şeful mexicanilor.

— Prea mică, zise spaniolul clătinând capul.

— Cum prea mică, senior? Încape doar foarte bine un om.

— Da, dar plutaşii?

— Au să vină înot pe lângă plută ca s-o împingă încotro va fi nevoie. Dacă am fi făcut-o mai mare, se vedea de pe vapor şi ne vâram în bucluc.

— Bine, fie şi aşa; acu', încă un lucru. Să nu cumva să vă atingeţi de încărcătura ce se află în bărci şi pe vaporaşe, fiindcă totul e al meu, aţi înţeles?

— Păi noi să nu ne-alegem cu nimic, senior?

— Nu, ştiţi doar pentru ce ne trebuie.

— Cum aşa? Să muncim şi să ne punem viaţa în primejdie pe degeaba?

— O să vă împart a zecea parte din ce-om găsi.

— Cam puţin, senior...

— Ei aş! Pe vaporaşele astea se află milioane aşa că vi se cuvine, la un milion, o sută de mii; ia socoteşte acum cât vine de cap.

— Aşa da, vezi, la asta nu ne-am gândit. Bine, atunci ne-nvoim.

— Cred şi eu.

Dacă ar fi putut vedea Cortejo privirile pe care şi le aruncau mexicanii, s-ar fi îngrozit.

— Stingeţi focul, le porunci el, e timpul să începem.

Mexicanii tremurau de lăcomie la gândul că vor pune în curând mâna pe atâta bănet. Îşi lăsară puştile la marginea pădurii, apoi fiecare se lungi pe mănunchiul de trestie şi crengi; cei doi care trebuiau să conducă pluta îl aşezară pe Cortejo pe ea şi-şi dădură drumul pe apă.

Mexicanii înotau lesne şi înaintau în tăcere spre vaporaşele ancorate în mijlocul râului, când deodată de pe puntea primului vapor porniră câteva rachete, care luminară ca ziua. Spaima mexicanilor, când văzură că marinarii erau toţi la posturile lor, nu se poate descrie.

— Foc! comandă lordul.

Gloanţele căzură şi împroşcară apa în jurul înotătorilor, din care mulţi se duseră la fund. Un glonţ nimeri pe unul din conducătorii plutei.

— Santa Madonna! răcni el, mi-a zdrobit braţul şi într-o clipă dispăru în apă.

— Ajută-te de cel sănătos, îl povăţui Cortejo.

— Prea târziu, senior, nenorocitul a fost pesemne lovit şi în altă parte, fiindcă s-a dus la fund, răspunse celălalt, speriat.

— Ţine-te atunci tu bine. Ce s-a întâmplat? Că eu nu văd nimic.

— Au aruncat rachete de pe punte.

— Şi mitraliere?

— Da, senior.

— Grăbiţi-vă, s-ajungem mai repede.

— Cine? Fug toţi, adică atâţia câţi au mai rămas.

— Aşadar, lovitura a dat greş?

— Mai întrebi!

— De-aş fi avut eu ochii zdraveni nu se întâmpla una ca asta.

— Nu prea cred. Vederea nu te fereşte de gloanţe.

— Du-mă la mal.

— Nici prin gând nu-mi trece! răspunse omul pe alt ton. Nu te duc nici la mal, nici aiurea.

— Pentru ce?

— Fiindcă aşa am poruncă.

Cortejo înlemni. Înţelese primejdia în care se afla.

— De la cine?

— De la camarazi.

— Aşadar răscoală pe faţă?

— Zi-i cum vrei. Aş putea să te las acum în voia sorţii, atât timp însă cât mă simt sigur pe apă, stau să-ţi dau răspuns.

— Şi de ce v-aţi revoltat?

— Fiindcă nu mai avem trebuinţă de dumneata, ba ne şi împiedici de la treabă.

— V-am făgăduit...

— Ce mai pricopseală! Ne luăm noi singuri tot, nu o parte.

— Aşa? Omule, spune-mi adevărul, aţi hotărât să vă descotorosiţi de mine? întrebă el îngrozit.

— La-nceput vroiau să te ucidă, pe urmă s-au gândit să-ţi dea drumul pe apă şi ce-o mai fi, treaba dumitale.

— Nu te las să pleci! strigă Cortejo apucându-l pe dibuite de mână.

— Zău! Ia să-ţi arăt eu acu' dumitale ce lesne te poţi scăpa de un orb, zise mexicanul şi cu o smucitură îşi trase braţul din mâna spaniolului.

— Şi acu', senior, râse mexicanul, du-te pe apa sâmbetei. Vezi numai să nu pună englezul mâna pe dumneata.

După ce zise aceste cuvinte, mexicanul împinse o dată cu putere pluta şi porni înot, îndărăt spre mal.

Cortejo simţise ceva, de aceea întrebă cu glas tremurat:

— Ai plecat?

Nici un răspuns.

— Răspunde, pentru Dumnezeu! se rugă el.

Nu se auzi însă nimic.

— Singur... singur, orb şi părăsit, hărăzit morţii, gemu el. Ce să fac... cum să scap?

Cu toată situaţia disperată în care se afla, tot mai spera încă.

— Ce-ar fi să încerc s-ajung la mal înot? O să-i judec, să le placă şi lor! Nu se poate să nu fie câţiva din ei care să-mi fi rămas credincioşi.

Se lăsă jos în apă, ţinându-se însă bine cu mâinile de plută. Nu vedea unde se află, dar băgă de seamă că pluta, în loc să se îndrepte spre mal, nimerise într-o vâltoare şi se răsucea în loc.

— Nu merge! Se tânguia el. Sunt pierdut... Nu mai e scăpare pentru mine. Să strig după ajutor, ar fi şi mai rău. Ar pune lordul mâna pe mine şi tot pierdut aş fi. Să mă urc iar pe plută, poate că m-o duce ea singură la mal.

Aşa şi făcu. Lupta cu vâltoarea îl obosise. Ochii îl usturau. Muie cârpa în apă şi o legă la loc.

Cu toată căldura care domneşte peste zi în ţările acelea, nopţile sunt răcoroase. Hainele de pe el erau leoarcă. Îl cuprinse un tremur şi cu fierbinţeli. Ar fi vrut să ţipe de durere, dar de frică se stăpâni.

Clipele i se păreau ani. Pluta ieşise din vâltoare şi ajunse la mal. Simţi o zguduitură, apoi nimic. Pipăi cu mâna şi dădu de o cracă de care se agăţă cu toată puterea care-i mai rămăsese. Se târî pe mal. Păpuriş şi tufe.

— Mai întâi să mă ascund, ca nu cumva să dea mexicanii de mine, îşi zise el.

Pe dibuite găsi un ascunziş unde credea că va fi la adăpost.

— Cel puţin am scăpat de înec, murmură nenorocitul. Tot e şi asta un noroc. Poate că voi putea fi salvat în cele din urmă.

Oboseala şi durerile îl prididiră şi adormi. Îl trezi frigul şi

simţi, după boarea de vânt, că zorile se apropiau. Văzu cu bucurie că poate zări cu un ochi. Când răsări soarele, o rază aurie străbătu spre el, ca prin ceaţă. Înţelese că ochiul stâng îi rămăsese zdravăn şi că în curând umflătura de pe pleoapă va dispărea. Ducea din când în când mâna la ochi şi din ce trecea o desluşea mai bine.

Deodată i se păru dă aude tropot de cal. Auzi chiar un nechezat.

— Cine să fie? Să strige după ajutor? Dar dacă e vreun duşman?

După ce luntrea în care se aflase Plisc-de-uliu porni spre mal, cei de pe punte aşteptau cu nerăbdare să vadă ce se va întâmpla. Urmăreau cele ce se petreceau cu o încordare de neînchipuit. Auziră deodată o împuşcătură, apoi altele şi iar altele.

— Doamne, l-au omorât!... se tângui lordul.

— Nu cred, răspunse timonierul. Deşi n-am ocheanul la mine ca să văd mai bine, mai degrabă cred că-i omoară el pe ei.

Se auzi un ţipăt de vultur, pe urmă altul.

— În sfârşit, scapă... Uite-l pe cal, strigă lordul.

— A pornit spre pădure, adăugă timonierul.

Iar un ţipăt de vultur, urmat de un altul mai îndepărtat.

— E în drum spre Juarez! zise englezul plin de bucurie. Dar stai, mexicanii s-au luat după el... Numai de nu l-ar ajunge...

— Nu-i duc eu grijă, râse timonierul mulţumit. A, dar pe cine duc ticăloşii ăia la râu?

Lordul îşi îndreptă ocheanul într-acolo.

— Cortejo e, trebuie să fie rănit... Îl spală pe ochi... mai mult nu pot vedea, zise lordul mirat.

Marinarii din bărci auzeau gemetele şi răcnetele de durere ale lui Cortejo, care încetară apoi încetul cu încetul.

— Trebuie să fi fost rănit rău, îşi dădu cu părerea

timonierul.

— Las' c-a meritat. Mult aş da să-l am în mână pe ticălosul ăsta, zise lordul.

— O să-l prindă Juarez când o veni.

— Aşa sper. Din nenorocire, s-a întunecat şi nu se ştie ce se poate întâmpla. Poate că se duc p-aci încolo când vor vedea că planul lor a dat greş.

Dar nu era aşa, căci peste puţin timp îi văzură pe mexicani înapoindu-se şi aprinzând focul, a cărui lumină se răsfrângea în apă.

— N-au plecat, milord, zise timonierul. Oare să fie vreun semn rău pentru noi?

— Bun în nici un caz; probabil că au intenţia să ne viziteze la noapte, ca să pună mâna pe încărcătură şi pe persoana mea în acelaşi timp. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Să pregătim mitralierele, ca să-i putem primi cu mare alai. Cred că vor să-şi facă o plută cu care să se apropie de vasele noastre.

Mai trecu vreo jumătate de ceas, apoi focul din tabăra mexicanilor se stinse. Deodată, timonierul, care cerceta mereu suprafaţa râului, strigă:

— Vin!

— Să facem lumină?

— Da, dă-i drumul.

O rachetă ţâşni şi lumină apa. De la mal şi până la mijlocul râului se vedeau mexicanii, cap lângă cap, înaintând înot.

— Foc! comandă lordul.

Mitralierele începură să ţăcăne. Se auziră răcnete şi gemete, apoi se făcu iar linişte.

— Daţi drumul la rachete, cât mai multe! strigă timonierul.

La lumina lor se vedeau desluşit mexicanii rămaşi în viaţă, înotând cu disperare spre mal. O plută, pe care zăcea întins uri om, o luă la vale. Dacă ar fi bănuit lordul cine se afla pe plută, ar fi trimis îndată o luntre după ea, dar nici prin gând

nu-i trecea că trupul acela, care părea neînsufleţit, era al lui Cortejo.

— S-au întors la mal, am scăpat de ei pentru totdeauna! strigă cu bucurie timonierul.

— Asta nu se ştie, poate că vor încerca un nou atac, răspunse îngrijorat lordul.

— Ce să mai aşteptăm atunci? N-ar fi mai bine să ne îndepărtăm de locul acesta primejdios?

— Bine, bine, dar ce facem cu Plisc-de-uliu?

— Lasă că ne găseşte el. În nici un caz nu poate fi înapoi decât mâine dimineaţă, până atunci avem tot timpul să ne întoarcem.

— Credeţi că mexicanii se vor lua după noi?

— Pe întunericul ăsta? Ar trebui să fie nebuni!

— Dar nouă nu ni se poate întâmpla nimic?

— Nu, deşi trebuie să trecem de un cot primejdios, vom merge însă cât se poate de încet.

— Bine, fie şi-aşa.

Timonierul dădu un ordin, care se transmise aproape în şoaptă de la barcă la barcă şi în curând convoiul se puse în mişcare.

Pe mal, mexicanii aprinseseră iar focul ca să-şi usuce hainele ude. De-abia acum văzură ei ce dezastru făcuseră mitralierele în rândul lor. Lipseau treizeci de inşi.

— Fir-ar al dracului de englez! scrâşni şeful. Cum le-a venit să sloboadă rachetele taman când eram noi la jumătatea apei?

— Ne-au simţit pesemne, răspunse unul din ei.

— Nu se poate, trebuie să fie altceva la mijloc.

— Îmi cam dau eu cu gândul care a fost pricina, zise un al treilea. Au văzut că stingem focul şi şi-au închipuit de ce.

— Să ştiţi că aşa trebuie să fie. Să pornim iar la atac, dar să lăsăm focul aprins.

— Păi atunci au să ne vadă venind.

— Să mergem niţel în susul râului, trecem apoi înot pe malul celălalt şi le ieşim înainte pe neaşteptate. A, dar ia uitaţi-vă, ce dracu fac acolo?

Pe coşurile celor două vaporaşe izbucniră scântei şi se auzi duduitul motoarelor.

— Să ştiţi c-au plecat! strigă înfuriat şeful mexicanilor.

— Aşa e, ne scapă printre degete, adăugă unul din ei.

— O să ne luăm după ei când s-o face ziuă.

— Da' cu răniţii ce facem, îi luăm cu noi?

— Ce ne trebuie belea pe cap? Aruncaţi-i în apă, tot nu mai pot fi de folos.

Cu toate rugăminţile lor, nenorociţii fură azvârliţi fără milă în râu. În vremea asta, vapoarele, cu bărcile trase după ele, dispărură după cot.

— Ei, şi-acu' ce facem? întrebă unul din mexicani.

— Conducătorul lor privea posomorât înaintea lui.

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să le ieşim înainte, după cum spuneam.

— Când pornim?

— Mâine, cum s-o lumina de ziuă. Acum să dormim niţel ca să fim odihniţi pentru ziua de mâine.

2. O revedere pe Rio Grande

La o depărtare bunişoară de unde se petreceau acestea, pe locul unde râul Sabinas se revarsă în Rio Grande, sosea în acelaşi timp Juarez cu oamenii săi. Cu tot întunericul care domnea, cercetară malul dar nu-i găsiră pe cei căutaţi. Îşi făcură aici tabăra, după ce mai întâi priponiră caii în apropiere. Aspectul era altul în tabăra lor decât în cea a mexicanilor, deoarece santinelele stăteau de pază ca să nu se poată apropia nimeni de ea.

Drumul fusese obositor, aşa că dormiră greu şi adânc până la revărsatul zorilor, când vânătorii se pregătiră să facă rost de ceva vânat pentru hrana oamenilor. Inimă-de-urs şi fratele său Ochi-de-urs fură cei dintâi în şa, dar de-abia ieşiră din tufiş că şi zăriră un călăreţ venind în goană.

— Oare cine să fie ăsta? strigă cu mirare Inimă-de-urs.

— Vine cineva? întrebă Juarez de după tufe.

Indianul arătă cu mâna spre un punct şi răspunse cu grabă:

— Da, uite-l!

Pe şesul care se întindea cât cuprindeai cu ochii, se zărea un călăreţ alergând nebuneşte. Acum se desluşea bine îmbrăcămintea lui.

— Cine-o mai fi şi caraghiosul ăsta? râse Juarez apropiindu-se de cei doi indieni.

— După port pare să fie englez, îşi dădu cu părerea Sternau.

— Atunci e vreun trimis al lui *sir* Dryden.

— Hm! De unde până unde să aibă lordul cai pe bordul vaporului... se întrebă cu mirare doctorul. De altminteri, omul acesta nu călăreşte ca un englez, ci în felul cum călăresc indienii.

— Uite-l că se ridică în scări... parc-ar căuta pe cineva... la

să ieşim la vedere!

Dădură tufele la o parte şi călăreţul îi zări numaidecât. Când fu mai aproape, începu să fluture cu o mână jobenul, cu cealaltă umbrela şi scoase un răcnet de bucurie. După câteva momente opri calul, sări din şa şi începu să se ploconească la dreapta şi la stânga, fluturând mereu jobenul pe care-l ţinea în mână.

— Plisc-de-uliu! strigară ei încremeniţi, recunoscându-l după nas.

— Da, eu, Plisc-de-uliu... am onoarea să vă salut, domnilor, răspunse acesta ploconindu-se iar.

Înfipse apoi umbrela în pământ, cocoţă jobenul în vârful ei, îşi scoase haina şi o întinse deasupra.

— Ah, bine c-am scăpat! răsuflă el uşurat. Fusei şi eu o dată în viaţa mea lord, dar nu mă mai prindeţi cât oi trăi!

— Cum, ai făcut pe englezul? se miră Juarez. Pentru ce?

— Ca să mă las prins, de aceea.

— Cum asta? Nu te înţeleg.

— Chiar aşa, senior. Ba am şi fost prins ieri, la Rio del Norte, de un anume Pablo Cortejo.

— Pablo Cortejo? întrebă Sternau. Îl credeam la Sau Juan!

— O fi fost, dar, acum ţi-l dau chiar azi după prânz în palmă.

— Ia spune-ne şi nouă ce s-a petrecut, senior. L-ai găsit, sper, pe *sir* Dryden, la El Refugio...

— L-am găsit şi am pornit imediat cu toţii la drum. Acum să vă spun cum de-am ajuns lord.

Şi povesti întreaga întâmplare.

— Aşadar lordul ne aşteaptă la cotul râului? întrebă Juarez după ce yankeul isprăvi ce avea de spus.

— Da, senior şi i-am făgăduit să vin să vă iau.

— Atunci să nu mai zăbovim. Poţi să ne conduci sau eşti prea obosit?

— Eu? Vrei să râzi de mine pesemne. Dă-mi un alt cal,

senior şi sunt gata de drum.

Ţinură sfat şi hotărâră ca o parte din oameni să rămână pe loc, ca să se odihnească în ziua aceea. Pe când ceilalţi s-alerge în ajutorul lordului.

Nu trecuse nici un sfert de ceas de la sosirea lui Plisc-de-uliu şi întreaga trupă, cu el şi cu Sternau în frunte, galopa peste şesul întins. După ce merseră astfel vreo două ceasuri fără întrerupere, le ieşi înainte un călăreţ. Îl înconjurară din toate părţile; dar omul părea că nici nu se sinchiseşte de ei. Era un bărbat potrivit de stat, în vârstă de vreo cincizeci de ani, pârlit de soare şi de vânt. Juarez se apropie de el şi-l întrebă:

— Mă cunoşti pe mine, senior?

— Da, eşti preşedintele Juarez, răspunse omul fără să se tulbure.

— Aşa e. Dar dumneata cine eşti?

— Vânător. De dincolo... din Texas. Locuiesc pe malul stâng al râului.

— Cum te cheamă?

— Grandeprise.

— După nume pari să fii francez.

— Nu, sunt yankeu de obârşie franceză.

— Şi unde te duceai?

— Acasă.

— De unde vii?

— De la Monclava.

— De-acolo mă cunoşti?

— Da.

Juarez îl privi cercetător, apoi îl întrebă iar:

— Ai auzit dumneata de unul Cortejo?

— Da, la Monclava.

— Dar de cunoscut îl cunoşti?

— Nu, nu l-am văzut niciodată până acum.

— Când ai plecat din oraş?

— Ieri dimineaţă.

— Te-ai întâlnit cumva în drum cu o ceată de oameni, sau ai văzut ceva care să ţi se fi părut suspect?

— Nu.

— Îl cunoaşte careva din voi pe omul acesta? întrebă Juarez întorcându-se spre ai lui.

— Eu, răspunse Plisc-de-uliu. Am rămas o noapte la el, cred că-şi mai aduce aminte de mine.

— Atât e de-ajuns. Înainte!

Trupa se puse în mişcare şi caii porniră iar în galop. Grandeprise se uită lung după ei şi mormăi necăjit:

— Să-i ia dracu' pe boierii ăştia care fac pe grozavii şi s-amestecă unde nu le fierbe oala... Dacă nu era Plisc-de-uliu mă luau la descusut cine ştie câtă vreme. Dar ce-mi pasă mie de ei! încheie el şi luând calul de căpăstru îşi văzu de drum.

În fruntea coloanei mergeau acum alături de Plisc-de-uliu, Sternau şi Mariano. Acesta era foarte agitat. Se gândea că după atâţia amar de ani îl va vedea pe tatăl iubitei lui. Calul alerga în goană şi tânărului i se părea că stă în loc.

Doctorul băgă de seamă şi-l dojeni:

— Lasă calul să răsufle, Mariano, altminteri te lasă-n drum.

— Înainte! răspunse însă Mariano neluând în seamă sfatul prietenului său.

Caii celor trei erau sprinteni şi iuţi de picior, aşa că în curând o luară înaintea celorlalţi şi se îndepărtară binişor de ei.

Era pe la amiază. Sternau observă deodată o mişcare în afară de zona vederii lui. Se opri brusc şi scoase ocheanul din buzunar.

— Vezi ceva? îl întrebă Mariano, necăjit că-l ţine-n loc.

— Da, vin nişte călăreţi.

— Dinspre râu, nu-i aşa? zise Plisc-de-uliu. Să ştii că ăştia sunt oamenii lui Cortejo. Ia dă-mi şi mie niţel ocheanul.

— Să mă spânzuri de limbă dacă nu sunt ei! rosti vânătorul dând îndărăt ocheanul.

În vremea asta călăreţii se mai apropiaseră.

— Eşti sigur? îl întrebă doctorul.

— Deocamdată nu, căci sunt încă prea departe; să mai aşteptăm.

Juarez cu ceilalţi îi ajunseră din urmă şi îi spuseră şi lui ce bănuiau.

— Ce să facem, senior Sternau? îl întrebă el pe german.

— Să ne despărţim în trei grupuri şi să ne ascundem după tufele de colo, pe urmă, la un semn al lui Plisc-de-uliu, să ne năpustim asupra lor şi să-i luării din trei părţi deodată. Înainte!

Făcură întocmai. Plisc-de-uliu se aţinea pe lângă doctor. Se tot frământa în şa şi nu-şi găsea astâmpăr. În cele din urmă luă o hotărâre; îi zise acestuia:

— Aş vrea să te rog ceva, senior. Îngăduie-mi să-mi bat niţel joc de ticăloşii ăştia.

— Cum?

— Ştii că ieri le-am tras clapa. Vreau să le fac gustul, să mă prindă iar.

— Ar fi prea primejdios.

— Ei aş! Ia mai dă-mi niţel ocheanul.

— După ce privi un timp, urmă:

— Da, ei sunt. Cel din cap e ticălosul care s-a dat drept un trimis al preşedintelui. Zău, senior, lasă-mă să-mi bat niţel joc de ei.

Zicând acestea, yankeul îşi trase calul afară din tufiş, se aşeză în iarbă, împinse jobenul pe ceafă şi deschise umbrela deasupra capului, ca să pară că stătea acolo cine ştie de când. Se aşezase înadins cu spatele la călăreţi şi părea adâncit în gânduri.

Nu-l zăriseră încă, dar în curând fură atât de aproape, încât era cu neputinţă să nu-l vadă. Conducătorul mexicanilor

îşi opri calul şi strigă uluit:

— Ia uitaţi-vă, băieţi, cine o fi ăla de colo?

Camarazii săi se opriră şi ei şi se uitară încotro le arăta el.

— Ei drăcia dracului, ăsta e englezul! Am pus în sfârşit mâna pe el! strigară ei şi dădură pinteni cailor.

Când fură lângă el, se opriră şi şeful bandei îi strigă râzând:

— Dumneata eşti, senior, ori stafia dumitale?

Plisc-de-uliu se ridică de jos, îşi închise tacticos umbrela şi răspunse foarte serios:

— Stafia mea.

— Cum, fără trup?

— *No.* Am fost împuşcat ieri de nişte derbedei.

— Nu vorbi prostii! Ieri ai reuşit să ne scapi din gheare, dar fii sigur că astăzi n-o să ne mai scapi.

— Nici nu mă gândesc. Vreau să rămân cu voi.

— Unde-ai fost azi-noapte?

— În pădure, unde era să fiu!

— Dar calul ăsta de unde îl ai?

— Păi e tot ăla de ieri.

— Nu-i adevărat. Cel de ieri era roib şi ăsta e murg.

— Murgul e şi el stafia roibului.

— Lasă gluma! Ne-ai ucis ieri doisprezece oameni şi ne-ai rănit o grămadă, o să ne plăteşti paguba, fii pe pace. Ştii unde se află acum vapoarele şi bărcile dumitale?

— În mâinile voastre, socot.

— Din nenorocire lovitura nu ne-a reuşit, fiindcă oamenii dumitale ne-au împrăştiat cu mitraliera. O să ne-o plăteşti şi pe asta, nu te teme. Scoală de-acolo! Să ne duci acum unde ţi-ai dosit vapoarele. Ne dai totul în primire fără să crâcneşti? Bine, nu? Altfel te omorâm pe loc.

Plisc-de-uliu îşi ţuguie buzele şi scuipă drept pe pălăria mexicanului.

— Unde e conducătorul vostru? întrebă el.

— Eu sunt. Te sfătuiesc însă să te laşi de scuipat, altminteri o să te învăţ eu să faci deosebirea între o scuipătoare şi pălăria unui caballero, m-ai înţeles?

— *Caballero?* zise presupusul englez dând din umeri cu dispreţ. Ei aş! Unde e Cortejo?

— L-au omorât oamenii dumitale. Îl aşezasem pe o plută şi-l va fi nimerit o salvă, dacă nu s-o fi înecat.

— Păcat! Tare-aş fi vrut să-l văd în spânzurătoare.

— Asta o să facem noi cu dumneata. Acum însă vino cu noi. Dacă nu vrei de bunăvoie, o să-ţi ajut eu.

— Ajuţi? Cum?

— Uite-aşa.

Şi scoţând un pistol de la brâu, mexicanul îi puse ţeava la tâmplă adăugând:

— Dacă nu te scoli îndată de jos, îţi reped un glonte în creier.

— Ba ţi-l reped eu, zise vânătorul şi smucind cu viteza fulgerului pistolul din mâna mexicanului, trase. Acesta se prăbuşi la pământ, fără să scoată un ţipăt. Ceilalţi puseră mâna pe arme dar n-avură vreme să tragă, căci din tufiş răsunară peste o sută de împuşcături şi-i culcară pe toţi la pământ, fără suflare.

— A mai rămas vreunul în viaţă? întrebă Juarez.

— Nici unul, răspunse doctorul.

— Păcat! Am fi putut afla câte ceva.

— Nu e nevoie, vă spun eu tot ce vreţi să ştiţi, zise Plisc-de-uliu.

— Da? Unde se află vasele lordului?

— În acelaşi loc unde le-am lăsat ieri.

— Şi încărcătura unde va fi transportată?

— Pe malul râului Sabinas, după cum era hotărât.

— Atunci cred că nu avem de ce-i lua pe toţi oamenii noştri cu noi.

— Ar fi de prisos, tot trebuie să vă întoarceţi pe urmă aici.

— Dar dacă s-ar întâmpla să ne iasă altă bandă în drum?

— E prea puţin probabil.

— Sunt şi eu de părerea lui Plisc-de-uliu, zise Sternau. Mă bucur că afacerea s-a terminat atât, de bine; nu-mi convine însă că nu ştiu ce s-a făcut cu ticălosul acela de Cortejo. Oameni de soiul lui nu prea mor cu una cu două. Aş fi foarte mulţumit să-i găsim leşul.

— Bine, să-l căutăm, zise Juarez.

— N-ar fi rău. Să luăm numai cincizeci de inşi cu noi; senior Juarez, eu şi Mariano plecăm cu ei, ceilalţi să se întoarcă la lagăr şi să ne aştepte acolo.

Aşa şi făcură. În curând Plisc-de-uliu le arătă cu mâna printre copaci zicând:

— Pădurea se răreşte. Colo e râul.

Se opriră la mal, pe locul unde fusese prin în ajun vânătorul. În mijlocul râului stăteau ancorate vasele lordului. *sir* Dryden nu cutezase să tragă la mal, dar luntrile stăteau pregătite.

— Să fi plecat într-adevăr mexicanii? îl întrebă timonierul pe lord.

— Cu siguranţă, răspunse el.

— Dar Juarez, crezi că va veni?

— Nu mai încape-ndoială dacă, bineînţeles, Plisc-de-uliu va fi dat de el. A, dar ce se vede colo? întrebă el arătând cu mâna spre mal.

Din pădure înainta o ceată de călăreţi. Printre cei din frunte se desluşea lămurit unul îmbrăcat în haine cenuşii, cu joben pe cap şi o umbrelă în mână.

— Ăsta e Plisc-de-uliu! strigă lordul.

— Dar ceilalţi?

Dryden privi prin ochean.

— Acela din dreapta e Juarez, iar cel din stânga... o, vreau să le ies înainte... O luntre, repede! porunci lordul cu înfrigurare.

Când ajunse la mal, Plisc-de-uliu se apropie de el şi-i zise foarte serios:

— Poftim îndărăt hainele, *sir.* Uite şi umbrela şi pe... senior Mariano şi Sternau.

— Fiul meu! Fiul meu! repeta lordul, strângându-l pe Mariano în braţe. Sper că de-acum încolo nu vei mai avea de suferit. Ah, de-ar putea fi şi Amy aici! Te-a aşteptat ani de-a rândul...

— Aşadar e liberă... nu s-a măritat?

— Nu, nu, ţi-a rămas credincioasă. Dar, îţi voi povesti mai târziu. Acum să dau mâna şi cu domnul doctor.

Acesta îl privea cu ochii lucind de bucurie.

— Milord...

— Domnule doctor! strigă lordul şi-l cuprinse în braţe. Dumnezeu a fost îngăduitor cu mine că mi-a dat zile să mă bucur de clipa aceasta... murmură lordul cu ochii plini de lacrimi.

— Vezi că e adevărată zicala că după ploaie şi furtună vine şi vreme bună, milord. Dar să nu uităm că şi senior Juarez e pe-aici. Să ne ierte că ne-am gândit întâi la noi.

— Dumneavoastră să mă iertaţi că vă tulbur cu prezenţa mea bucuria revederii, zise zâmbind preşedintele.

— Nu ne-o tulburaţi defel, suntem fericiţi că vă avem printre noi.

— Aş vrea însă să ştiu un lucru, milord. Ştiai ieri că te afli în faţa lui Cortejo?

— Da. Am aflat-o de la Plisc-de-uliu.

— A luat şi el parte la luptă?

— Nu ştiu, era întuneric şi nu se vedea nimic.

— Plisc-de-uliu crede că lovitura pe care i-a dat-o la ochi l-a orbit.

— Tot ce se poate. L-am auzit răgând ca o vită şi am văzut cum îl spălau oamenii lui cu apă pe obraz.

— Atunci e sigur că n-a putut lua parte la luptă. Trebuie

neapărat să aflăm ce s-a făcut. Ne-am întâlnit de curând cu banda lui, pe care am nimicit-o complet. Şeful bandei zicea că, după părerea lui, Cortejo a fost ucis de gloanţele dumneavoastră sau s-a înecat în râu. Să fie adevărat?

— Mai probabil e că l-au omorât chiar ei.

— Nu mai spune! N-aţi coborât încă astăzi pe mal?

— Nu.

— Atunci să cerceteze bine oamenii noştri malul. Rezultatul îl aşteptăm pe vapor.

— Eu vă pun la dispoziţie luntrile ca să treacă oamenii şi pe malul celălalt; poate că-l vor găsi acolo, dacă aici nu e. Şi-acum, poftiţi pe bord...

Se aşezară cu toţii pe covertă ca să-şi povestească întâmplările prin care trecuseră. Lordul le spuse că n-avusese timp să se ducă în Germania când fusese în ţară, dar că aflase numai veşti bune despre familiile foştilor dispăruţi.

— Aşadar trăiesc toţi? întrebă cu bucurie Sternau. Mama, soră-mea, don Manuel şi Rosetta?

— Când am plecat eu erau sănătoşi.

— Şi miss Amy e cu ei?

— Da. Am lăsat-o acolo până la întoarcerea mea. Timpul de grea încercare prin care am trecut s-a sfârşit. Am suferit nespus de mult toţi, dar Dumnezeu ne-a dat putere să îndurăm totul cu răbdare.

— Îmi vei povesti mai târziu pe larg tot ce s-a petrecut în lipsa noastră, acum însă trebuie să ne gândim la prezent.

— Eu sunt de părere să nu ne întoarcem călări, ci cu vaporul, zise Juarez. Dumneata ce zici, senior Sternau?

— Ideea nu e rea, dar ce facem cu caii?

— Îi putem lăsa în grija apaşilor, să ni-i aducă după ce vor fi găsit cadavrul lui Cortejo. E neapărat nevoie să ştim ce s-a făcut cu ticălosul acela.

Lordul pusese la dispoziţie câteva luntre apaşilor, pentru a trece pe malul celălalt. Aceştia le întrebuinţară însă în alt chip

de cum îşi închipuise el. O parte din ei trecură râul înot călare, deşi apa era destul de lată şi adâncă, alţii o luară de-a lungul malului celălalt, pe când vreo câţiva porniră în luntre, ca să vadă din mijlocul râului amândouă malurile. Da o astfel de cercetare amănunţită era cu neputinţă să nu-l găsească pe Cortejo.

Lordul, Mariano şi doctorul stăteau de vorbă

Pe covertă şi nici nu băgară de seamă cum trecea timpul. Aveau doar atâtea să-şi spună!

Deodată se auzi un strigăt de pe mal.

— A, un indian! zise Mariano. Oare ce-o fi vrând?

Sternau se apropie de parapet şi întrebă ce e.

— O urmă. Să vie fratele meu alb repede, răspunse indianul.

— Ce fel de urmă?

— Nu ştiu, n-am văzut-o, m-au trimis ceilalţi.

Germanul vâsli singur în mica luntre rezervată lordului şi ajunse numaidecât la mal.

— Hai! îl îndemnă apaşul.

Calul lui Sternau rămăsese acolo unde îl lăsase la sosire. Încălecă şi porni în galop după indian. După aproape un ceas de drum îi găsi pe câţiva din apaşii trimişi în căutarea lui Cortejo, aşteptându-l pe mal. Unul din ei — care după penele înfipte în pletele lui negre părea să fie ceva mai mare decât ceilalţi — stătea pe vine şi examina ceva cu mare luare-aminte.

— Matava-se să vină încoa, zise el doctorului.

Acesta descălecă şi se apropie de indian.

— Ei, ce e? făcu el curios.

— Să se uite şi fratele meu alb, răspunse indianul.

Sternau se aplecă, devenind din ce în ce mai atent.

— A, urme de copite! murmură el cu mirare.

— Cunoaşte fratele meu alb câţi au fost?

— Da, doi. Pe unul îl călărea cineva, celălalt însă era dus

de căpăstru.

— Să se uite fratele meu mai departe, zise indianul arătând cu mâna spre mal.

Doctorul se luă după urme, apoi se opri.

— Au trecut apa înot, după ce mai întâi au tăiat un mănunchi ele papură ca să-l facă colac pentru a şi-l pune în jurul mijlocului.

— Aşa e, fratele meu alb a ghicit. Cine să fi fost omul care a fost pe-aci?

— Poate vânătorul pe care l-am întâlnit azi. Pare-mi-se că într-acolo îi era drumul. Ar trebui să ne încredinţăm.

— Oamenii roşii au şi făcut-o. Ia să vină Matava-se mai aproape şi să vadă.

Sternau îl urmă şi văzu un loc bătătorit de copite. Cu greu s-ar fi putut descurca un om mai neştiutor, dar doctorul zise, după ce se gândi câteva secunde:

— Aici au fost lăsaţi caii să pască, în vreme ce omul aduna papură. Aceştia s-au luat la bătaie şi s-au muşcat; poate să se găsească şi fire de păr de cal. Căutaţi bine.

— Oamenii roşii s-au gândit şi ei la asta. Uite firele astea din coada cailor.

— Calul a fost murg.

— Dar ghemotocul ăsta? întrebă indianul arătându-i un smoc de fire mai scurte.

— Roib. Smocul e de la coama unui cal roib. Aşadar, unul din cai era murg, celălalt roib. Nu poate să fie altcineva decât vânătorul pe care l-am întâlnit azi. Avea doi cai ca ăştia cu el.

— Oh! Roşii au fost şi mai prevăzători, zise indianul arătând spre doi apaşi care veneau în goana cailor dinspre pădure.

— Unde-au fost? întrebă cu mirare doctorul.

— Să-i întrebe chiar fratele meu.

— Fraţii mei roşii s-au luat după urmele care duceau la locul unde ne-am întâlnit ieri cu vânătorul cel alb?

— Matava-se a ghicit.

— Atunci tot el era?

— Da.

Sternau înţelese că nu-i spuseseră tot ce ştiau.

— Dar pentru ce au pus fraţii mei atâta preţ pe aceste urme, au mai descoperit şi altceva? întrebă el pe indianul care părea să fie mai marele lor.

— Da. Matava-se îşi închipuie că vânătorul a trecut râul, nu-i aşa? Aşa au crezut şi războinicii apaşilor, dar când s-au mai îndepărtat au dat iar de urmele lui.

— Aşadar a intrat în apă, pe urmă a ieşit iar şi a pornit mai departe călare? Nu prea înţeleg. Ca s-adapi caii nu e nevoie să intri cu ei în apă şi nici de colacii ceia de papură n-ai trebuinţă. Probabil că a fost împiedicat de cineva să treacă pe malul celălalt.

— Matava-se e om înţelept.

— A, au mai zărit şi altceva fraţii mei roşii?

— Aşa e. Să vină fratele meu alb cu mine.

Indianul se vârî în păpuriş urmat de Sternau.

Înaintau cu greu căci trestia era deasă şi pământul cleios, dar osteneala le fu răsplătită cu prisosinţă, căci după ce făcură vreo sută de paşi şi ajunseră la dunga apei, doctorul văzu o plută făcută din crengi şi papură, mare cât să poată sta un om pe ea.

— Fratele meu alb să se uite bine la pluta asta, zise indianul.

— M-am uitat. A găsit fratele meu vreun semn din care să se poată şti cine s-a slujit de ea?

— Şi încă un semn foarte bun. Uite-l! zise indianul şi scoase de la brâu o basma pestriţă înnodată la capete ca şi când ar fi fost cineva legat cu ea la cap sau pe sub fălci.

Dar după ce Sternau o examină mai bine strigă plin de mirare:

— E pătată de sânge. A fost cineva legat la ochi cu ea.

Unde aţi găsit basmaua asta?

— Era agăţată de o creangă a plutei.

— Nu mai încape-ndoială că e de la Cortejo. Au căutat feciorii apaşilor şi mai departe urmele?

— Să vină fratele meu alb după mine, zise iar indianul.

Printre trestii se vedea desluşit o cărăruie. Porniră pe o potecuţă şi dădură iar de urme de copite, la marginea apei.

— Aha, pe-aici a ieşit vânătorul din apă, zise Sternau.

— Şi a luat-o într-acolo, întări indianul arătând spre dreapta.

Se luară după urme şi ieşiră într-o rarişte unde pământul era bătătorit de copite.

— Au găsit fraţii mei pe-aici ceva? întrebă doctorul.

— Pe locul ăsta l-a găsit vânătorul pe Cortejo, răspunse cu glas sigur indianul.

— Şi unde duc de-aci urmele?

— În pădure.

— Le-aţi urmărit?

— N-am vrut decât să vedem mai întâi ce zice Matava-se.

— Bine-ai făcut. Crede fratele meu că vânătorul l-a luat pe Cortejo cu el?

— Da. L-a urcat pe calul celălalt dus de căpăstru.

— Să ia fratele meu câţiva oameni şi să se ţină pe urmele copitelor, ca să vadă dacă nu duc spre Candela şi Saltilo.

— Au să trebuiască mai multe zile.

— Aşa e, dar nu e nevoie să se ducă până la Saltilo, e de ajuns să le urmărească numai până mâine, când va fi soarele cruce pe cer şi vor şti încotro se duc. Feciorii apaşilor să vină apoi să-mi spună ce-au găsit.

— Unde?

— La Monclava.

— Ah, zise apaşul şi fără să mai adauge un cuvânt se întoarse la tovarăşii săi.

În câteva clipe cinci din indieni fură în şa şi porniră după

şeful lor.

— L-aţi găsit? îl întrebă Juarez pe german când îl văzu iar pe bord.

— Da.

— Chiar pe Cortejo în persoană?

— Din nenorocire nu, ci urmele lui.

— Atunci ticălosul n-a murit?

— Nu cred.

— În sfârşit, ce-ai aflat? întrebă şi lordul cu nerăbdare.

— Mai întâi că a fost rănit la ochi şi al doilea că a luat-o în josul apei, pe o plută.

— Aşadar e-adevărat ce bănuia timonierul meu.

— Anume?

— Că oamenii lui au căutat să scape de el.

— Atunci trebuie să fi petrecut câteva ceasuri de groază, păcătosul, fiindcă nu e puţin lucru să pluteşti la întâmplare, pe o mână de crengi, fără să vezi încotro te duce apa.

— Crezi într-adevăr că a orbit?

— Pentru moment cel puţin. Dacă ar fi putut să vadă cât de puţin, nu se lăsa el cu ochii legaţi. Probabil că i-a alunecat basmaua şi n-a mai putut s-o găsească. Pluta fiind uşoară, a fost împinsă la mal. A simţit că s-a împotmolit în pământ şi s-a târât în păpuriş, unde a fost găsit de vânătorul pe care l-am întâlnit noi azi dimineaţă.

— Atunci apaşii noştri au sosit prea târziu, din nenorocire.

— Aşa e, căci, după cum cred, vânătorul s-a îndreptat cu el spre sud.

— Tot e bine că ştim şi-atât. A rămas deci în apropiere. Dacă ar fi trecut însă pe malul celălalt — deci în Texas — am fi pierdut orice putere asupra lui. Ai vreo bănuială încotro o fi fugit?

— Da, la hacienda del Erina, unde a lăsat-o pe fiica-sa. Orb cum e, deci în neputinţă de-a întreprinde ceva, simte nevoia să fie înconjurat de oameni credincioşi lui şi cine îi e

mai aproape decât copilul său?

— Şi crezi că vânătorul îl va duce la haciendă? Cu ce scop?

— Cortejo îi va fi făgăduit o bună răsplată bănească.

— Probabil, dar s-ar mai putea ca aceştia doi să se fi cunoscut mai de mult.

Sternau tresări.

— Ştii că părerea dumitale îmi dă de gândit? Îţi mai aduci aminte, senior Juarez, ce ne-a răspuns vânătorul când l-am întrebat cine e?

— Da, zicea că-l cheamă Grandeprise.

— Şi tot un Grandeprise e un aliat de-al lui Cortejo, căci adevăratul nume al lui Henrico Landola e Grandeprise.

— Crezi că e rudă cu vânătorul?

— Exclus nu e, deoarece numele Grandeprise nu e un nume comun.

— Ar trebui atunci să facem tot posibilul ca să-i prindem. Ce măsuri ai luat?

— Am trimis câţiva apaşi să se încredinţeze dacă urmele duc spre Saltilo şi să-mi aducă răspunsul la Monclava.

— N-ar fi mai nimerit ca în loc de aceste câteva iscoade să pornim după ei un număr mai mare de oameni ca să putem fi mai siguri că punem mâna pe ticălosul ăsta de Cortejo?

— Te-nşeli dacă îţi închipui că aşa ar fi fost mai bine. Mai întâi urmărirea ar fi trebuit să înceteze odată cu venirea nopţii. Grandeprise se va folosi însă de întuneric ca să le-o ia cu mult înainte.

— Aşa cai buni avea?

— Chiar dacă nu, găseşte destui în drum. Ar fi fost imposibil să-l ajungă.

— Atunci să-l lăsăm pe Cortejo să ne scape printre degete?

— Nici asta. Cu siguranţă că-l vom găsi la hacienda del Erina. Nu putem însă întreprinde nimic fără ajutorul dumitale.

— Ce pot să fac eu?

— Din scrisoarea fetei lui reiese că la conac se află un număr mare de partizani de-ai lui Cortejo. Ne trebuie deci oameni, cât mai mulţi oameni, senior.

— Cam câţi?

— Cine poate să ştie! În orice caz, cel puţin atâţia câţi se află la conac.

— Bine. Să vedem de câţi mă pot lipsi eu aici. Hacienda e un punct important, deoarece se află în apropierea drumurilor bine frecventate dintre sudul şi nordul ţării. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să pun mâna şi pe Cortejo şi pe hacienda. Părerea mea e să plecăm cât mai repede spre Monclava.

— Dar trebuie să aşteptăm să se întoarcă luntrile.

— Cât crezi că pot să mai zăbovească?

— Cel mult un ceas.

— Bine, vom câştiga timpul pierdut băgând în viteză mare maşinile.

Sternau calculase destul de bine, căci după vreo oră luntrile fură îndărăt şi cum maşinile erau puse sub presiune, convoiul de vase porni numaidecât, iar apaşii trimişi înapoi în tabără.

— Aş fi vrut s-ajungem noi înaintea lui Cortejo la hacienda, îi zise doctorul lui Mariano pe când stăteau amândoi de vorbă, mai la o parte de ceilalţi.

— Cred că ar fi fost mai bine, răspunse Mariano convins.

— Cum nu ştiu forţele pe care le-a adunat Cortejo acolo, ne-ar trebui cam la vreo mie de oameni pentru a merge la sigur, dar atâţia nu cred că ne poate pune la dispoziţie Juarez.

— Atunci să ne mulţumim cu mai puţin; nu numărul, ci vitejia biruie în război.

— Ai şi tu dreptate, şi-apoi hacienda s-ar mai putea lua şi prin şiretenie şi viclenie. Drumul până acolo e însă nesigur, fiindcă e posibil ca să mişune de francezi, care vor încerca să pună iar mâna pe Monclava.

— Atunci să ştii că afurisitul de Cortejo ne scapă. O s-ajungă înaintea noastră la hacienda.

— Uiţi că trebuie să facă şi el un mare ocol, fiindcă se teme tot atât de francezi cât şi de noi.

— Bine zici. Dacă Juarez se grăbeşte şi noi zorim caii, s-ar putea, totuşi, să i-o luăm înainte.

— Că e orb, de asta sunt aproape sigur; trebuie să aibă şi niţele friguri din cauza durerilor, aşa că o să cam zăbovească pe drum. În sfârşit, vom vedea noi.

3. Semnalul mixtecaşilor

În vremea asta, convoiul înainta destul de repede. Plisc-de-uliu stătea la prora primului vapor şi îndruma vasele. A doua zi dimineaţă trecură din Rio Grande del Norte în Salado, apropiindu-se din ce în ce de punctul unde se îmbucă râul cu Sabinas.

Sternau stătea pe punte, cufundat în gânduri, când Juarez veni la el şi-l întrebă dacă nu au aflat cei de acasă de salvarea lor miraculoasă.

— Nu încă, răspunse acesta, posomorât. Aveam de gând să le scriu din Guyamas, dar acolo nu există poştă, aşa că am amânat-o pentru mai târziu.

— Din păcate nici aici nu e poştă şi chiar dacă e, e atât de nesigură comunicaţia încât nu te poţi bizui pe ea.

— Atunci vor trebui să aştepte ai mei cine ştie cât, murmură doctorul îndurerat.

— Aş vrea din tot sufletul să te ajut, dragul meu, dar nu-mi dau răgaz francezii, zise necăjit Juarez. Am încercat de două ori până acum să trimit două scrisori particulare, cu totul inofensive, mi-au fost însă respinse. Mai mult încă: din pricina lor, uneia din persoanele cărora le-au fost adresate — deşi deschise, aşa că le putea citi oricine — i s-a confiscat avutul, iar cealaltă de-abia a scăpat de închisoare. Totuşi o încercare nu strică. Ce-ar fi să scrii două scrisori identice pe care să le expediem în acelaşi timp? Poate că din două, una tot va ajunge la destinaţie.

— Pe ce cale?

— Vei trimite una prin Tampico şi pe cealaltă prin Santiliana. În amândouă aceste oraşe am oamenii mei de încredere, care vor reuşi să le predea unui vapor în drum spre Europa.

— Da, dar cine le duce până acolo?

— Sunt printre trupele mele destui oameni curajoşi şi întreprinzători, care nu se sfiesc să-şi pună viaţa în pericol pentru mine. De altfel, de primejdie nu poate fi vorba în împrejurarea de faţă. Chiar dacă scrisorile vor fi deschise, se va vedea din conţinutul lor că nu e nimic compromiţător pentru stat.

— Atunci va trebui să nu pomenesc în ele nimic despre dumneata?

— Pentru ce? Ce vină are trimisul că dumneata te afli cu mine?

— Când pot să le scriu?

— Chiar acum, dacă n-ai altceva de făcut. Cum vom ajunge în tabără, voi alege doi oameni mai de credinţă, pe care să-i trimit la destinaţie.

Sternau se apucă imediat de scris şi povesti în scrisoare tot ce i se întâmplase de când plecase de-acasă. În momentul când lipi plicurile se auzi un fluierat ascuţit: vaporul ajunsese la tabără.

Se putea vedea de pe punte agitaţia care domnea aici. Carele sosiseră şi ele, împreună cu toate trupele preşedintelui. Bărcile fură trase la mal şi descărcate. De-abia acum îşi putu da seama Juarez de ajutorul primit. Butoiaşe pline cu monede de aur, mii de puşti, pistoale, revolvere şi pumnale, muniţii din belşug; aparate telegrafice de câmp, tărgi pentru răniţi, instrumente de operaţie, pansamente şi instalaţii pentru lazarete.

Lordul Dryden supraveghea el însuşi descărcarea şi Juarez lua lucrurile în primire. Doctorul, care-i dădea ajutor lordului, îl întrebă la un moment, dar în engleză:

— Ce-o să fie cu vasele care au transportat toate acestea?

— Se înapoiază la El Refugio. Eu rămân pe lângă Juarez.

— Ca ambasador al Angliei?

— Da.

— Te-ai gândit la primejdiile care te ameninţă, milord?

— Să nu crezi că nu, dar nu trebuie să ţin seama de ele. Prezenţa mea oficială va da autoritate preşedintelui. Peste câteva zile va sosi şi reprezentantul Statelor Unite şi sper că vom scăpa astfel ţara de cotropitori.

Mariano va vroi desigur să rămână cu dumneata, deşi are îndatoriri de împlinit.

— Cred că una nu o va împiedica pe cealaltă, cu atât mai mult cu cât până ce nu vom intra triumfali în México nu se poate face nimic în afacerea Rodriganda. De aceea cred mai nimerit să rămânem cu toţii pe lângă Juarez, a cărui armată va spori atât de vertiginos, încât vom putea fi cât de curând în capitală. Ştiu că Statele Unite au trimis un ultimatum foarte serios împăratului francez. Dacă Napoleon nu-şi retrage armata din Mexic, trupele Uniunii vor porni încoace fără zăbavă.

— Cum adică împotriva francezilor?

— Bineînţeles. Bănuiesc că se şi pune ceva la cale într-ascuns.

— Crezi că vor preda ţara, încetul cu încetul, lui Juarez?

— Asta nu, s-ar face singuri de râs.

— Atunci?

— Ceva foarte simplu. Ei l-au trimis pe Maximilian ca împărat aici, tot ei îl vor sfătui să abdice de bunăvoie. Cum îl cunosc eu, sunt sigur că nu va voi; mai ales împărăteasa şi sfetnicii lui vor căuta să-l împiedice cu orice preţ. Francezii vor fi deci siliţi să-l lase în voia sorţii. Se vor retrage treptat, treptat, cedând oraş cu oraş, provincie cu provincie. El însă nu va şti să se impună şi ţara va fi a lui Juarez, ceea ce e ca şi când i-ar fi cedat-o Bazaine.

— Şi de împăratul Maximilian ce se va alege?

— Va trebui să tragă consecinţele faptelor sale. Sau se va retrage odată cu francezii, sau se va apăra până la sfârşit.

— Doamne, nu cumva crezi că va fi ucis!

Lordul înălţă din umeri.

— Ce soartă îngrozitoare! Cum aş vrea să mă duc să-i spun să se ferească de un sfârşit atât de tragic...

— Ar fi degeaba. A încercat-o generalul Mejia, cel mai devotat sfetnic al său, dar fără nici un folos. Să dea Dumnezeu să fiu eu profet mincinos, mă tem însă că soarta lui Maximilian e pecetluită.

Pe când vorbeau ei aşa, Săgeata-trăsnetului se apropie de Sternau şi-l întrebă:

— Cât o să mai treacă până ce se va isprăvi cu descărcatul, doctore?

— Încă vreo două zile, cred.

— Oh şi cu hacienda del Erina ce facem?

— Despre asta vom vorbi mai târziu, dragul meu.

— Aşa? Am aflat de la apaşi că ticălosul acela de Cortejo a scăpat, e-adevărat?

— Din nenorocire...

— E mai mult ca sigur că se va duce de-a dreptul la hacienda, unde ştie că e fiică-sa. Ai citit şi dumneata scrisoarea pe care aceasta i-o scria şi ai auzit ce spunea mexicanul acela în agonie. Grija de soarta socrului meu nu-mi dă astâmpăr. Nu mai pot s-aştept, plec singur la del Erina.

Sternau se înspăimântă.

— Ce vrei să faci, omule? Ţinutul mişună de francezi, vei fi prins numaidecât.

— Nu cred. Ucigătorul-de-bivoli merge şi el cu mine; cunoaşte foarte bine toate potecile şi ascunzişurile, aşa că nu ne va vedea nimeni.

— Bine, să zicem că aţi ajuns până la conac; ei şi pe urmă?

— Îl eliberăm pe bătrân.

— Numai voi doi?

— Da. Hai cu mine s-auzi ce spune şi indianul.

Ucigătorul-de-bivoli şi prietenul său Inimă-de-urs stăteau pe punte şi priveau la mişcarea înfrigurată de pe mal. Când îi

văzu, mixtecaşul întrebă pe Săgeata-trăsnetului:

— Ce zice fratele meu, Stăpânitorul-stâncilor de ideea ta?

— Mă sfătuieşte să aştept.

— Am aşteptat şi-aşa prea mult.

— Aşadar fratele meu Ucigătorul-de-bivoli s-a hotărât să plece? îl întrebă doctorul.

— Da. Eu sunt un indian liber, dar Karja, sora mea, a găsit la hacienda del Erina un cămin şi senior Arbellez mi-a fost ca frate. Trebuie să mă duc să-l scap.

Sternau înţelese că hotărârea indianului era nestrămutată. Totuşi făcu o încercare:

— Cum crede fratele meu că-l va scăpa? Ţinutul e plin de francezi.

— Ucigătorul-de-bivoli îşi bate joc de francezi! răspunse indianul cu dispreţ.

— Dar sunt mulţi...

— Mixtecaşii sunt şi mai mulţi.

— A, fratele meu vrea să-şi adune războinicii? Aşa ceva cere timp.

— Nu, e de-ajuns o noapte. Când căpetenia mixtecaşilor va face să se ridice văpaia pe muntele Reparo, în noaptea următoare, o mie de războinici vor fi în jurul său.

— Eşti sigur? Fratele meu a lipsit atâţia ani dintre ei.

— Fiii mixtecaşilor nu şi-au uitat niciodată datoria. Fratele meu Inimă-de-urs vine şi el cu noi.

— Da, încuviinţă apaşul.

— Cine va conduce atunci apaşii lui Juarez?

— Fratele meu, Ochi-de-urs.

Doctorul citi pe chipul celor trei bărbaţi hotărârea neclintită. Privi câteva momente în pământ, apoi zise:

— Fraţii mei au dreptate. Nu putem aştepta până ce ne va putea pune Juarez trupele lui la dispoziţie. Prietenul nostru Arbellez e în primejdie şi e de datoria noastră să-i venim cât mai repede în ajutor.

Ochii apaşului luciră de bucurie.

— Ştiam că Matava-se va veni cu noi; dar Karja şi prietena ei albă vor rămâne cu Juarez.

— Nu ne luăm rămas-bun de la ele?

— Nu. Ar stărui poate să rămânem.

— Şi ce să le răspundă Juarez când îl vor întreba de noi?

— Că ne-am dus să-l iscodim pe duşman.

— Bine, să mergem atunci să vorbim şi cu Juarez.

Mare fu mirarea preşedintelui şi a celorlalţi când aflară de hotărârea lor. Încercară mai întâi să-i întoarcă, dar nu fu chip. În cele din urmă Mariano, căpitanul Unger, micul Andrei, până şi Mindrello şi don Fernando spuseră că nu-i lasă să plece fără ei. Contele zicea că are o veche răfuială cu Cortejo şi apariţia lui o va face pe Josefa să mărturisească toate crimele făptuite de ea şi tatăl ei.

— Luaţi cel puţin câţiva apaşi cu voi, se rugă Juarez.

— N-avem trebuinţă de ei, răspunse Sternau. Fiind mai puţini, vom trece mai neobservaţi.

— Dacă aş avea oamenii mei aici, v-aş da atâţia încât n-aţi avea nevoie să vă ascundeţi. Sper însă că nădejdea pe care şi-o pune Ucigătorul-de-bivoli în mixtecasii lui nu va fi dezminţită. Aşadar, pe curând la del Erina.

După ce-şi luară rămas-bun de la Juarez şi lordul Dryden, cei nouă bărbaţi încălecară şi porniră la drum. De-abia a treia zi, când ajunse Juarez la Monclava, află de sosirea voluntarilor americani. Căută să-i câştige de partea lui, apoi alergă în ajutorul prietenilor săi. Aceştia făcură un ocol ca să fie mai siguri că nu vor fi simţiţi de la conac şi se îndreptară spre muntele El Reparo. Era acelaşi în care se afla peştera cu comorile mixtecaşilor, unde se petrecuse îngrozitoarea scenă cu crocodilii. Când fură în apropierea lui, Ucigătorul-de-bivoli, care călărea în fruntea lor, îşi opri brusc calul.

— Un călăreţ, zise el întinzând braţul.

Ceilalţi se uitară încotro arăta el şi văzură un om stând jos

în iarbă, pe când calul păştea în preajma-i.

— Trebuie să facem aşa ca să nu ne vadă, fu de părere doctorul.

Soarele se lăsa spre apus, totuşi putură desluşi bine chipul necunoscutului.

— Ştiu cine e omul de colo, zise mixtecaşul, după ce se uită mai bine. E un argat de la hacienda del Erina.

— Te poţi încrede în el? întrebă Sternau.

— Da. Pe când mă aflam la conac, eram întotdeauna prietenos cu el şi părea că ţine la mine.

— Să vedem dacă mai ţine şi acum, zise germanul şi se apropiară de el.

În vremea asta argatul, auzind tropot de cai, sări drept în picioare şi puse mâna pe puşcă.

— Aemilio n-are de ce să se teamă, sau nu mai e prietenul mixtecaşilor? îl întrebă prietenos indianul.

Omul înlemni.

— O, Dios! În sfârşit! strigă el. Ucigătorul-de-bivoli! Nu cumva au înviat morţii?

— Morţii n-au înviat, dar cei care trăiesc se reîntorc. Îi cunoşti pe aceşti seniori?

Aemilio lăsă privirile să-i rătăcească de la unul la altul şi mirarea lui crescu.

— Valgame Dios! Nu mă-nşeală ochii? Senior Sternau...

— Da, el e.

— Uite-l şi pe Inimă-de-urs, căpetenia apaşilor.

— Da, Aemilio, vederea ta e încă ageră.

— Salvatorii noştri! Dar unde sunt ceilalţi?

— Vin şi ei după noi.

— E jale ce se petrece la hacienda noastră... suspină omul. Conacul e plin de duşmani.

— Câţi sunt?

— Cam la vreo şase sute.

— Cine e conducătorul lor?

— Cortejo; e plecat însă de câtva timp şi în locul lui porunceşte fie-sa, Josefa.

— Şi ce fac oamenii ăştia toată ziua?

— Mănâncă, beau şi-i canonesc pe bieţii argaţi, aşteptând întoarcerea lui Cortejo.

— Senior Arbellez unde e?

— L-au închis în beci şi-l lasă să moară de foame. Seniora Maria Hermoyes şi Anselmo sunt cu el.

— Anselmo? Acela care a fost la fortul Guadalupe?

— Da.

— Bine, hai cu noi.

Argatul nu stătu o clipă la îndoială. Nădăjduia că situaţia se va îmbunătăţi în curând. Recunoscuse pe Sternau şi pe cei doi indieni, dar pe Săgeata-trăsnetului, care călărea alături de el, nu încă.

— Te rog să mă ierţi de întrebare, senior, îi zise el după un timp, dar parcă te-am mai văzut eu pe dumneata cândva.

— Cum, atât de mult m-am schimbat? îl întrebă acesta zâmbind.

La zâmbetul şi glasul lui argatul îşi aduse numaidecât aminte cine e străinul.

— Sfinte Dumnezeule, să fie adevărat? strigă el cu bucurie. Dumneata eşti senior Unger, nu-i aşa? Dar seniorita Emma mai trăieşte?

— Trăieşte şi o să se întoarcă în curând la hacienda. Spune-mi, rogu-te, cine a dat ordin ca senior Arbellez să fie închis în beci?

— Seniorita Josefa, după cât ştiu.

— Era şi Cortejo la conac?

— Da.

— Bine. Au să-şi ia pedeapsa, fii pe pace.

Unger scrâşni din dinţi şi ochii apaşului fulgerară de mânie. Vai şi amar de Cortejo şi de ticăloasa aia de Josefa dacă le va cădea în mână!

Când fură lângă lacul crocodililor, Ucigătorul-de-bivoli scoase ţipătul cu care îşi chema crocodilii. Din adânc ieşiră imediat la iveală capetele hidoase ale teribilelor târâtoare şi alergară la mal căscând gura.

— Oh, sunt flămânzi, zise mixtecaşul cu subînţeles. O să-şi poată potoli în curând foamea... are Ucigătorul-de-bivoli grijă de crocodilii lui...

Înconjurară lacul şi descălecară în pădure, lăsând caii în seama argatului. Ucigătorul-de-bivoli porni apoi mai departe, urmat de camarazii săi. În centrul piscului muntelui se afla o movilă în formă de piramidă, care ar fi putut fi luată drept o operă a naturii. În dreptul ei se opri indianul şi zise solemn:

— Aici e vatra neamului nostru.

— A, un cuptor tăinuit? întrebă Săgeata-trăsnetului.

— Da. E umplut cu smoală; răşină, pucioasă şi iarbă uscată. Cu toate că e aproape un veac de când a fost făcut, cred că va putea fi aprins şi flacăra lui îşi va răspândi lumina până departe. Să-l deschidem.

Zicând acestea, indianul dădu la o parte un bolovan acoperit cu pământ şi muşchi. Pe urmă urcă până în vârful movilei, unde un copac, care părea frânt de trăsnet, îşi întindea crengile uscate şi despuiate de frunze, ca nişte braţe deznădăjduite. Indianul începu să-l clatine şi să-l mişte la dreapta şi la stânga până ce se făcu în jurul lui o gaură cât să încapă un om.

— S-a întunecat, zise el. Să aprindem semnalul de luptă. Ucigătorul-de-bivoli a lipsit multă vreme dintre ai săi, dar fraţii mei albi vor vedea îndată că poruncile lui sunt ascultate.

Se lăsă în genunchi şi puse câteva surcele rupte din trunchiul copacului, le aruncă în groapă, apoi le dădu foc. Coborî pe urmă de pe movilă şi aşteptă. Se auzi pârâind şi trosnind, o flacără de vreo jumătate de metru izbucni pe locul de unde dăduse la o parte bolovanul.

— Prea puţin, zise Unger.

— Să aibă puţină răbdare fratele meu alb, fiii mixtecaşilor se pricep să dea semnalul de război, răspunse liniştit indianul.

Avea dreptate, căci de-abia trecură câteva minute şi văpaia se înălţă din ce în ce mai sus şi o flacără uriaşă se ridică spre cer. Părea un stâlp imens de foc care lumina ca ziua vârful muntelui.

— Acum ne vor răspunde, zise mixtecaşul mulţumit.

— Cum, sunt vetre de astea şi în alte părţi? întrebă cu mirare Unger.

— Da, oriunde locuiesc mixtecaşi. Sunt oameni însărcinaţi să fie oricând gata să aprindă focul de război.

— Dar dacă vor fi murit sau se află pe undeva departe?

— Atunci au trecut slujba în seama altora. O să vadă fratele meu numaidecât.

Focul ardea de vreun sfert de ceas, când, la miazăzi, apăru o altă flacără, la o depărtare care nu se putea calcula din pricina întunericului. La apus se ivi alta şi în curând se puteau vedea mai multe astfel de focuri în diferite puncte îndepărtate. Ucigătorul-de-bivoli se îndreptă acum spre un bolovan care se afla în apropiere şi cu toate că era destul de greu, îl împinse la o parte şi apăru o deschizătură în care se aflau nişte bile cât cele de biliard. Luă trei din ele, le aruncă în foc şi puse bolovanul la loc.

— Ce rost are ce-ai făcut acum? îl întrebă mirat doctorul.

— Să aştepte puţin fratele meu şi are să vadă.

Nu isprăvi bine vorba şi trei trâmbe mari de foc izbucniră în acelaşi timp, se ridicară până în slava cerului, apoi se stinseră brusc. Imediat semnalul fu repetat de celelalte cinci focuri.

— Asta ce-a fost? întrebă iar Sternau.

— Răspunsul că mixetcaşii m-au priceput şi cunosc locul de întâlnire.

— Bine, dar vor fi văzut şi duşmanii focurile.

— Chiar dacă le-au văzut, nu ştiu ce înseamnă.

Ucigătorul-de-bivoli îndreptă la loc copacul trăsnit şi acoperi groapa, ca să nu se cunoască nimic.

— Şi acum unde mergem? întrebă doctorul.

— Acolo unde să ne putem ascunde până mâine seară.

— De ce să aşteptăm atât? Nu s-ar putea să-l salvăm peste zi pe Arbellez?

— Nu. Însă mâine seară conacul va fi in mâinile noastre.

Coborâră devale, unde-şi lăsaseră caii, încălecară şi după vreo jumătate de ceas ajunseră într-o râpă a cărei intrare era acoperită aproape în întregime de tufe dese.

— Aici vom aştepta sosirea mixtecaşilor, zise indianul.

Îşi rânduiră orele de veghe, ca să fie mai siguri, apoi se întinseră în iarbă şi adormiră.

Trecu noaptea şi ziua următoare într-o linişte adâncă. Pe la orele şase începu să se însereze; totuşi, Ucigătorul-de-bivoli aşteptă încă vreo două ceasuri până ce se-ntunecă bine, pe urmă încălecară şi porniră pe acelaşi drum pe unde veniseră în seara trecută.

Deodată auziră înaintea şi în urma lor tropote de cai.

— Cine să fie? întrebă cu glas scăzut Săgeata-trăsnetului.

— Să n-aibă fratele meu nici o grijă; sunt mixtecaşii care aleargă la chemarea mea, răspunse indianul.

Când ajunseră în vârful muntelui, domnea o tăcere adâncă, dar în jurul lacului cu crocodili se vedeau, deşi nedesluşit, oameni şi cai, cap lângă cap. Indienii veniseră să vadă ce era cu semnalul focului. Trecură printre grupurile de mixtecaşi şi s-apropiară de lac. Căpetenia lor strigă fără să descalece.

— *N aha nitaketza!* — adică: Linişte, vreau să vorbesc.

Se auzi un zăngănit uşor de arme, apoi o voce întrebând:

— *Taio taha?* — Cine eşti tu?

— *Naha-Mokaşi-tayiss* — Sunt Ucigătorul-de-bivoli.

Cuvântul trecu din gură-n gură. Se putea cunoaşte din glasurile lor impresia pe care o făcuse acest nume printre

indieni. Vocea de mai-nainte zise iar:

— Ucigătorul-de-bivoli, căpetenia mixtecaşilor a murit.

— Nu, trăieşte. A fost prins de duşmani, dar acum s-a întors ca să se răzbune. Cine a fost acela care mi-a vorbit?

— Calul-care-nechează.

— E un mare şef, vrednic urmaş al Ucigătorului-de-bivoli şi-l va fi înlocuit cu râvnă până acum. Să vină încoa cu o faclă aprinsă ca să mă vadă la faţă.

Se văzu o lumină aprinzându-se şi câţiva indieni se apropiară de fostul lor şef. Cel care ţinea facla în mână zise, după ce privi cu luare-aminte la Ucigătorul-de-bivoli:

— Aşa e. Bucuraţi-vă fii ai mixtecaşilor, marele nostru şef s-a întors. Scoateţi cuţitele şi tomahawkurile de la brâu şi le fluturaţi în vânt ca să-l cinstiţi după cum se cuvine, strigă indianul cu glas tunător.

— Ah! răsună din toate piepturile, apoi se făcu iar linişte.

Şi iar zise Ucigătorul-de-bivoli:

— Să ne spună paznicii dacă suntem în siguranţă aici.

— Nu se află nici un străin printre noi în afară de cei opt inşi veniţi cu un mixtecaş, se auzi un glas îndepărtat.

— Eu sunt mixtecasul acela. Câţi oameni aţi adus?

— Peste unsprezece sute.

— Atunci fraţii mei s-asculte ce am să le spun, începu Ucigătorul-de-bivoli. Mâine vor afla unde am fost pe tot timpul cât am lipsit, acum însă e vorba de altceva. Juarez, zapotecul, s-a sculat să-i gonească pe francezi din ţară. Noi trebuie să-l ajutăm şi să luptăm alături de el. Deocamdată ne ducem la hacienda del Erina unde oamenii lui Cortejo — nişte nemernici — au pus stăpânire pe conac şi pe care trebuie să-i nimicim până la unul. Fraţii mei să se împartă în cete de câte zece inşi şi să mă urmeze. Când vom ajunge aproape de haciendă, de cinci ori câte zece de-ai noştri vor rămâne să păzească caii — să-i aleagă Calul-care-nechează, pe cine crede el. Ceilalţi să înconjoare pe nesimţite conacul şi la cea dintâi împuşcătură

care se va auzi, să dea năvală peste duşman. Biruinţa e a noastră, fiindcă printre noi se află Stăpânitorul-stâncilor, Inimă-de-urs, căpetenia apaşilor şi Săgeata-trăsnetului, viteazul nostru prieten.

— Ah! se auzi iar din toate piepturile.

Mulţimea începu apoi să se pună în mişcare.

— Fratele meu Ucigătorul-de-bivoli nu vrea să fie îndurător? îl întrebă doctorul pe indian.

— Nu! răspunse cu asprime mixtecaşul. Hotărâseră moartea prin foame a fratelui meu Arbellez; nemernicii trebuie să-si ia pedeapsa.

— Toţi?

— Oamenii lui Cortejo sunt nişte ticăloşi; să moară până la cel din urmă.

Când fură aproape de conac toţi descălecară, în afară de Sternau.

— De ce fratele meu nu descalecă şi el? îl întrebă Ucigătorul-de-bivoli.

— Eu mă duc înainte la conac. S-ar putea ca, în momentul când vor vedea că nu mai e scăpare pentru ei, oamenii lui Cortejo să se răzbune omorându-l pe Arbellez, răspunse doctorul.

— Fratele meu are dreptate.

— Merg şi eu cu el, zise cu hotărâre Săgeata-trăsnetului.

— Cu atât mai bine, vom fi doi. Va trebui însă s-aşteptăm până ce conacul va fi împresurat de ai noştri; eu vreau mai întâi să văd ce se petrece înăuntru şi la cea dintâi împuşcătură daţi năvală.

Pe când cincizeci dintre indieni rămaseră de pază la cai, ceilalţi înaintau în tăcere. Se aşteptau să vadă foc de lagăr, dar mexicanii erau parte în curtea conacului, parte împrăştiaţi prin odăi, ceea ce dădu posibilitate mixtecaşilor să se apropie pe nesimţite.

Sternau şi tovarăşul său porniră în trapul cailor, ca să aibă

aerul că vin de departe. Se opriră la poartă şi bătură.

— Cine e? se auzi un glas dinăuntru.

— Aici e hacienda del Erina? întrebă el.

— Da.

— Se află şi oameni de-ai lui senior Cortejo printre voi?

— Destui.

— Suntem nişte ştafete.

— Câţi sunteţi?

— Doi.

— Trimişi de cine?

— De Pantera Sudului.

— Bine. Puteţi intra.

Poarta se deschise şi îndrăzneţii noştri prieteni îşi opriră caii în curte, apoi descălecară. Era întuneric beznă, de aceea fură duşi într-o cameră unde ardea o lampă cu petrol. Încăperea era plină de indivizi cu chipurile posomorâte.

— Cine sunt tinerii ăştia? întrebă unul din ei, care părea să fie şeful bandei.

— Tineri? zise Sternau jignit. Noi suntem oameni în toată firea şi venim din partea Panterei Sudului ca să vorbim numaidecât cu senior Cortejo, ai înţeles?

Mexicanul păru intimidat de statura impunătoare a doctorului.

— Mai întâi să vă legitimaţi, îndrăzni el totuşi să spună.

— Zău? Dar cine eşti dumneata?

— Eu? Nimeni nu pătrunde la el până ce nu-l anunţ eu.

— Bine, du-te de mă anunţă, restul nu te priveşte.

Mexicanul îşi recăpătă îndrăzneala. Râse batjocoritor şi zise:

— O să-ţi dovedesc îndată că mă priveşte şi încă foarte mult. Suntem pe picior de război şi până ce nu vă legitimaţi, vă consider prizonierii mei.

— Eşti nebun, omule? Te duci, ori nu, să mă anunţi? tună Sternau înfuriat. Cu cine crezi tu că ai de-a face?

— Aha, acu' mă tutuieşti... bagă de seamă să nu pun să vă bată ca pe nişte...

— Cum îndrăzneşti, netrebnicule? răcni doctorul curmându-i vorba şi-l izbi cu pumnul atât de grozav în creştet, încât mexicanul căzu grămadă la pământ.

Ceilalţi nu cutezau să se mişte. Sternau privi în juru-i cu ochii scăpărând de mânie şi zise cu glas ameninţător:

— Aşa va păţi oricine va îndrăzni să mă insulte. Şi-acum, unde e Cortejo?

— Să ştiţi că ăsta e chiar Pantera, murmurară câţiva din fundul camerei.

Părerea aceasta spori autoritatea germanului şi unul din mexicani răspunse cu glas şovăitor:

— Senior Cortejo a plecat mai de mult şi nu ştim unde se află.

— Seniorita însă e aici, nu-i aşa?

— Da, o găseşti în camera de deasupra noastră.

— Bine, nu-i nevoie să mă anunţi.

Nici unul din mexicani nu cuteză să se ia după el când ieşi, urmat de tovarăşul său.

Josefa stătea întinsă în hamac şi suferea dureri cumplite. Starea ei se înrăutăţise în urma tratamentului întrebuinţat de fostul felcer mexican, dar gândul că în curând tatăl ei se va întoarce biruitor şi încărcat de prăzi o făcea să îndure cu răbdare durerile.

Din coridor se auziră paşi de bărbat. Nu cumva era el? Se ridică într-o rână. Doi oameni necunoscuţi trecură pragul fără să salute ori să bată în uşă. Cine să fie? Oare nu mai văzuse ea cândva trupul acela de atlet? Din pricina bărbii nu-l recunoscu numaidecât pe Sternau.

— Cine sunteţi şi ce vreţi? întrebă ea răstit.

— Ce, nu mă recunoşti, seniorita? zise doctorul privind-o ţintă în ochi.

Josefa se făcu pământie la faţă.

— Eşti... ah, Dumnezeule... eşti... Sternau.

— Da, eu sunt, răspunse el zâmbind. Şi dumnealui e senior Unger, soţul Emmei Arbellez.

Josefa îşi veni repede în fire.

— La ce-aţi venit şi cum aţi îndrăznit... începu ea.

— Să-ţi dăm îndărăt hârtia asta, răspunse Sternau şi scoase din buzunar scrisoarea trimisă de ea lui Cortejo.

Dintr-o aruncătură de ochi Josefa o recunoscu.

— De unde o ai? bâigui ea.

— Am luat-o de la cadavrul omului trimis de dumneata.

— Cadavrul?...

— Da. Nemerniciţi a căzut împreună cu tovarăşii săi în mâinile noastre şi n-a mai rămas nici unul în viaţă.

Josefa, femeia care pusese la cale atâtea crime îngrozitoare, tremura acum în faţa omului pe care-l avea înaintea ei.

— I-aţi... ucis... pe toţi? bolborosi ea.

— Nu e nici o pagubă, seniorita, erau nişte ticăloşi. De altminteri scrisoarea tot n-ajungea în mâna tatălui dumitale fiindcă nu ştiu dacă o mai fi trăind. La un atac pe care l-a încercat asupra lordului Dryden am ucis toţi oamenii lui şi ce s-o fi făcut cu el nu se ştie.

— Doamne... Doamne! se tânguia ea.

— Nu-l mai chema degeaba pe Dumnezeu în ajutor, seniorita. Eşti un diavol şi n-o să-ţi ajute, fii pe pace.

Cuvintele acestea îi dădură oarecare energie.

— Nu uita că te afli în cartierul general al tatălui meu, senior! începu ea cu glas ameninţător.

— Ce, vrei să mă sperii? râse Sternau.

— Un singur cuvânt de-al meu şi sunteţi prizonierii mei.

— Te înşeli amarnic. Află că Juarez vine încoace. Farsa voastră a luat sfârşit. Crezi că aş fi venit eu la dumneata dacă nu ştiam că mă aflu în siguranţă? Conacul e înconjurat de peste o mie de mixtecaşi. Acum eşti dumneata în puterea

mea.

— Nu încă! strigă ea.

În faţa primejdiei femeia aceasta îşi recăpătă toată energia de mai-nainte. Cu toate durerile pe care le îndura, sări din hamac, puse mâna pe un pistol care se afla pe masă şi trase. Lovitura dădu greş, căci doctorul sări repede la o parte. În clipa următoare ea zăcea cu mâinile legate zdravăn de Unger.

Deodată izbucni un răcnet îngrozitor din sute de piepturi. Indienii auziseră împuşcătura şi crezură că e semnalul dat de Sternau.

— Vin! Îi zise el lui Unger alergând la uşă. Ţine-o bine pe femeia asta şi la nevoie încuie-te cu ea în cameră. Eu trebuie să mă duc să văd ce e cu Arbellez.

Casa părea acum un furnicar. Mexicanii se înghesuiau la uşi. Erau atât de îngroziţi, încât nici nu încercau să se apere măcar. Doctorul se amestecă printre ei şi coborî scara care ducea la beci. Un om stătea de pază la uşă.

— Cine se află înăuntru? se răsti Sternau la el.

— Arbellez şi...

— Cheia unde e?

— Păi de obicei e la seniorita...

— De obicei? Acum însă e la tine; dă-o-ncoa!

Omul îl privi uluit.

— Cine eşti dumneata? Şi gălăgia asta ce-o mai fi? bolborosi el.

— Sunt cineva de care trebuie să asculţi şi gălăgia nu te priveşte... răspunse doctorul cu asprime. Cheia, îţi spun!

— Stai că nu merge p-aşa! Vreau să ştiu cine eşti... nu te cunosc...

— Lasă c-o să mă cunoşti numaidecât.

Şi zicând acestea, Sternau îi dădu un pumn sub bărbie şi-l culcă la pământ. Îl scotoci apoi în buzunare şi găsi cheia. Într-o clipă uşa fu dată de perete. La lumina lămpii pe care o luă

din gangul beciului, doctorul văzu o privelişte care-l zgudui până în adâncul sufletului. Pe pământul umed stăteau înghesuite unul într-altul trei trupuri omeneşti, deşi nu era loc decât pentru două, într-un colţ, un muc de lumânare şi un codru de pâine uscată.

— Senior Arbellez e încă aici? întrebă cu glas tremurat Sternau.

— Da, răspunse argatul ridicându-se anevoie de jos ca să vadă cine-l întreabă.

— Care din voi e? urmă Sternau ridicând lampa.

În clipa aceea lumina i se răsfrânse pe faţă şi argatul scoase un ţipăt:

— O, Doamne! Senior Sternau... suntem salvaţi!

— Da, bunul meu Anselmo, sunteţi salvaţi. Ce e cu senior Arbellez?

— Trăieşte, dar de-abia poate vorbi din cauza slăbiciunii.

— Vinovaţii îşi vor primi pedeapsa, fii pe pace. Poate senior Arbellez să umble?

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva.

— Atunci o să mai zăbovim câteva minute. Las uşa deschisă ca să vă intre puţin aer. Eu trebuie să mă reped până sus, dar mă întorc repede să vă scot de-aici.

— Sfântă Fecioară! Te-ai îndurat în sfârşit de noi... murmură bătrâna Hermoyes. Eşti dumneata cu adevărat senior Sternau şi suntem liberi... liberi?

— Auziţi împuşcăturile?

— Da, răspunse argatul. Nu cumva a sosit preşedintele cu oamenii săi?

— Nu, nu e el. Ucigătorul-de-bivoli şi-a adunat mixtecaşii; până să vină Juarez ar fi trebuit să treacă prea mult timp.

Sternau lăsă lumina lămpii să cadă pe chipul bătrânului. Era galben ca un mort, dar un zâmbet de fericire îi flutura pe buze.

— Dragul meu senior Arbellez, mă mai cunoşti? îl întrebă

el cu milă.

Bătrânul deschise încet ochii şi dădu uşor din cap.

— Ţi-a spus Anselmo că am fost salvaţi cu toţii şi că fiica dumitale trăieşte?

Arbellez dădu iar din cap.

— Să n-ai nici o grijă, e cu Juarez şi o s-o vezi în curând. Eu mă duc acum să văd ce se petrece sus, dar mă întorc repede.

Sternau puse lampa jos şi urcă scara. Întâlni câţiva indieni şi le porunci să se ducă să stea de paza la bătrâni, ca să nu li se întâmple ceva. Coridorul era plin de cadavre de-ale mexicanilor, îngrămădite unele peste altele. Podeaua era o baltă de sânge. Din camerele de sus se auzeau şi acum răcnete de groază, pe când în curte şi în faţa casei lupta nu se sfârşise încă. Într-un colţ din fundul curţii se îngrămădiseră vreo zece, cincisprezece mexicani care încercau să ţină piept indienilor. Totuşi, înţelegeau că sunt pierduţi.

Ucigătorul-de-bivoli stătea rezemat de gard şi trăgea fără milă în ei.

— Să le dăruim viaţa, se rugă doctorul, destul sânge s-a vărsat până acum. Să fim îndurători...

— Senior Arbellez trăieşte? întrebă cu răceală căpetenia mixtecaşilor.

— Da, e jos în beci, o să-l scoatem acum afară.

— E-adevărat că au vrut să-l lase să moară de foame? Te rog să nu-mi vorbeşti de îndurare. Arbellez mi-e prieten şi e ca un frate pentru mine; trebuie să-l răzbun.

Cu aceste cuvinte Ucigătorul-de-bivoli ochi şi culcă iar un mexican la pământ. Deodată atenţia germanului fu atrasă de o scenă care se desfăşura în imediata lui apropiere. Un mexican rănit se apăra cu toată puterea deznădejdii de un indian care vroia să-i vâre pumnalul în piept.

— Iertare! Iertare! se ruga nenorocitul.

— Nici o iertare... Trebuie să mori! zise indianul ridicând

pumnalul.

— Eu nu vă sunt duşman... le-am dat mâncare într-ascuns prizonierilor ca să nu moară de foame... bolborosea mexicanul.

Dar mixtecasul nu luă în seamă cuvintele lui şi vru să repeadă pumnalul. În clipa aceea însă Sternau îl apucă de braţ.

— Stai! strigă el. Să auzim mai întâi ce spune omul acesta.

Mixtecasul, înfierbântat de luptă, întoarse capul şi zise dârz:

— Ce te amesteci tu? Eu l-am învins pe mexican, fac ce vreau cu el.

— Dacă a făcut într-adevăr ce spune, e vrednic de iertare.

— Nu-mi pasă! Trebuie să moară.

Doctorul scoase atunci revolverul de la brâu şi-l îndreptă spre indian cu aceste cuvinte:

— Bine, înjunghie-l dacă îndrăzneşti...

— Cum, mă ameninţi... pe mine, aliatul tău?

— Da, dacă-l omori, te omor şi eu pe tine.

— Bine, o să vorbesc eu cu Ucigătorul-de-bivoli, să vedem ce zice.

— N-ai decât, dar nu încerca să te împotriveşti voinţei mele, că n-are să fie bine de tine...

Indianul îi dădu drumul mexicanului şi se duse să se plângă şefului său. Sternau nu se sinchisi de asta şi se aplecă asupra omului care zăcea plin de sânge la picioarele lui.

— Zici că ai dat de mâncare unor prizonieri? îl întrebă el.

— Da, senior. Îţi mulţumesc că m-ai scăpat din ghearele indianului; dacă nu erai dumneata, mă omora fără milă.

— Despre ce prizonieri vorbeai?

— Aceia trei care zac jos în beci. Le lăsam în fiecare seară jos, prin ferestruică apă, pâine şi o lumânare. Unul din camarazii mei, care a plecat cu Cortejo, mi-a lăsat în grijă

sarcina asta. Nădăjduiesc că o să iei în seamă fapta mea bună, senior.

Doctorul înţelese că era vorba de mexicanul acela pe care-l mustra cugetul şi care a murit cu gândul la nevinovaţii închişi de Josefa.

— Bine, îţi dăruiesc viaţa, zise el. Ia să vedem acum, cum stai cu rănile.

După ce-l examina, văzu că nu erau primejdioase.

— Rănile sunt uşoare, dar ai pierdut mult sânge, de aceea eşti atât de slăbit. O să te pansez şi o să pun să te ia de aici, îl linişti el apoi pe mexican.

După ce-l pansă la repezeală, lăsă pe doi mexicani lângă el şi se duse să vadă ce e cu prizonierii. În vremea asta lupta se sfârşise. Curtea era plină cu cadavre. Doar din când în când, ecoul unei împuşcături, care venea de afară, dovedea că mixtecaşii îi urmăreau pe mexicanii care încercau să scape cu fuga. Inimă-de-urs ieşi înaintea lui Sternau în capul coridorului şi îi zise în felul lui scurt de a vorbi:

— Biruinţa e a noastră.

— Din duşmani a scăpat cineva? îl întrebă doctorul.

— Vreo câţiva numai.

— Să-i lăsăm în pace. S-a vărsat şi-aşa destul sânge omenesc.

— Senior Arbellez trăieşte?

— Da. Să mergem la el.

Ucigătorul-de-bivoli se apropie şi el de ei. Nu pomeni nimic de plângerea mixtecaşului. Coborâră toţi trei în beciul unde se aflau încă prizonierii.

Ucigătorul-de-bivoli se aplecă peste Arbellez şi-l întrebă mişcat:

— Mă recunoşti, senior?

— Bătrânul dădu din cap că da.

— Ai dureri mari?

Un oftat adânc fu răspunsul. Nenorocitul trebuie să fi

suferit cumplit.

— Mulţi din vitejii noştri mixtecaşi au fost răniţi în luptă, dar senior Arbellez va fi cel dintâi căruia îi vom da ajutorul nostru medical, zise doctorul. Să-l ridicăm cu băgare de seamă şi să-l ducem sus în camera lui.

— Lăsaţi-mă pe mine să-l îngrijesc, se rugă Maria Hermoyes; n-o să mă mişc de lângă el până ce nu-l voi vedea iar pe picioare.

— Eu voi răzbuna pe fratele meu Arbellez, nimeni nu mă poate opri de la hotărârea mea. Unde e acela care a îndrăznit să se atingă de el?

— Legată şi pusă sub bună pază într-una din camere, zise Unger, care tocmai intra pe uşă. O vom judeca mâine. Acum vreau să văd şi eu pe socrul meu, adăugă el aplecându-se spre bătrân şi sărutându-l pe amândoi obrajii. Ce dor mi-a fost de clipa aceasta... murmură Săgeata-trăsnetului înduioşat. Dorinţa mi-a fost în sfârşit împlinită, acum a sosit şi ceasul răzbunării.

Bătrânul Arbellez îl privea cu ochii scăldaţi în lacrimi. Făcu o sforţare, îl cuprinse cu braţele de gât şi răspunse în şoaptă:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, fiul meu.

Nu avea putere să spună mai mult, dar pe chipul lui supt se vedea bucuria că-şi regăsise copiii.

Acum se apropie şi don Fernando de el şi-i puse mâna pe frunte.

— Dar pe mine mă cunoşti, Pedro Arbellez? îl întrebă el cu glasul tremurând de emoţie.

Bătrânul îl privi o clipă, apoi o rază de bucurie luci în ochii lui stinşi.

— Contele Fernando... stăpânul meu bun şi milostiv... Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne, că am trăit să-l mai văd odată... murmură el istovit de atâtea emoţii şi închise ochii.

Inimă-de-urs îi cuprinse mâna şi zise cu glas adânc:

— Fratele nostru bolnav se va însănătoşi iar şi va fi fericit

ca mai-nainte, dar aceia care l-au făcut să sufere atât îşi vor primi pedeapsa pentru nelegiuirile lor. Mâine, când se va ivi soarele pe cer, vor fi judecaţi şi osândiţi după faptele lor.

4. Grandeprise, vânătorul

Pe când Cortejo stătea dus pe gânduri în singurătatea lui, auzi aceste cuvinte spuse în limba franceză:

— Tot nebun, Murgule? Lasă-l în pace pe Roibul.

— A, un francez? Primejdios lucru!

Speranţele lui Cortejo se năruiră iar. După câtva timp auzi iar:

— Hai, intră în apă... dincolo e coliba noastră şi nutreţ din belşug.

Colibă? Aşadar străinul locuia peste râu, în Texas. Nu era deci un duşman, nici francez şi nici mexican. Vru să facă o încercare.

— Ei, senior! strigă el.

Nu-i răspunse nimeni; s-auzi numai un plescăit de apă.

— Ei, senior! strigă el de astădată ceva mai tare.

— Cine strigă? întrebă acum cineva cu mirare.

— Un nenorocit care cere ajutor.

— Aşa? Atunci nu încape zăbavă. Unde eşti, senior?

— Aici!

— „Aici” nu-i destul. Spune-mi un semn după care să te găsesc.

— Nu pot, fiindcă sunt orb.

— Ei drăcia dracului! Ce cauţi atunci în pustietatea asta? Bine, vin. Ia mai strigă o dată ca să mă pot îndrepta după glas.

— Aici! Aici!

— Aha, acuma ştiu! Ei, Roibule, hai iar la mal, o să ne întoarcem pe urmă.

Cortejo auzi tropot de copite apropiindu-se, pe urmă pe cineva lângă el.

— Sfinte Dumnezeule, în ce hal eşti, senior! Cine eşti dumneata, omule?

— O să-ţi spun mai târziu, deocamdată eu aş vrea să ştiu cine eşti dumneata.

— Un vânător de pe malul celălalt.

— Din Texas?

— Da.

— Yankeu?

— De obârşie franceză.

— De unde vii?

— Din Monclava.

— Aşa? Şi din ce partid eşti?

— Din nici unul. Ce-mi pasă mie de politică?

— Cum te cheamă?

— Grandeprise.

— Ciudat nume...

— Nu atât de ciudat pe cât e de rar.

— Cu toate acestea l-am mai auzit. Ai rude?

— I-ascultă, senior, se zbârli străinul înciudat, dumneata nu mai ştii altceva decât să întrebi? Socot că ar fi mai bine să vedem ce e cu ochii dumitale, decât să ne pierdem vremea cu astfel de fleacuri.

— Bine zici, senior Grandeprise, uită-te ce e cu mine.

Omul se aplecă şi zise după ce-l examină:

— Dar cine ţi-a făcut, senior, pentru Dumnezeu, rana asta groaznică?

— Au încercat, din motive politice, să mă lase fără vedere. Ai auzit dumneata vreodată de numele lui Cortejo?

— Da. Vrei să spui individul care a împărţit la toată lumea fotografia fie-si, crezând că-şi câştigă astfel partizani care să-i susţină candidatura la preşedinţie?

— Întocmai. Ce părere ai dumneata despre el?

— Că e un mare dobitoc. S-a făcut numai de râs.

Lui Cortejo îi trecu un junghi prin inimă. Aşadar, toate sacrificiile pe care le făcuse nu folosiseră decât să ajungă de batjocura lumii.

— Ştii dumneata unde se află acum? întrebă el mai departe.

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează. Dacă nu mă-ntâlneam din întâmplare cu Juarez habar n-aveam pe unde îşi poartă paşii.

— A, te-ai întâlnit cu Juarez... Când?

— Acu' de curând, în pădure.

Era o veste rea pentru Cortejo.

— Nu se poate! Ce să caute Juarez aici? rosti el necăjit.

— Ba se poate şi se prea poate, fiindcă am şi vorbit cu el.

— Eu îl ştiam la Paso del Norte.

— Cine ţi-a spus?

— Un englez care se ducea acolo să-l caute.

— Un englez... hm... şi pe ăsta unde l-ai întâlnit?

— Aici, pe mal.

— Când?

— Ieri.

— Nu cumva o fi... Ia descrie-mi-l, te rog.

— Un individ înalt şi slab cu un nas grozav, îmbrăcat în haine cenuşii, cu umbrelă, joben şi ochelari.

— A, ăsta e englezul dumitale? râse vânătorul. Te înşeli, senior. Era Plisc-de-uliu, un vânător şi cercetaş renumit, dar în nici un caz englez.

— Plisc-de-uliu? Parcă am mai auzit eu de el...

— Tot ce se poate, e foarte cunoscut prin ţinuturile astea. Dar ia să vedem acum de ochii dumitale, de vorbit avem vreme şi pe urmă. Ai vreo batistă, ceva cu ce să te leg?

— Am avut, dar am pierdut-o.

— Bine, o să ţi-o dau pe-a mea. După cât văd, ochiul drept e pierdut cu desăvârşire; cel stâng ar mai putea fi salvat.

Grandeprise se duse apoi la râu, muie batista în apă, îl legă pe Cortejo la ochi şi zise:

— Aşa. Deocamdată ajunge. Acum să caut o buruiană indiană pe care o cunosc şi în câtva timp o să te tămăduieşti

la mine acasă.

— Nu se poate, senior, trebuie neapărat să mă întorc la ai mei.

— Unde sunt?

— Cunoşti dumneata hacienda del Erina?

— A bătrânului Arbellez? Da, am rămas de câteva ori acolo.

— Acolo se află pentru moment ai mei.

— Te pomeneşti că oi fi rudă cu Arbellez?

— Da, bătrânul mi-e chiar rudă de-aproape, zise Cortejo, neîndrăznind să spună adevărul. Ai fost dumneata vreodată la fortul Guadelupe? urmă el.

— Cum să nu!

— Atunci nu se poate să nu-l cunoşti pe Pirnero, hangiul.

— Care vorbeşte numai de gineri? O, îl cunosc foarte bine.

— Mi-e şi el rudă ca şi Arbellez. Pe mine tot Pirnero mă cheamă. Chiar de-acolo veneam acum şi mă-ndreptam spre Camargo, ca să mă întorc la del Erina. Nu departe de aici am fost prins de-o ceată de apaşi care m-au adus în halul în care mă vezi.

— Auzi dumneata! Câinii! Mă mir că nu te-au ucis.

— Asta n-ar fi fost nimic, îmi hotărâseră o moarte groaznică, să mă lase să mor încetul cu încetul ori să mă duc la fund, în râu. De aceea, după ce m-au orbit, m-au aşezat pe o plută şi mi-au dat drumul pe apă. Dacă nu împingeau valurile pluta la mal şi nu te trimitea Dumnezeu în ajutorul meu, eram pierdut.

— Dumnezeu ajută pe cei drepţi, senior, am avut deseori prilejul să mă încredinţez de adevărul ăsta. El mi-a îndreptat paşii încoace, semn că nu trebuie să te părăsesc. De altminteri, nu prea înţeleg eu ce căutau apaşii pe aici. M-am întâlnit şi eu cu o ceată de-alde ăştia, printre care se aflau Juarez şi Plisc-de-uliu, acela despre care vorbeai dumneata adineauri.

— Tare mă mir de Juarez că îndrăzneşte să s-arate prin părţile acestea care mişună de francezi.

— Păi vezi că te-nşeli, senior. Dumneata nu ştii pesemne că Chihuahua şi Monclava sunt acum în stăpânirea lui Juarez.

— Zău? Habar n-aveam.

La aşa ceva nu se aştepta Cortejo. Grija pentru siguranţa lui crescu. Dacă aceste două provincii se aflau într-adevăr în mâinile lui Juarez, îi era cu neputinţă să mai rămână la del Erina.

— Ştii bine ce spui? îl întrebă el îngrijorat pe vânător.

— Cum să nu ştiu, dacă l-am văzut cu ochii mei pe Juarez! Chiar acum vin de la Monclava şi am aflat că trupele lui se ridică la vreo câteva mii de oameni.

— Prost lucru! mormăi Cortejo necăjit.

— De ce? Ai vreun motiv să te temi de Juarez?

— Da. Înainte de a mă duce la Guadalupe am fost la Paso del Norte şi, dintr-o ceartă pe care am avut-o cu el, mi l-am făcut duşman.

— Pe cât îl cunosc eu, nu e nici răzbunător şi nici om rău.

— Vezi că aici nu e vorba de lucruri personale, ci de un diferend politic.

— Hm... atunci eşti din alt partid, pesemne.

— Da.

— Dacă-i aşa, trebuie să te fereşti. Cel mai nimerit lucru ar fi să-ţi cauţi un refugiu ocupat de francezi.

— Şi ăştia îmi sunt duşmani.

— Asta e şi mai rău. Dar ştii ce? Fiindcă mi-e milă de dumneata, o să caut să te-ajut, pe cât îmi va sta în putinţă.

— Ah, de m-ai putea duce la del Erina!

— Hm... greu lucru. Dumneata eşti rănit şi eşti şi orb şi — pe cât îmi spuseşi — trebuie să te mai şi fereşti să nu te vadă careva.

— O să te răsplătesc împărăteşte.

— Eşti bogat?

— Da.

— Ştiu şi eu ce să spun?... Eu nu sunt omul care să-l întreb pe om la nevoie dacă îmi dă sau nu ceva, dar vezi că drumul până la del Erina e primejdios, şi-apoi, când e vorba de câştig, nu zice nimeni nu.

— Uite, dacă mă duci repede la del Erina, îţi dau o mie de dolari.

— O mie de dolari! Atunci trebuie să fii într-adevăr foarte bogat... Bine, în cazul ăsta, ne-am înţeles.

— În cât timp crezi că putem ajunge acolo?

— Nu se poate spune dinainte, depinde de piedicile pe care le vom întâlni în cale.

— Ai dreptate. Caii îţi sunt buni?

— Buni ar fi ei, dar acum sunt cam osteniţi. Asta n-ar fi însă nimic, îi schimbăm în drum. Dacă vrem să fim oameni cinstiţi, îi plătim, nu-i luăm cu japca. Atâta am şi eu — cât să cumpăr doi cai.

— Bani nu-mi lipsesc nici mie. Apaşii au uitat să mi-i ia. Cred chiar că am atât cât ţi-am făgăduit. Acu' ce-ai de gând, vrei să treci pe malul celălalt? Ai vreo treabă acasă la dumneata?

— Nu.

— Cu atât mai bine, fiindcă mă tem ca apaşii mă nu mă caute şi dacă mă găsesc mă omoară cu siguranţă.

— Şi pe mine, când mă vor vedea cu dumneata. Aşadar vrei să plecăm chiar acum?

— Da.

— Toate bune, numai nu ştiu cum o să poţi suporta drumul ăsta lung, în starea în care te găseşti.

— Trebuie, ce să fac!

— Atunci să nu mai pierdem timpul degeaba. Dacă într-adevăr apaşii te caută, vor da repede de urmele noastre şi se vor lua după noi. De aceea zic să călărim toată noaptea, fără întrerupere, ca să ne îndepărtăm bine de ei şi mâine

dimineaţă să facem rost de alţi cai.

Încălecară şi porniră numaidecât. Pentru Cortejo călăritul era un adevărat chin. Fiecare pas al calului îi producea dureri îngrozitoare, dar se stăpânea să nu ţipe; ştia că graba era singura lui salvare. Când ieşiră la câmp şi vânătorul văzu faţa schimonosită de durere a spaniolului, zise îngrijorat:

— Trebuie că suferi îngrozitor, senior Pirnero, ce-ar fi să ne odihnim niţel?

— Nu, nu, să mergem mai departe, răspunse el cu frică.

— Bine, dacă aşa vrei... Până acum am mers în trap; acum, când avem savana întinsă înaintea noastră, o vom lua la galop şi nu vei mai simţi atât de tare durerile.

Grandeprise avea dreptate, în galopul calului îi era mai lesne, deşi ochii îl ardeau cumplit şi avea fierbinţeli ca de friguri. De-abia spre seară vânătorul dădu de buruiana aceea indiană care alină durerile şi-i puse pe răni câteva fire mestecate în gură. Cortejo se simţi acum mai bine şi zori la drum.

Merseră toată noaptea fără întrerupere. De dimineaţă însă caii erau atât de osteniţi, încât trebuiră să se oprească. Poposiră într-un tufiş. În zare se vedea un *sir* de clădiri.

— Ce-i asta? întrebă îngrijorat Cortejo.

— Conacul unei haciende, răspunse vânătorul. Mă reped până acolo să cer doi cai odihniţi, în vremea asta dumneata odihneşte-te puţin.

— Şi... o să te mai întorci? zise spaniolul cu teamă.

— Nu cumva mă iei drept un ticălos, senior? Ţi-am dat cuvântul meu de cinste că o să te scap şi eu sunt deprins să mă ţin de cuvânt, răspunse supărat vânătorul.

— Bine, du-te. Caii o să-i iei singur de pe câmp?

— Aş putea s-o fac, dar e mai cinstit să mă înţeleg cu arendaşul. O să-i las pe-ai noştri în schimb şi, clacă n-o să vrea altfel, îi mai dau şi ceva bani pe deasupra. Şeile şi hamurile le las aici, ca să vezi că n-am de gând să te

părăsesc.

Cortejo se simţea pentru moment mai în siguranţă. Şi-apoi, vedea că Grandeprise era omul pe care se putea bizui. Vânătorul acesta părea să fie, sub chipul lui aspru, un om cu desăvârşire cinstit. După ce rămase singur în liniştea aceea care-l înconjura, pe Cortejo îl fură somnul. Trebuie să fi dormit o bună bucată de vreme, când îl trezi tropot de cai şi-l simţi pe vânător lângă el.

— Am dormit mult? îl întrebă el.

— Cred şi eu! E aproape de amiază, râse Grandeprise.

— Ei drace! Atunci să plecăm numaidecât.

— Nu te grăbi aşa. Apaşii trebuie să fie cu mult în urma noastră, şi-apoi avem nişte cai — zmei, nu altceva. Din nenorocire, trebuie să facem un mare ocol, fiindcă au sosit din Statele Unite peste o mie de voluntari la Reynosa, care au umplut toate conacurile până la Monterey.

— Ce rost au voluntarii ăştia?

— Cum ce rost au? Sunt veniţi în ajutorul lui Juarez. Aşadar, ca să nu dăm nas în nas cu ei, trebuie să coborâm la Rio Tigre şi s-o luăm în jurul lui Monterey, ca să ajungem la del Erina pe la miazăzi, în loc s-ajungem pe la răsărit.

— Prost lucru... Trebuie într-adevăr să ne ferim de ei?

— Desigur, senior. Eşti cunoscut personal prin ţinutul acesta?

— Da.

— E probabil ca printre cei trimişi de Juarez să iasă înaintea voluntarilor să fie şi cineva care te cunoaşte. Şi-apoi, voluntarii aceştia sunt în mare parte vânători iscusiţi, care ştiu să observe mai bine decât mexicanii voştri. De aceea, cred că e mai bine pentru siguranţa dumitale să facem ocolul despre care-ţi vorbeam.

— Cam cât am zăbovi?

— Cel puţin două zile.

— E mult, mult prea mult. Să pornim imediat.

— Stai niţel. Am adus ceva de-ale gurii, să îmbucăm mai întâi niţel, pe urmă te leg la rană cu buruieni şi... la drum! Când e vorba de pierdut două zile, o jumătate de ceas mai mult sau mai puţin n-are-a face.

Deşi durerile nu-l slăbeau de fel pe Cortejo, mâncă totuşi cu poftă câteva *tortillas*[2], ceea ce îi mai dădu puteri şi-l făcu mai vorbăreţ.

— Nu te superi că te-am întrebat ieri despre familia dumitale, îi zise el vânătorului pe când mâncau.

— De ce să mă supăr? În pustietăţile astea are oricine dreptul să ştie cu cine are de-a face, numai că mi se părea mai grabnic să-ţi leg rana decât să stau de vorbă, răspunse zâmbind vânătorul.

— Atunci îngăduie-mi să-ţi pun câteva întrebări. Ziceam că numele dumitale mi se pare cunoscut. Ceva rude mai ai?

— Nu.

— Dacă-i aşa, de prisos să te mai întreb altceva. Am cunoscut şi eu un marinar pe care-l chema...

— Marinar? întrebă repede vânătorul. Mai trăieşte?

— Da.

— Atunci nu e cine cred eu. Trebuie să ştii că am avut şi eu un neam marinar.

— Pe care-l chema ca pe dumneata?

— Nu. Şi-a pus însă numele ăsta ca să mă facă de ocară. Era pirat — bandit al mărilor.

— Cum, ce-ai spus... pirat?

— Da, pirat, negustor de sclavi, tot ce vrei...

— Slujea pe un vapor sau era el însuşi căpitanul?

— El era stăpânul, căpitanul vasului, „Lion”.

— A, atunci e acelaşi pe care l-am cunoscut eu.

— Aşa? Nu cumva vei fi având şi dumneata vreo răfuială cu el?

Din întrebarea vânătorului se vedea desluşit că între

---

[2] Un fel de turte făcute din mălai.

aceşti doi oameni trebuie să fi dăinuit o ură de moarte, de aceea Cortejo răspunse fără să se codească o clipă:

— Da, dar n-am reuşit încă până astăzi.

— Acum ar fi prea târziu, fiindcă ticălosul trebuie să fi murit de mult. L-am căutat zi şi noapte, cu ură şi dor de răzbunare în suflet; ani de zile i-am fost pe urme, dar cum ajungeam undeva unde credeam că dau de el, aflam că plecase cu puţin înainte, până ce într-o bună zi am auzit că vaporul s-a scufundat şi căpitanul împreună cu el.

Glasul vânătorului era cu desăvârşire schimbat, cuvintele îi ieşeau mai mult ca un şuierat printre buze.

— Şi l-ai urât într-adevăr atât?

— Cât nu e limbă omenească s-o spună.

— Dar zici că ţi-era rudă.

— Frate, frate mi-era, adică frate vitreg.

Curiozitatea lui Cortejo creştea din ce în ce.

— Atunci trebuie să fi avut un motiv foarte puternic, zise el.

Vânătorul tăcu un moment, apoi urmă:

— Era un diavol, nu om. Din ziua când tata s-a însurat cu mama lui n-am mai avut o clipă de bucurie.

— Mama lui era văduvă?

— Da, tata de asemenea. Era plantator. Mama mea a murit când m-a născut pe mine. Eram de douăzeci de ani şi mă logodisem cu o fată, frumoasă şi bună ca un înger. Nu ştiu ce i-a venit tatii să se însoare iar. Cunoscu în New Orleans pe văduva unui spaniol şi o luă de nevastă.

— Neplăcut lucru...

— Ce-mi păsa mie de asta! Tata era stăpân pe el, putea să facă orice-i plăcea. Dar spaniola avea un fecior, un băiat de nouăsprezece ani pe care l-a adus cu ea în casă. Ce să-ţi mai spun! Ticălosul mi-a luat logodnica şi l-a împuşcat pe bietul tata, lăsând să cadă vina pe mine. Am fost condamnat, dar un prieten m-a ajutat să fug din închisoare. Nemernicul îşi

ajunsese scopul. Era acum proprietarul plantaţiei care mi se cuvenea mie de drept. Dar bucuria i-a fost de scurtă durată. După ce a tocat toată averea s-a apucat iar de meseria de marinar pe care o avusese înainte.

— Şi dumneata n-ai căutat să te răzbuni?

— N-aveam cum. Nu puteam să mă întorc acasă, fiindcă aş fi fost prins numaidecât. A trebuit să treacă ani de zile, să-mi crească barba mare şi să mă schimb într-atât, încât să nu fiu recunoscut. Când am putut în sfârşit s-o fac, ticălosul plecase de mult. Eram sărac, n-aveam bani să-mi fac un vas al meu cu care să-l urmăresc pe mare. M-am dus atunci la minele de aur şi am reuşit să mă îmbogăţesc repede, aşa că după patru ani am pornit în urmărirea ticălosului. Degeaba. Când ajungeam undeva, aflam că plecase fără să pot pune mâna pe el. În cele din urmă mi s-au isprăvit banii şi m-am pomenit iar sărac, fără să-mi pot împlini dorul de răzbunare. Mai mult încă; am aflat acum că din ziua aceea ticălosul a pierit odată cu vasul lui.

— Pentru ce-şi zicea Grandeprise?

— Fiindcă aşa mă chema pe mine. Vroia ca toată lumea să creadă că eu, ucigaşul tatălui meu, eram un bandit şi un pirat, groaza mărilor şi a tuturor oamenilor cinstiţi.

— Auzi! Ştii că omul acesta e foarte deştept?

— Deştept zici dumneata? Un ticălos, asta e!

— Care era adevăratul lui nume?

— Henrico Landola.

— Şi nu ţi-a trecut niciodată prin gând că trăieşte şi-acum sub numele lui adevărat? Uite, eu pot să-ţi spun hotărât că n-a murit.

— Doamne! E-adevărat? Îl cunoşti dumneata?

— Ba am şi făcut o mulţime de afaceri cu el şi sper să-l revăd în curând pe prea stimatul domn Henrico Landola.

Vânătorul îl privea cu ochii holbaţi.

— Speri să-l revezi în curând? repetă el în neştire. Atunci...

nu îi eşti prieten, ci duşman...

— I-am fost cândva prieten, dar acum îl urăsc ca şi dumneata. M-a înşelat, m-a tras pe sfoară cu o neruşinare de neînchipuit.

— Şi vrei să te răzbuni?

— Ca şi dumneata. Vom fi deci aliaţi.

— Hm... ştiu eu dacă mă pot încrede în dumneata...

— O, senior, dă-mi putinţa să mă răfuiesc cu acest monstru cu chip de om şi voi face pentru dumneata tot ce e omeneşte posibil. Unde zici că se află acum Landola?

— Pentru moment n-aş putea să-ţi spun. Să ajungem mai întâi la hacienda del Erina; odată ajuns acolo, voi avea şi veşti despre el.

— Atunci să plecăm imediat. Caii sunt înşeuaţi. Dar, stai să te pansez la ochi.

Vânătorul luă legătura de pe ochii lui Cortejo, care văzu cu bucurie că putea zări niţel cu cel stâng.

Încălecară şi porniră la drum. După două zile ajunseră, pe înnoptate, la del Erina. Opriră caii într-o vâlcea, lângă conac.

— Să aşteptăm niţel aici, zise Cortejo.

— Pentru ce, senior Pirnero? întrebă cu mirare vânătorul.

— Fiindcă nu ştiu ce se petrece la conac. Juarez e pe drum, francezii de asemenea, aşa că nu pot şti dacă dau de prieteni ori de duşmani. Mâine dimineaţă vom cerceta mai întâi, ca să vedem dacă putem sau nu să intrăm în conac.

— Atunci să ne ferim s-aprindem focul. Cu ochii cum stai, senior?

— Mai binişor. Buruiana dumitale a făcut minuni. Cu cel stâng aproape că văd ca şi înainte.

— N-ai idee ce bine-mi pare. Acum să descălecăm şi să aşteptăm până se va lumina de ziuă.

Legară caii de o tufă şi se întinseră în iarbă. Osteniţi cum erau, se gândiră că ar fi mai bine să doarmă decât să stea de vorbă.

Trecu şi miezul nopţii şi era gata să-i fure somnul când auziră, deodată, tropot de cal.

— Cine să fie? zise Cortejo ridicându-se într-o rână. A, încă unul!

Puseră mâna pe armă. Primul călăreţ care se oprise mai aproape de ei îl întrebă pe celălalt:

— Cine-i acolo?

Acum se opri şi cel de-al doilea.

— Dar tu cine eşti? strigă el.

— Unul care trage dacă nu răspunzi numaidecât la întrebarea lui.

— Oho! Nu te grozăvi aşa că nu-mi sunt nici mie mâinile legate!

— Răspunde: care ţi-e parola?

— Parola? Păi dacă-i aşa, pari să fii om civilizat nu un păcătos de indian, după cum credeam.

— Eu indian? Lua-i-ar dracul de pociţi! Te-aud vorbind spaniola, nu cumva eşti din cei de la del Erina?

— Da, sunt din oamenii lui Cortejo.

— Păi atunci suntem camarazi, frate-meu!

— Cum, tot fugar eşti şi tu?

— Vezi bine! De-abia am reuşit să scap din ghearele apaşilor.

— La ce să ne certăm atunci ca tonţii? Mai bine să ne întovărăşim amândoi, că unde-s doi puterea creşte...

Cortejo ascultase cu-ncordare schimbul acesta de cuvinte. Acum ieşi din ascunzătoare şi zise cu bucurie:

— Nu vă speriaţi, băieţi şi noi suntem de-ai voştri.

— Ce faci, senior Pirnero? şopti Grandeprise supărat. N-auzişi că ăştia sunt oameni de-ai dobitocului acela de Cortejo?

Fugarii se înspăimântară auzind glasuri străine şi unul din ei întrebă:

— Tot de la del Erina veniţi?

— Nu.

— Aha, să fim cu băgare de seamă... Câţi sunteţi?

— Numai doi.

— Să vă creadă cine vrea, că eu nu. Dincotro?

— De la Rio Grande del Norte.

— Şi unde vă duceţi?

— La hacienda del Erina, unde se află fata mea, Josefa. Nu mă recunoaşteţi? Sunt Cortejo.

— Astâmpără-te, omule, îţi pui în joc viaţa! îi şopti vânătorul.

— Cum ai spus? Cortejo? Lasă fleacurile! Nu vine el însoţit de un singur om.

— Şi totuşi aşa e. Stai că vin acum să mă vedeţi la faţă.

— Bine, dar numai tu singur, altminteri trag.

Fugarii stăteau cu puştile întinse. Auziră paşii unui singur om şi se liniştiră.

— Are vreunul din voi un chibrit? Îi întrebă el.

— Da. Dă-te mai aproape să te văd.

La lumina care ţâşni, mexicanul rămase o clipă nedumerit, apoi zise cu mirare:

— Adevărat, e senior Cortejo. Dar pe ceilalţi unde i-ai lăsat, senior?

— O să aflaţi pe urmă. Acum spuneţi-mi repede de ce aţi fugit, s-a întâmplat ceva la conac?

— Să descălecăm întâi. Suntem destul de departe ca să nu mai fim urmăriţi şi poate că reuşim să adunăm încă vreo câţiva de-ai noştri.

— Haideţi cu mine colo jos în văgăună, le porunci Cortejo. La nevoie ne putem ascunde printre tufe şi dacă mai vin şi alţii de-ai noştri trebuie să treacă pe lângă noi şi ne va fi lesne să-i oprim.

Vânătorul îi ascultase în tăcere. Acum însă îl apucă pe spaniol de braţ şi-i zise indignat:

— Atunci nu e adevărat că te cheamă Pirnero şi că vii de

la Guadalupe după cum mi-ai spus?

— Stai, nu te înfuria aşa, senior, răspunse Cortejo vrând să-l îmbuneze. Am fost nevoit să te mint, dar n-am avut defel intenţia să-ţi căşunez vreun neajuns, crede-mă.

— Bine, bine, m-ai auzit însă de câteva ori spunând ce părere am despre Cortejo.

— Tocmai de aceea nu ţi-am spus cine sunt. Fii însă sigur că mă voi ţine de făgăduială, cu atât mai mult cu cât dumneata eşti acela căruia îi datorez salvarea mea.

Grandeprise tăcu un moment, apoi zise iar:

— Obiceiul meu e să nu mai dau crezare cui m-a minţit o dată, vreau însă să te rog să-mi spui adevărul: îl cunoşti sau nu pe Henrico Landola?

— Îl cunosc foarte bine.

— Şi e-adevărat că ai de gând să dai de el?

— Cu siguranţă.

— Bine, atunci te iert că m-ai minţit. Erai la nevoie şi eu te-am ajutat fiindcă scrie la lege că oamenii trebuie să se ajute unii pe alţii. Situaţia dumitale era în aşa fel încât trebuia să fii prevăzător, de aceea nu ţi-o iau în nume de rău că nu mi-ai spus adevărul. Vreau însă cu orice preţ să te ţii de cuvânt.

— Adică în privinţa răsplatei băneşti?

— Nu asta e principalul. Eu îl vreau pe Landola, nu banii.

— O să-l ai, fii pe pace!

— Atunci ne-am înţeles. Nu sunt partizanul dumitale politic şi în chestia asta nu te gândi că ţi-aş putea fi de folos. Dar când va fi vorba de pus mâna pe Landola, te poţi bizui pe mine ca pe dumneata însuţi. De aceea m-am hotărât să nu mă mişc de lângă dumneata până ce nu-l vom avea în mână.

— Senior Cortejo, cine e omul ăsta? întrebă unul din mexicani.

— Un vânător din Statele Unite, răspunse Cortejo.

— Cum îl cheamă?

— Grandeprise.

— A, atunci îl cunosc foarte bine. Păcat că e întuneric şi nu-l pot vedea la faţă.

— Mă cunoşti pe mine? De unde? făcu vânătorul cu mirare.

— Mi-a vorbit unchiu-meu despre dumneata. Sunt Manfredo, nepotul doctorului Hillario.

— Hillario, şef al spitalului de la mănăstirea Barbara din Santa Jaga, omul care mi-a salvat viaţa?

— Chiar el. Ştii, când ai venit atunci bolnav la spital...

— Mă prindeau frigurile. Senior Hillario m-a îngrijit până m-am vindecat. Dacă nu era el, muream cu siguranţă. Dacă eşti într-adevăr nepotul lui, îţi sunt prieten.

— Spuneţi-mi, pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat la hacienda? îi întrerupse nerăbdător Cortejo.

— A fost luată cu asalt de către indieni, răspunse Manfredo.

— Şi în loc să vă împotriviţi, aţi luat-o la fugă?

— Aşa crezi? Ne-am împotrivit al dracului, dar erau peste o mie, cum era să nu ne biruiască?

— Vai de mine! Şi fata mea unde e?

— Cine poate să ştie! Pieile roşii au năvălit atât de năprasnic încât fiecare căuta să-şi scape pielea, nu să se intereseze de ce fac alţii.

— Ce nenorocire! Din ce neam erau indienii? Nu cumva erau apaşi?

— Nu, l-am auzit pe unul zicându-şi mixtecaş.

— Trebuie neapărat să ştiu ce s-a întâmplat cu Josefa mea. Nu plec de-aici până n-oi afla.

— Linişteşte-te, senior, pe cât cunosc eu, mixtecaşii nu sunt ca apaşii ori comanşii, ei nu ucid femei, zise Grandeprise.

— Nu, nu, trebuie neapărat să aflu ce i s-a întâmplat. Dar cum? Eu nu mă pot duce şi nici vreunul din aceştia doi nu se

poate apropia de conac. Doamne, Doamne, ce-i de făcut...?

— Mă duc eu, zise Grandeprise. Mie n-au ce-mi face. Mai întâi de toate trebuie să aflu pentru ce au atacat conacul. Fără motiv n-au făcut-o ei. Nu s-a observat mai de mult ceva neobişnuit?

— Ba da, răspunse Manfredo. Ieri, pe la miezul nopţii, a apărut pe vârful unui munte din apropiere o flacără mare, care s-a ridicat până în slava cerului, răspunse Manfredo.

— S-ar putea să fie o simplă întâmplare.

— Nu, nu, a fost cu siguranţă un semnal, căci în curând s-au văzut, în diferite locuri, alte cinci focuri la fel.

— Atunci a fost într-adevăr un semnal. Mixtecaşii s-au chemat unii pe alţii ca să vă gonească pe voi, ca duşmani ai lui Juarez. Cine a fost şeful mişcării?

— N-am avut timp să aflu.

— Era vreun alb printre ei?

— Ba chiar doi. Au zis că vor să vorbească numaidecât cu seniorita Josefa. N-am vrut să-i lăsăm, dar unul din ei, o matahală cât toate zilele, a trântit un pumn în capul omului care vroia să-l oprească, încât l-a lăsat lat la pământ şi s-a dus cu tovarăşul lui sus la seniorita. N-a trecut mult şi am auzit o împuşcătură. Pesemne c-a fost semnalul convenit, fiindcă indienii au dat imediat năvală peste noi, răcnind ca nebunii.

— Câţi inşi eraţi în camera de gardă?

— Vor fi fost peste douăzeci.

— Cum şi douăzeci de oameni zdraveni aţi lăsat pe unul singur să dea în camaradul vostru? întrebă Grandeprise batjocoritor.

— Ce era să facem? Să-l fi văzut cât era de voinic, te speriai şi dumneata de el. Şi-apoi, te lăsa să înţelegi că e un trimis sau un aliat de-al lui senior Cortejo.

— Pe cât am aflat eu acum numai senior Cortejo avea dreptul să poruncească la conac.

— Aşa e, dar vezi că unii din noi l-au luat drept Pantera Sudului.

— Bine, nu ştiaţi că Pantera e indian?

— Bine, dracu se mai gândeşte în momentele alea la aşa ceva!

— Ia spune-mi şi mie cum arăta individul acela.

— Unul ca ăsta, zise Grandeprise după ce mexicanul îl descrise pe Sternau, voinic şi cu o barbă mare, îl însoţea pe Juarez când m-am întâlnit cu el la râul Sabinas. Oare să fie acelaşi?

— Ştii cine era? întrebă Cortejo.

— Nu, dar Juarez părea să-i dea foarte multă atenţie.

— Parcă ziceai că ai auzit în camera fetei mele o împuşcătură, e-adevărat?

— Da.

— Doamne, Doamne, dacă or fi omorât-o!

— Nu cred, zise Grandeprise. Indienii au dat năvală îndată după aceea; împuşcătura era doar semnalul de atac, aşa că n-ai de ce să te temi că i s-a întâmplat ceva senioritei.

— Oricum, prizonieră tot e. Trebuie neapărat s-o scăpăm.

— Numai să se poată. Eu o să te ajut pe cât îmi va sta în putinţă.

— N-ar fi bine să încercăm chiar acum?

— Hm... bodogăni vânătorul, indienii sunt aproape şi o încercare ar fi primejdioasă.

— Mâine, va fi şi mai greu, pe când întunericul ne-ar fi mai prielnic.

— Te înşeli, senior. Indienii îi caută încă pe fugari. Dacă pun mâna pe mine, mă iau drept unul de-ai dumitale şi mă împuşcă pe loc; pe când dacă intru mâine dimineaţă, făţiş, pe poarta conacului, vor crede că sunt un drumeţ străin care habar n-are ce s-a petrecut.

— Multe se pot întâmpla până atunci! Senior Grandeprise, pentru Dumnezeu, te rog, nu mai zăbovi şi fă ce ştii ca să-mi

scapi copila.

— Greu lucru îmi ceri... În sfârşit, să-ncerc. În ce direcţie se află conacul?

— Într-acolo, răspunse Manfredo arătând cu mâna.

— Cam în cât timp ajungi?

— Într-o jumătate de ceas.

— Bine, mă duc.

— Mulţumesc... mulţumesc din suflet... Să ştii că n-ai să te căieşti pentru binele pe care mi-l faci... bolborosi Cortejo.

— Nu uita ce mi-ai făgăduit, senior... Landola... Şi-acum, ce-o vrea Dumnezeu! Cunoaşteţi voi ţipătul cucuvelei mexicane?

— Cum să nu!

— Şi poate vreunul din voi să-l imite?

— Eu, răspunse Manfredo.

— Bine. Dacă la întoarcere nu voi putea găsi prin întuneric văgăuna, voi scoate un astfel de ţipăt şi voi îmi veţi răspunde, ca să mă orientez după el. Dacă vedeţi însă că nu m-am întors până în zori, înseamnă că nu pot să vin şi faceţi singuri ce-o-ţi şti, în orice caz, staţi până atunci liniştiţi aci, să nu vă simtă indienii, care probabil colindă şi acum împrejurimile. Rămâneţi cu bine, eu mă duc.

Cu aceste cuvinte, îndrăzneţul vânător încălecă şi pieri în întunericul nopţii. Dacă ar fi ştiut el toate faptele şi nelegiuirile lui Cortejo, cu siguranţă că nu şi-ar fi pus în primejdie viaţa pentru un astfel de ticălos şi pentru fata lui, care semăna aidoma cu tatăl ei.

După ce-l văzură plecat, mexicanii povestiră cu de-amănuntul evenimentele din ziua aceea şi-i cerură lui Cortejo să le spună şi el ce făcuse, pe unde fusese în timpul din urmă.

— Bineînţeles că spaniolul nu le pomeni nimic de dezastrul cu jefuirea vapoarelor, zicând că-şi lăsase oamenii s-aştepte sosirea lordului, iar el venise la hacienda unde îl chemau treburi urgente. Pe drum însă fusese prins de apaşi,

care îl aduseseră în halul de-acum. Mexicanii crezură minciuna şi unul dintre ei zise necăjit:

— Toate bune, dar pe cât văd eu, hacienda s-a dus pe copcă.

— Nu încă, răspunse Cortejo. Trebuie să mai fi scăpat şi alţii de-ai noştri, nu-i aşa?

— Nu prea cred. Cine n-a putut-o face în primul moment, cu greu va fi reuşit apoi.

— Vom vedea noi când se va lumina de ziuă.

— Ei şi? Chiar de vor mai fi scăpat câţiva, ce scofală putem face noi, o mână de oameni, împotriva a o mie de indieni?

— Doar nu au să rămână în vecii vecilor la conac!

— Dacă e precum spunea vânătorul adineauri, că sunt de-ai preşedintelui Juarez, apoi atunci nu pleacă ei curând de-acolo.

— Da, dar în vremea asta vom avea şi noi pe-ai noştri. Agenţii trimişi de mine în propagandă trebuie să-mi fi câştigat mulţi partizani, care pot sosi din moment în moment.

— Unde vrei să ne găsească?

— Bine zici, au să ne caute la conac şi or să cadă de-a dreptul în mâinile mixtecaşilor, spuse Manfredo cu amărăciune.

— O să ştim noi să împiedicăm o astfel de nenorocire.

— Cum?

— Să-i pândim undeva într-un loc bine tăinuit.

— Adică să ne ascundem prin păduri ca tâlharii?

— N-avem altceva mai bun de făcut. După ce vom fi destui ne va fi lesne să-i gonim pe mixtecasii care vor mai rămâne la conac.

— Eu ştiu ceva şi mai bun, zise Manfredo. Nu-i aşa că mănăstirea della Barbara e chiar în drumul nostru?

— Da, dar oraşul Santa Jaga ţine cu preşedintele. Au să ne prindă numaidecât sau, ce e şi mai rău, au să ne dea pe

mâinile lui Juarez.

— Aşa ar fi dacă ne-am bizui pe orăşeni. Mănăstirea însă e afară din oraş; ne ascundem acolo şi aşteptăm.

— Imposibil!

— Pentru ce ţi se pare imposibil? Fosta mănăstire e acum spital şi casă de nebuni, iar medic-şef e unchiul meu Hillario, unul din cei mai aprigi duşmani ai lui Juarez, aşa că ne va primi cu braţele deschise. Mănăstirea are o mulţime de odăi şi ganguri tăinuite, în care putem fi mai în siguranţă ca oriunde.

— Ştiu şi ceilalţi medici sau oameni de serviciu despre aceste tainiţe?

— Nu, nimeni afară de unchiul meu.

— Asta ar fi într-adevăr ceva. O să mă mai gândesc la planul ăsta, deocamdată să ne odihnim niţel, fiindcă nu se ştie ce ne aduce ziua de mâine. Culcaţi-vă şi dormiţi, eu o să stau de veghe.

Se făcu tăcere. Cortejo singur rămase în picioare şi începu să se plimbe agitat de colo până colo. Lovitura de la Rio Grande dăduse greş şi în loc să găsească un refugiu la del Erina aşteptând să-şi tămăduiască ochii bolnavi, găsise conacul în mâna indienilor şi pe fata lui prizoniera lor. Urât şi prigonit de o ţară întreagă, nu ştia încotro s-o ia. Făurea fel de fel de planuri de răzbunare, care de care mai smintite când, după vreo două ceasuri, fu tulburat din gândurile lui de zgomotul unei pietricele în cădere. Puse imediat mâna pe armă şi întrebă pe şoptite:

— Cine e?

— Eu, Grandeprise, se auzi glasul vânătorului.

— Slavă Domnului! murmură Cortejo, răsuflând uşurat.

Ceilalţi doi se treziră şi ei.

— Ei, cum a mers? Ne-aduci vreo veste? îl întrebă el pe vânător.

— Fata dumitale trăieşte, senior, dar mai ştiu ceva şi mai

important.

— Important e că Josefa n-a fost ucisă; trebuie neapărat s-o eliberăm, chiar dacă ar fi să-mi pun viaţa în joc. Mi-ai făgăduit că o să mă ajuţi. Sper că nu-ţi iei vorba înapoi.

— Hm... vezi că nu ştiam pe cine avem împotriva noastră.

— Da, nişte indieni!

— Dacă ar fi numai ei, n-ar fi nimic. Ştii cine se află printre mixtecaşi? N-ai auzit niciodată până acum de Ucigătorul-de-bivoli?

— Ba da, dar ăsta e mort de mult.

— Aşa s-a crezut, nu e însă adevărat. El a fost acela care şi-a chemat, prin semnalul focului de ieri noapte, mixtecaşii, ca să elibereze conacul. De altminteri, dumneata senior mi-ai ascuns o mulţime de lucruri pe care le-am aflat de-abia acum. Dacă ştiam, te lăsam în plata Domnului.

— Ce lucruri?

— Că l-ai închis pe bietul Arbellez în beci şi l-ai lăsat să moară de foame.

— Nu-i adevărat, te-a minţit cine ţi-a spus.

— Nu mi-a spus nimeni fiindcă nici nu ştiau că sunt acolo şi că aud ce vorbesc ei. Dar pentru ce i-ai luat omului hacienda pe care o stăpânea pe bună dreptate, senior?

— A mea era, nu a lui. A falsificat un act de danie, ca din partea contelui Fernando de Rodriganda, precum că i-o lasă lui după moarte.

— Şi ce-ţi păsa dumitale? Eşti cumva moştenitorul contelui? Dacă ţi se pare că arendaşul e un falsificator, dă-l pe mână parchetului, dar nu te face judecător şi nu te deda la fapte care nu sunt îngăduite de lege.

— Dumneata ai înţeles greşit ce-ai auzit, senior, zise cam plictisit Cortejo, tot aşa după cum ţi s-a părut că l-ai văzut pe Ucigătorul-de-bivoli, când omul e mort de nu ştiu câţi ani.

— Ba nu mi s-a părut defel; era cu încă unul care dispăruse odată cu el.

De astă dată Cortejo îşi cam pierdu cumpătul.

— Şi ăsta cine-ar fi? întrebă el.

— Inimă-de-urs, vestita căpetenie a apaşilor.

— Nu se poate! L-ai văzut cu ochii dumitale?

— Da.

— Îl cunoşti?

— Foarte bine chiar, de pe vremea când vâna împreună cu Săgeata-trăsnetului, un vânător german, prin codrii Sierrei Warana.

— Cum? L-ai cunoscut şi pe Săgeata-trăsnetului?

— Da. L-am cunoscut odinioară şi l-am recunoscut acum.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic alta decât că e şi el acum la hacienda del Erina.

— Vrei adică să mă faci să cred c-au înviat, morţii? Ucigătorul-de-bivoli, Inimă-de-urs şi Săgeata-trăsnetului sunt morţi de mult. Ştiu de la unul care a fost de faţă.

— Atunci spune-i ăstuia să-ţi dea banii îndărăt, fiindcă te-a tras pe sfoară. Eu nu uit niciodată când am cunoscut pe cineva. Nici Sternau, supranumit Stăpânitorul-stâncilor nu e omul pe care să nu-l poţi recunoaşte.

— Sternau? spuse spaniolul îngălbenindu-se. Păi şi ăsta e mort...

— Ba nu, trăieşte. Stătea în poarta conacului şi vorbea cu un bătrân căruia îi zicea don Fernando.

— Contele Fernando! răcni Cortejo, ca nebun, în liniştea nopţii. Visezi senior, ori ai văzut strigoi!

— Mai încet, senior Cortejo. N-am poftă să scoli lumea în picioare şi să mă pomenesc cu oamenii de la conac în spinare.

— Te rog să mă ierţi, senior, dar îşi cam iese omul din fire când află că aceia pe care îi crede morţi de mult, trăiesc. Cât despre contele Fernando, te-ai înşelat, nu se poate să nu te fi înşelat...

— Nu-ţi spun altceva decât ce-am auzit şi ce-am văzut;

urechile şi ochii mei nu s-au înşelat încă niciodată până acum. Mai mult încă: mi s-a părut că între bătrânul conte şi un tânăr care stătea lângă el era o mare asemănare.

— Ce asemănare? Cum îl cheamă pe tânărul despre care vorbeşti?

— Din întâmplare i-am auzit şi numele când l-a strigat Sternau. Îi zice Mariano.

Cortejo credea că se scufundă pământul sub picioarele lui. Aşadar, toţi aceia pe care-i credea morţi de-a binelea, trăiau.

— Spune mai departe tot ce ştii, îl zori el pe vânător cu glas sugrumat.

— Păi aşa a fost. M-am apropiat pe nesimţite de conac şi mi-am priponit calul; pe urmă m-am furişat până la un grup de mixtecaşi care stăteau.

— Ce curaj! strigă Manfredo cu admiraţie.

— Ei aş! Nu-i cine ştie ce ispravă. Cum vedeam că se apropie cineva, făceam pe mortul. Am auzit atunci indienii vorbind despre persoanele pomenite adineauri, ba am şi putut să le văd fiindcă în curte ardea un foc mare, care lumina ca ziua.

— Şi de unde ştii că fata mea trăieşte? îl întrebă Cortejo, care-şi mai venise niţel în fire.

— Tot de la ei am aflat. Ziceau că a fost închisă în beci, în locul lui Arbellez şi de-abia mâine vor hotărî ce fac cu ea.

— Dumnezeule, trebuie s-o salvez cu orice preţ! Nu se poate face nimic acum, senior Grandeprise?

— Mă aşteptam la întrebarea asta şi ştiam că înainte de orice te vei gândi la soarta copilului dumitale. De aceea am făcut ceva şi mai cutezător. M-am furişat în spatele conacului, care era mai puţin păzit şi am sărit peste gard, ca să caut beciul unde ţi-e închisă fata. Cred că ştii şi dumneata că toate beciurile conacului au sus câte o ferestruică.

— Ştiu? Pe urmă?

— Am adunat câteva pietricele şi m-am târât la prima

ferestruică, unde am lăsat o pietricică jos, prin geamul spart. Am avut noroc, fiindcă nimerisem chiar unde se afla fata dumitale. Am auzit imediat un glas de femeie: „Dios! E cineva? Dacă eşti om, ajută-mă! Sunt Josefa Cortejo”. N-am răspuns ca să nu-i trezesc o speranţă care s-ar putea să fie zadarnică. Şi-apoi, ştiam acum destul ca să nu te mai las să aştepţi. Am sărit iar gardul, am încălecat şi... iată-mă. Asta e tot ce ştiu.

Ne putem închipui ce simţea Cortejo la auzul acestei povestiri.

— Trebuie s-o salvăm pe fiica mea chiar în noaptea asta, zise el cu înfrigurare. Mâine s-ar putea să fie prea târziu, fiindcă, din motive pe care nu vi le pot spune acum, e mai mult ca sigur că oamenii aceia nu o vor cruţa. Senior, vrei să-mi salvezi copilul?

— Îţi dai seama ce-mi ceri? întrebă Grandeprise privindu-l încremenit. Să-mi pun în joc viaţa şi nu ştiu zău dacă meritaţi să fac un astfel de lucru pentru voi...

— Din suflet te rog, salveaz-o şi o să te răsplătesc împărăteşte... se milogea Cortejo.

— Ia slăbeşte-mă cu răsplata dumitale! se răsti vânătorul plictisit. Nu mă sinchisesc eu de bani şi nu pentru asta vreau să te ajut. Şi-apoi aş mai avea nevoie de încă un om.

— Spune-mi ce trebuie să fac.

— Dumneata? zise el privindu-l cu dispreţ. Nu te supăra, dar mai degrabă mi-ai fi o piedică decât un ajutor.

— Ia-mă pe mine, senior, mă pricep binişor la astfel de treburi şi dacă e vorba să iasă ceva din afacerea asta nu mă dau în lături, zise Manfredo.

Grandeprise privea îngândurat şi nehotărât înaintea lui. Nu-l trăgea defel inima să se-amestece într-o afacere pe care un glas lăuntric îl sfătuia să n-o facă. Bănuia că lucrurile nu sunt tocmai atât de curate după cum i le arăta Cortejo. Nu putu însă scăpa de el.

— Bine, să-ncerc, zise vânătorul în cele din urmă. Cer însă să mi se dea ascultare la tot ce voi spune eu.

Cortejo răsuflă uşurat. În cele câteva zile de când îl cunoştea, ştia că e singurul om pe care se putea bizui. Grandeprise începu să-şi desfăşoare planul. După ce spuse fiecăruia ce avea de făcut, încălecară şi porniră înspre conac,

În vremea asta, Josefa se afla într-o situaţie cât se poate de neplăcută. O legaseră zdravăn de mâini şi de picioare şi o azvârliseră în beciul unde fusese închis Arbellez. Doi mixtecaşi stăteau de pază la uşă cu ordinul să nu lase pe nimeni să intre. Dar aceşti doi indieni nu erau nici apaşi şi nici comanşi, ci oameni care printr-o viaţă civilizată se dezvăţaseră de sălbăticia codrilor. Li se urî singuri şi se gândiră să se ducă să stea niţel de vorbă cu tovarăşii lor. Şi-apoi, ce rost avea străşnicia asta când toţi stăteau în curte în jurul focului şi nu s-ar fi putut strecura nimeni nevăzut înăuntru?

Să fi fost pe la ceasurile două după miezul; nopţii, când două umbre se desprinseră din întuneric şi se strecurară spre fereastra unde era închisă Josefa. Una din ele — era Grandeprise — puse gura la fereastră şi şopti:

— Seniora Josefa!

— Sfinte Dumnezeule! Cine eşti şi ce vrei? întrebă ea speriată.

— Spune-mi mai întâi dacă mai e cineva cu dumneata.

— Nu, sunt singură.

— Bine, atunci pot să-ţi spun că în curând vei fi liberă.

— O, Dios! Adevărat să fie?

— E-adevărat. Sunt un cunoscut de-al tatălui dumitale, care te aşteaptă aproape de conac.

Josefa se stăpâni cu greu să nu scoată un ţipăt de bucurie.

— Dar cum mă puteţi scoate de-aici? întrebă ea.

— Treaba mea! Sunt ceva paznici la uşă?

— Erau doi, dar mi se pare c-au plecat.

— Trebuie să fiu sigur. Bate de câteva ori în uşă.

— Sunt legată, dar voi încerca să ajung cu piciorul până acolo.

— Trecură câteva minute până ce vânătorul auzi câteva bătăi repetate.

— Nu răspunde nimeni, şopti ea.

— Cu atât mai bine. Să începem imediat. N-ai altceva de făcut decât să asculţi dacă vine cineva.

Cei doi bărbaţi se apucară de treabă. Gaura era prea strâmtă ca să poată trece un om prin ea, de aceea trebuiră să o lărgească puţin cu cuţitele, ceea ce nu era uşor deoarece zgomotul s-ar fi putut auzi. După vreo jumătate de ceas reuşiră totuşi să dea câţiva bolovani la o parte şi Grandeprise, legat de lasoul pe care-l ţinea Manfredo, se lăsă jos în beci.

Josefa era foarte emoţionată. Reuşi-va oare opera de salvare sau nu? Nerăbdarea o făcea să uite durerile şi fiecare minut i se părea o veşnicie, în sfârşit! Fereastra se întunecă o clipă şi o umbră se lăsă jos lângă ea.

— Nici un cuvânt, seniorita, timpul e preţios. Eşti rănită? o întrebă în şoaptă Grandeprise.

— Da, am probabil câteva coaste rupte.

— Prost lucru. Vei putea răbda să te tragem sus?

— Trebuie.

— Strânge bine dinţii şi nu ţipa. Acum la treabă.

Vânătorul îi legă lasoul în jurul pieptului şi îi făcu semn lui Manfredo să o tragă, pe când el o sprijinea de picioare. Josefei i se părea că fiecare mişcare îi rupe oasele din încheieturi. Îşi stăpâni însă durerile, dar când fu sus căzu leşinată. Manfredo lăsă iar jos lasoul şi-l scoase şi pe vânător afară.

— Ce face seniorita? întrebă el.

— A leşinat.

— Cu atât mai bine. Şi-acum, repede la drum. Am avut până acum un noroc orb; să nu ne batem joc de el.

Grandeprise o luă pe Josefa în spinare şi se apropie de

gard. Manfredo se urcă primul şi când fu sus i-o trecu lui, pe urmă sări şi el dincolo. De aci porniră în fugă spre locul unde Cortejo îi aştepta, cu inima strânsă.

Îşi poate închipui oricine necazul lui Sternau şi al tovarăşilor săi când, a doua zi dimineaţă, găsiră beciul gol. Cel mai necăjit însă era Săgeata-trăsnetului, care de-abia aştepta să răzbune chinurile îndurate de bietul Arbellez. Dar pentru copoi care adulmecă atât de repede urma, cum era Matava-se şi el, era uşor să ghicească încotro o luaseră fugarii. Dar cine să-i fi ajutat? Unii îl bănuiau pe Cortejo, dar acesta nu putuse încă ajunge până la conac, şi-apoi, în starea în care era, i-ar fi fost cu neputinţă s-o facă.

În cele din urmă renunţară să-şi mai bată capul cu dezlegarea acestei enigme, lăsând timpului grija s-o facă. Era, bineînţeles, limpede că trebuiau să pornească fără întârziere pe urmele fugarilor. Mai întâi cinci oameni de încredere fură trimişi la Monclava, să-l înştiinţeze pe Juarez despre cele întâmplate. Aceştia plecară imediat pe un drum unde nu era primejdie să-i întâlnească francezii, pe când Ucigătorul-de-bivoli se duse la Inimă-de-urs să-i dea instrucţiunile necesare.

— Voi părăsi conacul împreună cu ceilalţi, îi zise el, aşa că fratele meu e singurul şef al celor care rămân. Să aibă grijă de Arbellez şi să-i spună lui Juarez când va sosi că toţi războinicii mixtecaşilor sunt gata să moară pentru el.

— Unde se duce fratele meu?

— Nu ştiu.

— Când se întoarce?

— Nici asta nu ştiu.

— Nu vrea să-l însoţească nimeni dintre războinici?

— Să vină zece inşi din cei mai pricepuţi ca să cerceteze urmele, atât îmi e de ajuns.

Acestea fură singurele cuvinte schimbate între ei.

Nu trecu nici un ceas şi şapte albi, însoţiţi de cele două căpetenii indiene, porniră, urmaţi de zece mixtecaşi, lăsând în

urmă conacul.

5. Doctorul Hillario

Nu departe de hotarul de miazănoapte al provinciei Zacatecas se află orăşelul Santa Jaga, renumit pentru clădirea impunătoare care se ridica în vârful unui munte, cunoscută şi astăzi sub numele de mănăstirea della Barbara, deşi a fost de mult secularizată şi acum serveşte mai mult ca spital şi casă de nebuni.

În oraş domnea o vie agitaţie, căci de câteva zile sosise aci o trupă de soldaţi francezi fără arme şi fără nici un fel de muniţii. În curând se răspândi zvonul că francezii aceştia fuseseră izgoniţi din Chihuahua de către Juarez, după ce mai întâi li se luaseră armele şi fuseseră puşi să jure că nu vor încerca nimic împotriva preşedintelui. Comandantul trimisese o ştafetă la cartierul general şi aştepta aici ordinele şefului său. Dar zvonurile acestea nu erau nimic pe lângă vâlva pe care o stârnise femeia care îi însoţea. Era de-o frumuseţe neînchipuită şi, în cele două rânduri când fu văzută la biserică, trezise cea mai mare invidie în sufletul femeilor şi tulburase adânc minţile bărbaţilor.

Străina nu locuia în oraş, ci sus la mănăstire, la şeful spitalului, cunoscut sub numele de doctorul Hillario şi care era urât de toţi.

Era seară şi senior Hillario stătea în camera lui, cufundat în cărţile lui de medicină. Camera era foarte modest mobilată; singurul lucru care atrăgea atenţia era o mulţime de chei atârnate pe pereţi. Doctorul era un omuleţ mic şi slab, chel, cu chipul aspru şi încruntat, ca al unui câine mops. Părea să aibă vreo şaizeci de ani, dar era încă destul de verde. Deodată se auzi o bătaie uşoară în uşă. Un zâmbet ciudat îi apăru pe buze.

— Intră, zise el cu glas mieros.

Uşa se deschise şi în prag apăru... seniorita Emilia,

spioana lui Juarez.

— Bună seara, spuse ea zâmbind cu amabilitate. Nu deranjez?

— Vai de mine, seniorita! Se poate să spui una ca asta? răspunse el închizând cartea şi ridicându-se de pe scaun. Ştii că-ţi stau oricând la dispoziţie. Şi-apoi, eu am fost acela care mi-am permis să te invit la o ceaşcă de şocolată.

— Invitaţie la care răspund cu cea mai mare plăcere, doctore, deoarece îmi dă prilejul să-mi mai treacă niţel de urât, stând de vorbă.

— De vină eşti numai dumneata că te plictiseşti, seniorita. De ce n-ai vrut să locuieşti jos, în oraş, unde ai fi putut avea destule distracţii?

— Foarte mulţumesc! Contactul cu o persoană ca dumneata, care şi-a închinat viaţa studiilor, e de o mie de ori de preferat nimicurilor pe care le numeşti distracţii.

— Ce fel de studii, seniorita?

— Cristalizarea eului propriu, senior.

— Vrei să zici cumva că mă crezi un caracter cristalizat?

— Desigur, răspunse ea privindu-l şăgalnic. Urăsc tot ce e nedefinit, nehotărât. Niciodată nu voi putea preţui un om al cărui exterior şi interior e încă în stare de evoluţie.

— Uiţi, seniorita, că în clipa când încetează la om evoluţia, începe regresul.

— O, asta numeşti regres, doctore? Când a ajuns cineva să renunţe la puterea spiritului şi a trupului său e o dovadă că posedă un mare belşug de forţe.

Hillario vru să răspundă ceva, dar în clipa aceea se deschise uşa şi servitoarea aduse şocolata.

— Poftim, seniorita, zise el întinzându-i ceaşca după ce ieşi servitoarea, e pentru prima oară când îmi faci această onoare şi aş da nu ştiu ce pentru ca plăcerea de acum să se repete cât mai des.

— Ţi-ar face într-adevăr atâta plăcere?

— Plăcere e prea puţin spus, seniorita, e o adevărată fericire pentru mine. Aş fi vrut să-mi fii, nu un musafir vremelnic, ci pentru totdeauna. Ce păcat că va trebui să pleci odată cu francezii.

— Francezii? Ce-mi pasă mie de ei!

Hillario deveni mai atent.

— Cum adică, nu eşti de-a lor? Noi credeam că eşti soţia sau văduva vreunui ofiţer francez.

— Zău? râse ea cu poftă. Am eu aerul unei femei bătrâne sau al unei văduve?

Ochii bătrânului sclipiră.

— Unei femei bătrâne, seniorita? Ai întrece-o şi pe Venus la un concurs de frumuseţe!

— Un compliment prea măgulitor îşi pierde valoarea, senior.

— Nu e compliment, seniorita, zise el înflăcărat. Şi zici că nu eşti de-a francezilor? Atunci pentru ce eşti cu ei?

— Fiindcă au ordin să mă ducă la México . Sub ocrotirea lor sunt în mai mare siguranţă. Aveam mai de mult intenţia să părăsesc Chihuahua, unde mă plictiseam grozav şi să mă mut în capitală, dar pe vremurile astea tulburi mi-ar fi fost greu să călătoresc singură.

— N-aveai rude în Chihuahua?

— Nu, sunt singură pe lume.

— Şi ce anume te atrage la México ?

— Ah, senior, mă pui în mare încurcătură cu întrebarea dumitale, murmură ea roşind, atât de natural, încât ar fi putut înşela pe cel mai şiret om.

— Te rog să mă ierţi, seniorita, dar îmi eşti atât de simpatică, încât am crezut că-mi pot îngădui o astfel de indiscreţie.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru interesul pe care mi-l porţi, senior şi văd că mă pot încrede în dumneata. O femeie cu care natura a fost, oarecum, destul de darnică, simte de la

un timp că nu a fost adusă pe lume ca să-şi trăiască viaţa în singurătate. Dumnezeu ne-a sortit să fericim şi să fim fericite prin iubire. Până acum eu nu mi-am împlinit soarta, de aceea...

— Cum, n-ai iubit încă? exclamă Hillario privind-o cu ochi lacomi.

Emilia lăsă pleoapele în jos peste ochii ei mari şi frumoşi şi şopti ruşinată:

— Nu, senior...

— Şi totuşi, nici o femeie nu e mai vrednică de iubire ca dumneata.

— Din nenorocire n-am avut încă prilejul să-l întâlnesc pe acela a cărui privire să-mi spună că vrea să fiu a lui. Şi-aşa m-am gândit că México e mai mare decât Chihuahua şi eu nu mai vreau să trăiesc atât de singură pe lume. Iată motivul pentru care am plecat din oraşul meu, senior.

— Crezi că aiurea nu se pot găsi bărbaţi care să ştie să te preţuiască?

— Ai dreptate, senior, dar cine vrea să găsească un copac îl caută în pădure, fiindcă are de unde alege.

— Bine zici, seniorita. Dar dacă îl găseşti în drum spre pădure, ce să mai cauţi acolo?

Spioana făcu un gest de mirare şi zise râzând:

— Atunci rămâi la cel aflat în drum, nu, senior?

Bătrânul părea încântat...

— Bineînţeles, seniorita; vorba e, ce vârstă şi ce calităţi să aibă copacul?

— Să nu fie prea tânăr, fiindcă atunci nu te poţi sprijini pe el. Un copac bătrân e mai respectabil şi muşchiul crescut pe el îl face mai poetic. N-am dreptate, senior?

— Îmi dai voie, seniorita, să caut eu un astfel de copac pentru dumneata?

— De ce nu? Dacă-mi place, bine, dacă nu, nu mă sileşte nimeni.

— Se înţelege că nu, zise el răsuflând adânc. Apoi adăugă cu glas tremurător de emoţie: Copacul se află chiar aici, în oraşul nostru, la mănăstirea della Barbara.

— La mănăstire? N-am văzut nici un copac...

— Uite-l... În faţa dumitale.

Bătrânul spuse aceste cuvinte gâfâind. Spioana făcu ochii mari de mirare.

— Dumneata, senior! Vezi, la asta nu m-aşteptam.

Spunând aceste cuvinte, Emilia îşi împreună mâinile ca o fetiţă şi se uită la el cu atâta nevinovăţie, încât ai fi crezut-o făptura cea mai neştiutoare de pe lume.

— Nu te-aşteptai? Singură ai ales copacul drept comparaţie. Şi nu m-ai înţeles, zici?

— Ba te-am înţeles, senior, răspunse ea zâmbind. Vrei să spui că acest copac înseamnă tovarăşul de viaţă pe care-l caut şi dumneata vrei să fii tovarăşul căutat de mine?

— Ţi-aş oferi tot ce se poate oferi ca să te fac fericită, seniorita.

O privire sfredelitoare îl străpunse ca un fulger. Chipul ei se făcu aspru şi rece.

— Şi ce-mi poţi oferi, senior?

— După cum văd eu, seniorita, mă crezi un biet bătrân sărac şi neputincios, de la care nu poţi avea nimic. Spune, ce-ai cere de la omul căruia te-ai hotărî să-i închini tinereţea?

— Mai întâi dragoste, adevărata dragoste...

— Asta o ai; sau poate te îndoieşti?!

— Vreau să te cred.

— Al doilea?

— Eu, senior, deşi nu sunt bogată, n-am avut de luptat până acum cu sărăcia. Aş vrea să am siguranţa că nu voi duce niciodată lipsă de nimic.

— O, despre asta să n-ai nici o grijă, sunt bogat seniorita.

— Bogat... dumneata? se minună ea, privind cu compătimire la neînsemnata făptură din faţa ei.

— Nu mă judeca după aparenţe, seniorita, zise el zâmbind.

— Bine, zici că eşti bogat. Poţi să mi-o dovedeşti?

Hillario rămase câtva timp îngândurat, pe urmă zise cu hotărâre:

— Da, pot. Trebuie însă să mă asigur dinainte că vei deveni într-adevăr soţia mea.

— Siguranţa aceasta o vei avea dacă poţi satisface şi a treia condiţie pe care ţi-o pun. Vreau, ca prin poziţia socială a omului al cărui nume îl voi purta, să pot avea prilejul să-mi scot în evidenţă calităţile fizice şi intelectuale pe care mi le-a hărăzit natura. Vreau să mă duc la México şi să strălucesc la Curte, unde în curând voi avea destulă influenţă ca să-mi pot alege un bărbat pe care să-l cred vrednic de persoana mea. Zâmbeşti? Dacă eşti într-adevăr un bun psiholog, atunci îţi vei da seama că această convingere pe care o am nu e o lăudăroşenie, ci o siguranţă care nu poate fi pusă la îndoială.

Spioana se ridicase acum în picioare; frumuseţea ei ieşea şi mai mult în relief în fata acestei stârpituri, pe care părea că îl domină prin strălucirea ei. Dar bătrânul nu păru defel intimidat.

— Cum poţi să crezi aşa ceva, seniorita! Sunt convins că vei şti să-ţi joci bine rolul când vei fi la México. Vei fi copleşită de onoruri şi admiraţie, fiindcă eşti frumoasă şi inteligentă. Totuşi, cea mai înţeleaptă femeie are nevoie de o îndrumare bărbătească. Văd că suntem egali în ce priveşte inteligenţa; vrei să te laşi condusă de mine?

Pe chipul ei apăru o expresie de bunătate şi indulgenţă, pe care o ai faţă de un copil, când îl întrebă cu blândeţe:

— A, eşti şi dumneata inteligent, senior? Judecând după situaţia modestă la care ai ajuns... hm!

— Dar dumneata la ce situaţie ai ajuns? o întrebă el zâmbind.

— Eşti ironic, senior, râse ea. Sunt situaţii despre care nu

se vorbeşte.

— Bine-ai grăit, seniorita. Aşadar, să nu mai vorbim nici despre situaţia mea, nici despre a dumitale — cel puţin deocamdată.

— Cum îmi poţi dovedi, atunci, că ai posibilitatea să-mi oferi ceea ce îţi cer eu?

— Foarte lesne. Sunt gata să-ţi dau această dovadă dacă am convingerea că mă pot încrede în discreţia dumitale.

— Eu ştiu să tac, senior.

— Bine, vino cu mine.

Hillario luă din perete două chei şi aprinse un mic felinar orb. Spioana îşi memoră bine locul de unde luase cheile.

Coborâră o scară şi trecură printr-un coridor lung, cu tavanul scund; apoi se opriră la o uşă grea de fier pe care Hillario o deschise cu una din chei. De aici, trecură într-o altă încăpere, deschise o mică uşă şi pătrunseră într-un gang îngust, cu multe uşi de amândouă părţile. Doctorul trase zăvorul uneia din ele şi intrară într-o încăpere mică şi întunecoasă cu aerul îmbâcsit. Celula părea să fie săpată în stâncă; avea o mulţime de crăpături şi pereţii ciocăniţi în diferite locuri.

— Nu văd nimic, zise spioana. Nu cumva aici îţi ascunzi comorile?

— Da.

Bătrânul nu văzu cum ea iscodea cu ochii fiecare mişcare a lui. Apropie felinarul de una din crăpături — cea mai mare dintre ele — prin care de-abia puteai vârî degetul. Într-un singur loc numai, crăpătura era mai mare, atât cât să încapă o mână de om.

Hillario băgă pumnul înăuntru; imediat se auzi un zgomot uşor şi peretele se dădu la o partej în faţa lor se căscă o încăpere mare, cufundată în beznă. Bătrânul păşi înăuntru urmat de spioană. Aceasta avu timp să pipăie bine crăpătura în care vârâse el mâna, dar se feri s-apese mai tare, de

teamă ca peretele să nu se închidă în urma lor.

La lumina felinarului ea văzu pe mese şi poliţe, înşirate pe perete, o mulţime de cărţi, sticle, instrumente şi aparate ciudate, despre a căror întrebuinţare n-avea habar. Hillario trecu pe lângă ele, se opri la un perete, singurul liber şi bătu. Se auzi un zgomot înăbuşit.

— Aici se află dovada pe care mi-o ceri, seniorita, zise el grav.

Ochii spioanei îi urmăreau cu băgare de seamă toate mişcările. Hillario apropie bine felinarul de zid. Ea zări atunci un fel de dungă pătrată, care se desluşea bine din netezimea peretelui.

— Asta e uşa. Încuietoare n-are. Se învârteşte în jurul unei axe, aşa că n-ai decât s-apeşi pe un resort ca să se deschidă de la sine, zise el.

Mâna lui apăsă pe un fel de buton şi uşa se dădu la o parte. Intrară într-o încăpere tot atât de întunecoasă ca şi celelalte. N-avea nici o fereastră, ci numai uşa pe care veniseră ei. Pe unul din pereţi era înţepenit un dulăpior fără broască, iar câteva lăzi mari erau împrăştiate ici, colo în această hrubă întunecoasă.

Încuietoarea dulăpiorului părea să fie bine tăinuită, deşi era foarte lesne să-l deschizi. Hillario scoase o latură de-a dulăpiorului dintr-un pervaz, în dulăpior se aflau o mulţime de hârtii şi scrisori.

— Vezi dumneata, seniorita, zise bătrânul întorcându-se spre spioană, aici se află toate secretele mele. Nimeni nu ştie de existenţa lor. Valoarea lor e de neînchipuit. Eşti singura fiinţă căreia i-a fost îngăduit să le vadă.

Spioana ardea de nerăbdare. Când Juarez o văzuse înainte de plecare, la Chihuahua, îi recomandase să tragă la mănăstire. Preşedintele ştia că în mâinile bătrânului se află firele cele mai importante ale mişcării duşmane şi cunoaşterea lor ar fi un mare avantaj pentru el. Iată ce o

făcea pe seniorita Emilia să procedeze după cum am văzut mai sus.

— Aşa! zise Hillario. Vreau să-ţi dovedesc mai întâi că va veni vremea în care să-ţi pot crea o situaţie cum nici n-ai visat.

Vârî mâna în dulăpior şi scoase un pachet de scrisori. Le desfăcu una după alta şi-i arătă diferite semnături.

— Asta e corespondenţa mea secretă. Cunoşti numele persoanelor care le vezi iscălite în josul scrisorilor?

Spioana le cunoştea pe toate. Erau numele celor mai de seamă personaje din ţară, oameni de stat şi ofiţeri superiori. Totuşi răspunse cu nepăsare:

— Nu m-am ocupat până acum de politică în felul cum vreau s-o fac de-acum încolo. Pe câţiva din domnii aceştia îi cunosc, alţii îmi sunt însă cu desăvârşire necunoscuţi.

— Îi vei cunoaşte pe toţi, dacă te hotărăşti să-mi primeşti propunerea. Frumuseţea dumitale şi priceperea mea se vor întregi în aşa fel, încât să putem realiza lucruri mari.

— Pe ea însă o interesa să afle conţinutul scrisorilor.

— Pot să le citesc? întrebă spioana, întinzând mâna.

— Nu, zise el trăgându-şi repede înapoi mâna în care ţinea pachetul cu scrisori.

— De ce nu? Zici că vrei să fim aliaţi.

— Ai dreptate, dar vezi că deocamdată nu suntem încă.

— Dar sper că vom fi în curând, adăugă ea cu indiferenţă.

În ochii lui luci un fulger de bucurie.

— Adevărat, seniorita?

— Da. Omul care e în relaţii cu astfel de personalităţi are un viitor strălucit înaintea lui.

— Viitor? Sunt om bătrân...

— Bătrân? Ţi-am mai spus că eu nu socotesc bătrâneţea după vârstă. Zece ani de strălucire înseamnă pentru mine mai mult decât de cinci ori pe atât de viaţă monotonă şi banală.

— Judeci înţelept, seniorita. Te-ai încredinţat acum că sunt în stare să-ţi înlesnesc realizarea dorinţelor dumitale?

— Da. Se naşte însă întrebarea: în slujba cui?

— Un bun diplomat, spuse el înălţând din umeri, nu întreabă pentru cine lucrează, ci se gândeşte la propriul său folos. Numai pe Juarez nu vreau să-l slujesc. El e vinovat că unele din planurile mele au fost nimicite. Cât voi trăi eu nu va reuşi el să se aşeze în scaunul prezidenţial. Am jurat şi o să-mi ţin jurământul.

Bătrânul vorbise cu mare însufleţire. Ochii lui aruncau scântei; obrajii îi ardeau. Se vedea bine că omul acesta ar fi fost în stare de orice ca să-şi satisfacă dorinţa de răzbunare.

Puse pachetul cu scrisori îndărăt în dulăpior.

— Aşadar nu mă laşi să le citesc? îl întrebă ea.

— Nu, doar după ce vei fi soţia mea.

— Sau cel puţin logodnică, zise ea în glumă, deşi momentul era destul de serios.

— O logodnă se poate strica lesne şi astfel de lucruri nu se încredinţează decât persoanei de care eşti legat pentru toată viaţa. Şi-acum să-ţi mai dau o dovadă că sunt şi bogat, încheie Hillario apropiindu-se de lăzi.

Acestea erau prevăzute cu broaşte secrete care n-au nevoie de chei. Le deschise. Conţineau potirele şi odăjdiile fostei mănăstiri, precum şi lucruri bisericeşti, mai toate de aur, bătute cu pietre scumpe.

— Ei, ce zici? o întrebă el zâmbind.

— Ce bogăţie! Acestea reprezintă o avere imensă! zise ea încremenită.

— Nu numai atât. Când puterea lumească a pus mâna pe mănăstire, tot avutul ei a trecut în mâinile mele, aşa că eu sunt astăzi stăpânul acestor bogăţii.

— Cum aşa? Nu se poate să nu se fi ştiut de aceste lucruri preţioase.

— Ba s-a ştiut foarte bine, sunt însă diferite mijloace ca să

ajungi la împlinirea scopului... O să ţi le spun eu altădată. Şi-acum, te-ai convins că sunt cu adevărat bogat?

— Dar lucrurile acestea nu sunt proprietatea dumitale... aparţin statului.

— Statului? râse bătrânul batjocoritor. Statul al cui e? Al lui Juarez, al Panterei Sudului, al lui Maximilian de Austria, al francezilor? Al unuia din ei sau al tuturor la un loc? Ce e în realitate un stat? Mexicul acum, fără stăpân, e pradă anarhiei şi fiecare e liber să ia ce-i cade în mână.

Spioana nu împărtăşea ideile lui, totuşi se feri să-l contrazică.

— Te-ai convins acum că toate aceste bogăţii sunt ale mele? o întrebă el.

— Da.

— Şi te-ntreb iar: Vrei să fii stăpâna lor?

Ochii lui o priveau cu încordare.

„Cum? Să devină ea într-adevăr soţia acestui bătrân?” se întrebă ea. Ridicol! Nici un moment nu-i veni gândul să-şi lege viaţa de moşneagul pe care-l avea înainte. Desigur, sacrificiul acesta i-ar fi dat posibilitatea să pună mâna pe tainele şi bogăţiile lui, dar nu se putea oare pe altă cale? Mai erau doar şi alte posibilităţi. Va chibzui ea ce e de făcut. Deocamdată trebuia să câştige timp.

— Îmi ceri să mă hotărăsc imediat? îl întrebă ea. Pasul pe care vreau să-l fac cere să-l cumpănesc bine înainte de a-ţi da răspunsul, de aceea te rog să nu mi-o iei în nume de rău dacă îţi cer timp de gândire.

— Nu cumva vrei să te slujesc paisprezece ani, ca Iacob pentru Rachela?

— O, nu! râse ea, un astfel de răgaz m-ar plictisi grozav. Şi-acum, senior, mai ai şi altceva să-mi arăţi?

— Nu, nimic.

— Atunci să plecăm.

— Şi când pot avea răspunsul, seniorita?

— Peste trei zile.

— Bine, ne-am înţeles. Acum să ne întoarcem în casă.

O luară pe acelaşi drum pe care veniseră. Bătrânul încuie tot în urma lui.

Spioana îi urmărea fiecare mişcare şi când ajunseră sus, în loc să se ducă în camera lui, se retrase în apartamentul ei.

În vremea asta, Hillario se plimba agitat prin odaie.

— Poate că am făcut astăzi cea mai mare prostie din viaţa mea, îşi zicea el. Mi-am trădat singur secretele. O să-mi aducă oare vreun folos nesocotinţa asta a mea?

Deodată auzi bătând uşor în geam. Bătrânul deschise fereastra şi privi afară. Văzu o umbră desenându-se în întunericul nopţii.

— Cine e? întrebă el încet.

— Eu, unchiule.

— A, tu eşti Manfredo? Stai că vin îndată.

Hillario se duse să-i deschidă, dar nu poarta principală, ci o uşă dosnică pe care se vede că Manfredo o cunoştea foarte bine, căci îl şi găsi acolo.

— Nu te-aşteptam, îi zise bătrânul. Îmi aduci veşti?

— Da, foarte importante chiar.

— Bine, hai în camera mea.

— Intrară în casă.

— De unde vii? îl întrebă Hillario apoi.

— De la hacienda del Erina.

— Cum? E doar într-o direcţie cu totul opusă aceleia în care te-am trimis eu. Era vorba să te duci la México şi să te întâlneşti cu unul din agenţii lui Cortejo.

— Am fost şi-acolo, unchiule şi m-am întâlni cu agentul care mi-a spus că-l găsesc pe Cortejo la del Erina, unde m-am şi angajat printre oamenii lui.

— Atunci ce cauţi aici la Santa Jaga?

— Am venit să-ţi cer un serviciu pentru el, dacă, bineînţeles, nu e în opoziţie cu planurile tale.

— Ce serviciu?

— Să-l ascunzi la tine, aici.

În câteva cuvinte Manfredo îl puse la curent pe bătrân cu situaţia şi-i povesti de reîntoarcerea contelui Fernando şi a tovarăşilor săi.

— Nu-ţi pot povesti totul mai amănunţit, încheie Manfredo, dar ceea ce-ţi pot spune e că am trăit momente de groază nespusă şi că suntem urmăriţi. Cu mare greutate am reuşit să o scăpăm din mâinile lor pe fata lui Cortejo, care a pătimit şi ea destule.

— Atunci, e şi fata lui cu voi?

— Da. Cortejo, seniorita Josefa, Grandeprise, vânătorul pe care l-ai vindecat odată, aici în spital şi încă un mexican.

— Unde e acum Cortejo?

— Aici, aproape de mănăstire. Eu am venit să aflu mai întâi dacă eşti dispus să-l primeşti, deşi îl asigurasem că nu o să zici nu.

— Ce întâmplare! zise bătrânul, plimbându-se de colo până colo prin cameră. Bineînţeles că-l primesc. Adu-l încoace.

Manfredo plecă şi se întoarse numaidecât cu spaniolul.

Doctorul îi făcu semn nepotului său să-i lase singuri. Cortejo se opri în prag şi se uită bănuitor la bătrân. Acesta de asemenea la el.

— Numele dumitale e Cortejo, senior?

— Da.

— Eşti acelaşi care a fost odinioară în slujba contelui de Rodriganda?

— Da.

— Îmi pare bine. Poftim, şezi.

Cortejo se lăsă pe-un scaun, pe când bătrânul rămase în picioare şi-l privea cu atenţie.

— După cum mi-a spus nepotul meu, ai avea nevoie de un refugiu pentru câtva timp. Sunt dispus să ţi-l ofer.

— Mulţumesc. Voi fi însă în destulă siguranţă?

— Te temi de trădare?

— Din nenorocire, da. Cunoşti situaţia mea?

— Ştiu că eşti candidat la preşedinţie, atâta tot.

— Aşa e. Din pricina aceasta am fost exilat din tară.

— De francezi?

— Propriu-zis, de împăratul Maximilian, dar acesta nu face nimic fără permisiunea lor. Mă duceam în nordul ţării ca să fac propagandă pentru candidatura mea, când la del Erina au năvălit indienii asupra mea, mi-au ucis oamenii şi sunt sigur că sunt pe urmele mele.

— N-au să te găsească; la mine eşti în siguranţă. Mănăstirea are atâtea ganguri şi încăperi tainice, încât se pot ascunde pe puţin o mie de oameni în ele.

— Cu atât mai bine, mai ales că, pe cât am aflat, sunt şi francezi pe-aici. Voi şti să-ţi arăt recunoştinţa mea la timp; senior.

— N-ai ce te teme de francezi. Au fost dezarmaţi de Juarez şi vor fi mulţumiţi să scape ei cu faţa curată. Cât despre răsplata despre care vorbeai, ia spune, rogu-te, care ar fi?

— Sunt bogat, răspunse Cortejo.

— În ce constă bogăţia dumitale?

— Ţii numaidecât s-o afli? întrebă Cortejo, pe care întrebarea îl cam stingherea.

— Da. Aş avea dreptul să mă conving dacă eşti într-adevăr în stare să-mi răsplăteşti serviciul pe care ţi-l fac. Totuşi trebuie să-ţi spun că nu asta mă interesează. Am vrut numai să cunosc situaţia, pentru a şti în ce chip îţi pot fi de folos.

— Mulţumesc. Cum se face, senior, că eşti atât de curios să-mi cunoşti situaţia?

— O să vezi îndată. Aşadar, ce fel de bogăţii ai?

— Sunt administratorul averii contelui de Rodriganda.

Un zâmbet ciudat flutură pe buzele bătrânului.

— Aha, cu alte cuvinte te slujeşti de averea contelui în folosul propriu.

— Nu asta am vrut să spun... răspunse Cortejo încurcat.

— Ce-ai vrut ori n-ai vrut să spui, mi-e egal. Faptul în sine e ceea ce interesează. De altminteri, acum când eşti exilat din ţară, nu mai poţi fi administratorul contelui, aşa că n-ai nici cu ce mă răsplăti.

— Am bani, senior, bâigui Cortejo, care se temea că doctorul nu va mai vrea să-l ocrotească. Sunt bine ascunşi, trebuie să mă pun la adăpost.

— Vrei să zici că i-ai şterpelit din averea contelui? Da, dar trebuie să ştii că de-acum încolo s-a isprăvit cu şmecheria asta. Cum nu vei mai fi administrator...

— Cum adică?

— Păi, cred că don Fernando de Rodriganda o să strângă şurubul.

— Ce tot vorbeşti senior? Contele a murit de mult, strigă Cortejo înspăimântat.

Doctorul Hillario zâmbi cu subînţeles.

— Lasă, nu te mai preface, ştii tot aşa de bine ca şi mine că don Fernando trăieşte.

Spaniolului i se urcă sângele la cap.

— Nu te-nţeleg... cine ţi-a spus?

— Nepotul meu, Manfredo.

— Nu e adevărat!

— Nu te mai osteni degeaba, senior Cortejo, ştiu eu ce spun. Şi fiindcă n-ai fost sincer cu mine, regret că nu-ţi pot face serviciul cerut.

— Dar bine, omule, ce-ţi pasă de familia Rodriganda?

— Nu-mi pasă defel, dar nu-ţi închipui că voi ascunde la mine un om urmărit de o ceată întreagă, de care nu m-aş putea apăra la un moment dat.

— N-are de ce să-ţi fie frică.

— Zău? Nici dumneata nu crezi ce spui. Din puţinul ce am

aflat de la nepotul meu am înţeles că aceia care te urmăresc sunt oameni şi jumătate. Dar ia spune, senior, ce au toţi ăştia cu dumneata?

Pe Cortejo îl treceau sudorile. Situaţia în care se afla era cum nu se poate mai critică. Trebuia să dispară pentru câtva timp şi adăpost mai bun ca aici nu putea găsi. Şi, în definitiv, de ce să nu-i spună doctorului taina? Îi astupă el gura pe urmă. Cum şi în ce fel n-are importanţă. Ridică hotărât capul şi zise:

— Bine, îţi voi spune tot. Mă pot însă încrede în discreţia dumitale?

— Jur că nimeni nu va afla nimic din gura mea.

— Vreau să te cred, dar vai şi-amar dacă mă vei trăda.

Şi Cortejo îi povesti doctorului atât cât crezu el de cuviinţă despre familia Rodriganda. Fu însă de-ajuns pentru ca bătrânul să rămână ca trăsnit de ceea ce auzi.

— Senior Cortejo, zise el la urmă, e adevărat tot ce mi-ai povestit sau e un roman pe care l-ai citit cândva?

— Ce roman, domnule! Crede-mă că mi-a venit destul de greu să-mi încredinţez taina unui străin.

— Şi te temi că ne vom pomeni cu ei în curând aici?

— Cu siguranţă. Oameni ca ei găsesc lesne urma unui fugar.

— Bine, îi vom primi cum se cuvine. Crezi însă că avem trebuinţă de mexicanul pe care l-ai adus? Mai bucuros aş fi să nu-l ţinem aici.

— N-ai decât să-l goneşti.

— Cât pentru Grandeprise e altceva. Omul acesta mi-e dator recunoştinţă şi nu ne va trăda. Du-te acum, senior, şi-ţi adu fata; vă voi găsi un adăpost sigur în subteranele mănăstirii.

În vreme ce vorbeau ei, spioana stătea în camera ei şi chibzuia dacă ar fi bine să pună chiar acum mâna pe corespondenţa secretă a doctorului sau să amâne pentru mai

târziu. Camera ei se afla destul de aproape de a lui, aşa că auzi pe cineva intrând şi ieşind de la el. Stinse lampa şi crăpă niţel uşa. După câtva timp auzi iar paşi. Văzu prin crăpătură uşa de la camera doctorului deschizându-se iar şi un bărbat şi o femeie păşind înăuntru. Avu destul timp să-l zărească pe bărbat şi băgă de seamă că-i lipsea un ochi. Şi iar auzi zgomot. Îl văzu pe Hillario cu un felinar în mână coborând scara care ducea la subsol, împreună cu cei doi necunoscuţi. Când trecu pe lângă uşa ei îl auzi vorbind dar nu prinse decât aceste cuvinte:

— Seniorita Josefa, unde te duc eu vei fi la...

Atâta tot. Un gând năstruşnic îi fulgeră prin minte. Luă o cutie cu chibrituri şi se furişă în camera lui Hillario. Aici era întuneric. Aprinse un chibrit şi la lumina lui văzu cheile pe care le ochise. Le luă din perete şi se întoarse în camera ei.

De-abia după multă vreme îl auzi pe bătrân întorcându-se. Era singur. Nu băgă de seamă că fusese cineva în lipsa lui la el. Începu să se plimbe de colo până colo mormăind.

— Dobitocul! Nici nu bănuieşte el ce mult contribuie la realizarea planurilor mele. Mare neghiob a fost să-mi încredinţeze mie toată povestea asta cu Rodriganda, pe care voi şti s-o folosesc spre pieirea lui şi în avantajul meu. Ce-ar fi să-l substitui pe Manfredo contelui? Ar trebui însă să-i fac să dispară pe toţi aceia care cunosc taina... O să aştept un moment prielnic. Mâine vor fi poate urmăritorii lui Cortejo în mâinile mele. Trebuie să fiu cu mare băgare de seamă. Şi-acum, e timpul să mă odihnesc niţel.

Spioana aşteptă până se făcu linişte desăvârşită, luă apoi câteva foi de hârtie, un creion, o lumânare şi ieşi în vârful picioarelor din odaie, încuie uşa şi începu să coboare scara prin întuneric. Cum fusese cu mare luare-aminte la fiecare mişcare a bătrânului când o dusese să-i arate tainiţele mănăstirii, nimeri lesne în încăperea tăiată în stâncă. Scoase din dulăpior pachetul cu scrisori şi la lumina lumânării le citi

una după alta. Erau de mare însemnătate pentru Juarez. Se apucă să copieze pasajele cele mai importante, sperând să sfârşească înainte de a se lumina de ziuă. Deodată auzi glasuri omeneşti. Ascultă. Îndreptă lumina dincotro veneau glasurile şi văzu o gaură în formă de jgheab al cărei rost nu-l înţelegea. Era însă vădit că ducea la încăperea de unde se auzea vorbă.

Se lăsă la pământ şi puse urechea la jgheab. Desluşi două glasuri, unul de bărbat şi altul de femeie.

— Ai tu atâta încredere în Hillario ăsta? întrebă femeia. Eu te-aş sfătui să fii cu mare băgare de seamă.

— Nu-ţi fie frică, Josefa, Pablo Cortejo nu e omul pe care să-l tragă cineva lesne pe sfoară, cred că ştii asta.

— De, ai putut să vezi şi tu în ultimul timp că sunt alţii şi mai deştepţi ca noi, răspunse femeia.

— A fost un şir întreg de nenorociri care s-au abătut peste capul nostru, dar fii sigură că n-o să se mai întâmple ce s-a întâmplat. Aveam la-nceput intenţia să mă asociez cu Juarez. Dacă-mi reuşea lovitura cu englezul, fii sigură că zapotecul m-ar fi primit cu braţele deschise şi l-aş fi silit să joace după cum i-aş fi cântat eu. Aşa însă...

— Unde-o fi acum Juarez?

— Sigur e că, ajutat de Statele Unite şi Anglia, va face mari progrese în realizarea planurilor lui. Dacă voluntarii au reuşit să-l găsească, atunci are destule forţe ca să încerce lovitura şi să se ducă fără-ntârziere la hacienda del Erina.

— De ce tocmai acolo?

— Fiindcă afurisiţii aceia de mixtecaşi şi-au găsit să pornească agitaţia lor de la hacienda asta, ceea ce ne-a pus beţe-n roate.

Tăcură. Spioana mai ascultă câtva timp şi nemaiauzind nimic, plecă tot aşa, pe nesimţite, precum venise.

— Cine să fie ăştia doi? se întrebă ea. Josefa şi Cortejo după cum am înţeles, s-au refugiat aici şi bătrânul le-a dat

adăpost. Principalul însă e că Juarez cu ai săi vin încoace. Cu atât mai bine, îi pot spune secretele pe care le-am aflat. Nu e vorbă, ordinul era să plec cât mai curând la México, dar n-am pe nimeni căruia să-i pot încredinţa lucruri atât de importante, aşa că trebuie să mă duc eu singură la hacienda del Erina.

Agitaţia în care se afla nu o lăsa să închidă ochii. Începu să-şi facă pregătirile de plecare; voia să dispară fără să-i spună bătrânului.

Dis-de-dimineaţă Hillario se sculă vrând să-i ducă lui Cortejo şi Josefei de mâncare. Spioana îi auzi paşii şi deschise uşa.

— A, aşa devreme pe picioare, frumoasă seniorita? Nu cumva n-ai dormit bine? o întrebă el.

— Minunat, senior, dar vroiam să fac o plimbare la aer curat.

— Foarte bine, să o faci. În vremea asta chibzuieşte bine răspunsul pe care trebuie să mi-l dai.

— O să fie aşa cum nici nu te-aştepţi, senior, zise ea zâmbind.

— Sper că favorabil, nu, seniorita?

— Ai răbdare, doctore, nu te pripi, râse ea şi-i strânse uşor mâna.

— Ah, seniorita, acum ştiu ce să cred, rosti bătrânul plin de bucurie.

Cum îl văzu dispărând după o cotitură a gangului, spioana alergă în cameră lui şi puse cheile la loc, apoi se întoarse în camera ei. După câteva momente ieşi purtând un pachet mărişor în mână şi coborî în oraş. Se duse de-a dreptul la un proprietar de trăsuri.

— Dumneata închiriezi şi cai? îl întrebă ea.

— Da, seniorita. Vrei să faci o plimbare călare?

— Nu, dar trebuie să fac o călătorie grabnică despre care nu vreau să afle nimeni. Ştii să taci?

— Sunt deprins să-mi vând tăcerea pe bani, seniorita, zise omul cu subînţeles.

— Bine, îţi voi plăti înainte. Cunoşti hacienda del Erina?

— Da. Până acolo e drum de câteva zile. Ai pe cineva care să te însoţească?

— Nu.

— Nu te-aş sfătui să pleci singură. Să-ţi dau ceva oameni cu dumneata?

— Numai doi ajung.

— Cum pofteşti. Am nişte argaţi foarte de treabă şi oameni pe care te poţi bizui. Ia-i cu dumneata. Peste o jumătate de ceas vor fi gata de drum.

— Ne-am înţeles. Dă-le şi pachetul ăsta să-l ia cu ei. Eu mă duc să-i aştept afară din oraş. Nu vreau să se ştie în ce fel şi unde am plecat.

După ce se învoiră din preţ, spioana plăti şi porni agale pe stradă ca şi când ar fi fost vorba de o plimbare.

Nici nu trecu jumătatea de ceas şi cei doi argaţi o ajunseră din urmă aducând cu ei şi un cal înşeuat pentru ea. După ce încălecă, porniră toţi trei în goană spre hacienda del Erina.

6. Păcăliţi

În acelaşi timp, la vreo jumătate de zi de drum, mai departe, spre nord, înainta în pasul cailor o ceată de oameni. Era Sternau cu tovarăşii săi. Ceva mai în urmă veneau mixtecaşii care îi însoţeau. Ochii tuturor erau aţintiţi în pământ. Toţi tăceau.

Deodată doctorul se opri şi zise:

— Uitaţi-vă, pe-aici au trecut, iarba e şi acum călcată de copitele cailor.

Descălecară şi cercetară cu băgare de seamă locul.

— Aşa e, întări Ucigătorul-de-bivoli. Ei au fost. Se cunoaşte după mărimea copitelor.

— Încotro duc urmele? întrebă Sternau.

— La Santa Jaga.

Încălecară şi porniră iar, de astă dată însă în trap. Să fi fost pe la amiază când văzură venind spre ei trei inşi călări. Se opriră iar.

— Doi bărbaţi şi o femeie, zise Sternau. A, ne-au văzut... cotesc la stânga, înseamnă că vor să ne ocolească. Degeaba, nu-i lăsăm noi.

— Să ne luăm după ei, fu de părere Ucigătorul-de-bivoli.

Femeia înţelese că nu va putea să se ferească, de aceea luă iar drumul de mai înainte. Când fură atât de aproape că se puteau vedea unii pe alţii, Inimă-de-urs îşi opri calul şi strigă cu mirare:

— A! Asta e femeia aceea frumoasă din Chihuahua.

— Care femeie? întrebă doctorul.

Femeia care se afla la comandantul francezilor.

— Seniorita Emilia? Aşa, bine zici. Dar ce va fi căutând ea aici? Trebuie să fie ceva foarte important. S-o întrebăm.

— Doctorul Sternau! exclamă spioana, încremenită.

— Chiar eu, seniorita. Dar ce te aduce prin pustietatea

asta? Te credeam în drum spre capitală.

— O şi pornisem într-acolo, acum însă mă duceam la hacienda del Erina. Juarez e acolo?

— Nu, dar va veni în curând.

— Trebuie să-i comunic lucruri de mare însemnătate şi cum n-aveam pe nimeni de încredere pe lângă mine, m-am hotărât să mă duc eu personal.

— Îţi putem pune noi un astfel de om la dispoziţie. Deocamdată să descălecăm şi să ne odihnim niţel.

După ce se aşezară pe iarbă, Sternau o întrebă mai departe:

— Şi zici că ai nevoie de un om care să se ducă la Juarez. Nu e deci nevoie să vorbeşti chiar dumneata cu el?

— Nu, e vorba de nişte hârtii care trebuie s-ajungă neapărat în mâinile lui.

— Dă-le la doi din mixtecaşii noştri şi fii fără grijă, vor fi predate lui Juarez imediat ce va sosi la hacienda del Erina.

— Primesc cu plăcere propunerea, doctore. Ar trebui să aştept poate prea mult la hacienda şi e de mare importanţă să fiu cât mai curând în capitală.

— De unde vii acum?

— De la Santa Jaga.

— Tot acolo ne ducem şi noi; sperăm să găsim nişte persoane pe care le urmărim de câteva zile.

Spioana făcu un gest de mirare.

— Te pomeneşti că or fi Cortejo şi fata lui? zise ea.

— Nu cumva i-ai văzut în Santa Jaga? întrebă repede Sternau.

— Da. Au sosit aseară la mănăstire şi au fost ascunşi în nişte încăperi tainice din subterană.

Spioana povesti apoi tot ce i se întâmplase de ieri încoace. Ceea ce-l miră mai mult pe doctor şi pe tovarăşii săi era că tot Cortejo fusese acela care o scăpase pe Josefa, deşi cu ajutorul altora.

— Aşadar, ai vrea să te vezi cât mai curând la México? o întrebă germanul după ce sfârşi ea de povestit.

— Da.

— Ce-ar fi să-ţi dau pe mixtecaşii mei să te însoţească?

— N-ai trebuinţă de ei?

— Deoarece francezii sunt în oraş, nu putem face nimic cu forţa, trebuie să ne servim de viclenie.

— Aşadar vreţi să puneţi cu orice preţ mâna pe Cortejo?

— Bineînţeles.

— Atunci n-aveţi decât să vă adresaţi francezilor. Când vor afla că acesta se află la mănăstire, n-au să stea o clipă la-ndoială să ceară ca aşa zisul pretendent la preşedinţie să le fie predat fără zăbavă.

— Intenţia mea e alta. Eu îl vreau pe Cortejo în mâna mea nu în cea a francezilor. Ai vrea să fii atât de bună să-mi descrii cum se poate ajunge la locul în care se află ascuns?

— Cum să nu!

Spioana le descrise amănunţit ce aveau de făcut şi felul cum se deschide uşa secretă.

— Bine, am înţeles, zise Sternau, dar după ce pot să recunosc cheile?

— Sunt agăţate sub colivia de lângă fereastră.

— Mulţumesc, seniorita. Aşadar, ţii numaidecât să pleci de-aici de-a dreptul la México?

— Da, dacă-mi dai indieni să mă însoţească.

— Dar bagajul?

— Am luat câte ceva cu mine, lucrurile ce-au mai rămas mi le vor trimite francezii pe urmă, deşi deocamdată habar n-au unde m-am dus.

— Ţi le-aş trimite eu, dar în împrejurările de faţă mi-ar fi imposibil. Francezii m-au văzut la Chihuahua şi m-ar recunoaşte imediat. Primirea pe care mi-ar face-o n-ar fi tocmai în avantajul meu.

— Bine zici. Ar fi bine nici să nu te vadă.

— Aşa cred şi eu. Când ai plecat de la Santa Jaga, seniorita?

— Azi dimineaţă la 7.

— Aşadar noi vom fi acolo pe înnoptate? Cu atât mai bine. Acum descrie-mi apartamentul lui Hillario.

După ce-i dădu instrucţiunile necesare, îi predă lui Sternau hârtiile. Acesta îi spuse Ucigătorului-de-bivoli despre ce e vorba şi peste puţin timp doi din mixtecaşi porneau în goana cailor spre hacienda del Erina, pe când ceilalţi se pregăteau s-o însoţească pe spioană la México. Cei doi oameni veniţi cu ea primiră un bacşiş şi se întoarseră la Santa Jaga.

După ce se îndepărtă spioana, Unger îl întrebă îngrijorat pe Sternau:

— Nu era mai bine să-i fi oprit pe mixtecaşi cu noi, doctore? Drept e că suntem nouă inşi, dar nu poţi şti niciodată ce te aşteaptă şi s-ar putea întâmpla s-avem nevoie de ei.

— Nu cred. Hillario n-o să aibă încotro, o să trebuiască să ni-l predea pe Cortejo. Ar fi trebuit însă să le spunem indienilor trimişi la del Erina unde ne ducem.

— Vor fi auzit ei singuri.

— Nu cred, erau prea departe de noi. Dar nu înţeleg de ce ne-a găsit tocmai acum frica. Acum, la drum, ca să n-ajungem prea târziu la Santa Jaga.

Încălecară şi după vreo cinci ceasuri ajunseră la Santa Jaga. Deşi se-ntunecase, mănăstirea se desluşea destul de bine.

— Ce facem cu caii? întrebă Unger.

— Ştiu şi eu? Da mănăstire n-aş vrea să-i duc şi nici în oraş. Vom găsi noi pe deal un loc unde să-i ascundem până la plecare.

Urcară dealul. Aproape de mănăstire dădură de un tufiş des şi-şi priponiră caii.

— Cine rămâne de pază? întrebă doctorul.

— Eu nu, răspunse Ucigătorul-de-bivoli.

— Nici eu, zise Inimă-de-urs.

— Eu şi mai puţin, trebuie să fiu de faţă la prinderea ticălosului aceluia de Cortejo, accentuă Săgeata-trăsnetului cu ură.

De asemenea nici unul din ceilalţi nu vru să rămână.

— Atunci trebuie să ne lăsăm caii fără pază, încheie Sternau.

— Lasă, că nu ni-i ia nimeni.

— Să sperăm. Acum să mergem.

— Cum pătrundem în mănăstire, pe poartă?

— Nu. Se cere să fim cu băgare de seamă. Să cercetăm zidul. Cel mai bun lucru e să nu ne vadă nimeni afară de Hillario.

Pe când urcau ei dealul, nu văzură că un om se ridicase din iarbă şi pornise în grabă spre mănăstire. Era Manfredo.

— Ce gâfâi aşa, băiete, îl întrebă bătrânul când îl văzu; ce s-a întâmplat?

— Vin. Sunt nouă inşi. Unul din ei e voinic ca un uriaş, răspunse el de-abia trăgându-şi sufletul.

— Ăsta trebuie să fie doctorul acela Sternau. Du-te acum, să nu te vadă. Nici Grandeprise nu trebuie să dea ochii cu el, e mai bine aşa.

— Stai că nu vin numaidecât. I-am văzut intrând în tufiş, pesemne ca să-şi lege caii. Au de gând, probabil, să intre pe furiş în mănăstire.

— Cu atât mai bine. Ştii ce ţi-am spus. Tu n-ai altceva de făcut decât să mergi cu lampa înainte ca să ne luminezi calea. Cum vom fi însă în încăperea despre care ţi-am vorbit, adică eu şi ei, trânteşti repede uşa după noi şi tragi zăvorul. Ai înţeles? Acum du-te.

Hillario se aşeză la masă şi părea că se cufundă în cititul unei cărţi, dar cu auzul încordat căuta să prindă fiecare zgomot ce venea de-afară. Hillario nu era însă un om al

preriilor, ca Sternau şi tovarăşii săi. Nu simţi când se deschise uşa şi acesta, urmat de ceilalţi, intră...

— Dumneata eşti doctorul Hillario, senior? auzi el un glas în spatele lui.

Tresări speriat şi întoarse capul. Spaima îl amuţise şi de-abia după câteva momente îşi reveni.

— Da, eu sunt, dar dumneavoastră? bâigui el.

— O să afli numaidecât.

Ochii bătrânului priveau cu teamă la statura impunătoare a germanului. Înţelegea bine că despre o luptă cu aceşti nouă oameni voinici, înarmaţi până-n dinţi, nu putea fi vorba.

După ce încuie uşa în urma lor, Sternau urmă:

— Eşti singur, senior?

— Da.

— Nu ne poate auzi nimeni?

— Nu.

— Bine, atunci află că am venit cu o rugăminte la dumneata.

Doctorul vorbise până acum cu atâta blândeţe, încât bătrânului îi veni inima la loc.

— N-ai vrea mai întâi să-mi spui cine sunteţi? întrebă el.

— O să-ţi spunem mai târziu. Acum te-aş ruga să ne răspunzi la câteva întrebări, dar vrem să ştim adevărul, numai adevărul.

— Drept să-ţi spun, senior, nu ştiu ce să cred despre dumneavoastră, începu bătrânul. Pe cât se pare n-aţi intrat în casa mea pe unde trebuie...

— Aşa e, avem însă motivele noastre. Dacă venirea noastră te nelinişteşte, depinde numai de dumneata să scapi cât mai curând de noi. Ia spune, rogu-te, ştiai de sosirea noastră?

— Nu, de la cine era să ştiu?

— N-au venit aseară o femeie şi un bărbat aici la dumneata?

— Nu.

— Unul, anume Cortejo?

— Nu ştiu cine o fi ăsta. Eu mă ocup de bolnavii şi de ştiinţa mea, nu de politică.

— Aşa? Atunci de unde ştii că numele acesta e în legătură cu politica? Te-ai dat singur de gol, senior. Nu încerca să mă minţi! Eşti în corespondenţă cu toate persoanele politice actuale.

Hillario se înspăimântă. De unde ştia Sternau toate acestea?

— Te înşeli, senior. N-am auzit în viaţa mea de omul pe care l-ai pomenit adineauri.

— Aşadar, Cortejo şi fiică-sa n-au fost aici?

— Nu.

— Şi nu i-ai ascuns într-o încăpere din subterană?

— Nu.

— Şi încăperea aceea nu se află lângă camera unde îţi ţii dulăpiorul cu corespondenţa dumitale secretă?

Bătrânul se sperie acum de-a binelea, totuşi încercă să facă pe indignatul.

— Nu înţeleg cum v-aţi permis să pătrundeţi pe furiş în casa mea şi să-mi puneţi nişte întrebări pe care nu le pricep. O să-mi chem oamenii ca să...

— Nu încerca, senior, ca să nu te căieşti mai târziu, îi tăie vorba Sternau.

— Atunci fii cel puţin mai lămurit, ca să ştiu ce vreţi de la mine, bâigui el.

— Ceva foarte simplu: să ni-i predai imediat pe Cortejo şi pe fata lui, atâta tot.

— Dar dacă vă spun că nici nu-i cunosc!

— Crezi dumneata că minciuna asta se prinde? Dacă te-aş apuca acum de beregată... uite-aşa... şi te-aş apăsa niţel mai tare, cât ai clipi ai fi o cârpă în mâinile mele. Am şti noi pe urmă să-l găsim şi singuri pe Cortejo, fii pe pace.

— În timp ce spunea acestea, doctorul îi puse mâna în beregată bătrânului şi-l strângea din ce în ce mai tare, aşa încât ticălosul abia mai putu îngâna:

— O... să... vă... spun...

Sternau slăbi strânsoarea.

— Cortejo şi fata lui se află aici?

— Da.

— Unde i-ai ascuns?

— Într-o hrubă din subterană.

— Hrubă? Nu-ţi vâri dumneata protejaţii într-o hrubă, ci la adăpost mai sigur.

— Nu sunt protejaţii, ci prizonierii mei, minţi bătrânul.

Doctorul îl privi cu asprime.

— Nu încerca iar să mă minţi că o să-ţi pară rău, îl ameninţă el.

— Nu te mint, senior. Nu ştiu de unde ai aflat, dar odată ce ştii, trebuie să-ţi mărturisesc adevărul. Cortejo e un mare duşman de-al meu. Întâmplarea mi l-a adus în palmă şi, deşi credea că o să-l protejez, eu l-am încuiat în subterană cu gând ca, după ce-l voi fi chinuit niţel, să-l dau pe mâna francezilor.

— Ţi-ar fi mai lesne să ni-l predai nouă.

— Ce-mi dai?

— Cum adică, vrei să-ţi şi plătim? Mă tem că plata pe care ţi-am da-o nu ţi-ar plăcea defel, încă o dată: Vrei sau nu să ni-i predai pe Cortejo şi pe fata lui? Îţi las un minut de gândire.

Hillario se prefăcu foarte speriat.

— Bine, vi-i predau, trebuie însă mai întâi să-l chem pe nepotul meu. E paznicul lor şi cheile sunt la el.

— Unde ţi-e nepotul?

— În camera de alături.

— Bine, cheamă-l.

Hillario ciocăni de câteva ori în perete şi în curând apăru Manfredo. Acesta se uită curios, deşi cu teamă, la cele două

persoane.

— Domnii au venit să li-i predăm pe Cortejo şi pe fata lui, îi zise Hillario.

— Cine sunt dumnealor?

— Nu e treaba ta. Ia-ţi felinarul şi să mergem. Drumul e liber?

— Da.

— Bine, încheie bătrânul şi luă şi el un felinar.

— Pentru ce vă trebuie două felinare? Întreabă Sternau.

— Fiindcă numai al nepotului meu n-ajunge să lumineze atâtor persoane prin gangurile cele întunecoase. Sau poate vreţi să-i aduc pe prizonieri aici?

— Nu, mergem şi noi cu dumneata, dar nu încerca să fugi că nu ţi-ar merge bine, crede-mă. Unul din voi să meargă în cap, iar celălalt în urmă. Dacă se întâmplă ceva, cel din cap e împuşcat pe loc.

Porniră în ordinea stabilită de doctor, care era, din nenorocire, după cum o dorise şi Hillario. Acesta mergea înainte şi ei după el. Trecură printr-un gang, coborâră o scară, apoi alt gang şi se opriră în faţa unei uşi cu tăblii de fier. Hillario trase zăvorul.

— Cheia e la tine? îl întrebă el pe Manfredo.

— Da.

— Prizonierii sunt în încăperea din dosul uşii? întrebă Sternau.

— Nu, dincolo de ea.

Păşiră înăuntru, fără să bage de seamă că uşa cealaltă nici nu era încuiată. Până să-şi dea ei seama ce primejdie îi aştepta, bătrânul făcu o săritură înapoi şi trânti uşa în urma lui. Auziră imediat trăgându-se zăvoarele şi rămaseră în întuneric.

— Na, am căzut în cursă! strigă Unger.

— Uff! Exclama apaşul cu ciudă.

— Am fost traşi pe sfoară! adăugă doctorul.

Ceilalţi tăceau înlemniţi. Nici mixtecaşul nu zicea nimic dar slobozi un glonţ de puşcă în uşă.

— Pentru ce-a tras fratele meu? îl întrebă cu mirare Sternau.

— Ca să sparg broasca.

— Degeaba. Are zăvoare pe dinafară.

— Faceţi lumină.

Doctorul băgă mâna în buzunar şi scoase o cutie cu chibrituri. Văzură răspândindu-se prin gaura cheii un abur uşor şi simţiră un miros greu tăindu-le respiraţia.

— Vor să ne otrăvească sau să ne înăbuşe! strigă el cu groază.

— Spargeţi uşa! răcni Săgeata-trăsnetului.

Împinseră cu toţii cu toată puterea în uşa grea de fier, dar truda lor fu zadarnică. Dincolo de uşă bătrânul, cu un tub gol de sticlă în mână, stătea şi asculta. Un zâmbet diavolesc îi flutură pe buze.

— I-am prins! exclamă el. I-auzi-i cum izbesc în uşă. Degeaba. Peste două minute se va face linişte.

Aşa şi era. Loviturile slăbiră din ce în ce, apoi încetară cu totul. Se făcu o linişte ca de mormânt.

— Să deschid? Să nu deschid?... se întrebă Hillario. Nici eu nu ştiu ce să fac. Dacă n-au adormit încă, sunt pierdut; dacă însă e prea târziu, îi găsesc morţi. Ceea ce vreau eu e să-i am în mână vii, nu morţi. În sfârşit... să-ncerc.

Trase zăvorul şi deschise cu băgare de seamă uşa. Un miros greu îl izbi în faţă. Sări la o parte şi trase uşa cu putere.

— Manfredo, deschide repede! strigă el.

Acesta deschise şi uşa a doua, ca să iasă mirosul ucigător şi în curând putură intra. Prizonierii zăceau nemişcaţi la pământ. Hillario se lăsă în genunchi, le desfăcu hainele la piept şi ascultă să vadă dacă le mai bate inima.

— Nu cumva au murit? întrebă Manfredo.

— Nu, răsuflă, răspunse bătrânul. S-a întâmplat aşa după

cum am prevăzut eu. Ia tot ce găseşti mai de preţ la ei, ăsta să fie câştigul tău. Tu stai de-i păzeşte, eu mă duc să-i aduc pe Cortejo şi pe fie-sa... Vreau să le văd bucuria când îi vor avea în faţă în halul acesta... Cum o să mă bucur eu pe urmă de spaniol când va afla că e prizonierul meu...!

În vreme ce bătrânul se ducea să-i aducă pe cei doi, Manfredo îi jefui pe cei leşinaţi de tot ce aveau asupra lor, îi legă apoi zdravăn de mâini şi de picioare ca să nu poată face nici o mişcare când se vor deştepta din leşin.

Bătrânul trecu prin mai multe ganguri întunecoase şi se opri la una din uşi.

— Pot să intru? întrebă el.

— A, Hillario! În sfârşit, a dat Dumnezeu!

Bătrânul deschise uşa şi păşi într-o încăpere scobită în stâncă, luminată de o lampă atârnată de tavan.

— Bine c-ai venit, zise Josefa. Sufăr dureri îngrozitoare, n-ai vrea să-mi dai ceva să-mi treacă?

— N-am ce să-ţi dau, seniorita. Ai fost rău tratată de la-nceput, acum e prea târziu, nu mai e nici o scăpare pentru dumneata.

Ea holbă ochii ei de bufniţă şi-l privi îngrozită.

— Glumeşti pesemne, ori vrei să mă sperii, nu-i aşa?

— Bine-ar fi să fie aşa, seniorita, răspunse el cu nepăsare.

— Eu sper că o să mă fac în curând bine, zise ea vrând să-şi facă singură curaj.

— Speră cât pofteşti din partea mea.

— Da, speră, Josefa, zise Cortejo. Senior Hillario e rău dispus şi-şi varsă necazul pe noi. Ce se mai aude în lumea de-afară, doctore? Francezii, aud, tot n-au plecat? întrebă el ca să schimbe vorba.

— Nu pleacă ei aşa curând, fii pe pace, răspunse bătrânul morocănos.

— De s-ar duce o dată dracului! Din pricina lor nu putem ieşi decât noaptea afară, ca să respirăm şi noi niţel aer curat.

N-ai putea să ne dai o altă încăpere, senior?

— O să vedem noi.

— Şi cu urmăritorii noştri ce e, au dat semne de viaţă?

— Ba bine că nu! Erau nouă inşi, oameni tot unul şi unul! Mai ales acela înalt şi voinic, un adevărat uriaş.

— A, Sternau trebuie să fie.

— Doi erau indieni.

— Aha, Ucigătorul-de-bivoli şi Inimă-de-urs. Şi ce-ai făcut cu ei? întrebă Josefa.

— Eu? Nimic; ce era să fac? Am fost bucuros că m-au lăsat în pace.

— Era doar vorba să pui mâna pe ei...

— Crezi că s-ar fi putut?

— Aşa? Atunci eşti un laş şi un fricos, senior!

— Asta ţi-e recunoştinţa pentru că v-am adăpostit, seniorita? Ce-ai zice dacă v-aş da pe mâna francezilor?

— Ei şi dumneata! interveni Cortejo. Fata mea n-a vrut să te jignească, zău, crede-mă... Drept e că şi eu îmi închipuiam că o să pui mâna pe ei, de altfel aşa ne era şi învoiala. Aflu acum că au scăpat şi că va trebui să-i înlătur pe altă cale. Şi ce ziceau? Ia spune-mi, rogu-te şi mie.

— Mai pe urmă, senior, acum să mergem, vreau să vă mut în altă încăpere mai ca lumea.

Porniră toţi trei prin gangurile cele întunecoase şi ajunseră unde se aflau prizonierii legaţi burduf sub paza lui Manfredo. Când îi văzu, Cortejo scoase un ţipăt de uimire.

— Ei drăcia dracului! zise el, păi ăsta e Sternau.

— Unde? Unde? întrebă repede Josefa şi se înghesui să-l vadă.

Acesta îşi venise în simţiri şi privea cu răceală la cele patru persoane în mâna cărora se afla.

— Da, aşa e, ăsta e Sternau şi ăsta Ucigătorul-de-bivoli. Uite-l şi pe Inimă-de-urs, zise ea plină de bucurie. Parcă spuneai că ţi-au scăpat, senior?

— Glumeam, seniorita. Cine mi-a căzut o dată în gheare nu-mi mai scapă, răspunse el zâmbind cu subînţeles.

Ceilalţi se deşteptară şi ei din leşin. Stăteau cu ochii deschişi dar nici unul nu scotea un cuvânt.

— A, iată-l şi pe Mariano! exclamă Cortejo frecându-şi mâinile. Să fiu al dracului dacă asta nu e cea mai frumoasă zi din viaţa mea! Şi ăsta... ăsta... e don Fernando de Rodriganda. Senior, spune-ne, te rog şi nouă, cum ai reuşit să scapi din închisoare? Tare-aş fi curios să ştiu.

Sângele bătrânului clocotea de furie. Cu ce dor aşteptase să dea ochii cu acest ticălos din pricina căruia suferise optsprezece ani de chinuri groaznice, cât de diferit îşi închipuise el această revedere! O, de-ar fi putut să se repeadă la el şi să-l strângă de gât! Totuşi îşi stăpâni pornirile şi nici nu se uită la nemernicul din faţa lui, care-l privea batjocoritor.

— A, eşti mândru şi faci pe grozavul! zise iar Cortejo. Nu face nimic, o să-ţi iasă fudulia pe nas. Dar cum ai reuşit, senior Hillario, să pui mâna pe toţi deodată? se adresă el bătrânului.

— Lasă c-o să-ţi spun eu mai târziu. Acum e vorba: ce facem cu ei?

— Să-i zăvorăşti în gaura cea mai întunecoasă, se răsti Josefa. Şi în fundul pământului tot e prea bine pentru ei. Să pui să-i bată în fiecare zi şi să le dai de mâncare numai o dată pe săptămână.

— Te-aş ruga să fii mai miloasă, seniorita, fiindcă s-ar putea să te găseşti şi dumneata vreodată într-o astfel de situaţie.

Josefa nu văzu privirea pe care i-o aruncă bătrânul când spuse cuvintele acestea şi răspunse repede şi cu ură în glas:

— Nu, nu, nici urmă de milă pentru ei... nu-i aşa, tată?

— Mila n-ar avea nici un rost. Mi-au scos un ochi, mi-au luat hacienda şi mi-au ucis toţi oamenii. Nici o pedeapsă nu

poate fi destul de aspră pentru astfel de ticăloşi. Unde sunt gropile în care le vor putrezi oasele?

— Cu vreo câteva trepte mai jos. Vrei să le vezi, seniorita?

— Da, vrem să ne încredinţăm cu ochii noştri ce plăcere îi aşteaptă. N-ar fi bine să le slăbim niţel legăturile de la glezne şi să-i luăm chiar acum cu noi?

— Ei aş! Cu oameni de-alde ăştia nu e de glumit. Îi lăsăm deocamdată aşa cum sunt şi-i cărăm, unul câte unul, jos. Acum haidem!

Coborâră o scară care ducea la un gang sub pământ; de amândouă părţile se aflau celule strâmte, pentru un singur om; n-aveau decât o uşă îngustă, cu o ferestruică mică la mijloc.

— Asta e închisoarea? întrebă Josefa. Ia să vedem una din ele.

Hillario deschise o uşă şi lumină celula.

— Pentru ce sunt verigile astea de fier? întrebă Cortejo.

— Ca să-i prinzi în ele pe întemniţaţi.

— Zău? Şi cum faci ca să închei veriga? Văd că n-are lacăt.

— Are încuietoare secretă.

— Aş fi curios să văd şi eu cum o să se simtă Sternau când s-o vedea în capcana asta, râse spaniolul.

— N-ai decât să-ncerci.

— Şi eu şi eu, se înghesuia Josefa.

— Să mergem atunci în celula de-alături, zise Hillario. E pentru două persoane şi are patru verigi. O să încercaţi amândoi deodată.

Trecură într-o celulă asemănătoare, dar de mărime dublă. În perete, cam la înălţimea gâtului şi a gleznelor, se afla câte un cerc de fier înţepenit în zid.

— Nici la cercurile astea nu văd vreo încuietoare, se miră Josefa.

— Tot secrete sunt, răspunse Hillario. Cum ţi-ai vârât

capul înăuntru se închid de la sine şi nu se deschid decât cu un mecanism ştiut numai de mine. Vreţi să încercaţi?

— Da, da, ziseră Cortejo şi Josefa într-un glas.

Hillario îi puse să se rezeme de perete, le puse cercurile în jurul gâtului şi al gleznelor, apoi apăsă pe un resort nevăzut. Cercurile se închiseră de la sine, fără să se mai cunoască locul unde era încuietoarea.

— Admirabil! Nici dracu' nu mai poate scăpa de-aici! strigă Josefa încântată.

— Aşadar găseşti că locuinţa asta e sigură? râse bătrânul.

— Cât se poate de sigură.

— Şi sunteţi mulţumiţi de ea?

— Foarte mulţumiţi; am gustat şi noi plăcerile pe care le vor avea dumnealor, acum desfă cercurile şi să ieşim din gaura asta întunecoasă ca un mormânt. Ori nu cumva ai de gând să ne ţii în vecii vecilor aici?

— Ai ghicit, senior.

Urmă o tăcere de câteva secunde. Groaza îi împietrise.

— Ce, eşti nebun? strigă în cele din urmă Cortejo, dezmeticindu-se.

— Eu? Defel. Voi aţi fost nebuni că v-aţi dat prosteşte în puterea mea. Vă asigur că n-o să mai ieşiţi cât veţi trăi din temniţa asta şi aici au să vă putrezească oasele.

— Senior, începu acum Cortejo cu glas rugător, isprăveşte cu gluma. Am vrut să ştim şi noi ce-ar simţi cineva când s-ar afla închis în gaura asta.

— Staţi că n-aţi simţit-o încă. Numai după un timp o să vă puteţi da seama.

— Senior, strigă Josefa, care înţelese de-abia acum situaţia, eşti un monstru, un călău! Cum îţi închipui că aş putea îndura aşa ceva?... Noi nu ţi-am făcut nimic...

— Aşa e, dar acum îmi vreau plata pentru găzduirea voastră şi pentru că v-am scăpat de duşmanii voştri cei mai neîmpăcaţi. Nu cumva crezi că le-am făcut toate pe degeaba?

— Dă-ne drumul şi-ţi dau cât vrei.

— Stai, nu te pripi aşa, fiindcă nu ştii ce o să-ţi cer.

— Ce? întrebă Cortejo cu înfrigurare.

— Să-mi treci mie moştenirea contelui de Rodriganda, zise Hillario răspicat.

— Moştenirea... contelui de... Rodriganda? spuse sacadat spaniolul, privindu-l cu ochii holbaţi. Eşti nebun de legat!

— Tot aşa de nebun ca şi dumneata, care ţi-ai închipuit că poţi băga Rodriganda în buzunarul hainei.

— Senior, eşti... eşti... un pungaş ordinar!

— Te sfătuiesc să-ţi măsori cuvintele. Mai mare pungaş ca dumneata nu cred să existe pe suprafaţa pământului şi cred că fac o faptă bună dacă îţi smulg prada din gheare.

— M-ai înşelat ca un nemernic... m-ai...

— Nu te aprinde aşa, senior, că tot nu-ţi foloseşte la nimic. Socot că voi da averii Rodriganzilor o întrebuinţare mai bună ca dumneata, care ţi-ai băgat în cap să te faci preşedinte de republică. Un neghiob ca dumneata preşedinte! Ha-ha-ha! Alte planuri am eu şi averea asta îmi pică la ţanc. În locul lui Alfonso o să fie nepotul meu, Manfredo, conte şi o să mă înfrupt eu acum din oala cu smântână.

Ceea ce spunea el li se părea celor doi ticăloşi atât de monstruos, încât nu găseau ce să răspundă. De altfel, Hillario nici nu aşteptă vreun răspuns, căci ridică de jos felinarul şi plecă, zăvorând uşa în urma lui. Se întoarse la ceilalţi prizonieri şi-i duse, împreună cu Manfredo, într-o celulă comună, unde-i ferecă de zid; pe urmă dădu ordin nepotului său să le ducă pâine şi apă şi să vină apoi în camera lui.

— Ei ce mai ziceau? îl întrebă el când îl văzu intrând.

— Ăia nouă tăceau mâlc, dar Cortejo şi fiică-sa mi-au împuiat urechile cu răcnetele şi jelania lor, răspunse Manfredo. Ai într-adevăr de gând să nu-i mai scoţi de-acolo?

— Bineînţeles.

— Niciodată?

— Asta o să văd eu. Parcă spuneai că ai văzut unde şi-au ascuns prizonierii caii; ştii că dobitoacele astea ne-ar putea trăda?

— Bine, să-i luăm de-acolo, dar unde-i ducem?

— Du-te mai întâi şi ia-le şeile şi ce vei mai găsi pe ei, pe urmă dezleagă-i şi dă-le drumul pe câmp.

— Păcat, i-am putea vinde.

— Ca să intri în cine ştie ce bucluc? Hai, du-te şi fă ce ţi-am spus. Mulţumeşte-te cu ce te-ai ales de pe urma jafului.

— A doua zi Hillario coborî cu Manfredo în subterana unde erau închişi prizonierii.

— Vrei să ne eliberezi, senior? îl întrebă Cortejo când îl văzu.

— Hm..., depinde de dumneata.

— Ce-mi ceri?

— O să-ţi spun eu mai târziu. Acum e vorba să vedem dacă ţi-aş putea îmbunătăţi niţel situaţia. Sunt dispus să-ţi dau o celulă mai ca lumea şi hrană mai bună, dacă îmi vei da informaţii mai precise asupra lui Landola.

— De unde până unde?

— Mă priveşte. Ai făgăduit lui Grandeprise să i-l dai în mână pe pirat?

— Da.

— Erai deci sigur că o să-l găseşti. Spune-mi mie unde şi o să-ţi uşurez niţel situaţia, după cum ţi-am făgăduit.

— Ce treabă ai cu Landola?

— O mică răfuială, atâta tot.

— Vrei să-l închizi şi să-l chinuieşti ca şi pe noi?

— Ba ceva mai mult chiar.

— Mi-ar părea bine, numai că nu ştiu unde se găseşte în momentul de faţă.

— Dar există vreun mijloc ca să afli?

Cortejo ezită să-i răspundă.

— Bine, treaba dumitale dacă nu vrei să-mi spui, zise cu

asprime bătrânul şi vru să-nchidă uşa în urma lui.

— Pentru Dumnezeu, tată, spune-i, ce mai aştepţi? strigă Josefa. Nu vreau să mor... Vreau să scap de-aici... Ah, cum mă doare pieptul!

— Cred şi eu! râse Hillario. Eu aş putea să fac să-ţi treacă durerile, să te vindec, dar văd că nu vreţi.

— Ba vreau, vreau! Tată, spune-i... spune-i, să nu mă mai chinuiesc aşa... gemu ea.

— Minte, o să ne înşele iar, răspunse Cortejo.

— Dacă îmi răspunzi la ce te-am întrebat, vă făgăduiesc să vă scot de-aici, zise Hillario.

— Bine, scoate-ne întâi şi pe urmă o să-ţi spun.

— Aşa! N-ai încredere în vorba mea? Fie. Uite, vă desfac cercurile şi o să vă leg altfel, ca să nu-ncercaţi cine ştie ce năzbâtie. Dacă însă nici atunci nu-mi spuneţi ce vreau să ştiu, pedeapsa o să vă fie şi mai grozavă.

Bătrânul le desfăcu apoi cercurile, dar îi legă atât de strâns, încât, deşi se puteau mişca şi umbla, n-ar fi putut totuşi să facă vreo încercare de a fugi.

— Acum veniţi după mine, le zise el.

Îi duse într-o încăpere de la capătul culoarului, care semăna mai mult cu o odăiţă de locuit decât cu o temniţă.

— Ei, aici vă place mai mult? îi întrebă el. Şi-acum, să-mi spui unde şi cum pot să dau de urma lui Landola.

— E la fratele meu, răspunse Cortejo.

— Adică la moşia Rodriganda, în Spania? Degeaba, n-am făcut nimic. Altă informaţie nu poţi să-mi dai?

— Ne laşi într-adevăr să stăm aici dacă ţi-oi spune? zise spaniolul privindu-l bănuitor.

— Da.

— Bine. Dacă-mi făgăduieşti încă două lucruri, îţi spun.

— Ce?

— Că nu vom îi ucişi şi că o vei tămădui pe Josefa.

— Fie. Cu o singură condiţie însă: să-mi dai lămuriri mai

precise.

— Află atunci că i-am scris fratelui meu să-mi răspundă unde se găseşte Landola.

— Şi răspunsul?

— Trebuie să fi sosit de-acum la agentul meu din Veracruz.

— De ce nu la México?

— Uiţi că nu trebuie să mă vadă nimeni acolo.

— Aşa e, bine zici. Şi cine e agentul dumitale?

— O să-ţi spun după ce ne vei da să mâncăm şi o vei examina pe fata mea.

— Ascultă, senior Cortejo. Deşi în situaţia dumitale n-ar trebui să-mi pui condiţii, las să treacă de la mine. Manfredo, du-te de adu vin, pâine şi niţică brânză pentru dumnealor; în vremea asta eu o să văd ce e cu seniorita.

Până să isprăvească Hillario de-a o examina pe Josefa, se întoarse şi Manfredo.

— Eu m-am ţinut de făgăduială, acum e rândul dumitale, zise bătrânul.

— Agentul meu e pescarul Gonzalvo Verdillo, răspunse Cortejo.

— Şi cum se poate obţine scrisoarea de la el?

— Printr-o ştafetă.

— Crezi că o să i-o dea?

— Dacă va avea ordin în scris de la mine, da.

— Bine, scrie-i!

— Cu condiţia ca scrisoarea pe care o voi primi s-o citesc şi eu.

— Fie! Acum mă duc s-aduc hârtie şi cerneală, Manfredo o să stea să vă păzească.

Când se întoarse, Hillario aduse cele trebuincioase pentru scris, după aceea îi slăbi puţin legăturile lui Cortejo şi-l puse să-i scrie agentului. La lumina felinarului, bătrânul citi şi păru mulţumit. Încuie apoi uşa în urma lui şi plecă urmat de

Manfredo.

— Cine duce scrisoarea la Veracruz? îl întrebă tânărul pe Hillario.

— Vânătorul acela american.

— A, Grandeprise. Dar dacă întreabă de Cortejo?

— Lasă că ştiu eu ce să-i răspund. Tu du-te de mi-l trimite încoace.

Manfredo se întoarse numaidecât cu el.

— Senior Grandeprise, începu bătrânul, aş vrea să-ţi cer un serviciu. Ai mai fost vreodată pe la Veracruz?

— Da.

— Atunci te-aş ruga să-mi duci scrisoarea asta acolo.

Vânătorul rămase cam încurcat.

— Senior, m-ai scăpat o dată de la moarte şi sunt obligat să fac orice mi-ai cere, acum însă mi-e imposibil fiindcă sunt în serviciul lui senior Cortejo şi nu pot să plec.

— Păi tocmai el te trimite cu scrisoarea.

Grandeprise încruntă sprâncenele.

— Aha, zise el, bănuiesc eu cam ce să fie. Vrea să scape de mine ca să nu fie silit să se ţină de făgăduială.

— Vrei să spui afacerea cu Landola?

— Da, dar de unde ştii dumneata?

— Mi-a spus-o chiar el. De altminteri pot să te asigur că n-are de gând să te înşele, fiindcă trimiterea dumitale la Veracruz e în strânsă legătură cu Landola. Vei găsi acolo veşti despre pirat.

— La cine?

— La agentul lui Cortejo.

— Aşa mai merge. Dar de ce te-a pus pe dumneata şi n-a venit el să-mi spună ce are de spus?

— Fiindcă nu mai e aici. A venit o ştafetă de la Pantera Sudului ca să se ducă imediat la el.

— Lua-l-ar dracu'!

— De-abia a avut timp să scrie în fugă scrisoarea.

— Şi zici că e într-adevăr vorba de Landola? Cui îi e adresată scrisoarea? Ia s-o văd şi eu.

— Pescarului Gonzalvo Verdillo, agentul lui Cortejo. Acesta a scris cuiva să se informeze unde se află Landola şi răspunsul trebuie să fi sosit pe adresa agentului.

— Şi trebuie să mă duc după el la Pantera Sudului?

— Nu, să mi-l aduci mie. Până te întorci, o să fie şi Cortejo îndărăt.

— Bine, dă-ncoa scrisoarea, plec imediat.

— Te-aş ruga chiar. Vezi însă să fii cu mare băgare de seamă, o scrisoare de-a lui Cortejo e, în timpurile de faţă, ceva foarte primejdios.

Starea sănătăţii bătrânului Arbellez se îmbunătăţise simţitor, aşa că putu să se dea jos din pat. Şedea toată ziua într-un fotoliu la fereastră şi privea cu ochi dornici spre apus, căci în direcţia aceea se aflau fortul Guadalupe, Chihuahua şi Monclava. Dintr-acolo aştepta el să vină Emma, tot ce avea el mai drag pe lume.

— Mă-mpac cu toate suferinţele pe care le-am indurat, îi zicea el Mariei Hermoyes, care stătea lângă el, numai să-mi mai văd o dată copila.

— O, senior, nici nu ştii cum m-aş bucura şi eu, răspunse ea.

— Spuneau că o să vină în curând, dar timpul trece şi ea nu se mai întoarce! oftă el cu durere.

— Ai răbdare, senior, o aduce Juarez, fii pe pace. A, dar ce se vede colo? zise ea tresărind. Parc-ar fi nişte călăreţi.

— Santa Madonna! Dac-ar fi el! murmură bătrânul.

Călăreţii, mulţi la număr, se apropiau în galop. Erau apaşi şi printre ei câţiva albi. Mixtecaşii aflaţi la conac săriseră pe cai şi le ieşiră înainte. Se auziră strigăte de bucurie amestecate cu nechezat de cai, apoi uşa se deschise şi cineva se ivi în prag.

— Juarez! şopti Arbellez cu emoţie.

— Preşedintele! murmură Maria Hermoyes cu glas tremurat.

— Da, eu sunt, răspunse zapotecul. Bine te-am găsit, senior Arbellez. Ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut?

— Rău... foarte rău, senior, răspunse Maria Hermoyes în locul lui. Josefa, fata lui Cortejo, l-a închis în beci şi a vrut să-l lase să moară de foame. Ce-a pătimit, sărmanul, vai de sufletul lui...!

Juarez se încruntă şi vru să spună ceva, dar în clipa aceea se auzi un ţipăt de bucurie.

— Tată!

— Emma, copilul meu! şopti bătrânul cu glas sugrumat. Vru să mai spună ceva dar nu putu. Deschise braţele şi Emma, făptura cea mai dragă lui pe lume, îi căzu plângând la piept. Juarez o apucă pe bătrâna Maria de mână şi o trase încetişor afară din cameră.

— Să-i lăsăm singuri, îi zise el. Clipele acestea le aparţin numai lor şi nu trebuie să fie tulburate de nimeni. Dar ia spune-mi acum, seniora, unde e senior Sternau.

— A plecat împreună cu Ucigătorul-de-bivoli şi ceilalţi; unde, nu ştiu.

— N-au spus nimănui unde se duc?

— Nu, fiindcă nu ştiau nici ei. Au pornit să o urmărească pe Josefa Cortejo.

Bătrâna se întoarse apoi la Arbellez, însoţită de Karja, ca s-o îmbrăţişeze pe Emma pe când Juarez se duse la oamenii săi. Lordul Dryden veni şi el. După vreo jumătate de ceas, pe când stăteau amândoi de vorbă în camera lui Juarez, căpetenia mixtecaşilor intră pe uşă.

— Ce-mi aduce fratele meu? îl întrebă preşedintele.

— Scrisori de la senior Sternau, senior. Pe când îl fugărea pe duşman, s-a întâlnit cu fata care le-a adus.

Nu erau scrisori, ci hârtiile copiate de spioană din

corespondenţa secretă a lui Hillario. Juarez îşi aruncă ochii pe ele, mai întâi distrat, pe urmă tot mai interesat. Uitase cu totul de prezenţa lordului.

— Iartă-mă, *sir,* zise el după ce le citi cu mare atenţie, dar ceea ce văd aci e de-o importanţă cum nici nu-ţi închipui.

— Ştiri de la doctor?

— Nu, numai hârtii trimise prin intermediul lui. Îţi aduci aminte că ţi-am vorbit odată despre o senioriță Emilia?

— Spioana dumneavoastră?

— Hm..., i-aş zice mai degrabă aliata noastră. Ei am să-i mulţumesc pentru multe, dar mai ales pentru ce-a făcut acum, în ultimul timp. Trebuie să plec chiar astăzi de la hacienda şi să mă duc de-a dreptul la Durango.

— E un lucru cam îndrăzneţ.

— Defel. Am aici copii de pe scrisori din toate taberele unde sunt aşteptat cu bucurie. E de ajuns să apar, ca să dăm lovitura. Poftim, citeşte şi dumneata.

— Te poţi bizui pe copiile acestea? întrebă lordul după ce-şi aruncă ochii pe ele.

— Fără cea mai mică şovăire.

— Atunci veştile sunt într-adevăr cât se poate de îmbucurătoare şi nu trebuie să mai zăboveşti o clipă. Eu...

— Dumneata te odihneşti până se înapoiază doctorul, pe urmă veniţi după mine.

— Crezi că are să se întoarcă aici, la hacienda?

— Cu siguranţă. Omul acesta n-o să aibă astâmpăr atâta timp cât nu va da de Cortejo şi fiică-sa. Tragedia Rodriganzilor va lua atunci sfârşit şi fii sigur că îi voi pedepsi nespus de aspru pe vinovaţi.

Preşedintele părăsi chiar în după-amiaza aceea del Erina, luând cu el trupele care îl însoţeau. Lăsă aci numai atâţi oameni câţi să vegheze asupra conacului şi să poată avea legătura cu posturile celelalte din nordul ţării.

7. Un rămăşag

Într-unul din localurile cele mai elegante ale Berlinului, capitala Germaniei, frecventat mai ales de ofiţerii şi funcţionarii superiori ai oraşului, stăteau într-o duminică la o masă o mulţime de ofiţeri de diferite arme. Păreau foarte bine dispuşi, căci cam trăseseră la măsea băieţii.

Locotenentul de cavalerie von Ravenow, un tânăr bogat care trecea drept unul din cei mai frumoşi ofiţeri ai garnizoanei, era atât de răsfăţat de femei, încât se lăuda că nici una nu-i rezistase încă până atunci. De câtva timp, însă, se stabilise în oraş un prinţ rus, care avea o fată de o frumuseţe într-adevăr uimitoare. Era admirată de toţi tinerii din oraş, căutând care mai de care să-i facă o curte înfocată. Fata însă nici nu-i lua în seamă, aşa că în curând se zvoni că rusoaica e o duşmancă neîmpăcată a bărbaţilor. Unul din tinerii ofiţeri, locotenentul von Golzen, care încercase să se apropie de ea, fusese pus la locul lui cu atâta asprime, încât se făcu de râsul camarazilor săi. Mai mult haz decât toţi făcea însă locotenentul von Ravenow, pentru care rusoaica părea să fie ceva mai îngăduitoare, căci fusese văzută câteva zile însoţită de el.

— De, Golzen, ce să-i faci, pesemne că domnişoara nu se uită la de-alde noi, zise unul din ofiţeri, un tânăr slab şi înalt ca o prăjină.

— Cine dracu' vrei să se uite la tine! răspunse Golzen râzând. Nici cu scara nu te ajunge cineva. Mie nu mi-e necaz că m-a repezit rusoaica, dar mi-e ciudă pe Ravenow; care crede că nu există femeie care să nu-i cadă în braţe de cum şi-o răsuci niţel mustaţa. Lasă c-o să-şi găsească şi el naşul, nu te teme, de asta sunt sigur.

— Hm... nu prea cred, zise locotenentul zâmbind cu îngâmfare.

— Zău? Ia nu te mai lăuda aşa! Pe ce faci prinsoare?

— Pe un chef straşnic aici; plătesc mâncarea şi băutura pentru toţi.

— Ia seama la ce spui, băiete, îl ameninţă celălalt. Vezi să te ţii de cuvânt.

— Sigur. Dar să ştii că dacă pierzi, plăteşti tu.

— Mare scofală! Eu ţi-aş propune alt rămăşag.

— Oricare, nu mă dau înapoi.

— Bine. Eu pun la bătaie roibul meu, iar tu calul tău arăbesc.

— Drace! strigă von Ravenow, nu se prea potriveşte unul cu altul dar, hai, fie!

— Uite ce zic eu: Te iei după prima fată ori femeie care trece pe stradă pe care ţi-o voi arăta eu; primeşte s-o însoţeşti, ai câştigat tu, dacă nu, am câştigat eu rămăşagul.

Ofiţerii izbucniră toţi în hohote.

— Bravo! Golzen îşi pune la bătaie roibul ca von Ravenow să cucerească inima vreunei croitorese sau a unei fete de spălătoreasă, zise unul din ei.

— Staţi! strigă von Ravenow. A fost vorba de o femeie care trece pe stradă şi pe care mi-o vei arăta; cu o condiţie.

— Care? Care? strigară ceilalţi curioşi. Să-mi aleagă una din cele care trec în trăsură.

— Bine, fie şi în trăsură de casă, încuviinţă Golzen.

— Mulţumesc, răspunse von Ravenow zâmbind cu ironie. Şi cât timp îmi dai pentru a cuceri cetatea?

— Cinci zile de azi înainte.

— Ne-am înţeles. Timpul e prea de ajuns. Von Ravenow se sculă de la masă, îşi potrivi tunica pe trup, îşi răsuci mustaţa şi clipi şiret din ochi. Înfierbântat de băutură, cu obrajii aprinşi şi privirea sigură, era într-adevăr tipul seducătorului.

Ofiţerii se înghesuiră toţi la ferestre şi priveau cu încordare la forfota de pe stradă. Pe care din elegantele ce se lăfăiau în trăsuri o va alege Golzen?

— Admirabil!

— Extraordinar!

— O astfel de prinsoare zic şi eu! se auzea din toate părţile.

Deodată, unul din sublocotenenţi strigă entuziasmat:

— Ia uitaţi-vă. O adevărată frumuseţe!

— Unde? Unde? strigară toţi într-un glas.

— Colo, echipajul acela tras de doi armăsari negri.

— Adevărat! Ai dreptate. Cine să fie? exclamă un altul.

Echipajul se apropia în pasul cailor. În fundul trăsurii, la stânga unei femei mai în vârstă, stătea o fată tânără, de o frumuseţe desăvârşită. Chipul ei gingaş şi copilăresc era încadrat de două bucle blonde şi mătăsoase.

— Admirabilă! Neasemuită! exclamară tinerii.

— Von Ravenow, asta de colo, zise scurt Golzen.

— Foarte bine, răspunse locotenentul încântat, şi-şi încinse sabia, apoi, în clipa următoare, pieri pe uşă.

— Tare sunt curios să ştiu cum o să facă, murmură locotenentul cel lung ca o prăjină, privind cu invidie după camaradul său.

— O să se urce probabil într-o birjă şi o să se ia după ea ca să vadă unde locuieşte, îşi dădu cu părerea unul din ofiţeri.

Golzen zâmbi cu îndoială.

— Nu cred. Ar însemna să piardă o zi degeaba, zise el. Eu cred că o să încerce chiar astăzi să se-apropie de ele şi să le vorbească.

— Crezi?

— Lasă că ştie el, are destulă experienţă în chestii d-astea! Ş-apoi, ca să nu pierzi un armăsar ca al lui îţi pui în joc toată iscusinţa de care eşti în stare.

— A, uite-l că s-a urcat într-o birjă... s-a luat după ele... Oare cine să fie cucoana cea bătrână?

Von Ravenow porunci birjarului să urmărească trăsura şi când ajunseră pe o stradă mai lăturalnică, locotenentul îi

strigă să o ia înainte. Birjarul dădu bice cailor şi când fu în dreptul trăsurii, ofiţerul se aplecă în afară şi se prefăcu foarte mirat. Dintr-o săritură fu pe scara echipajului, salută cu o bucurie nestăpânită şi strigă încântat:

— Paula, dumneata aici? Ce întâlnire neaşteptată! De ce nu mi-ai scris ca să ştiu şi eu?

— Domnule, dumneata ne confunzi cu altcineva, zise doamna.

Locotenentul făcu o mutră mirată, ca şi când persoanele din trăsură ar fi vrut să glumească.

— A, vă rog să mă iertaţi, stimată doamnă. N-am avut încă onoarea să vă fiu prezentat, dar sper că Paula va înlătura imediat acest neajuns.

Ochii frumoşi şi adânci ai fetei îl priviră cercetător, apoi ea rosti cu glas melodios:

— Ceea ce-mi ceri, domnule, e cu neputinţă, deoarece nu te cunosc. Cine eşti dumneata?

— Cum? Nu mă recunoşti, Paula? întrebă el cu o mirare prefăcută. Prin ce am meritat eu o astfel de desconsiderare? A, uitasem că dumitale îţi place să glumeşti.

— Te-nşeli, zise ea, de astă dată cu multă seriozitate şi mândrie, eu nu glumesc niciodată cu persoanele pe care nu le cunosc şi pe care nici nu vreau să le cunosc. Îmi place să cred că numai datorită unei regretabile confuzii ai dat buzna peste noi şi te rog să ai bunătatea să te prezinţi.

Von Ravenow se prefăcu că se află în mare încurcătură.

— Cum, să mă fi înşelat eu? bâigui el. Dar nu se poate, prea ar fi mare asemănarea! Totuşi trebuie să lămuresc acest lucru; apoi zise, înclinându-se adânc:

— Sunt contele Hugo von Ravenow, locotenent în regimentul de gardă al Maiestăţii Sale Regele.

— Atunci e adevărat că n-am avut unde să te cunoaştem, domnule locotenent. Sunt domnişoara Sternau şi doamna e bunica mea.

— Domnişoara Sternau, rosti el cu un aer speriat. Vă rog să mă iertaţi, doamnelor, văd şi eu că m-am înşelat, dar asemănarea e într-adevăr uimitoare.

— Atunci trebuie să te iertăm, zise fata, dar după tonul cu care spusese aceste cuvinte se vedea limpede că se-ndoieşte. Aş putea să aflu cine este această „sosie” a mea?

— Cum să nu, domnişoară Sternau, e verisoara mea, Paula de Marsfelden.

— Marsfelden? spuse tânăra privind cu un zâmbet ciudat la bunica ei. Şi unde se află această verişoară a dumitale?

Chipul locotenentului se lumină. Bănui din întrebarea ei că tânăra fată e dispusă să stea cu el de vorbă, ceea ce se potrivea de minune cu planul lui. De altminteri, după numele lor simplu, de Sternau, erau nişte burgheze care vor fi măgulite să lege prietenie cu un ofiţer de cavalerie, care mai era şi conte pe deasupra. De aceea răspunse foarte calm:

— Paula? O ştiam la moşie şi de aceea m-am mirat s-o văd aici. O să-i scriu chiar astăzi că am văzut în capitală o fiinţă încântătoare care îi seamănă foarte mult, ba o şi întrece în frumuseţe şi gingăşie.

— Te-aş ruga să-ţi cruţi osteneala, zise zâmbind cu dispreţ tânăra fată.

— Pentru ce, domnişoară?

— Fiindcă o să-i scriu eu însămi Paulei de Marsfelden.

— Cum aşa?

— Paula e cea mai bună prietenă a mea.

— Ah!

Exclamaţia pe care o scoase locotenentul păru mai mult un strigăt de spaimă decât de mirare.

Aşadar necunoscuta aceasta cunoştea numele unei persoane cu totul străină şi pe care îl spusese la-ntâmplare.

— A, te-ai speriat? replică Röschen cu dispreţ. Aşadar nu m-am înşelat în presupunerile mele. Vei fi fiind dumneata conte şi ofiţer în garda regală, dar cavaler nu ştii să fii, află

asta de la mine!

— Domnişoară!

— Să nu faci pe indignatul, domnule locotenent, zise ea cu o linişte jignitoare.

— Dacă ai fi bărbat ar trebui să-mi dai socoteală pentru cuvintele acestea, zise el turbând de furie. Ce vină am eu că te-am confundat cu o persoană care-ţi seamănă ca două picături de apă?

— Încetează, domnule! Dac-aş fi bărbat nu aş primi decât provocarea unui om de onoare, ceea ce mă îndoiesc că pot găsi la dumneata, judecând după purtarea pe care ai avut-o faţă de noi. Cât pentru asemănarea pe care o dai ca pretext, te pot asigura că Paula de Marsfelden seamănă tot atât de puţin cu mine pe cât semeni dumneata cu un om de onoare. Ai crezut că ţi se va prinde stratagema, dar te-ai înşelat; te rog deci să ne scuteşti de prezenţa dumitale...

Aşa ceva nu i se mai întâmplase frumosului locotenent până acum. Totuşi nu voia să se dea bătut, de aceea răspunse cu îndrăzneală:

— Bine, domnişoară, să admitem că ai dreptate într-o oarecare măsură. Mă aflu într-o situaţie care mă sileşte să mărturisesc adevărul, cu riscul de a-mi atrage mânia dumitale.

— Mânia? zâmbi ea. Vrei să zici dispreţul. Şi fiindcă nu-nţeleg ce rost au aceste explicaţii, te rog încă o dată să faci bine şi să-ţi vezi de drum.

— Nu, nu, şi iar nu! Trebuie să mă asculţi.

— Trebuie? zise ea privind cercetător în stradă. O să vedem noi îndată dacă trebuie.

— Te urmăresc, începu el iar, din clipa când te-am văzut pentru întâia oară. Inima mea...

— De săptămâni zici? îl întrebă ea şi izbucni într-un râs cu hohote.

— Pe cinstea mea, domnişoară!

— Aici, în oraş?

— Da, răspunse el cam stingherit.

— Da? Îţi repet atunci că minţi iar. N-am fost în viaţa mea în capitală şi am sosit abia ieri. Deplâng armata care are printre ofiţerii ei un om ca dumneata şi-ţi poruncesc pentru ultima oară să ne laşi în pace.

— Nu, nu plec până ce nu mă voi justifica şi dacă nu m-asculţi voi răscoli pământul să aflu unde locuieşti şi să vin acasă la dumneata să-mi capăt iertarea.

Un fulger de mânie luci în ochii ei frumoşi.

— A, crezi că două femei nu sunt în stare să se apere! Îţi voi dovedi îndată că te-nşeli. Opreşte!

Vizitiul ascultă de poruncă şi opri trăsura tocmai în dreptul unui sergent de stradă, dar locotenentul, care stătea pe scăunelul din faţă, nu-l văzu. Era hotărât să meargă până la capăt.

— Sergent, vino te rog încoace, zise Röschen.

Locotenentul se întoarse brusc. Când îl văzu pe sergent înţelese intenţia fetei. O roşeaţă vie i se ivi pe faţă şi deschise gura să spună o glumă ca să salveze situaţia, dar ea i-o luă înainte.

— Sergent, zise ea, omul acesta a dat buzna în trăsura noastră şi nu e chip să scăpăm de el. Fii bun şi dă-ne o mână de ajutor.

Poliţistul se uită uluit la ofiţer. Acesta văzu că trebuie să bată în retragere, ca să nu se expună la ceva neplăcut. Coborî din trăsură şi zise zâmbind:

— Domnişoara glumeşte, voi avea eu însă grijă să devină ceva mai serioasă. Apoi se îndepărtă cu paşi grăbiţi aruncând o privire ameninţătoare în urma lui.

— Aşa... am scăpat, în sfârşit! Mulţumesc, domnule sergent, adăugă ea făcând semn vizitiului să-şi vadă de drum.

Locotenentul nu se simţise niciodată aşa de umilit ca acum. Scrâşnea din dinţi şi spumega de furie. Fetişcana asta

să îndrăznească să-şi bată joc de el, când atâtea femei frumoase îi cădeau în braţe la cel mai mic semn al lui! Dar lasă, o să i-o plătească el, de asta să fie ea sigură!

Zări o birjă goală. Sări în ea şi-i porunci birjarului să urmărească trăsura care se mai zărea încă în depărtare. Trebuia să afle cu orice preţ unde locuiesc.

Trăsura se opri în faţa unei vile foarte elegante.

Un lacheu în livrea deschise poarta şi trăsura trase la scară. Von Ravenow aflase ce vroia să ştie. Văzu peste drum o cârciumă şi se hotărî să urmărească mai de aproape cine sunt cele două femei. Deocamdată îi dădu birjarului adresa lui şi se întoarse acasă să chibzuiască bine ce e de făcut. Se dezbrăcă de uniformă şi se îmbrăcă în haine civile, apoi se întoarse la cârciumă. Din nenorocire pentru el, cârciumarul era un om posac şi zgârcit la vorbă, aşa încât nu putu afla nimic de la el. Se hotărî să aştepte.

Nu trecu mult şi văzu un om mai în vârstă ieşind din vilă, trecând strada şi intrând în cârciumă. Omul se aşeză la o masă, ceru o halbă, despături un jurnal şi începu să citească. Se plictisi însă repede de citit şi se uita în juru-i, ca şi când ar fi căutat pe cineva cu care să stea de vorbă.

Locotenentul atât aştepta. Înţelese după înfăţişarea omului că trebuie să fi fost cândva soldat şi se hotărî să facă pe camaradul. În curând se încinse între ei o conversaţie în toată regula. Vorbiră despre armată, despre război, în sfârşit despre câte-n lună şi în stele.

— I-ascultă, zise deodată locotenentul, după câte-nţeleg eu, dumneata trebuie să fi fost militar.

— Cred şi eu! Am fost sergent major, răspunse omul.

— Zău! Păi şi eu tot asta sunt.

— Dumneata? întrebă celălalt băgând de-abia acum de seamă ce mâini albe şi fine avea „camaradul” lui. Hm... De ce eşti atunci civil?

— Fiindcă m-am retras din armată.

— Aşa! Hm... Şi ce meserie ai acum?

— Sunt negustor. Dar dumneata?

— Intendent.

— Intendent? Unde?

— La vila contelui de Rodriganda, aceea de peste drum.

— A, vila e a unui conte?

— Da, un spaniol, a cumpărat-o acum de curând.

— Are multe slugi?

— Nu prea.

— E printre ei vreunul Sternau?

Ludwig — fosta ordonanţă a căpitanului — căci el era — deşi om simplu, ghici cu şiretenia pe care o are un astfel de om din naştere — cu cine are de-a face, căci aflase de întâmplarea lui Röschen şi se hotărî să fie cu băgare de seamă.

— Sternau? Da, e unul pe care-l cheamă chiar aşa, răspunse el foarte liniştit.

— Şi ce este el?

— Vizitiu.

— Ei pe dracu'! Are nevastă, copii?

— Cum să nu!

— Nu cumva erau nevasta şi vreo fată de-a lui alea două care se plimbau mai adineauri în trăsură? Nu prea semănau a nevastă şi fată de vizitiu.

— De ce nu? Contele îşi plăteşte destul de bine slugile ca să-şi îmbrace nevestele şi fetele ca nişte cocoane. De altminteri nu ieşiseră, cum s-ar zice, la plimbare. Contele vroia să-ncerce nişte armăsari pe care i-a cumpărat, şi-i era totuna dacă mergea trăsura goală sau cu cineva.

— Acum înţeleg eu de ce erau aşa de mojice, zise fără să vrea locotenentul.

— Zău? Au făcut cuiva vreo mojicie? întrebă Ludwig privindu-l pe sub sprâncene.

— Da. Eram pe aproape când am auzit cum au ocărât un

biet locotenent, răspunse ofiţerul văzând că era cât p-aci să se dea de gol.

— Aha, aşa! Şi de unde ştii că le cheamă Sternau?

— Parc-aşa i-au spus sergentului.

— Da? Dar de unde până unde te-apucaşi să mă descoşi cine şi ce sunt?

— O simplă întâmplare.

— Întâmplare, ai? Vezi să nu te pomeneşti cu o palmă zdravănă tot aşa, din întâmplare...

— Cum, ce-ai spus?

— Am spus că nu te-aş sfătui de-aci încolo să-l crezi pe Ludwig un dobitoc, după cum ţi-oi fi închipuit şi să-ncerci să-l tragi pe sfoară, asta am spus! Eşti locotenentul cu pricina pe care „fata vizitiului” l-a pus la punct şi-acu vii să iscodeşti, ca să nu le laşi nici de-acum încolo în pace. Să-ţi dau un sfat prietenesc, tinere: dacă nu te-astâmperi, o să-ţi dau o bătaie soră cu moartea! Mă duc să-l aduc şi pe vizitiu şi dacă mi-o spune că dumneata eşti, o să-ţi tăbăcim aşa de bine pielea, ca să ne ţii minte cât vei trăi! Şi-acum basta!

După ce zise acestea, Ludwig se sculă de la masă, îşi plăti halba şi plecă p-aci încolo. Locotenentul aşteptă până ce-l văzu intrând pe poartă, pe urmă se îndepărtă repede ocărând în gând, căci n-avea defel poftă să se ia la bătaie cu astfel de oameni. Nici prin gând însă nu-i trecea că omul îl minţise când îi spusese că femeile din trăsură erau nevasta şi fata vizitiului.

În vremea asta ofiţerii se adunaseră la masa de seară. Von Ravenow veni şi el ceva mai târziu. Bineînţeles că cel dintâi lucru pe care-l făcură era să-l întrebe cum au mers lucrurile.

— Ce să vă spun? minţi el. Deşi mai am încă atâtea zile înaintea mea, vă pot asigura de pe acum că am şi câştigat prinsoarea.

— Dovedeşte-ne-o şi plătesc chiar acum, îl zori Golzen,

care era şi el de faţă.

— Să v-o dovedesc? spuse ofiţerul cu cinism. Ce dovadă vreţi când e vorba de fata unui vizitiu?

— Fata unui vizitiu? întrebă Golzen uluit. Nu se poate!

— Ba bine că nu! Pe tat-su îl cheamă Sternau şi e vizitiu la contele de Rodriganda.

— Nu vorbi prostii! Nu seamănă ea a fată de vizitiu.

— Nu? Du-te şi te convinge!

— Aşa o să şi fac. E mult prea frumoasă ca să nu merite osteneala. De altfel vreau dovada că ai reuşit s-o seduci. Nu-mi dau eu roibul pe vorbe în vânt.

— N-ai decât să ţi-l ţii! Ţi-l dăruiesc! Nu crezi că vreau să mă dau în stambă cu o fată de vizitiu numai ca să vă dovedesc că sunt în „graţiile” ei...?

— Aici nu e vorba că mi-l dăruieşti ori nu. Am făcut o prinsoare şi trebuie s-o pierd sau s-o câştig. Încă o dată, te rog să-mi dai dovada pe care ţi-o cer. Cum şi ce fel, te priveşte. Dumneata ce zici, domnule căpitan? Eşti nou aici, deci nu ţii nici cu unul nici cu altul.

Cuvintele acestea fuseseră adresate unui domn înalt şi slab care stătea la masa lor. Era îmbrăcat civil dar ştiau că-l cheamă Shaw, era căpitan şi făcea parte din marina Statelor Unite. Părea să fie cam de vreo şaizeci de ani, avea chipul caracteristic al yankeului şi fusese ataşat marinei germane.

Căpitanul ascultase nepăsător la conversaţia lor, dar la auzul numelui Sternau şi Rodriganda tresări. Tocmai vroia să răspundă ceva, când uşa clubului se deschise şi în prag se ivi locotenentul von Branden, aghiotantul colonelului din escorta regală. Acesta părea foarte agitat şi tulburat.

— Ei, Branden, ce e? Nu cumva te-a luat „moşul” la trei? îl întrebă unul din ofiţeri.

— E înfuriat rău bătrânul, răspunse locotenentul ştergându-şi fruntea plină de sudoare. Regimentul nu ştie să se ţină cum trebuie pe cal, ofiţerii — nişte nevolnici şi câte şi

mai câte! Zicea să le-o spun eu camarazilor între patru ochi ca să nu le-o spună el în faţa soldaţilor.

— Nevolnici! rostiră ceilalţi revoltaţi. Nu, nu, nu ne lăsăm noi călcaţi în picioare de un ramolit ca el...

Aghiotantul dădu pe gât un pahar cu vin, apoi zise îndârjit:

— Dacă superiorii noştri au o astfel de părere despre noi, atunci nu mă mir că o să pătrundă în armata noastră de elită elemente de adunătură. De pildă, am să vă anunţ că ne vine un nou camarad.

— A, în locul răposatului von Wiersbick? Cine e?

— Un locotenent de pionieri din Darmstadt.

— Un locotenent în escorta regală? Şi încă unul din provincie! strigară ofiţerii indignaţi.

— Când veţi mai auzi şi cum îl cheamă...?!

— Cum?

— Unger.

— Unger? N-am auzit de nici un nobil cu numele acesta, tună von Ravenow cu dispreţ.

— Cred şi eu! Ăsta e nume de rând, burghez.

— Cum, nu e din nobilime?

— Ţi-ai găsit! Să ştiţi, camarazi, că dacă se mai întâmplă aşa ceva, eu îmi dau demisia din armată. Să stau eu cot la cot cu toţi nespălaţii! Individul se numeşte Unger, e dintr-un orăşel, nu ştiu de unde, tat-său e căpitan pe o corabie care rătăceşte la dracu-n praznic, avere n-are, dar e protejat de cineva de la Curte. Maiorul e indignat de venirea unui astfel de individ printre noi, colonelul tună şi fulgeră dar n-are ce face. Ordin de sus... trebuie să-l primim şi să-l tolerăm.

— Să-l tolerăm? strigă von Ravenow. Eu din partea mea nu tolerez un bădăran şi un fecior de marinar alături de mine. Individul trebuie cu orice preţ izgonit din regimentul nostru.

— Da, da, răcniră toţi în cor.

În furia lor nu băgară de seamă cu ce încordare asculta ofiţerul american conversaţia lor şi fulgerele care îi luceau

adesea în privire.

— Şi când e vorba să ne vină această pacoste pe cap? întrebă unul din ofiţeri.

— Chiar azi, răspunse aghiotantul. S-a dus să facă vizitele de rigoare şi voi avea cinstea să vi-l prezint acum la masă.

— Atunci noi plecăm, zise von Ravenow.

— Degeaba. Azi ori mâine tot trebuie să facem cunoştinţă cu el. Eu cred că e mai bine să ne găsească adunaţi pe toţi la un loc ca să înţeleagă după atitudinea noastră la ce să se aştepte.

Propunerea fu primită cu entuziasm. Norii se îngrămădeau deci deasupra capului tânărului ofiţer, care habar n-avea ce-l aşteaptă.

8. Un locotenent din burghezie printre nobili

Kurt se afla în capitală. Rosetta Sternau îşi cumpărase şi ea aici o vilă, ca să aibă unde petrece din când în când câtva timp când vroia să scape de monotonia vieţii de la ţară. Contele Manuel sosise de-abia ieri, împreună cu bătrâna doamnă Sternau şi nepoata ei Röschen, la oraş. Locotenentul Kurt Unger, prietenul ei din copilărie, venit chiar în ziua aceea, trăsese la vilă, în timp ce fata era cu bunica ei la plimbare. Aflase de la moşier de plecarea lor şi alergase după ele la oraş ca să le vadă. Stătea acum în camera lui, în uniformă de mare ţinută, ca să se prezinte după-amiază superiorilor săi. Uniforma îl prindea de minune. Din copilul drăguţ şi vioi, se făcuse un tânăr chipeş şi inteligent.

Auzi deodată huruitul trăsurii intrând pe poartă. Alergă într-un suflet la fereastră.

— Röschen, murmură el şi pe chipul lui se ivi un zâmbet de fericire. Ce mult s-a schimbat! Din copila mică şi zburdalnică s-a făcut o fată frumoasă ca o zână. Mă duc să-i vorbesc.

Coborî scara care ducea la etajul de jos, unde erau saloanele şi deschise uşa unuia din ele, de unde se auzea zvon de glasuri. Rămase uluit în prag, ca orbit de ceea ce avea înaintea ochilor, în clipa aceea Röschen întoarse capul.

— Kurt! strigă ea şi alergă spre el cu braţele întinse.

Tânărul încercă să-şi potolească bătăile inimii, se înclină adânc în faţa ei, îi luă mâna şi o duse emoţionat la buze, fără să poată rosti un cuvânt. Fata îl privi uimită, încruntă sprâncenele şi zise, stăpânindu-şi râsul:

— Cum, domnul locotenent nu mă mai recunoaşte?

— S-ar putea să nu vă recunosc, domnişoară? Mai degrabă cred că aş putea uita propria mea persoană decât pe dumneavoastră, răspunse el tulburat.

— „Domnişoară”... „dumneavoastră”... repetă ea, izbucnind în hohote de râs. Ah, ţi-ai adus probabil aminte că mama e contesă, de aceea îmi vorbeşti în felul acesta.

— Da, aşa e, răspunse el, neştiind ce altceva să spună.

— Dar bine, Kurt, parcă înainte nu prea te sinchiseai tu de fleacurile astea. Eu eram Röschen şi tu Kurt şi tot aşa trebuie să rămânem de-acum înainte unul pentru altul. Sau a devenit prea mândru domnul locotenent de când a intrat în escorta regală, după cum am auzit?

De-abia acum se uită ea mai bine la el. Zâmbetul şăgalnic îi pieri de pe buze şi obrajii i se împurpurară. Kurt nu-şi mai putu stăpâni impulsul inimii. O privi cu ochi plini de fericire şi strigă apucându-i amândouă mâinile:

— Mulţumesc, Röschen! Am rămas acelaşi de mai înainte, gata să-mi vărs sângele pentru tine şi să mă iau de piept cu o întreg ă armată de duşmani.

— Aşa ai fost tu întotdeauna când a fost vorba să te sacrifici pentru Röschen, o nebunatică şi o răutăcioasă care te chinuia cu toanele ei, râse ea. Dar să nu crezi că o să te pun să te iei la luptă cu o întreagă armată, deşi chiar astăzi aş fi avut nevoie să ridici paloşul în apărarea mea.

— Cum, te-a insultat cineva? strigă el şi ochii îi fulgerau.

— Aşa, niţel...

— De ce nu mi-ai spus? întrebă contele, care nu se amestecase până acum în vorbă, îngrijorat. Cine te-a insultat, copila mea?

— Un locotenent. Zicea că-l cheamă von Ravenow şi e tot din escortă, ca tânărul de faţă. De altfel, am ştiut eu să-l pun repede la punct pe domnul locotenent nu-i aşa, bunicuţo?

— Şi încă bine de tot, răspunse bătrâna râzând. Nici nu mi-aş fi putut închipui atâta curaj la un copil care iese pentru prima oară în lume.

— Ştiţi că m-aţi făcut curios? Ia povestiţi-mi şi mie ce s-a întâmplat, zise don Manuel, contrariat de cele ce auzea.

Când Röschen sfârşi de povestit, Kurt sări indignat de pe scaun şi strigă:

— O, asta e prea mult! Trebuie să-l provoc neapărat pe necioplitul acesta la duel.

Contele însă îl potoli cu un gest.

— Nu, Kurt, asta să n-o faci. Îţi vei face duşmani din toţi camarazii tăi, chiar de la început.

— Cât despre camarazi, sunt prevenit mai dinainte că îmi vor fi ostili. Toţi sunt din nobilime şi părerea lor este că n-are ce căuta un burghez printre ei. Un duel cu Ravenow nu poate schimba cu nimic situaţia.

— Vorbim mai târziii despre afacerea asta, căută bătrânul să-l îmbuneze. Acum e timpul să te prezinţi ministrului de război. Are informaţii favorabile despre tine şi te va primi foarte bine. Sper că aceeaşi primire ţi se va face şi de către superiorii tăi, pe care trebuie să-i vezi chiar astăzi.

Kurt plecă imediat să facă vizitele de rigoare, dar îşi propuse să nu se lase de la-nceput jignit de vreunui din camarazii săi, mai cu seamă de Ravenow, pe care avea de gând să-l pună la punct cu prima ocazie ce i se va ivi în cale. Contele porunci ca trăsurica de un cal să stea pregătită. Şi tânărul ofiţer plecă să se achite de corvoadă. Se duse mai întâi la ministrul de război, căci avea ordin să i se prezinte imediat, ceea ce era o favoare pe care o au foarte puţini ofiţeri sosiţi într-o garnizoană nouă. Şi încă şi mai mare era favoarea că fu primit de îndată, deşi erau alte persoane venite înaintea lui, care aşteptau ora de audienţă.

Ministrul privi cu ochi binevoitori pe chipeşul ofiţer şi zise zâmbind:

— Eşti foarte tânăr după cum văd, domnule locotenent, dar mi-ai fost recomandat ca un ofiţer distins şi voi lua în seamă aceste recomandaţii. Ţi-am citit lucrările şi nu pot decât să te felicit pentru ele. Armata îşi pune mari speranţe în dumneata, speranţe care sunt sigur că se vor realiza şi voi fi

foarte fericit să te văd în curând printre ofiţerii Marelui Stat Major. Totuşi, trebuie să-ţi spun dinainte că vei întâmpina destule greutăţi în noua situaţie. Te rog însă să nu le iei în seamă — bineînţeles atât cât îţi îngăduie onoarea de militar. Ştiu că vei fi primit cu oarecare... să zicem răceală, de aceea îţi voi da câteva rânduri pentru colonelul dumitale. E o excepţie care sper că-ţi va înlesni primii paşi. Du-te cu Dumnezeu şi dă-mi cât mai curând veşti.

Cu aceste cuvinte ministrul îi înmâna tânărului ofiţer un plic închis şi-i făcu un semn prietenos cu mâna că audienta s-a sfârşit.

Kurt se duse de-a dreptul la cazarmă, pentru a se prezenta comandantului. Începutul fusese destul de încurajator, dar din nenorocire urmarea nu fu tot aşa. Colonelul şedea la birou şi semna nişte hârtii pe care i le întindea aghiotantul său, von Branden. Când intră Kurt pe uşă, colonelul ridică ochii şi-l privi în treacăt mormăind ceva în barbă, pe când aghiotantul îşi spuse numele, salutând cu răceală, fără să-i întindă mâna.

După ce sfârşi, colonelul se ridică în picioare şi-l măsură pe tânărul locotenent prin monoclu cu o privire prea puţin binevoitoare.

— E ceva neobişnuit la noi ca un ofiţer de pionieri să pătrundă în gardă, zise el. Trebuie să chibzuieşti bine, domnule locotenent, suntem foarte severi în privinţa asta. Ai făcut cunoştinţă cu viitorii dumitale camarazi?

— Nu încă, domnule comandant.

— Hm... fiindcă eşti neînsurat, va trebui să iei masa la popotă. Locotenentul von Branden te va prezenta.

— Locuiesc la nişte prieteni şi v-aş ruga să-mi îngăduiţi să mănânc acasă, domnule comandant.

Colonelul vru să spună ceva dar se stăpâni.

— Ceea ce-mi ceri este împotriva regulamentului, vom vedea însă ce-i de făcut. În orice caz, nu te-aştepta la cine

ştie ce bucurii la noi. Prezintă-te mâine dimineaţă la ora nouă fix la regiment. Acum poţi să pleci.

— La ordin, domnule comandant! Mai înainte îngăduiţi-mi să vă înmânez scrisoarea aceasta din partea domnului ministru de război. Şi zicând acestea izbi pintenii, salută şi ieşi din cameră.

Colonelul învârtea în mână scrisoarea, uitându-se nedumerit la aghiotant.

— Băiatul ăsta nu-mi place deloc! zise cu ciudă aghiotantul.

— Eu nu pricep cum de i-a încredinţat ministrul tocmai lui plicul. Sau poate că nu e ceva oficial, ci particular. Ia să vedem.

Colonelul deschise plicul şi iată ce citi:

„Domnule colonel,

Aducătorul acestor rânduri e călduros recomandat de o persoană foarte sus-pusă şi sper că acest lucru se va lua în seamă de către camarazii săi; eu, la rândul meu, voi căuta să mă conving de calităţile care i se atribuie. Doresc ca originea lui burgheză să nu fie o piedică în ce priveşte recunoaşterea meritelor sale şi sper că va fi întâmpinat cât se poate de prietenos de către camarazii săi.”

Colonelul rămase cu gura căscată.

— Ei drăcia dracului! Asta e un adevărat ordin din partea ministrului, bombăni el uluit. Dar nu mă las eu intimidat cu una cu două, fie chiar din porunca unui ministru. Şi-apoi, Unger ăsta nu e omul pentru care să ne călcăm noi, cei din nobilime, demnitatea în picioare.

De la comandant, Kurt se duse să le facă o vizită maiorului şi căpitanului escadronului său. Primirea pe care i-o făcură aceştia doi fu tot atât de jignitor de rece, aproape

insultătoare. Înţelese că se hotărâse mai dinainte în regiment o atitudine duşmănoasă, împotriva căreia va fi greu de luptat. Unul singur dintre viitorii săi camarazi, locotenentul von Platen, o rudă de-a maiorului, îl întâmpinase cu adevărat camaradereşte şi-i devenise de la început simpatic, deşi nu schimbase decât câteva cuvinte cu el.

— Tare mă tem ca inima dumitale bună să nu-ţi facă vreo boroboaţă, îi zise maiorul după ce plecă Kurt.

— Inima mea bună nu mă va împinge niciodată la aşa ceva, răspunse locotenentul cu multă seriozitate.

Impresia pe care i-o făcuse Kurt era cât se poate de bună şi ghicise de la prima vedere că avea de-a face cu un băiat inteligent şi de-o cinste exemplară, mult superior camarazilor săi.

Unger trebui să-i povestească contelui la întoarcere primirea care i se făcuse.

— M-aşteptam, zise bătrânul. Escorta e în toate ţările un corp de elită, mai ales când face parte din cavalerie, şi-şi are prejudecăţile ei.

— Bine, dar eu nu m-am vârât cu de-a sila printre ei, am executat numai ordinul care mi s-a dat, răspunse necăjit tânărul locotenent.

— Negreşit. În cele din urmă vor trebui s-o recunoască şi camarazii tăi. Şi-apoi, cu toate că nu ai înaintea numelui titlul de conte sau de baron, vei şti să te impui prin meritele tale personale.

— Voi face tot posibilul să-mi câştig stima lor.

— Sunt convins de asta, dragul meu. Dar acum să vorbim despre altceva. Am primit câteva rânduri de la prinţul de Hessa, care se află actualmente în capitală.

— Cum se poate? Îl ştiam în străinătate.

— A fost chemat telegrafic la Curte. Reiese din rândurile lui că e vorba de o urgentă problemă diplomatică. Poate că e în legătură cu noua poziţie a principatului de Hessa faţă de

Prusia, căreia i-a fost potrivnic în războiul ce abia s-a încheiat; sau s-ar putea să fie vorba de nişte chestiuni cu bătaie mai lungă. Acest von Bismarck are un cap excepţional şi lucrează cu date neobişnuite, de-a dreptul îndrăzneţe. Faptul că prezenţa Marelui Duce este atât de grabnic aşteptată lasă să se întrevadă existenţa unor probleme importante. Invitaţia îi conferă caracterul unei personalităţi importante şi, prin aceasta, influenţa sa capătă o greutate mai mare. Prinţul mă roagă să mă prezint imediat la el. Îi voi povesti şi lui felul cum înţeleg domnii ofiţeri să se poarte cu protejatul lui şi sper că satisfacţia pe care ţi-o va da îi va pune cu botul pe labe.

Contele îşi întrerupse vorba căci auzi o trăsură intrând pe poartă. În curând uşa se deschise şi contesa Rosetta intră urmată de o doamnă care, deşi nu mai era la prima tinereţe, păstrase încă urme de mare frumuseţe.

— Fiica mea! strigă plin de bucurie contele. Cum se face c-ai venit aşa de curând după noi?

— Vin să-ţi aduc un musafir foarte drag ţie şi binevenit în casa noastră, răspunse ea sărutându-l, Ia te uită şi ghiceşte cine e.

Contele o privi eu atenţie pe doamna venită cu Rosetta, dar, deşi chipul ei trist îi părea cunoscut, nu-şi putu aduce aminte.

— Cum, tată, n-o recunoşti? E miss Amy Dryden, buna şi draga mea prietenă de odinioară.

— Prietena ta care dispăruse de atâta vreme?

— Aşa e, dar acum uite-o că s-a întors, răspunse Rosetta cu bucurie.

Contele întinse atunci mâinile şi zise cu glas tremurător de emoţie:

— Fii binevenită în casa mea, buna noastră prietenă! Multe am avut de pătimit, de când ne-am văzut pentru ultima oară. Nici nu-ţi închipui bucuria pe care am simţit-o acum o jumătate de an când am primit de la tatăl dumitale scrisoarea

că trăiţi şi sunteţi sănătoşi. Ce rău îmi pare că n-a venit şi el! Sper însă că vei fi mai multă vreme musafirul nostru, nu-i aşa?

Amy Dryden încuviinţă zâmbind şi răspunse:

— Am primit cu bucurie invitaţia Rosettei să stau la dumneavoastră atâta timp cât tata va avea treabă în Mexic. La-nceput mă gândeam să-l însoţesc, pe urmă m-am răzgândit. Nu vroiam să mă expun primejdiilor care te ameninţă la tot pasul în ţara aceea pe jumătate sălbatică şi veşnic tulburată de lupte lăuntrice.

— Şi foarte bine ai făcut, miss Amy. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe tânărul nostru prieten, locotenentul Kurt Unger din escorta regală.

— Unger? Numele mi-e cunoscut. Tot astfel îl chema pe un căpitan de vapor, frate cu un foarte renumit vânător al preriilor.

— Căpitanul era tatăl meu, răspunse cu tristeţe tânărul.

— Atunci, domnule locotenent, îţi pot spune câte ceva despre el. Din nenorocire nu cunosc evenimentele decât până în momentul când a plecat de la hacienda del Erina.

Luară loc pe scaune şi Amy povesti tot ce ştia de la Pedro Arbellez, dar când să spună mai departe despre întâmplarea din peştera comorilor se întrerupse zicând:

— Am aflat de la Rosetta că n-aţi primit scrisoarea lui Juarez şi s-ar putea deci să se fi pierdut şi pachetul trimis dumitale.

— Care pachet? întrebă cu mirare locotenentul.

— Nu ziceai că eşti fiul căpitanului Unger?

— Ba da.

— Unchiul dumitale a primit în dar de la Ucigătorul-de-bivoli o parte din comoara regilor care, deşi nu era prea mare, conţinea totuşi o adevărată avere. Fusese hotărât ca jumătate din ea să fie trimisă în patrie pentru a-ţi înlesni studiile. La câţiva ani după dispariţia lui Sternau, arendaşul

Pedro Arbellez s-a dus la Juarez şi i-a predat obiectele de valoare, ca să le expedieze în Europa.

— Eu n-am primit nimic. Ori s-au pierdut pe drum, ori au fost adresate unei persoane străine.

— Arendaşul nu-ţi cunoştea adresa. Ştia numai că locuieşti la ţară, pe moşia unui căpitan Rodenstein şi că tatăl dumitale e căpitan de corabie. De obicei lucrurile au fost trimise la o bancă din capitală şi bancherul a fost însărcinat să-ţi descopere adresa.

— Nu se putea să nu mă găsească, fiindcă moşia e destul de aproape de oraş. Probabil că lucrurile s-au pierdut, dacă nu cumva corabia care le aducea s-a înecat.

— Fuseseră asigurate.

— Atunci ar fi trebuit să mi se dea valoarea lor în bani. Trebuie să aflăm neapărat numele băncii.

— Auzisem de la arendaş numele ei, dar l-am uitat. Cred însă că făcând cercetări mai amănunţite, vom putea da de ea. Eu, împreună cu tata, am fost luaţi prizonieri de Pantera Sudului şi trimişi undeva departe, în nordul Mexicului. Am stat acolo ani de zile până ce influenţa lui Juarez s-a întins până în munţii noştri şi am fost eliberaţi de-abia acum opt luni. De aceea te rog să mă ierţi că evenimentele m-au făcut să uit un nume care în fond nu mă privea.

— O, miss Amy, nici nu poate fi vorba de-o imputare! Dimpotrivă, îţi sunt foarte recunoscător că am aflat lucruri atât de importante care mă privesc de-aproape. Ziceai că e vorba de lucruri de valoare; aşadar nu bani?

— Nu. Deşi nu le-am văzut, ştiu că sunt bijuterii şi pepite de aur, pietre preţioase şi obiecte de preţ, toate de pe vremea Mexicului de odinioară.

— Aşadar aş fi un om bogat dacă le-aş avea. Ştii că ideea îmi surâde? Nu sunt lacom de bani, totuşi voi începe cercetările, dacă nu de alta, dar măcar să le am amintire de la tata. Şi-acum, spune te rog mai departe, miss Amy.

Ceea ce povestea englezoaica devenea din ce în ce mai pasionant. Cum stăteau cu toţii aproape de fereastră, deodată ochii ei rămaseră pironiţi afară şi-şi curmă brusc vorba.

— Ce e? întrebă Rosetta cu mirare.

— Doamne, nu mă-nşeală ochii? zise ea arătând spre un om simplu îmbrăcat, care se oprise la poartă şi privea curios spre vilă.

Era căpitanul Shaw. Când auzise pronunţându-se la masa ofiţerilor numele de Sternau tresărise numai, dar îşi puse în gând să urmărească singur mai departe. Găsise cârciuma de peste drum de vilă, unde spera să afle ceva mai multe amănunte despre persoanele care o locuiau.

— Ce te-a făcut să te miri aşa, nu cumva îl cunoşti pe omul acela care trece strada? o întrebă iar Rosetta pe prietena ei.

— Omul acesta... omul acesta... strigă ea palidă ca un mort, o singură dată l-am văzut într-o împrejurare pe care n-am s-o uit niciodată.

— Cine e?

— Nu poate fi altul decât Landola, piratul.

Nu se poate descrie impresia pe care o produse numele acesta asupra celor de faţă.

— Landola, căpitanul „La Pendolei”? se minună Rosetta.

— Căpitanul Grandeprise? Nu te-nşeli? exclamă don Manuel.

— Nu, nu mă-nşel. Cine l-a văzut o dată nu-l mai poate uita toată viaţa.

Kurt nu zise nimic. Se apropiase de fereastră şi-şi aţinti privirea asupra omului care fusese nenorocirea atâtor fiinţe dragi lui.

— Examinează casa, zise contele.

— Ştie pesemne că locuiţi aici, răspunse Amy.

— Chibzuieşte cum să pună la cale alte mârşăvii,

murmură Rosetta.

— A, uite-l că intră în cârciumă. Vrea probabil să afle ce e cu noi. Stai că-l servesc eu numaidecât, zise Kurt.

Tânărul ofiţer alergă în camera lui, îşi scoase uniforma de pe el şi se îmbrăcă în haine simple, civile. Trecu apoi strada şi intră în cârciumă, trist, ca un om tare necăjit, în afară de Shaw nu mai era nici un muşteriu în cârciumă. Îl văzuse pe Kurt ieşind din vilă şi se hotărî să-l ia la descusut.

— Mă rog, nu vrei să iei loc la masa mea? îi zise el cu glas mieros. Prea e pustiu aici şi alunecă berea mai bine pe gât dacă mai stă omul niţel de vorbă.

— Păi... aşa zic şi eu, supuse tânărul oftând. Cum sunt eu de amărât...

— Te văd. Vii de peste drum, pesemne că ai vrut ceva şi nu ţi s-a dat.

— O fi şi asta.

— Cine locuieşte în casa aceea mare?

— Un conte.

— Da? Cum îi zice?

— De Rodriganda.

— Ăsta e nume spaniol.

— Aşa e, contele e spaniol.

— Bogat?

— Foarte!

— Îi cunoşti bine situaţia?

— Crezi că un conte stă de vorbă cu un nenorocit ca mine?

— Dar dumneata cine eşti?

— Ce-ţi pasă? Pari să fii tot un boier de ăştia, care nu se sinchisesc de-alde noi, răspunse Kurt morocănos.

În ochii căpitanului luci un fulger de mulţumire.

— Bravo! Aşa-mi place! Oamenii care nu flecăresc sunt cei mai simpatici pentru că te poţi bizui pe ei. Ai mai fost şi altă dată la vilă?

— Nu.

— Şi mai ai drum pe-acolo?

— Da.

Căpitanul se dădu mai aproape şi zise cu glas scăzut:

— Ascultă, tinere, eşti omul care-mi trebuie mie. Ai avere?

— Sunt sărac lipit.

— Vrei să câştigi ceva parale?

— Depinde... În ce chip?

— Aş vrea să aflu câte ceva despre contele ăsta. Zici că trebuie să te mai duci pe-acolo. Dacă-mi comunici ce vreau să ştiu, te plătesc bine.

— Hm... să mă mai gândesc.

— Bine. Văd că eşti om cu judecată şi asta mă face să am încredere. Şi-apoi, după cum înţeleg, nu prea pari să înoţi în bani. Eu o să te pricopsesc. Sunt străin în oraş şi-mi trebuie un om pe care să mă pot bizui la nevoie.

— Ce nevoie ai de un astfel de om? întrebă Kurt prefăcându-se că nu pricepe.

Căpitanul îl privi iscoditor, dar tânărul făcea o mutră atât de amărâtă şi nevinovată, încât celălalt se linişti repede.

— După cum văd, urmă el, nu vrei să-mi spui cum te cheamă. Dar tatăl dumitale ce e?

— Pescar.

— Aşa? Atunci eşti din popor. Cauţi poate vreo slujbă?

— Mi s-a făgăduit una, dar mi se pun o grămadă de piedici în cale.

— Dă-o-ncolo! Îţi găsesc eu ceva mai bun, dacă ştii să fii pişicher.

Kurt clipi şiret.

— Oho, aşa sunt eu, o să vezi numaidecât.

— Da, dar trebuie mai întâi să ştiu cum te cheamă.

— Bine, o să-ţi spun după ce te vei încredinţa că nu mă laud şi că-ţi pot fi de folos. Află că sunt unele persoane care nu mă văd cu ochi buni, aşa că se cere să fiu foarte

prevăzător.

Căpitanul fu foarte bucuros de această mărturisire. Aşadar tânărul făcuse vreo faptă în conflict cu legea şi odată ce-l va avea la mână îi va fi lesne să facă din el unealta lui.

— Perfect, zise el. Te angajez. Şi fiindcă s-ar putea să ai nevoie de parale, să-ţi dau şi un mic acont din leafă. Poftim.

Zicând acestea, căpitanul scoase o pungă din buzunar şi-i întinse lui Kurt câteva monezi de argint.

Tânărul respinse banii şi răspunse cu o mândrie prefăcută.

— Nu sunt chiar atât de calic ca să am nevoie de vreun acont, domnule. Mai întâi treaba şi pe urmă plata. Ce am de făcut?

Căpitanul zâmbi mulţumit.

— Cum pofteşti, tinere, mă-ntrebaşi ce ai de făcut. Mai întâi să cercetezi ce e cu acest conte Rodriganda, de unde vine, câţi inşi sunt în casă, dacă are familie şi ce caută aici. Ceea ce mă interesează însă şi mai mult e să aflu care din persoanele care locuiesc cu el se numesc Sternau şi dacă se află acolo vreunul pe care îl cheamă Unger.

— O să fie lesne de aflat.

— Aşa cred şi eu. Pe urmă o să te trimit la o moşie să-l supraveghezi pe un căpitan în retragere, despre care aş vrea să ştiu câte ceva. Pari să fii omul potrivit pentru astfel de lucruri.

— A, eşti de la poliţie?

— Tot ce se poate, răspunse căpitanul cu ton misterios. Dar am niţel de-a face şi cu politica. O să-ţi spun eu, sper că o pot face fără primejdie, nu-i aşa?

— Spune şi dumneata numai atât cât să nu te expui vreunei primejdii, râse Kurt.

— Hm, bag de seamă că eşti un mare pişicher, şi-mi pare bine. Ascultă! Austria a fost învinsă de Prusia şi-şi caută un aliat. Se pare că l-a găsit în Franţa. Napoleon al III-lea a trimis pe arhiducele Maximilian în Mexic ca împărat. Vorba e: o să

ţină mult prietenia, mai bine zis alianţa asta? Anglia şi America de Nord nu vor să-l recunoască pe Maximilian şi vor să-l silească pe Napoleon să-şi retragă trupele din Mexic, aşa că Max va trebui să recurgă la ajutor din partea Austriei care, în urma războiului cu Prusia, e foarte slăbită şi nu va putea alerga în ajutorul lui. Mexicul va căuta atunci să se folosească de împrejurările acestea, ca să-l detroneze pe împărat. Se vor isca, bineînţeles, tulburări în cercurile politice şi fiecare stat va căuta să profite. S-au trimis deci oameni pretutindeni ca să iscodească în secret cum stau lucrurile şi să ţină la curent statul căruia aparţin.

— Şi un astfel de trimis eşti şi dumneata?

— Da.

— Din partea cărei ţări?

— Deocamdată nu pot să-ţi spun. Te-am pus la curent cu anumite lucruri, ca să vezi că sunt omul care îţi poate asigura un viitor strălucit, dacă vei şti să fii deştept şi discret, Aşadar, prima însărcinare pe care ţi-o dau e să cercetezi tot ce poate fi în legătură cu numele de Rodriganda.

— Şi după ce voi afla, unde şi cum te pot găsi?

— Văd că trebuie să-ţi spun numele. Sunt căpitanul Shaw şi locuiesc la „Magdeburger Hof”. Dacă afli ceva, vino imediat şi caută-mă acolo.

— S-ar putea să viu chiar foarte curând, zise Kurt cu subînţeles.

— Sper. Cred că va fi spre binele nostru, al amândurora, că întâmplarea a făcut să ne cunoaştem. În cazul când vei fi aflat ceva, să ştii că nu mă poţi găsi la hotel decât de-abia după două ceasuri. La revedere!

Căpitanul plăti şi plecă. Kurt îşi dădu seama că în acele două ceasuri va trebui să afle multe lucruri importante despre acest „căpitan”. Aci nu mai era vorba de afaceri particulare, ci de uneltiri politice care ar putea fi dăunătoare pentru pacea Europei.

9. Emisari politici

Kurt se interesă la hangiu cura poate ajunge la „Magdeburger Hof”, achită nota şi plecă. Deoarece văzuse pe căpitan îndepărtându-se în direcţia opusă, putea fi sigur că nu va fi surprins de acesta. Ajunse la hotelul pe care-l căuta, intră în restaurant şi ceru ceva de băut. Chelneriţa îl servi numaidecât. Observă că fata îi zâmbea bucuroasă. Cum se uita întrebător la chipul ei drăgălaş, ea îl întrebă:

— Nu mă mai recunoaşteţi, domnule locotenent?

Kurt se concentră un moment ţi deodată îi reveni în memorie o amintire de pe meleagurile unde se născuse şi copilărise.

— Fir-ar să fie! Oare aşa să fie? Nu cumva eşti Berta lui Uhlman din Bodenheim?

— Da, eu sunt, râse ea cu bucurie în glas. Am fost adeseori la Rheinswalden şi acolo v-am văzut.

— Dar eu nu te-am mai văzut de multă vreme şi de aceea nu te-am recunoscut imediat. Cum ai ajuns la Berlin?

— Suntem mulţi copii acasă şi atunci tata a hotărât să încerc să-mi găsesc o slujbă. Mi-am găsit-o aici, căci proprietarul hotelului îmi este rudă, deşi îndepărtată.

— Asta mă bucură. Aş vrea să te rog să-mi faci un serviciu.

— Dacă vă pot fi de folos, o fac cu toată plăcerea.

— Înainte de toate vreau să te rog să nu spui la nimeni că sunt ofiţer. Apoi aş vrea să ştiu dacă locuieşte aici un căpitan cu numele de Shaw.

— Da, de puţină vreme. Ocupă camera cu numărul 11.

— Cu cine se întâlneşte?

— Cu nimeni. În schimb pleacă mult în oraş. Doar o singură dată a fost aici un domn care a dorit să-i vorbească.

— Cine era?

— Nu şi-a spus numele, dar a zis că se întoarce peste

câtva timp.

— După înfăţişarea lui n-ai putea deduce ce fel de om era?

— Mi-a făcut impresia unui ofiţer în civil. Faţa îi era foarte bronzată şi vorbea germana ca un francez.

— Mda! Spuneai că ofiţerul locuieşte în camera 11. Dar camera cu numărul 12 este ocupată?

— Da, dar ea este situată pe un alt culoar. Camera 11 se află în colţul clădirii.

— Dar numărul 10?

— Este liber.

— Peretele dintre cele două camere este gros?

— Nu. Cele două camere comunică între ele printr-o uşă, care de obicei este încuiată.

— Din camera numărul 10 se poate auzi ce se vorbeşte în camera alăturată?

— Da, dacă nu se vorbeşte prea încet. Cu un zâmbet şiret, fata continuă: îl aveţi în vedere pe acest Shaw?

— Da, dar nimeni nu trebuie să ştie.

— Oh, în ce mă priveşte sunt mută. De altminteri acest om nu-mi place şi unui compatriot drag, ca dumneavoastră, i se poate face, desigur, un serviciu.

— Aş putea să văd camera cu numărul 10?

— Bineînţeles.

— Dar, pe cât posibil, fără să se observe.

— Nici o grijă. Nu se află sus nimeni din personalul de serviciu. Vă aduc cheia şi urcaţi liniştit. Penultima uşă este aceea a camerei numărul 10, ultima duce la numărul 11.

Fata se îndepărtă şi peste câteva minute se întoarse cu cheia, pe care i-o dădu pe ascuns lui Kurt. Locotenentul părăsi încăperea, urcă treptele şi găsi culoarul gol. Deschise repede uşa şi intră într-o cameră în care se găseau un dulap, un pat, un spălător, o masă, o canapea şi două scaune. Uşa care comunica cu cealaltă cameră era închisă. Dulapul era

gol. Pe deplin mulţumit, Kurt coborî în sala de mese, fără să fie observat. Când ospătăriţa se apropie de el, îl întrebă încet:

— Aţi găsit-o?

— Da, dădu el din cap.

— După cum s-ar părea, vreţi să ascultaţi ce vorbeşte căpitanul.

— Da, asta doresc. Atunci când coboară şi pleacă în oraş, predă cheia?

— Nu, e foarte misterios şi grijuliu cu bagajele lui. Rămâne în cameră chiar şi când se face curăţenie. Iar atunci când pleacă, ia cheia cu el, fără să-i dea prin minte că orice hotelier are chei cu care poate deschide toate broaştele.

— Mda! Vrei să mă laşi să intru în camera numărul 10 atunci când locatarul de la camera 11 va primi pe cineva în vizită?

— Cu plăcere. Dar am uitat să vă spun că a pus condiţia ca numărul 10 să rămână neocupat. Plăteşte şi pentru cealaltă cameră.

— Asta-mi confirmă bănuiala că se ocupă cu treburi necurate, care m-ar putea interesa. Ah, dar cine vine?

În clipa aceea intrase un bărbat, la a cărui vedere locotenentul cu greu îşi putu ascunde uimirea.

— Acesta este domnul care s-a mai interesat o dată de căpitan. V-am spus mai înainte că seva întoarce în scurtă vreme.

— Nu ţi-a spus numele lui?

— Nu. Se pare că-l cunoaşteţi.

— Unii oameni se aseamănă, spuse Kurt, eschivând răspunsul. Văd că se uită la lista de băuturi. Serveşte-l!

Ospătăriţa se duse la clientul nou sosit, care o întrebă dacă s-a întors căpitanul Shaw. Când a auzit că acesta nu venise încă, a cerut o sticlă cu vin de Bordeaux, pe care a început să-l deguste cu aerul unui cunoscător.

— El este, de bună seamă! se gândi Kurt. Numai aşa bea

un francez vinul din ţara lui. Dar ce o fi învârtind pe aici, la Berlin, generalul Douai? S-or fi pregătind într-adevăr ceva evenimente diplomatice secrete, despre care nu trebuie să afle nimeni, din guvernul prusac?! Trebuie neapărat să ascult ce-şi vorbesc cei doi. S-ar putea să aflu ceva de mare importanţă.

Nu era vreme de pierdut. Dacă între timp se întorcea căpitanul, era prea târziu. De aceea Kurt îi făcu semn fetei. Ea dădu discret din cap şi se făcu că trebuie să şteargă mesele, apropiindu-se în felul acesta de cea a locotenentului.

Trebuie să mă duc sus, îi şopti el. Conversaţia pe care o vor avea s-ar putea să fie interesantă şi atunci este posibil ca Shaw să vrea să se asigure că nimeni nu se găseşte în camera numărul 10. S-ar putea să ceară cheia camerei, de aceea nu trebuie să o păstrez.

— Atunci am să vă încui eu acolo. Dar el va putea să vă vadă, în cazul când ar fi tentat să controleze camera.

— O să mă ascund în dulap.

— Şi dacă îl deschide?

— Am să scot cheia din broască.

— Puteţi, din interior, să trageţi uşa dulapului, ca să nu poată fi deschisă?

— Asta va fi greu de făcut. Ai o şurubelniţă?

— Să caut. Omul de serviciu are un dulăpior cu unelte.

— Bine. Fă-mi semn când eşti gata şi atunci urcăm amândoi, iar după ce pleacă omul nostru, îmi dai drumul afară.

După câteva minute, fata îi făcu semn că are ce-i trebuie. Kurt achită nota şi se făcu că pleacă. Apoi se întâlni cu ospătăriţa afară, în gang. Ea îl însoţi până la camera cu pricina, îi dădu şurubelniţa şi încuie uşa după el. Kurt descuie dulapul, scoase cheia şi o băgă în buzunar. Intră în dulap şi introduse şurubelniţa în broască, pe partea interioară a uşii. În felul acesta dispunea de un fel de mâner, cu ajutorul căruia

putea să tragă uşa, ca să pară încuiată. Dulapul era destul de larg şi de adânc, încât se putu ascunde relativ comod în el.

Şi Kurt începu să aştepte desfăşurarea lucrurilor. Trecu un sfert, apoi o jumătate de oră, fără ca să se audă vreo mişcare în încăperea de alături. După ce se mai scurse o jumătate de ceas, percepu paşii a două persoane care înaintau de-a lungul culoarului. Auzi apoi cum se introduce o cheie în broasca camerei numărul 10 şi uşa deschizându-se.

— Aici locuiţi? întrebă o voce în franţuzeşte.

— Nu, răspunse o altă voce, pe care Kurt o recunoscu ca fiind a căpitanului. Locuiesc alături, dar am închiriat şi această cameră, pentru a fi sigur că nu sunt ascultat. Am intrat mai întâi aici, ca să mă conving că nu e nimeni. Niciodată nu poţi fi destul de prevăzător.

Căpitanul intră în cameră, privi sub pat, sub canapea şi ajunse în dreptul dulapului.

— Ăsta e încuiat, spuse el, încercând să deschidă uşiţa.

Kurt stătea nemişcat şi ţinea cu putere de mânerul şurubelniţei, pentru ca Shaw să nu poată deschide dulapul.

— În ordine! spuse acesta din urmă celuilalt personaj şi părăsi camera.

Kurt îi auzi pătrunzând în camera alăturată şi aşezându-se. Zgomotul făcut de tragerea scaunelor dintr-o parte într-alta a camerei i-a permis să iasă neauzit din dulap. Puse un scaun lângă uşa prin care comunicau cele două camere şi se aşeză.

— Să ne grăbim! îl auzi el pe căpitan spunând, nu am mult timp la dispoziţie, căci sunt aşteptat în altă parte. Aici nimeni nu bănuieşte că urmăresc apărarea intereselor Spaniei. Sunt socotit mai degrabă un american care, sub acoperirea reprezentantului diplomatic oficial, acţionează în favoarea Statelor Unite. Asta îmi dă posibilitatea să aflu cu mult mai multe decât mi s-ar permite să ştiu. Am primit comunicarea dumneavoastră, aşa că m-aşteptam să veniţi astăzi...

— ... dar mi-ai pus prea mult timp răbdarea la încercare, se auzi vocea francezului, pe un ton din care puteai lesne să-ţi dai seama că acesta nu are de gând să se considere pe picior de egalitate cu Shaw. Am mai fost o dată aici şi acum am mai pierdut o oră întreagă.

— Probleme importante, excelenţă! încercă Shaw să se scuze.

— Ei, asta-i! Misiunea dumitale cea mai importantă aici era să mă aştepţi pe mine. Ştii bine că sunt aici incognito şi că nimeni nu trebuie să mă recunoască. Ar fi trebuit să te îngrijeşti să nu mă pui în situaţia penibilă de a aştepta în sala comună. Sunt cunoscut de mulţi oameni, există multe portrete care mă reprezintă. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla acum, aici, cineva care mă cunoaşte şi care după aceea ar dezvălui faptul că generalul Douai se află la Berlin. Se ştie că am luptat în Mexic şi că am fost rechemat în ţară de împăratul francezilor, pentru a schimba sabia cu pana de diplomat. Se mai ştie că fratele meu este preceptorul prinţului moştenitor şi că, în consecinţă, mi se încredinţează sarcini importante. Dacă sunt recunoscut, misiunea mea poate eşua. Am dus tratative cu ţara dumneavoastră, cu Rusia, cu Austria şi Italia. Excelenta sa domnul ministru al afacerilor străine m-a împuternicit să-ţi transmit un memorandum al cărui conţinut trebuie să vă clarifice atitudinea pe care am dori s-o adoptaţi faţă de înţelegerea intervenită între mine şi cel ce conduce politica Madridului. Iată documentul. Te rog să iei cunoştinţă de conţinutul lui şi să-mi spui ce ţi se pare eventual neclar.

— Vă mulţumesc, excelentă.

Se făcu linişte pentru un timp relativ lung şi Kurt putu desluşi foşnet de hârtii, după care auzi vocea căpitanului Shaw:

— Aceste paragrafe sunt atât de clare, încât nici nu poate fi vorba de vreo neînţelegere.

— Bine, atunci să rezumăm lucrurile! Împăratul l-a făcut pe slăbănogul ăsta de Maximilian suveran al Mexicului. Statele Unite, nemulţumite de această numire, cer Franţei să-şi retragă trupele din Mexic şi să-l lase în voia sorţii.

— Spania se alătură acestei cereri.

— Da. Se consideră unicul stăpân de drept al acestei frumoase ţări. Împăratul este dispus să fie de acord cu pretenţia Spaniei, dacă aceasta va fi, în schimb, de acord cu contraserviciul pe care i-l cere.

— Şi în ce constă acesta?

— Prusia vrea să devină stăpâna Germaniei, a Europei. Trebuie să ne răzbunăm pentru cele întâmplate la Sadova[3]. Împăratul se pregăteşte să arunce Prusiei mănuşa. În cazul izbucnirii acestui război, ce nu poate fi refuzat, trebuie să fim siguri că avem spatele acoperit. Acest domn von Bismarck este însă şiret şi puternic; el o să ceară Spaniei să ne încalce graniţa, ca să ne slăbească. Noi, însă, trebuie să ne pornim armatele numai în cazul că suntem convinşi că nu avem duşmani de partea cealaltă a Pirineilor. Din această cauză Napoleon al III-lea, împăratul nostru, este gata să-şi retragă trupele din Mexic, numai dacă Spania se declară neutră în cazul izbucnirii unui război între Franţa şi Germania. Tratativele duse în această privinţă au fost încheiate şi acordul semnat. Dumneata ai acum o copie de pe acest document. Situaţia este, în prezent, următoarea: Franţa porneşte războiul împotriva Germaniei, mai degrabă împotriva Prusiei. Spania rămâne neutră. Rusia ne sprijină pe noi, luând poziţie la graniţa Prusiei şi încurajează o răscoală a ţinuturilor poloneze ocupate de Germania. Cu Austria şi Italia mai trebuie purtate tratative. Eu plec de aici la Petersburg. Dumneata caută să afli cât mai temeinic situaţia de aici şi să transmiţi ministrului dumitale ştiri cât mai exacte. Acum mă

[3] Localitate unde, la 3 iulie 1866, armata prusacă a înfrânt decisiv pe cea austriacă (n. ed.).

duc la ministrul plenipotenţiar rus. Dumneata mă însoţeşti, ca să-l asigurăm că Franţa nu are de ce să se teamă de Spania.

— Vă stau imediat la dispoziţie, numai să pun bine acest document.

Kurt auzi o cheie răsucindu-se într-o broască.

— Însemnările sunt în siguranţă în geamantanul acela? întrebă Douai.

— Absolut! răspunse căpitanul. Oricum cheia o iau cu mine.

— Atunci să mergem!

Cei doi părăsiră camera şi Kurt auzi cum încuiau uşa. Era într-o dispoziţie excelentă. Aflase despre uneltirile secrete îndreptate împotriva Prusiei. Documentul avea o valoare uriaşă. Trebuia să încerce să intre în posesia lui. Dar cum?

În timp ce cugeta la modalităţile pe care le-ar putea folosi în acest scop, auzi cum se introduce o cheie în broască. Era ospătăriţa, care venea să-l elibereze din prizonieratul său voluntar.

— Au plecat amândoi, spuse ea. Aţi auzit conversaţia lor?

— Da. Aş putea să intru în camera căpitanului?

— Da, dar trebuie să aduc cheia originală de jos. Dar dacă ne surprinde Shaw?

— Nu te îngrijora. Nu se întoarce atât de curând.

— Atunci aşteptaţi puţin!

Fata plecă, pentru ca după un minut să se întoarcă cu cheia.

— Nu ştiu ce vreţi să faceţi acolo, domnule locotenent, zise ea. Dar nu pot să vin cu dumneavoastră, deoarece au venit mai mulţi clienţi pe care trebuie să-i servesc. Iată cheia.

— Cum o să ţi-o dau înapoi? Nu pot să mă întorc în sala de oaspeţi.

— Păi atunci puneţi-o lângă uşă, sub covor, îndată ce pot, vin s-o iau.

După ce fata s-a îndepărtat, Kurt descuie uşa camerei

căpitanului şi o încuie după el. Camera era mobilată în acelaşi fel cu încăperea alăturată. Un cufăr mare de voiaj se afla lângă perete, iar pe el se găsea un geamantan mic, de mână. Cum putea fi deschis? Documentul trebuia scos din el.

Kurt căută în buzunarul hainei sale. Avea şi el un geamantan asemănător şi avea cheia acestuia asupra sa. Introduse cheia în broasca geamantănaşului şi constată, spre bucuria sa, că se potrivea!

Broaştele se făceau în serie şi de multe ori o cheie deschidea broaştele mai multor geamantane. Pentru Kurt era un mare avantaj.

În geamantan nu se aflau decât diferite hârtii. Deasupra se găsea un fel de caiet subţire. De cum îl răsfoi, îşi dădu seama că era documentul căutat. Era redactat în limba franceză şi purta sigiliul Ministerului Afacerilor Străine.

Stătu un moment în cumpănă: să păstreze documentul sau să-l copieze? Nu avea la el hârtie de scris, dar descoperi în buzunar un caiet de notiţe care i-ar fi putut servi pentru a nota principalele paragrafe ale documentului. Era însă mai bine dacă ar fi putut păstra originalul, dar aceasta ar fi însemnat ca Shaw să constate imediat dispariţia documentului. Se gândi câteva minute. Era hotărât să-l pună cât mai repede pe contele von Bismarck în posesia acestei convenţii viclene. Or, era evident că documentul original, purtând şi sigiliul ministerial, ar fi avut în mâinile acestui bărbat atotputernic o putere de convingere cu totul deosebită, în comparaţie cu notiţele copiate de el; aşa că, în cele din urmă, luă hotărârea să ia caietul, ceea ce şi făcu. După care băgă cheia camerei sub covoraşul din faţa uşii, împreună cu câteva bancnote, drept mulţumire pentru amabilitatea chelneriţei şi părăsi clădirea fără să fie observat.

Kurt se duse în grabă cu o trăsură la locuinţa contelui von Bismarck, în speranţa că acesta îl va ajuta la arestarea căpitanului. Sternau plecase însoţit de tovarăşii săi să-l prindă

pe acest ticălos, dar el dispăruse fără urmă. Acum piratul se oferea singur pe tavă. El putea fi constrâns să destăinuie toate evenimentele tainice petrecute la Rodriganda şi putea să dea informaţii eu privire la soarta lui Sternau, în cazul că avea cunoştinţă despre ea.

Ajuns la domiciliul contelui, Kurt află că acesta nu putea fi contactat, deoarece se afla în audienţă la rege. El se hotărî, pe loc, să se îndrepte spre palatul regal. Aici fu încunoştinţat că nu putea fi primit în audienţă. Kurt ridică din umeri şi declară aghiotantului de servici:

— Trebuie să obţin audienta, domnule colonel!

— Dar sunteţi în civil, domnule locotenent!

— Nu am timp să mă schimb.

— Pentru asta se găseşte timp întotdeauna. Maiestatea Sa poartă tot timpul uniforma. Aş primi o mustrare foarte aspră dacă v-aş anunţa în ţinuta în care sunteţi acum. De altminteri, contele von Bismarck se află în audientă la Maiestatea Sa.

— Păi tocmai pe Excelenţa Sa o caut. Mă bucură foarte mult să aflu că se află la Maiestatea Sa. Dumneavoastră, domnule colonel, pot să vă comunic numai că este vorba de o problemă de importanţă deosebită, care nu suportă nici un fel de amânare. Atât de importantă, că îmi iau permisiunea de a le întrerupe conversaţia. Este un caz de maximă urgenţă, fiind vorba de arestarea unui spion şi de demascarea unui caz de trădare a patriei. Mă văd obligat să arunc răspunderea asupra dumneavoastră, dacă refuzaţi să mă anunţaţi.

Aghiotantul regal privi uimit la tânărul care ştia să se exprime atât de imperios.

— Afirmaţi că este vorba de o problemă atât de importantă că nu poate fi amânată?

— Da, aşa este.

— Şi doriţi să i-o comunicaţi contelui von Bismarck în prezenta regelui?

— Da.

— Mă rog, dacă dumneavoastră afirmaţi acest lucru cu atâta fermitate, mă simt obligat să vă anunţ. Dar, tinere, vă atrag atenţia că vă puneţi cariera în joc, dacă forţaţi obţinerea unei audienţe la Maiestatea Sa într-o problemă care nu e atât de importantă precum afirmaţi. Vă asumaţi răspunderea?

— Mi-o asum! răspunse Kurt, politicos, dar hotărât.

Aghiotantul intră în sala de audienţe a Maiestăţii Sale şi reveni după câteva clipe. El îi făcu semn lui Kurt să intre. Tânărul se afla faţă în faţă cu cei mai importanţi oameni din Germania.

Regele Wilhelm învinsese cu câteva săptămâni mai înainte Austria şi Germania de Sud, demonstrând că era un demn urmaş al lui Frederic cel Mare. Ce-i drept, nu atinsese culmea gloriei sale, pe care o va obţine câţiva ani mai târziu la Versailles. Dar de pe acum se simţea egalul potrivnicilor săi, care acum, după ce îşi biruise duşmanii, unelteau împotriva sa în secret, dar şi pe faţă.

Printr-o singură lovitură ajunsese un monarh temut şi cu mare influenţă şi aceasta cu ajutorul celui care stătea acum alături de el. Cancelarul de fier reprezenta sufletul politicii prusace. Nici un diplomat nu îndrăznea să facă un pas fără să-l încunoştinţeze. Era funcţionarul, dar totodată şi prietenul monarhului său, iar ochii săi, care ghiciseră toate acţiunile duşmanilor, priveau acum cu admiraţie la tânărul de nici douăzeci şi cinci de ani, care îndrăznise să solicite şi obţinuse primirea sa în audienţă în ţinută cu totul neprotocolară. Şi regele privea cu seriozitate la Kurt, care, după un salut plin de respect, aştepta liniştit să fie întrebat ce vrea.

— Mi-a fost anunţat locotenentul Unger, spuse regele.

— Eu sunt Maiestate, răspunse Kurt cu modestie.

— Din ce unitate?

— Până de curând în serviciul Alteţei Sale Marele Principe de Hessa; acum mutat la husarii de gardă ai Maiestăţii

Voastre.

— Ministrul meu de război mi-a vorbit de dumneata. Ai fost recomandat cu căldură, dar în anumite cercuri se consideră că a fost din partea dumitale un act de îndrăzneală să intri în corpul de husari.

— M-au făcut să simt acest lucru, Maiestate!

Un zâmbet delicat, cu o nuanţă de regret, pluti pe faţa deschisă a monarhului.

— Sper că, în ciuda acestui lucru, dumneata îţi vei face datoria. Dar acum, de ce te-ai prezentat aici, în această ţinută, cu totul nepotrivită?

— Maiestate, vă rog să-mi primiţi scuzele.

După aceste cuvinte, Kurt scoase documentul secret şi-l întinse, cu o plecăciune respectuoasă, regelui. Acesta îl luă, îl despături şi începu să citească. Din prima clipă pe faţa sa se aşternu o uimire imensă; se îndreptă spre fereastră şi continuă să citească până la capăt, după care întinse foile cancelarului.

— Citiţi, excelenţă! Este o comunicare excepţional de importantă, ceea ce ne-a adus domnul locotenent.

Bismarck, care stătuse până atunci nemişcat şi se uita într-o doară la locotenent, luă documentul şi-l parcurse rapid. Faţa sa nu trăda nimic din impresia pe care i-o făceau cele citite. După ce termină, privi deodată cu atenţie la Kurt.

— Domnule locotenent, cum a ajuns acest document la dumneata?

— L-am furat, excelenţă, răspunse prompt acesta.

— Ah, zâmbi ministrul. Ce numeşti dumneata furt?

— Însuşirea, încălcând legea, a unei proprietăţi străine.

— S-ar putea să te absolv de această infracţiune. Mi se pare că aceste documente sunt proprietatea Maiestăţii Sale şi că însuşirea s-a făcut pe cale foarte legală. Cine a fost proprietarul lor până acum?

— Generalul Douai le-a adus unui om care se pare că e

american, dar care, în realitate, este un spion al Spaniei.

— Unde se află el acum?

— Aici, la Berlin, la hotelul „Magdeburger Hof”. Dacă Maiestatea Voastră şi Excelenţa Sa îmi permit, pot să relatez împrejurările în care am ajuns în posesia documentului.

— Relatează! ordonă regele.

Kurt prezentă evenimentele care se petrecuseră mai devreme. După ce încheie, regele se îndreptă cu paşi repezi spre el, îi întinse mâna şi-i spuse pe un ton binevoitor:

— Ne-ai făcut un mare serviciu, locotenente, îţi mulţumesc. Te felicit că ne-ai adus documentul original şi nu o copie. Deocamdată îţi dau voie să te retragi, ca să iau măsurile necesare pentru a pune mâna pe Douai şi pe acest Shaw. Mă bucur să te ştiu în regimentul meu de gardă. Ţi-ai făcut o bună introducere la mine şi mi te-ai recomandat atât de bine, încât poţi fi sigur de aprecierea mea. Crede-mă că nu o să te pierd din ochi!

Regele îi întinse mâna lui Kurt, care, cu respect, o duse la buze. Bismarck se apropie şi-i întinse şi el mâna.

— Locotenente, spuse el, îmi sunt dragi oamenii prevăzători şi energici. S-ar putea să nu ne vedem pentru ultima oară. Astăzi însă te rog să dai dovadă de cea mai perfectă discreţie. Nimeni nu trebuie să afle ce te-a adus la Maiestatea Sa. Acum ştim în mod precis că francezii voiesc război şi ne putem pregăti să întâmpinăm cum se cuvine, bine înarmaţi, duşmanul. Aceasta înseamnă foarte mult şi ţi-o datorăm dumitale. Poţi fi sigur că nu o să fii uitat! Acum, du-te cu Dumnezeu.

Kurt părăsi castelul într-o stare de euforie uşor de înţeles. Cuvintele celor două personaje atotputernice însemnau pentru el mai mult decât orice. Ce importanţă mai aveau toate necazurile şi afronturile celor din regimentul său, de la general până la ultimul ofiţer. Mergea, adâncit în gândurile sale, când, la un moment dat, observă că o luase pe un drum

greşit. Atunci se hotărî să oprească o birjă, care-l duse până acasă. Acolo era aşteptat cu nerăbdare. Erau cu toţii la un loc în camera de primire şi-i făcură reproşuri amicale pentru îndelungata sa absenţă, pe care nu puteau să şi-o explice.

— Aşteptam întoarcerea ta din hotelul de vizavi şi ce vedem? Te întorci cu birja. Unde ai fost, de fapt?

— Ei, asta n-o să ghiciţi în ruptul capului! răspunse el râzând. Aruncând o privire asupra sa însuşi, Kurt continuă. Ia priviţi la hainele mele. Un învăţător din cel mai umil sătuc şi se îmbracă mai bine, iar eu am fost în ţoalele astea la rege!

— La rege? Imposibil! se auziră voci din toate părţile.

— Şi totuşi aşa stau lucrurile. Am fost la rege şi la Bismarck.

— Glumeşti! îşi dădu cu părerea don Manuel.

Numai Röschen aruncă o privire scrutătoare la colegul ei de şcoală din vremea copilăriei. Ea îl cunoştea bine; îi vedea ochii luminoşi, obrajii îmbujoraţi şi era convinsă că tânărul nu glumeşte defel.

— Este adevărat, a fost la rege, o văd pe faţa sa, spuse ea.

Şi frumoşii ei ochi străluceau de bucuria sinceră pe care o simţea. Era mândră de faptul că Kurt al ei se întâlnise cu cei doi oameni atotputernici.

— Chiar aşa să fie? îl întrebă mama lui Röschen pe Kurt.

— Da, dădu el din cap.

— Dumnezeule, în ţinuta aceasta, strigă contele. Dar cum ai ajuns tu la Maiestatea Sa şi la contele von Bismarck?

— Ei, asta nu am voie să destăinui. Am promis cea mai mare discreţie şi de aceea vă rog pe toţi să nu amintiţi nimănui de această primire. Pentru liniştea dumneavoastră, vreau totuşi să vă spun că la plecare am fost felicitat în mod deosebit. Am reuşit să le fac un serviciu deosebit. Amândoi mi-au strâns mâna şi mi-au spus că nu o să mă piardă din ochi.

— Oh, ce minunat! strigă Röschen, încântată la culme.

Fericit de bucuria pe care o manifesta tânăra, Kurt se simţi obligat să continue:

— A trebuit să le povestesc despre Spania, despre Rodriganda şi acum regele doreşte să vorbească cu marele principe. Oricum, cu toţii veţi fi prezentaţi la curte şi putem spera că, sub protecţia regală, cercetările noastre vor avea, în sfârşit, succes.

— Să dea Dumnezeu! spuse Rosetta de Rodriganda. Dar tu te-ai dus să tratezi cu căpitanul. Unde se află el? Unde l-ai lăsat?

— În clipa asta cred că este arestat, declară Kurt.

În această privinţă se înşela însă. În timp ce le povestea alor săi despre discuţia sa cu Shaw şi despre faptul că fusese la „Magdeburger Hof”, bineînţeles numai în măsura în care acest lucru putea fi făcut, dat fiind caracterul confidenţial al celor întâmplate, căpitanul se şi întorsese la hotel. Conversaţia cu ambasadorul Rusiei fusese scurtă. Pe când se întorcea se gândea la documentul important pe care-l deţinea. Aşa că, în momentul când intră în camera sa, primul său gest fu să descuie geamantanul pentru a-l reciti cu mai multă atenţie decât îi fusese posibil în prezenţa generalului. Începu să caute cu febrilitate, dar nu găsi nici urmă de document. Cercetă toate ungherele camerei, deşi îşi amintea perfect că-l pusese în geamantan şi-l încuiase. Totul fu zadarnic. Sună din clopoţel. Chelneriţa veni de îndată. Ea pusese cheia camerei la locul ei şi găsise şi bancnotele lăsate pentru ea de către Kurt.

— A fost cineva aici în lipsa mea? întrebă căpitanul.

— Nu. Nu a întrebat nimeni de dumneavoastră, îi răspunse ea.

— Întreb dacă a fost cineva aici, în camera mea.

— Nu.

— Şi totuşi cineva a intrat aici!

— Cum ar fi fost posibil. Doar dumneavoastră vă încuiaţi camera.

— Trebuie să mai existe o cheie la proprietarul hotelului, la care nu m-am gândit. Am fost furat, furat fără ruşine.

— Furat? întrebă fata pălind de spaimă. Nu putea să fie adevărat, gândi ea, locotenentul Unger nu putea fi un hoţ.

— Ah, te-ai speriat? Te-ai albit la faţă! strigă căpitanul. Chiar dumneata trebuie să fi fost! Să-mi spui imediat unde-i documentul! Unde l-ai pus? Trebuie să mi-l restitui imediat, acum!

— La auzul cuvântului „document” fata îşi dădu imediat seama cum stăteau lucrurile. Deci nu era vorba de un furt obişnuit, ci de un document. Dacă locotenentul l-a luat, înseamnă că avea dreptul să o facă.

— Eu? spuse ea. Dar ce vă închipuiţi! Nu vă permit să vă purtaţi cu mine în felul acesta! Unde aţi ţinut acel document?

— Aici, în geamantanul acesta mic.

— Păi, nu era încuiat?

— Ba da.

— Şi vă închipuiţi că o fată cinstită v-a spart geamantanul?

— Nu a fost spart, ci descuiat, răspunse căpitanul.

— De unde putea cineva să facă rost de o cheie potrivită, care să descuie tocmai broasca asta?

— Un şperaclu.

— Mă faceţi să râd! O ospătăriţă să aibă un şperaclu? Am să mă duc la stăpânul meu, ca să-i spun că dumneavoastră mă consideraţi pe mine, ruda lui, o hoaţă.

— Da, du-te! Cheamă-l pe stăpânul dumitale! Documentul trebuie să mi se restituie! Necondiţionat!

Fata părăsi camera, lăsându-l pe căpitan într-o stare de maximă supărare şi enervare. În clipa când ea ajunse în veranda hotelului, văzu mai mulţi domni intrând şi alte câteva persoane în uniforme de poliţişti, postate în faţa intrării

principale.

Unul dintre ei o întrebă:

— Eşti chelneriţă aici?

— Da, răspunse ea.

— Unde-i stăpânul hotelului?

— În bucătărie.

— Condu-mă la el!

Ea îi duse în bucătărie şi le arătă pe proprietar. Unul dintre ei i se adresă acestuia:

— La dumneavoastră locuieşte un cetăţean străin, care s-a înregistrat sub numele de căpitanul Shaw?

— Da, domnule.

— Bine. Dumneavoastră l-aţi anunţat în mod corect la poliţie. Am verificat. Iată legitimaţia mea, care dovedeşte că sunt funcţionar al poliţiei.

Hotelierul privi legitimaţia, dădu din cap şi răspunse:

— Tocmai acum s-a întors din oraş. Îl găsiţi în camera numărul 11.

— Bine. Mă duc să-l ridic. Dar vă rog să vă preveniţi oamenii şi să le porunciţi să nu vorbească cu nimeni despre treaba asta.

Omul poliţiei se îndreptă spre camera numărul 11. Ceilalţi doi care-l însoţeau se postaseră de o parte şi de alta a scării, în timp ce poliţiştii de afară pătrunseră în vestibulul clădirii.

Poliţistul bătu la uşa camerei şi intră, după ce auzi invitaţia celui dinăuntru.

— În sfârşit! strigă căpitanul. Sunteţi proprietarul hotelului?

— Nu, domnule căpitan.

— Păi, cine sunteţi atunci? întrebă Shaw mirat.

— Am onoarea să fiu funcţionar al poliţiei orăşeneşti.

Căpitanul se sperie, dar îşi reveni repede şi spuse:

— Ah, asta îmi convine de minune, domnule. Pentru că am fost furat...

— Furat? întrebă funcţionarul zâmbind. Dar ce vi s-a furat?

— Un document foarte important.

— Atunci trebuie să vă spun că vă înşelaţi. Acel document nu v-a fost furat, ci confiscat!

Shaw se dădu înapoi cu un pas. Se simţea ca trăsnit.

— Confiscat? se bâlbâi el. De către cine?

— Asta nu e cazul să discutăm acum.

— Dar cine are dreptul, în lipsa mea, să-mi deschidă geamantanele?

— Orice om de treabă pentru care e important să-şi apere patria de trădare. Căpitane Shaw, sau cum vă numiţi, urmaţi-mă! Sunteţi arestat!

Shaw, care se speriase ceva mai înainte, era acum, în faţa pericolului iminent, stăpân pe sine. Îşi dădea seama că era pierdut dacă se lăsa arestat. Trebuia să scape, să fugă. Dar cum? Ieşirea principală era păzită de poliţişti, dar poate că strada era liberă; într-acolo, deci pe fereastră ducea singura cale de scăpare. Poliţistul trebuia făcut inofensiv. Pentru aceasta trebuia să ajungă cât mai aproape de el fără să-i stârnească vreo bănuială, deoarece Shaw era sigur că e înarmat. De aceea făcu o figură mirată, apucă geamantanul, îl deschise şi spuse:

— Domnule comisar, trebuie să fie o greşeală la mijloc. Priviţi în acest geamantan. Recomandaţiile şi actele de identitate o să vă...

Aici se opri. Se apropiase între timp de poliţist, stătea acum chiar în faţa lui, cu geamantanul întins spre el. În clipa următoare lăsă să-i cadă geamantanul şi-l apucă de gât pe comisar, strângându-l cu o forţă neobişnuită.

Surprins, poliţistul, care nu se aşteptase la un asemenea atac năprasnic, se sufoca. Faţa i se învineţi, mâinile i se zbăteau neputincioase, picioarele îi tremurau. După câteva clipe braţele îi căzură inerte pe lângă corp şi Shaw lăsă corpul să alunece pe podea. Poliţistul îşi pierduse cunoştinţa.

— Eh, pe jumătate sunt salvat, mormăi satisfăcut Shaw. Ce reprezintă un astfel de şobolan de câmp în faţa căpitanului Grandeprise! Încuie geamantanul, îl înşfăcă şi se îndreptă spre fereastră. Nu se vedea nimeni pe stradă. Doar în faţa clădirii vecine staţiona o trăsură, cu birjarul alături. Distanţa până jos nu era prea mare. Shaw sări pe fereastră şi în clipa următoare era pe trotuar, fără ca să-l fi zărit cineva. Landola, alias Shaw, se apropie liniştit de trăsură, se sui în ea şi-i porunci birjarului:

— Dă-i drumul în direcţia Friedrichstrasse. Trăsura porni imediat. Deoarece trebuia să şteargă orice urmă din calea urmăritorilor săi, căpitanul coborî înainte ca trăsura să ajungă la strada respectivă. O luă pe jos înainte, schimbă în câteva rânduri direcţia de mers, apoi opri o altă birjă şi-i dădu adresa unde vroia, de fapt, să ajungă; Acolo lăsă trăsura să aştepte, urcă câteva trepte şi bătu la o uşă, intrând în clipa când auzi o voce spunând: *Entrez!*

Era vocea generalului Douai.

— Dumneata căpitane? întrebă acesta. Ce vrei atât de repede?

— Să vă avertizez, excelenţă! răspunse Shaw. Trebuie să părăsiţi aceste locuri imediat. Am fost trădaţi.

— Imposibil!

— Ba aşa este! Am reuşit să scap din mâinile poliţiei numai doborându-l pe comisarul care vroia să mă aresteze şi sărind pe fereastră, în stradă.

— *Horrible!* Cine ne-a trădat?

— Nu ştiu.

— Ce e cu documentele pe care ţi le-am predat?

— Au fost confiscate.

Generalul păli.

— Atunci dacă ne prind, suntem pierduţi, spuse el. Trebuie că ai făcut o prostie teribilă. Pe drum va trebui să-mi povesteşti totul.

— Vreţi să fugim împreună?

— Este cel mai bun lucru. Eu nu pot să trec frontiera rusească. Trebuie să ne îndreptăm spre Saxonia. Dar nu cu trenul, căci aşa ne-ar prinde imediat.

— Am jos o trăsură.

— Bine, plecăm cu ea, dar o schimbăm înainte de a părăsi oraşul. Mai departe vedem cum ajungem. Ţi-ai salvat banii?

— Da.

— Geamantanul meu trebuie să rămână aici, dar banii pe care îi am asupra mea îmi sunt suficienţi ca să acopăr pierderea lucrurilor. Înainte!

Îşi luă numai portvizitul, pălăria şi pardesiul şi părăsi locuinţa.

Trăsura cu cei doi fugari se îndepărtă grabnic de casa în care locuise generalul.

10. Două provocări la duel

Era seară. În clubul regimentului, de gardă lumina era orbitoare şi toţi ofiţerii adunaţi, ca să arate noului lor camarad, locotenentul Unger, atitudinea ostilă pe care aveau de gând s-o adopte fată de el. Ofiţerii mai în vârstă şedeau câte doi, trei la o masă, pe când cei tineri se grupaseră la un loc şi vorbeau cu mare însufleţire între ei. Locotenentul von Ravenow, donjuanul regimentului, juca cu Golzen şi von Platen biliard. Bila lui dădu pentru a doua oară greş.

— Ce dracu'! zise el necăjit, azi n-am noroc!

— Dar ai noroc în amor, glumi Platen. Te-aş sfătui însă un lucru: Să nu-ncerci să joci astăzi cu Shaw; eşti distrat şi americanul e un jucător, de forţă, merge la sigur.

— Shaw? întrebă Golzen încet, las' că nu-l mai vedeţi voi pe-aici. Cu ăsta ne-am făcut toţi de râs.

— De ce?

— Hm! E mai bine să nu vorbim...

— Nici între noi camarazii?

— Nici, pereţii au urechi.

— Spune, frate, ce e, nu ne ţine ca pe cărbuni aprinşi.

— Ştiţi că mă duc din când în când în casa lui Jankows...

— Consilierul de poliţie?

— Da.

— Am auzit că-i cam faci curte fetei.

— Ori ea mie. Scurt, am fost şi azi pe-acolo şi am aflat că acest căpitan Shaw e un spion politic, mai mult încă, un escroc şi un bandit primejdios.

— Glumeşti? se încruntă Ravenow, privindu-l înmărmurit.

— Ba nu glumesc defel. Nu cumva crezi că se poate aresta un om, care trece drept o persoană din lumea mare, dacă nu ai dovezi sigure împotriva lui?

— Cum, a fost arestat?

— Au vrut să-l aresteze.

— A! Au vrut numai, dar nu l-au arestat.

— Dacă a luat-o la sănătoasa...

— A fugit? Ştii sigur?

— Tot aşa de sigur cum ştiu că a pus mâna în beregata comisarului care a vrut să-l aresteze, de l-a lăsat mai mult mort şi a sărit pe urmă în stradă, de la etajul întâi.

— Ce ruşine! L-am primit printre noi cu tot numele lui burghez, fiindcă era american şi în America nu există titluri de nobleţe. Dar aşa-i întotdeauna: cine se vâră în tărâţe, îl mănâncă porcii, întâmplarea să ne fie învăţătură de minte. Să-l ţinem pe acest Unger cât mai la distanţă.

— Eu cred, interveni Platen, care-i luase apărarea lui Kurt când îl întâlnise la maior, că între un criminal pripăşit cine ştie de pe unde şi un ofiţer cinstit e o foarte mare deosebire.

În momentul acela intră pe uşă comandantul regimentului. Rareori era văzut pe-acolo şi venea numai când era vorba să le comunice ofiţerilor ceva cu totul în afara datoriilor de serviciu. De aceea înţeleseră toţi că trebuie să fie vreo comunicare urgentă care-i privea în special pe ofiţeri. Colonelul se aşeză la una din mesele ocupate de cei mai în vârstă şi ceru un pahar cu vin. Ofiţerii stăteau toţi smirnă, aşteptând. Privirile lui se opriră asupra lui Ravenow, care era, cu toată uşurinţa lui, favoritul său.

— Isprăveşte-ţi partida, dragul meu, îi zise el, dar alta să nu mai începi.

— Am pierdut, domnule colonel şi trebuie să-mi iau revanşa, răspunse locotenentul.

— Amân-o pe altă dată. Cruţă-ţi picioarele şi forţele pentru mâine.

— Avem exerciţii?

— Da, dar nu de călărie, ci de altceva mai plăcut.

Ofiţerii îl priviră curioşi.

— Da, râse colonelul, foarte plăcut chiar. Vă văd

nerăbdători, staţi că vă spun îndată.

Pe cât fusese de sever în atitudinea lui faţă de Kurt, pe atât era acum de prietenos cu ofiţerii. Aceştia se apropiară de masă şi-l înconjurară din toate părţile.

— O s-aveţi mâine exerciţii pedestre, începu el, din acelea cărora li se zice dans. Mergem cu toţii la bal.

— La bal? Unde? Unde? întrebară toţi într-un glas.

— Unde nici prin gând nu vă trece, dragii mei. Am aici un teanc de invitaţii care mi s-au trimis ca să le împart printre ofiţerii mei. Sunt în total şaizeci. Domnii ofiţeri căsătoriţi sunt invitaţi cu soţiile lor.

— Bine, bine, dar la cine? întrebă un maior de lângă el.

— Fac prinsoare pe leafa pe-o lună, maiorule, că n-o să ghiceşti. Ia închipuiţi-vă mirarea mea când am primit, adineauri, plicul cu invitaţii, însoţite de rândurile acestea:

„Domnului baron von Winslow, comandantul regimentului I de gardă.

Domnule colonel,

Maiestatea Sa Regele a avut amabilitatea să-mi pună la dispoziţie gradina şi saloanele palatului regal Monbijou pentru balul pe care doresc să-l ofer mâine seară. Alătur un număr de invitaţii, pe care le veţi distribui printre ofiţerii dumneavoastră şi sunt convins că veţi binevoi a asista şi Dumneavoastră, împreună cu soţia şi fiicele Dumneavoastră, precum şi soţiile domnilor ofiţeri invitaţi.

Ludwig III
Mare Duce de Hessa-Darmstadt”

Ofiţerii rămaseră cu gura căscată.

— Ce-o mai fi şi asta, zise cu mirare maiorul.

— M-am întrebat şi eu. Nevastă-mea — ştiţi că femeile se cred grozav de isteţe — bănuieşte că ideea de a i se dărui marelui principe regimentul nostru de husari trebuie să fi pornit de sus de tot. El a fost în timpul războiului în tabăra ostilă Prusiei şi acum Maiestatea Sa doreşte să-l câştige de partea sa prin această cinstire.

— După cum am auzit, a fost chemat astăzi telegrafic la Berlin, îndrăzni să observe locotenentul Golzen.

— De unde ştii asta? îl întrebă repede colonelul.

— Vă daţi seama, domnule colonel, că băieţii ţin legături strânse între ei, iar ordonanţa mea este un şmecher care e la curent cu toate noutăţile, mai abitir ca o gazetă.

— Această invitaţie, dacă se confirmă, lasă să se întrevadă evenimente diplomatice importante. Se prefigurează o atitudine binevoitoare faţă de statele din sud, ceea ce înseamnă că se doreşte atragerea lor. Domnii mei, cred că peste câtva timp o să pornim împotriva Franţei. Dacă acest lucru se va întâmpla în curând, înseamnă că suntem pe drumul cel bun. Dar să nu ne batem capul cu aşa ceva deocamdată. Cert este că suntem invitaţi şi vom petrece o seară plăcută. Castelul Monbijou nu ne-a fost niciodată pus la dispoziţie. De astă dată ni s-a făcut o cinste pentru care putem fi invidiaţi. Vom fi recunoscători şi surit convins că domnii ofiţeri, mai cu seamă cei mai tineri, o să se şi manifeste ca atare. Şi acum să trecem la împărţirea invitaţiilor!

— Mă rog, domnule colonel, îmi este permis să vă întreb dacă şi locotenentul Unger este invitat? întrebă Ravenow.

— Pentru ce întrebi?

— Fiindcă dacă se duce el, nu mă duc eu. Nu vreau să stau cot la cot cu un burghez.

— Nici noi. De altfel, Unger îşi începe de-abia de mâine serviciul şi noi vom împărţi invitaţiile chiar acum, aşa că nu ne pasă. Branden, începe!

Aghiotantul luă teancul şi se apucă să-mpartă invitaţiile, punând de-o parte pe cele ale ofiţerilor care nu erau de faţă. De-abia isprăvi şi uşa se deschise; în prag apăru Kurt. Ochii tuturor se aţintiră asupra lui, apoi fiecare întoarse capul ca şi când nici nu l-ar fi văzut. Tânărul păru că nu bagă de seamă, se apropie de colonel şi bătu pintenii.

— Am onoare să mă prezint: locotenentul Unger. Rog pe domnul comandant să mă recomande camarazilor.

Colonelul, care ţinea în mână cărţile — tocmai începuse o partidă de bridge — întoarse încet capul şi se prefăcu că nu l-a înţeles.

— Cum? Ce pofteşti? întrebă el cu nepăsare.

— Rog pe domnul comandant să binevoiască a mă prezenta domnilor camarazi.

Colonelul îl măsură cu privirea, încruntă sprâncenele şi zise arătând spre Branden.

— Uite-l colo pe aghiotant, s-o facă el, dacă vrea.

Kurt nu se clinti.

— Ordonaţi, domnule colonel, am de făcut o observaţie, răspunse el cu glas tare.

— Bine, pe scurt însă.

— Voi căuta să spun cât mai pe scurt ce am de spus, domnule colonel. N-am venit printre dumneavoastră din propria mea voinţă, ci în urma ordinului primit de la superiorii mei. Cunosc principiile regimentului de elită pe care îl comandaţi; credeam însă că în urma meritelor care mi-au fost recunoscute de forurile competente voi fi primit cu mai puţină animozitate. Primirea care mi s-a făcut astăzi de către superiorii mei e revoltătoare. M-aşteptam de altfel. Voiesc însă să stabilesc un lucru, deoarece am oroare de echivocuri. Vreau să ştiu dacă voi fi primit ca un camarad sau nu şi aceasta chiar din primul moment. Dumneavoastră, domnule colonel, m-aţi tratat cu o desconsiderare echivalentă cu o insultă. Nici un om de onoare, în special un ofiţer, nu poate

tolera o astfel de purtare, fie ea chiar din partea comandantului său şi vă rog să-mi daţi explicaţii.

Colonelul era un om violent din fire şi băuse ceva cam mult. Sări în picioare şi strigă tremurând de furie:

— Eşti nebun, băiete? Eu să-ţi dau explicaţii? Auzi domnule! Vine o haimana ca ăsta şi... Dar dacă vrei neapărat, să-ţi dau explicaţii, ascultă: te-am insultat intenţionat.

— Mulţumesc, domnule colonel. Nu vreau să aduc cazul în faţa autorităţilor militare, dar cer să-mi daţi satisfacţie.

Salută, bătu pintenii, se întoarse brusc, îşi agăţă chipiul şi sabia în cui, luă un jurnal, se aşeză la o masă şi se-apucă să citească. Nimeni n-ar fi cutezat, după gestul îndrăzneţ pe care-l făcuse, să-i refuze un loc, dar toţi se îndepărtară instinctiv de el. Unul singur rămase la locul lui şi-l privi cu prietenie. Era locotenentul von Platen. Kurt băgă de seamă.

— Îmi dai voie să iau loc lângă dumneata, domnule locotenent? îl întrebă el.

— Cu plăcere, camarade, răspunse acesta întinzându-i mâna. Poftim.

— Îţi mulţumesc din suflet, domnule locotenent. Deşi nu am fost prezentat camarazilor, mi se cunoaşte numele. N-ai vrea să fii atât de bun să-mi spui şi mie cum se numesc domnii?

Domnea o tăcere mormântală, aşa că fiecare nume pe care-l pronunţa locotenentul Platen răsuna desluşit în marea încăpere a clubului.

Mulţi dintre ofiţeri se prefăceau că citesc ziarele ca să nu se vadă încurcătura în care se aflau. Ofiţerii de la masa unde stătea Kurt înclinau uşor din cap la auzul numelui lor. Numai von Ravenow nu vru să se dea bătut. Puse mâna pe tacul de biliard şi zise cu glas tare:

— Golzen, hai să ne isprăvim partida. Tu ce faci, Platen, nu vii?

— Mulţumesc, eu renunţ.

Ravenow ridică din umeri şi zise cu dispreţ:

— Treaba ta dacă te lipseşti de o cupă de şampanie pentru un pahar de oţet!

Kurt păru că n-a auzit comparaţia, Platen de asemenea.

— Ştii să joci şah, dragă Unger? îl întrebă el.

— Cu camarazi, da.

— Dar eu ce sunt? Lasă gazeta şi să facem o partidă de şah. Trebuie însă să-ţi spun un lucru: mi-a mers zvonul că nu e în stare nimeni să mă bată.

— Acelaşi lucru s-a spus şi despre mine, răspunse Kurt râzând. Căpitanul Rodenstein, maestrul şi tatăl meu adoptiv, era un jucător neîntrecut. M-a învăţat aşa de bine că acum nu mai e chip să-mi câştige o partidă.

— Cu atât mai bine, partida va fi şi mai interesantă.

Locotenentul îşi atinsese scopul, căci cuvintele lui sparseră gheaţa. Cei de la mesele de cărţi îşi continuară jocul, pe când ceilalţi se sculară unul câte unul de la locurile lor ca să privească la partida de şah. Kurt câştigă prima partidă.

— Felicitările mele, zise Platen. Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat de mult. Dacă o fi adevărat că un bun strateg e şi un bun jucător de şah, atunci să ştii că trebuie să fii şi un foarte priceput militar.

Kurt înţelese că tânărul ofiţer căuta, prin aprecierea lui, să-i câştige pe camarazi pentru el. De aceea răspunse zâmbind:

— Să nu ne pripim să tragem concluziile. Dacă un bun strateg în acelaşi timp şi un bun jucător de şah nu e numaidecât sigur că e tot atât de bun militar. De altminteri cred că ai vrut în prima partidă să-mi cunoşti forţele. Hai să mai facem una. Presimt că o s-o pierd.

— S-ar putea să te înşeli. Dar parcă te-auzii vorbind de un căpitan Rodenstein, nu cumva e şef de ocol silvic în serviciul Marelui principe de Hessa?

— Ba da.

— A, îl cunosc şi eu. E un om tare de ispravă, cam aspru din fire, dar foarte cinstit. Prinţul ţinea foarte mult la el, pe cât ştiu.

— L-ai descris foarte bine. Dar de unde-l cunoşti?

— De la unchiul meu, bancherul Wallner.

— Wallner?

— Da. Mătuşă-mea, sora mamei, s-a măritat cu un burghez care e ceva rubedenie cu Rodenstein, aşa că suntem rude prin alianţă, ca şi maiorul nostru pe care l-ai cunoscut astăzi.

Platen spusese dinadins acest lucra ca să-i dea oarecare satisfacţie pentru atitudinea semeaţă pe care o avusese maiorul azi dimineaţă faţă de el. Ceilalţi ofiţeri erau însă revoltaţi că locotenentul dăduse în vileag această „mezalianţă” survenită în cercurile lor.

Kurt câştigă şi a doua partidă.

La a treia, atenţia ofiţerilor fu atrasă de discuţia glumeaţă dintre Ravenow şi Golzen, care jucau în acelaşi timp biliard.

— Iar mi-ai luat-o cu cincisprezece puncte înainte, zise primul râzând. Te pomeneşti că o fi adevărată zicătoarea că...

— Cine pierde la joc, câştigă în dragoste, întregi Golzen.

— Aşa şi e. Rămăşagul e ca şi câştigat. Fata o să fie — e aproape a mea.

— Ce rămăşag, care fată? întrebă un maior.

— Am făcut o prinsoare cu Ravenow. E vorba să ne dovedească puterea lui de seducţie; susţine că e irezistibil, răspunse Golzen.

— Auzi domnule! Ia spune-mi şi mie.

Golzen povesti cele ce ştia şi încheie astfel:

— Ştim cu toţii că Ravenow e donjuanul regimentului. Susţine că fata i-a căzut aproape în braţe şi prinsoarea e ca şi câştigată.

— Zău? exclamă colonelul, care se folosi de prilej să spună şi el ceva ca să iasă din situaţia penibilă în care îl

pusese izbucnirea dârză a iui Kurt.

— E foarte firesc să fie aşa. Nu numai eu, ci oricare din noi poate avea acelaşi succes la femei, zise Ravenow. Bineînţeles că dacă s-or strecura în cercurile noastre oameni de rând, s-a dus pe copcă reputaţia noastră!

Aluzia pe care o făcea direct la Kurt îi făcu pe ofiţeri să-şi îndrepte privirile asupra tânărului nostru prieten, dar acesta nu zise nimic.

— Mai sunt încă patru zile până la încheierea prinsorii, aşa că n-am nici un zor să mă grăbesc cu dovada, urmă Ravenow. De altminteri, fata cu pricina e a unui vizitiu şi cu una de teapa ei nu faci prea multe fasoane. Ceea ce pot să vă spun, e că m-am urcat lângă ea în trăsură şi am condus-o până acasă.

— O fată de vizitiu? Felicitările mele, locotenente! râse colonelul aprinzându-şi ţigara.

Kurt îşi scoase şi el o ţigară, aprinse un chibrit şi zise foarte liniştit:

— Domnul Ravenow o să piardă prinsoarea.

Deoarece tânărul locotenent tăcuse la aluziile jignitoare pe care le făcuse până acum camaradul său la adresa lui, ieşirea aceasta îi miră pe toţi. Nimeni nu se-aştepta să intervină tocmai într-o chestiune de care era cu totul străin şi care nu-l privea deloc, după cum credeau ei. Ravenow făcu un pas spre el şi întrebă încruntat:

— Ai spus ceva, domnule?

Kurt ţinu flacăra chibritului în dreptul ţigării, trase de câteva ori din ea, apoi urmă:

— Da. Ziceam că domnul Ravenow o să piardă prinsoarea. Se laudă.

Locotenentul mai înaintă cu un pas.

— Eşti bun să mai repeţi o dată? spuse el ameninţător.

— Cu plăcere: Domnul Ravenow nu numai că se laudă, dar minte cu neruşinare.

— Îndrăzneşti să-mi spui în faţă… răcni locotenentul scos din fire.

— Pentru ce nu? N-ar fi de demnitatea mea să iau în seamă lăudăroşenia dumitale dacă persoana despre care vorbeşti nu ar fi o bună prietenă a mea din copilărie, a cărei reputaţie e in joc şi căreia sunt dator să-i iau apărarea.

— Auziţi, camarazi! O fată de vizitiu, prietena lui! Şi unul ca ăsta îndrăzneşte să vină printre noi… Ăsta ofiţer în escorta regală…!

Ofiţerii săriseră toţi în picioare. Nimeni nu vroia însă să se amestece. Străinul acesta cutezase să ţină piept colonelului, dar Ravenow va şti să-l înveţe minte!

Numai Kurt nu se mişcase de la locul lui.

— Nu am venit de bunăvoie, ci chemat din ordin superior, zise el foarte calm. De altfel, aş vrea să ştiu care din noi doi e mai cinstit: acela care ia apărarea unei fete — fie chiar şi de vizitiu, sau cel care vrea să-şi bată joc de ea? Domnul Ravenow a dat într-adevăr buzna în trăsura ei, cu o neruşinare şi obrăznicie nemaipomenită, dar n-a reuşit s-o conducă acasă după cum susţine, căci domnişoara a chemat un sergent de stradă şi l-a dat jos în mijlocul drumului.

Un „ah” de mirare se auzi din piepturile celor de faţă; acum trebuia să urmeze deznodământul.

Ravenow se îngălbeni: De furie sau de spaimă că Unger ştia adevărul? Dar furia fu mai tare decât spaima. Se apropie de scaunul pe care şedea acesta şi strigă scos din fire:

— Cum? Ce-ai spus? Obrăznicie? Neruşinare? M-au dat jos? Sergentul de stradă? Să-ţi retragi cuvintele… imediat…!

— Nici prin gând nu-mi trece! Am spus adevărul, atâta tot.

Ravenow se îndreptă din şale gata să se repeadă la adversarul său care stătea liniştit pe scaun.

— Îţi ordon să-ţi retragi cuvintele şi să-mi ceri iertare! Iertare, auzi? răcni el.

— Dumneata să-mi ordoni mie? răspunse cu dispreţ

locotenentul.

— Mai mult decât atât: îţi poruncesc să pleci din regimentul nostru, eşti nevrednic de el. Şi dacă nu o faci de bunăvoie, te voi sili eu, fii pe pace! Ştii cum poate fi cineva izgonit din armată?

Kurt, care tot nu se clintise de la locul lui, răspunse zâmbind nepăsător:

— Şi un copil, o ştie. Îi tragi unui ofiţer o palmă şi e silit să-şi dea demisia.

— Bine. Vrei să-ţi retragi cuvintele şi să-mi ceri scuze de fată cu toţi, dându-ţi cuvântul că vei căuta pe urmă să ceri mutarea în alt regiment?

— Lasă prostiile astea că n-ai nici un haz!

— Aşa? Ţine atunci palma!

Cu aceste cuvinte Ravenow ridică mâna, dar, deşi gestul lui fu destul de rapid, Kurt sări în aceeaşi clipă de pe scaun şi-l apucă de mână, apoi ca fulgerul îl cuprinse de mijloc, îl ridică în sus ca pe un fulg şi-l trânti cu putere la pământ, lăsându-l în nesimţire.

Nimeni nu s-aştepta ca tânărul locotenent să fie atât de puternic.

Câteva minute domni o linişte mormântală. Unii dintre ofiţeri priveau uluiţi la Kurt, pe când alţii alergau să-i dea ajutor lui Ravenow, care zăcea nemişcat. Din fericire era şi un medic militar acolo, care zise după ce-l examină:

— N-are nimic, e numai leşinat; o să se-aleagă doar cu câteva vânătăi care au să dispară repede.

Colonelul găsi că a sosit timpul să-şi arate autoritatea. Păşi ameninţător spre Kurt şi-i zise cu glas răstit:

— Domnule locotenent, ţi-ai permis să-l ataci pe domnul Ravenow...

— Domnii aci de fată trebuie să recunoască fără să mă dezmintă că am fost în legitimă apărare, îi tăie el vorba. A îndrăznit să mă ameninţe că mă va pălmui, s-a repezit la

mine şi a ridicat mâna asupra mea. Totuşi am vrut să-l cruţ. Aş fi putut, cu o singură palmă, să-l silesc să-şi dea demisia, dar n-am vrut să-l nenorocesc.

— Te rog să nu mă-ntrerupi. Sunt superiorul dumitale şi trebuie să taci când vorbesc eu, m-ai înţeles? Vei părăsi imediat clubul şi te vei duce acasă. Arest de cameră până la noi ordine.

Ofiţerii se luminară la faţă. Pedeapsa le convenea de minune. Dar Kurt salută politicos şi răspunse foarte liniştit:

— Vă rog să mă iertaţi, domnule colonel, mâine voi fi la dispoziţia dumneavoastră, acum însă nu. Serviciul meu începe abia mâine dimineaţă, aşa că ordinul nu are încă valoare astăzi.

— Domnule!... răcni colonelul.

— Despre arest nu poate fi deci vorba, dar de plecat voi pleca imediat, deoarece nu sunt obişnuit să-mi petrec timpul în localuri unde pot fi ameninţat cu palme sau ocări. Noapte bună, domnilor!

Se auziră exclamaţii de indignare, dar Kurt nu se sinchisi, îşi încinse tacticos sabia, salută şi ieşi cu capul sus fără să se uite în urmă.

— Băiatul ăsta e dracul gol! rosti maiorul, clătinând din cap.

— Lasă că-i scoatem noi gărgăunii din cap, completă colonelul. Auzi! Să mă provoace el pe mine la duel! Nemaipomenit, domnilor!

Nimeni nu băgă de seamă că Platen se strecurase binişor pe uşă după Kurt, pe care îl ajunse din urmă în stradă.

— Locotenente, îi şopti el apucându-l de braţ, vreau să-ţi spun ceva. A fost un întreg complot pus la cale împotriva dumitale. Vrei să mă crezi, pe cuvânt de onoare, că eu n-am avut nici un amestec în afacerea asta?

— Cred, fiindcă mi-ai dat dovada, şi-ţi mulţumesc, dragul meu, răspunse tânărul strângându-i mâna. Drept să-ţi spun,

nu m-aşteptam la atâta răutate şi mojicie din partea lor. Te asigur că-mi pare foarte rău de tot ce s-a petrecut astă-seară.

— Te-ai apărat cu îndârjire, cu prea multă chiar şi tare mă tem că situaţia dumitale a devenit imposibilă în regiment.

— Vom vedea noi. Respect privilegiile nobleţei, consacrate de secole, dar nu sunt de părere că titlul singur dă drept de prioritate. Valoarea omului nu se cântăreşte după titlu, ci după meritele sale.

— Trebuie să-ţi dau dreptate, deşi fac şi eu parte din nobilime. Colonelul a meritat lecţia pe care i-ai dat-o; negreşit că nu se-aştepta nimeni să-l pui cu atâta îndrăzneală la locul lui. Cât îl priveşte pe Ravenow, spune-mi, rogu-te, e-adevărat că o cunoşti pe fata cu pricina?

— Foarte bine chiar. Ea şi bunica ei mi-au povestit întâmplarea din trăsură.

— Crezi că era adevărat?

— Da, pot să-ţi spun, dacă-mi făgăduieşti să fii discret deocamdată, că nici nu poate fi vorba de o fată de vizitiu.

— Nu?

— E nepoata contelui de Rodriganda; vezi deci că nu trebuie să mă ruşinez de prietenia mea cu ea.

— Ei drăcia dracului! Atunci de unde până unde a scos Ravenow...

— E un lăudăros şi un nesocotit. Oricare altul şi-ar fi dat imediat seama că are de-a face cu o persoană cultă, din lumea mare, dar el a dat buzna ca un neghiob în trăsură şi de-abia au putut scăpa de insistenţele lui cu ajutorul sergentului.

— Mare dobitoc! Dar de unde a dedus că e fată de vizitiu?

— S-a apucat să-l descoase pe un servitor de-al meu, pe care l-a găsit într-o cârciumă, peste drum de vilă. Trebuie să ştii că eu sunt găzduit de conte şi am copilărit cu nepoata lui. Bătrânul meu Ludwig, servitorul, e un mare şmecher şi l-a făcut să creadă că tânăra e fata vizitiului. Acum cred că ai

înţeles, nu?

— Da, dar un lucru tot nu-l pricep; puterea extraordinară pe care o posezi. Eşti şi la lupta cu arma tot atât de iscusit ca şi la aceea cu pumnii?

— Nu mi-e frică de nici un adversar.

— Cu atât mai bine, fiindcă Ravenow te va provoca sigur. Dar cu colonelul ce-ai de gând?

— O să-i trimit mâine martori.

— Pe cine?

— Hm... deocamdată nici eu nu ştiu. Nu vreau să afle ai mei de întâmplarea de astă-seară şi de cunoscut nu cunosc pe nimeni aici.

— Îmi dai voie să mă ofer eu?

— Ar însemna să-ţi creezi o situaţie neplăcută faţă de camarazii şi superiorii dumitale.

— Ei şi! Mi-am ales cariera asta nu de nevoie, ci de plăcere. Averea pe care o am mă face independent şi te rog să dispui de mine. Ţi-ai câştigat toată stima mea prin purtarea dumitale. Vrei să fim prieteni, dragă Unger?

— Primesc cu mare bucurie, dragul meu. Mi-ai fost simpatic din primul moment când te-am întâlnit azi-dimineaţă la maiorul nostru.

— Şi-acum ce faci, te duci acasă? întrebă Platen.

— Nu. Ţi-am părut adineauri foarte calm, nu e aşa? Totuşi fierbeam în mine, am căutat însă să mă stăpânesc. N-aş vrea să vadă cei de-acasă tulburarea mea, de aceea mă duc să beau undeva un pahar cu vin, ca să mă liniştesc.

— Stai că merg şi eu, numai să-mi iau sabia şi chipiul.

În vreme ce-l aştepta afară, Kurt nu bănuia nici pe departe însemnătatea pe care avea s-o aibă mai târziu pentru el cunoştinţa lui şi rudenia acestuia cu bancherul Wallner.

După ce petrecură câtva timp într-un local de noapte, tinerii plecară. Platen îl conduse pe Kurt acasă ca să afle unde locuieşte, apoi se despărţiră strângându-şi cu căldură mâinile.

Kurt văzu lumină în salon şi intră. Găsi aici musafiri. Marele Duce venise să-i facă o vizită vechiului său prieten, don Manuel de Rodriganda, pe care-l cunoştea din tinereţe.

— A, uite-l şi pe tânărul nostru locotenent, zise prinţul. Vii de la club?

— Da, Alteţă.

— Era şi colonelul acolo?

— Da.

— Ţi-a dat invitaţia?

— Ce fel de invitaţie, Alteţă?

— Aha, a vrut să te excludă după cum înţeleg, dar îi voi face eu o surpriză. Am aflat adineauri de la bunul meu prieten de Rodriganda despre greutăţile pe care le întâmpini şi am luat imediat hotărârea să le arăt că pot fi mândri să aibă pe locotenentul Unger printre ei.

Kurt ascultase mişcat laudele pe care i le aducea prinţul. Bâigui emoţionat:

— Alteţă... nu ştiu prin ce-am... meritat...

— Să lăsăm asta, dragul meu. Terminasem să vorbesc cu prietenul meu despre viitorul dumitale. Acum mă duc.

După ce plecă prinţul, Kurt află că don Manuel cu toţi ai lui, împreună cu miss Amy, fuseseră invitaţi de prinţ la balul de a doua seară. Obosit, se duse să se culce pentru a se putea scula de dimineaţă, când trebuia să-şi înceapă serviciul la cazarmă.

De-abia păşi în odaie şi cineva bătu la uşă. Tresări când auzi glasul lui Röschen întrebând:

— Pot să intru?

Inima tânărului locotenent bătea cu putere.

— Te miri, nu-i aşa? zise fata trecând pragul. Trebuie însă să-ţi vorbesc. Ştiu că nu e frumos ca o fată să vină singură în camera unui băiat, dar noi suntem ca fraţii, Kurt.

— Ştie mama ta că eşti aici?

— Negreşit că ştie.

— Şi ţi-a dat voie să vii?

— Cum să nu! Chiar ea m-a trimis, fiindcă e foarte important ce am să-ţi spun.

Ce fericit se simţea! Cu câtă încredere venea ea la el, atât de târziu în noapte! Îşi dăduse de mult seama că o iubeşte cu toate fibrele inimii lui, cu tot focul tinereţii. Şi-acum o vedea aici lângă el şi o privea, cu ochii fermecaţi de frumuseţea ei.

— Şi ce ai să-mi spui, Röschen? Te ascult.

— Dă-mi mai întâi mâna, Kurt. Aşa, ştii tu că noi ne-am îndrăgit dintotdeauna?

Tânărul tresări. Cuvintele însă i se opriră pe buze.

— Şi că ne iubim şi-acum? urmă ea.

— Eu pe tine da, murmură el cu glas sugrumat.

— Da, tu pe mine, ştiu. Crezi însă că eu nu te iubesc pe tine tot atât de mult? Vezi tu dragul meu, când iubeşti pe cineva, chiar dacă nu ştii tot despre el, ghiceşti. Eu îţi ghicesc toate gândurile şi când sunt lângă tine şi te privesc înţeleg şi ceea ce nu vrei să-mi spui; dacă nu cu mintea, cu sufletul. Vrei să mă crezi?

Îi trebui o mare putere de stăpânire ca să răspundă liniştit „da”.

— Vezi? Când te-ai întors de la club ochii tăi erau atât de senini, încât de-abia am putut zări în adâncul lor că te frământă un gând. Dar am ştiut imediat că ţi s-a întâmplat ceva care te-a îndurerat foarte mult. Te-au jignit poate şi tu nu eşti omul care să înduri o jignire. A urmat probabil o ceartă şi voi ofiţerii recurgeţi numaidecât la armă. Uită-te în ochii mei, Kurt...

Röschen îşi puse mâinile ei mici şi albe pe umerii lui şi-l trase mai aproape ca să-l privească mai bine. Rămase un moment cu ochii pironiţi în ochii lui, pe urmă îşi lăsă mâinile în jos.

— Acum ştiu. Un duel, Kurt, nu-i aşa?

— Röschen, strigă el speriat.

— Sunt sigură. În adâncul ochilor tăi văd ceva ce-ai fi vrut să-mi ascunzi, dar eu am descoperit ce e. Văd în ei o hotărâre neclintită, care desfide orice primejdie. Sau vrei să spui că mă-nşel? Să mă minţi tu pe mine, Kurt?

— Nu, nu, niciodată! strigă el.

— Atunci spune, nu-i aşa că inima mea a ghicit adevărul?

— Îmi făgăduieşti să păstrezi taina?

— Se-nţelege de la sine. În afaceri de onoare nici nu se poate altfel.

Era atât de frumoasă în simplitatea ei copilărească, încât tânărul de-abia îşi putea stăpâni pornirile inimii.

— Da, Röschen, ai ghicit.

— Aşadar un duel. Am simţit eu, am bănuit că aşa trebuie să fie. Şi-acum, crezi că mi-eşti drag?

Kurt duse cu duioşie mâna ei micuţă la buze şi răspunse cu glas tremurat de emoţie:

— Credinţa aceasta e întreaga mea fericire.

— Da, da, e o mare fericire când doi tineri se iubesc cu adevărat şi se încred unul în altul. Şi eu am încredere în tine. Crezi tu cumva că duelul acesta mă sperie?

— Nu? întrebă el mirat.

— De fel. Ştiu că-ţi vei birui adversarul. Mama însă e foarte îngrijorată şi, fiindcă ştie că tu îmi spui totul şi că de obicei duelurile nu suferă amânare, m-a rugat să vorbesc chiar în seara asta cu tine.

— Ai mai spus şi altcuiva despre bănuielile tale? întrebă el mândru de încrederea ei.

— Nu, numai mamei; ceilalţi nu trebuie să ştie nimic despre asta. Te-ar împiedica poate să-l înveţi minte pe adversarul tău şi aşa ceva nu trebuie să se întâmple.

— Eşti o eroină, Röschen, strigă el cu entuziasm.

— Numai când e vorba de tine, Kurt. Vrei să-mi spui şi mie cine ţi-e adversarul?

— Nu e unul, sunt doi.

— Cum, două dueluri? întrebă ea mirată. Cu atât mai bine, vei avea un îndoit prilej de a-ţi câştiga stima camarazilor tăi. Te-aş ruga însă un lucru: să nu-i ucizi.

— Îţi făgăduiesc.

— Mulţumesc, dragul meu. Drept răsplată, îţi îngădui să-mi mai săruţi o dată mâna, ca adineauri.

Îi întinse mânuţa zâmbind drăgălaş şi adăugă cu gravitate:

— Asta era răsplata pe care o acordau castelanele în evul mediu când plecau cavalerii la luptă. Ce-ar mai râde mama să ne vadă! Şi-acum, spune-mi, cine sunt adversarii tăi?

— Primul e chiar colonelul meu.

— Zău? Prostul! Ar trebui să fie încântat că are sub comanda lui un ofiţer ca tine. Şi al doilea?

— Locotenentul Ravenow.

— A, acela care s-a purtat atât de obraznic cu noi! Kurt, pentru mine te baţi... spune drept!...

— Da, aşa e, Röschen, încuviinţă el.

Nu mărturisea aceasta ca să se laude, ci pentru că firea lui cinstită nu-l lăsa să spună o minciună.

— Vezi tu, Kurt, cum îţi citesc eu în ochi! râse ea fericită. Acum nu mai poţi spune că nu eşti un adevărat cavaler medieval. Îţi vei răzbuna iubita şi drept răsplată ea îţi va întinde mâna să i-o săruţi. Ba îţi va mai da şi un talisman. Ce? Trebuie să mă gândesc mai întâi. Acum mă duc să-i spun şi mamei.

— Ce-o să-i spui?

— Tot. Îţi închipui doar că n-am taine faţă de ea.

— Să mă ferească Dumnezeu să cred aşa ceva, suflet nevinovat şi curat! zise el copleşit de un simţământ de adâncă fericire. Spune-i tot, dar mai spune-i că n-are de ce să-i fie teamă, fiindcă provocarea nu s-a făcut încă şi roag-o din partea mea să nu spună nimănui despre duel.

— Bine. Sunt sigură că mama o să păstreze taina. Noapte

bună, Kurt.

— Noapte bună, dragostea mea.

Fata îi întinse mâna, apoi Se îndreptă spre uşă. Se opri însă în prag, chibzui câteva clipe, se întoarse şi zise râzând copilăreşte:

— Era să uit ce era mai important. Fiindcă te-am numit cavalerul meu, trebuie să fac şi eu, ca şi castelanele şi să-ţi dau drept talisman o panglică în culorile mele care să te apere în luptă. Asta de la cingătoare îţi place, Kurt?

Lui îi clocotea sângele în vine, tâmplele îi zvâcneau de dorul de-a o strânge în braţe.

— O, e foarte frumoasă... Într-adevăr, mi-o dăruieşti?

— Cum să nu!

Cu un gest drăgălaş, Röschen îşi desprinse funda de la cingătoare şi i-o întinse zâmbind.

— Când te vei duce la luptă, zise ea, s-o atârni pe piept. Ba nu, ar vedea-o toţi...

— O s-o plin sub tunică, la inima mea... murmură el beat de fericire.

O roşeaţă uşoară se întinse pe obrajii ei fragezi; lăsă în jos pleoapele, apoi le ridică iar şi zise privindu-l adânc în ochi:

— Bine zici, acolo e locul cel mai potrivit. O voi purta pe urmă cu mândrie, când mi-o vei da înapoi.

— Cum? Să ţi-o restitui? strigă el, dezamăgit.

— Nu vrei să mi-o înapoiezi?...

— Ba da... dacă mi-o ceri... şopti el. Dar va trebui să dai plată pentru ea, cum făceau castelanele.

— Plată? Ce fel de plată?

— O sărutare.

Röschen se îmbujoră şi murmură, cu ochii plecaţi:

— Zici că aşa făceau castelanele? Nu ştiam. Dar dacă îţi dăruiesc funda? Atunci... O să mă mai gândesc. Tu ce preferi? Să ţi-o las sau să o iau înapoi?

— Să mi-o laşi şi să-mi dai şi sărutarea... şopti el de-abia

auzit.

— Aşa? Vezi că nu-i atât de uşor ce-mi ceri tu. O să ceară o matură chibzuinţă. Deocamdată păstrează panglica, o să văd eu pe urmă ce-i de făcut.

Röschen plecă, lăsându-l pe Kurt ameţit de atâta noroc. Duse cu evlavie la buze panglica de mătase care păstra parfumul ei dulce şi rămase multă vreme pe gânduri. Încetul cu încetul pleoapele i se lăsară în jos şi adormi. În vis îi apăru icoana făpturii atât de dragă lui.

11. „Maiestatea sa Regele”

Când deschise ochii, soarele îi râdea în fereastră. Adormise îmbrăcat pe canapea şi nu se trezise până dimineaţă. După ce făcu o plimbare călare prin parc, se întoarse în sufragerie şi-i găsi pe toţi adunaţi la cafea. Aruncă o privire fugară spre Röschen. Îi răpise oare somnul sărutarea pe jumătate făgăduită? Mama fetei, Rosetta, îl privi cu blândeţe şi el înţelese din privirea ei că păstrase taina.

Veni apoi timpul să plece la cazarmă. Ludwig, care era acum în serviciul său, îi înşeuase calul şi-l aştepta la scară. Era un armăsar frumos, pe care i-l dăruise nu de mult contele. Găsi escadronul gata de plecare şi pe toţi ofiţerii adunaţi în curtea cazărmii. Aşteptau numai sosirea colonelului pentru a începe exerciţiile.

Toţi ochii se aţintiră asupra lui Kurt. Ravenow, care îşi revenise din lovitura de aseară, era şi el acolo. Când îl văzu, întoarse capul şi privi în altă parte.

— Straşnic armăsar! zise cu admiraţie Branden, aghiotantul. Cu ce dracu' l-o fi cumpărat feciorul ăsta de pescar?

Kurt îşi salută camarazii, care abia îi răspunseră. Singur Platen veni la el cu mâna întinsă şi-i zise tare, ca să-l audă toţi:

— Bună dimineaţa, Unger! Frumos armăsar ai. Mai ai şi alţii ca el?

— E calul meu de serviciu, pe celălalt trebuie să-l cruţ şi nu-l pot călări în fiecare zi.

În clipa aceea sosi şi colonelul. Era grozav de încruntat, ca şi când şi-ar fi stăpânit cu greu mânia.

— Ceva nou? îl întrebă el pe aghiotant.

— Ordonaţi, domnule comandant, locotenentul Unger s-a prezentat la serviciu.

Kurt se apropie de ei şi se opri nemişcat în faţa colonelului. Cal şi călăreţ păreau turnaţi dintr-o bucată. Colonelul îl măsură din cap până-n picioare, examină uniforma, harnaşamentul, armăsarul. Ar fi fost bucuros să descopere ceva în neregulă, dar nu găsi nimic de reproşat, spre părerea lui de rău. Zise apoi cu o privire plină de dispreţ:

— Pentru moment sunteţi dispensat de serviciu. Restul îl veţi afla mai târziu.

Kurt salută, îşi struni calul şi dându-i pinteni dispăru pe poartă.

Începură exerciţiile, care ţintiră aproape patru ceasuri.

Colonelul tocmai se întorsese şi voia să se odihnească puţin, când se prezentă la el Platen.

— Ah, bine că vii, locotenente von Platen, i se adresă superiorul său, pe un ton neprietenos. Vreau să-ţi fac o observaţie cu privire la seara de ieri. Nu pot să înţeleg purtarea dumitale. De ce i-ai permis acestui individ să stea lângă dumneata şi ai şi jucat cu el câteva partide de şah?

— Pentru că sunt de părere că lipsa de politeţe este ruşinoasă din partea oricui, cu atât mai mult din partea unui ofiţer. Şi deoarece consider că dacă ministrul de război ne-a trimis un camarad nou, el se aşteaptă din partea noastră să-l tratăm ca atare.

— Dar dumneata cunoşteai hotărârea noastră.

— Nu am participat la luarea ei.

— Dumneata ai şi plecat împreună cu el, după câte îmi aduc aminte.

— Într-adevăr, răspunse Platen pe un ton categoric. Am găsit că este un om demn de toată stima. Am devenit prieteni.

— Ah, strigă colonelul furios. Straniu lucru îmi e dat să aud. Ştii dumneata că prin aceasta te-ai situat pe o poziţie duşmănoasă faţă de camarazii dumitale? Sau îţi închipui cumva că o să ţi se treacă cu vederea faptul că ai luat

apărarea unei oi râioase?

— V-am adus la cunoştinţă că domnul locotenent Unger şi-a câştigat consideraţia şi prietenia mea şi de aceea vă rog respectuos ca în prezenţa mea să evitaţi aprecieri de acest fel. De altminteri mi-am permis să vă fac această vizită numai la cererea sa.

— Ah, nu cumva în calitate de secundant la un duel?

— Exact în această calitate.

— Fir-ar să fie, îndrăzneşte deci să mă provoace la duel?

— M-a însărcinat să vă rog să-i daţi satisfacţie.

— Asta e o dovadă de lipsă de prevedere din partea dumitale. Ştii că sunt superiorul dumitale, nu?

Întrebarea fusese rostită pe un ton ameninţător. Platen îi răspunse însă cu calm:

— În relaţiile de servici îmi sunteţi superior, în probleme de onoare, însă, consider că sunt egalul oricui. Prietenul meu vă cere satisfacţie şi m-a rugat să mă înţeleg cu dumneavoastră asupra condiţiilor duelului.

Colonelul începu să păşească enervat dintr-un colţ într-altul al încăperii. Era într-o situaţie foarte neplăcută, din care nu prea exista ieşire. De aceea spuse:

— Locotenentul Unger nu s-o fi aşteptând ca superiorul său să-i ceară scuze?! Du-te la maiorul von Palm şi stabileşte cu el ce crezi de cuviinţă. Dar reţine bine: satisfacţie dau numai uniformei în care se află, nu şi domnului Unger! De altminteri, dumneata ştii foarte bine că ultimul cuvânt îl are consiliul de onoare!

Locotenentul von Platen bătu din pinteni şi plecă. Se duse la locotenentul von Ravenow. Acesta îl primi cu un aer reţinut şi-l întrebă:

— Ce îmi prilejuieşte onoarea vizitei tale, Platen?

— Onoarea vizitei mele? Mda, cât de străin şi de formal mi te adresezi!

— Întrucât ai trecut de partea inamicului, nu pot să

comunic cu tine decât pe acest ton de politeţe rece; din aceeaşi cauză te rog să te comporţi la fel!

Platen se înclină.

— Cum doreşti. Acela care ia apărarea unui nevinovat împotriva unor prejudecăţi trebuie să fie pregătit pentru orice. Nu o să te deranjez multă vreme, deoarece m-a adus aici numai intenţia să-ţi transmit adresa prietenului meu Unger.

— Ah, pentru ce anume?

— Cred că trebuie să afli unde locuieşte ca să-i poţi face o comunicare urgentă.

— Ai ghicit. De altminteri nici nu trebuie să-i cunosc adresa, căci bănuiesc că, de bună seamă, ai toată împuternicirea sa!

— Aşa-i. El ţi se pune, prin intermediul meu, la dispoziţie.

— Asta îmi ajunge. Golzen o să mă secondeze. Ce armă alege aşa-numitul tău prieten.

— Îţi lasă ţie alegerea.

În ochii lui Ravenow se aprinse o licărire de ură.

— Ah, spuse el, se simte atât de sigur pe sine? I-ai spus că sunt cel mai bun spadasin al regimentului? De fapt i-am şi comunicat lui Golzen să insiste asupra sabiei. Dacă tipul e atât de nerod... Asupra orei şi locului te vei înţelege cu Golzen. Mai ai să-mi comunici ceva?

— Nu. Îmi permiţi deci să mă despart de tine într-o atmosferă de „politeţe rece”. La revedere.

Platen plecă şi se duse la preşedintele consiliului de onoare, un cavalerist mai vârstnic, care-i promise să se ocupe de îndată de problema duelului. Când ajunse la Kurt şi-i relată cele discutate şi faptul că Ravenow s-a decis asupra sabiei, acesta dădu din umeri cu indiferentă:

— Acest „om de onoare” vrea să scape de mine definitiv. Nu umblă cu menajamente şi vrea să vadă dacă nu cumva dau eu înapoi. Colonelul este un laş. E imposibil ca şi consiliul

de onoare să se pronunţe împotriva mea. Foarte probabil să se decidă asupra pistolului şi să fixeze o distanţă mare între duelişti. În ce mă priveşte, sunt hotărât să-l menajez. Arestul reprezintă pentru el o pedeapsă destul de serioasă. Pe când pot să aştept hotărârea?

— Încă înainte de lăsarea serii.

— Dumneata ai să-mi aduci ştirea?

— Da, înainte de a pleca la balul Marelui Principe de la Monbijou. Şi în treaba asta ţi s-a făcut o figură. Erai îndreptăţit să primeşti o invitaţie, dar ea nu ţi-a fost înmânată.

— Nu face nimic! zâmbi Kurt. Nu am nevoie de invitaţie, deoarece am primit una personală din partea Marelui Duce.

— Ah, strigă Platen. Vei fi deci acolo?

— Desigur. Ţin să-ţi spun că mă bucur de deplina bunăvoinţă a Marelui Duce. El a auzit cum am fost primit la unitate şi mi-a declarat aseară, la sosirea mea acasă, că a organizat balul ca să aibă prilejul de a-mi oferi o satisfacţie publică.

Platen făcu un gest care exprima o uimire extremă.

— Domnule, eşti un copil al norocului, strigă el. Te bucuri de simpatia Marelui Duce.

— El mi-a fost tot timpul favorabil, spuse Kurt cu modestie. De altminteri, te rog să nu spui nimănui că voi veni şi eu la bal. Mă bucur că domnii camarazi, care mă consideră un intrus, vor avea o decepţie. Aşa că poţi să-mi aduci acolo comunicarea şi eu, în schimb, o să te prezint Marelui Duce, contelui de Rodriganda şi doamnelor lui.

— Cerule! Ce noroc pe capul meu! exclamă locotenentul. Eşti — pe Dumnezeul meu — o enigmă. Dar trebuie să recunosc că nu e deloc dezavantajos să-ţi fie cineva prieten. O să mă prezinţi şi acelei domnişoare splendide care a făcut obiectul acelui pariu nefericit?

— Bineînţeles. Dar acum trebuie să ne despărţim, dragul

meu Platen, ca să ne putem pregăti pentru petrecere.

Consiliul de onoare s-a întâlnit în cursul după-amiezii. Membrii lui făceau parte cu toţii din rândul nobilimii şi ei vedeau în Unger o „oaie râioasă”, după cum se exprimase colonelul. De altfel ei fuseseră influenţaţi de către acesta; aşa se explică faptul că au ajuns la următoarea constatare: colonelul îl tratase pe locotenent cu asprime, dar Unger se făcuse vinovat de lipsă de respect faţă de superior; aşa că cele două greşeli se anulau reciproc. În consecinţă, Unger nu avea dreptul de a cere satisfacţie, iar colonelul nu era obligat să i-o acorde; deci nu putea fi vorba de duel. Ba acestea se mai adăuga şi observaţia că locotenentul Unger se făcuse vinovat de un comportament grosolan, care nu era făcut să-i câştige sentimente de prietenie din partea corpului de ofiţeri; prin urmare i se cerea să-şi ceară mutarea la o altă unitate militară, cu atât mai mult cu cât nici originea sa socială şi nici felul său de a gândi nu erau în armonie cu relaţiile ce domneau în corpul de gardă al ofiţerilor.

Cele de mai sus au fost trecute într-un proces-verbal, o copie a acestuia fiindu-i predată lui Platen, ca să i-o transmită lui Unger. Platen îşi dădu seama că se aştepta din partea lui un comentariu la conţinutul procesului-verbal, dar se abţinu şi băgă, fără nici un cuvânt, documentul în buzunar. Era convins în sinea sa că lucrurile nu vor rămâne aici.

Colonelul se simţea însă victorios. Era convins că locotenentul Unger nu o să îndrăznească să persevereze în dorinţa sa de a pătrunde în regimentul de gardă şi se întoarse acasă cu un simţământ de satisfacţie, pentru a se îmbrăca în uniforma de gală şi să plece, împreună cu doamnele sale, la festivitatea organizată de înaltul demnitar.

Castelul Monbijou, situat într-un splendid parc de pe malurile râului Spree, din cartierul Spandati, era pavoazat şi împodobit festiv. În parc erau aprinse nenumărate lampioane, care îmbrăcau tufişurile şi decoraţiile florale într-o lumină

feerică. Iar în imensele încăperi ale castelului oaspeţii erau întâmpinaţi de o mare de lumină. Servitorii alergau să ofere aperitive şi băuturi fine marelui număr de oaspeţi, primiţi cu eleganţă de maestrul de ceremonii al Marelui Duce.

După prejudecata că a întârzia „face” nobil, cei dintâi s-au prezentat locotenenţii; după care au sosit alţi şi iar alţi invitaţi, cu cât erau mai mari în rang, cu atât mai târziu. Erau primiţi de aghiotantul Marelui Duce în anticamera castelului şi conduşi până la locurile ce le fuseseră rezervate. Cei din urmă au sosit comandanţii de brigadă şi generalul de divizie, cu doamnele lor.

Într-o parte a marii săli de ceremonii a castelului se afla fanfara militară, în sunetele căreia urma să se danseze. Era momentul acela de aşteptare în care se aud numai frânturi de convorbiri în surdină. Slugile ofereau diferite răcoritoare, iar din imensa sală de mese se auzea clinchetul paharelor şi al farfuriilor de porţelan.

În sfârşit, aripile marii uşi de la intrare fură deschise de lachei şi maestrul de ceremonii anunţă sosirea Marelui Duce. El intră, având-o la braţ pe Rosetta de Rodriganda, soţia doctorului Sternau. Era urmat de don Manuel cu Amy Dryden şi de mama lui Sternau, iar în spatele lor venea Kurt, cu Röschen la braţ.

La vederea acestuia domnii ofiţeri din regimentul de gardă au făcut ochii mari. Pe pieptul tânărului strălucea Ordinul austriac al Coroanei de Fier şi Ordinul militar Maria-Teresia, Ordinul Ludovic de Hessa, Ordinul Leului şi Ordinul Casca de fier, precum şi Crucea pentru merite militare.

Ochii tuturor doamnelor se îndreptară spre zveltul locotenent, deoarece puţine dintre ele îl cunoşteau, iar ochii domnilor se aţintiră cu admiraţie asupra tinerei făpturi care-l însoţea şi care păşea alături de el cu o graţie şi un ataşament excepţionale.

În mod firesc, toţi cei prezenţi se ridicară în picioare.

Marele Duce se îndreptă spre generalul de divizie şi-i ceru să-i prezinte pe doamnele sale, după care îi spuse acestuia numele persoanelor care-l însoţeau.

E lesne de închipuit impresia pe care a făcut-o asupra ofiţerilor apariţia lui Kurt în suita Marelui Duce. Adjutantul von Branden făcu ochii mari şi-i şopti prietenului său Golzen:

— Ce dracu', am orbul găinilor, ori ce? Asta nu este locotenentul Unger?

— Pe Dumnezeul meu, el este! Ai dreptate! îi răspunse acesta. Cum de a ajuns ăsta în suita Marelui Duce?

Uimirea lui Branden urcă însă la cote şi mai înalte când privirea sa căzu pe pieptul locotenentului:

— Să mă ia dracul! Cinci ordine şi o cruce de merit! Ce, sunt vrăjit?

— Şi cu fata vizitiului la braţ! Măi Branden, măi, eu cred că ăsta şi-a bătut teribil joc de noi.

— Stai, c-o să vedem noi imediat. Prinţul o prezintă. Fir-ar să fie! Ce îi spune oare generalului nostru *en chef?* se întrebă Branden.

Platen, care stătea mai aproape de Marele Duce, răspunse, zâmbind:

— I-a predat generalului pe cei doi tineri, pe locotenentul Unger şi pe domnişoara lui şi i-a cerut acestuia să-i prezinte ofiţerilor din garda regală.

— Să mă ia dracu' dacă am mai trăit aşa ceva! Probabil că vrea să-i dea locotenentului o satisfacţie nemaipomenită, spuse Branden.

— Aşa şi e, mărturisi Platen. Unger e favoritul prinţului şi acesta a vrut să le dea o lecţie domnilor ofiţeri din gardă.

— E grav, pe onoarea mea! Uite-i c-au ajuns la colonelul nostru.

— Domnule colonel, zise generalul, am onoarea să v-o prezint pe domnişoara Sternau şi pe locotenentul Unger. A fost transferat în regimentul dumneavoastră şi vi-l recomand

cu căldură, pentru ca să-i acordaţi o atenţie deosebită.

Pe colonel parcă-l strângea ceva de gât. Nu putu scoate nici un cuvânt şi doar se înclină în fata lor.

— Domnule general, zise Unger, zâmbind ironic, găsesc că am abuzat mult prea mult de amabilitatea dumneavoastră şi vă rog să-l lăsaţi pe domnul colonel să continue prezentările.

— Măi, al dracului este tânărul ăsta! zise Branden uluit. După ce l-a provocat la duel şi a fost găsit de colonel nedemn de a-i da satisfacţie pe calea armelor, îl sileşte acum să-l prezinte chiar el ofiţerilor.

Generalul se înclină şi răspunse cu amabilitate:

— Ar fi fost o plăcere pentru mine, domnule locotenent, dar fiindcă doreşti dumneata, te las în seama colonelului.

Colonelul n-avu încotro şi trebui să-şi calce pe inimă. La un semn al lui, ofiţerii se apropiară şi-i prezentă pe rând, unul după altul.

— Mulţumesc, domnule colonel, îi zise la sfârşit Kurt, cu răceală. Apoi se apropie de Platen şi i-l prezentă în cuvinte călduroase lui Röschen:

— El este prietenul meu. Vrei să fii amabilă să-l prezinţi Marelui Duce?

Ea îi întinse mâna lui Platen şi întrebă:

— Dansaţi, domnule locotenent?

— Cu pasiune, stimată domnişoară, răspunse el, îmbujorându-se de bucurie.

— Atunci Kurt o să vă dea carnetul meu de bal, ca să vă înscrieţi numele în el. Prietenului lui îi acord, după el, primul dans. Acum veniţi cu mine la Marele Duce. Vă voi prezenta înaltelor gazde.

Ei se îndepărtară şi colonelul rămase singur în mijlocul ofiţerilor săi. Scoase batista din buzunar, îşi şterse transpiraţia de pe frunte, inspiră adânc şi mărturisi:

— Cred că am să leşin. Trebuie să mă aşez.

Se îndreptă spre locul unde se afla soţia sa, ca să

găsească un pic de consolare la ea. Se alcătuiră diferite grupuri, dar în toate o singură temă era în discuţie: Unger şi lecţia pe care o dăduse regimentului de gardă. Doamnele se arătau entuziasmate de tânărul locotenent. El dovedise că nu era numai un bărbat atrăgător ci un adevărat bărbat, în înţelesul deplin al cuvântului. Domnii începeau, la rândul lor, să-l privească cu alţi ochi.

Dar urmă ceva şi mai deosebit. Uşa de la intrare se deschise larg din nou şi se auzi, rostit sonor, un anunţ solemn:

— Maiestatea Sa Regele!

Marele Duce se grăbi să-l întâmpine pe înaltul oaspete. Acesta intră în sală, însoţit de Bismarck. Printre cei din suita sa se afla ministrul de război şi un lacheu care purta pe braţe o perniţă de catifea.

— Nu mi-am putut permite să nu intru pentru câteva clipe la înălţimea Voastră, spuse monarhul, adresându-se Marelui Duce.

— Prezentaţi-mi oaspeţii dumneavoastră, continuă el.

În câteva clipe în jurul regelui s-au strâns o seamă de personalităţi, în vreme ce ceilalţi oaspeţi stăteau mai la distanţă, ascultând sau conversând cu glas scăzut.

Branden, adjutantul, nu se putea abţine să nu-şi rostească cu voce tare gândurile.

— Regele, Bismarck şi ministrul de război aici? Asta reprezintă o mare cinste pentru regimentul nostru. Putem fi mândri. Ah, dar ia uitaţi-vă la ce ţine în mâini lacheul regelui! Să mi se taie capul dacă nu e o decoraţie importantă, vreun ordin chiar. Cred că e pentru Marele Duce, care urmează să-l primească în această ambianţă festivă. Ia priviţi-l pe contele de Rodriganda, se retrage la o parolă, într-un colţ al sălii, cu ministrul de război. Vorbesc încet, au nişte figuri serioase şi parcă privesc la colonelul nostru. Domnilor, ia să ne apropiem de colonel; cred că se va întâmpla ceva, simt eu acest lucru.

Experienţa mea de adjutant mi-o spune.

Avea dreptate, căci numai peste câteva minute, ministrul de război se îndreptă spre colonel. Acesta se ridică respectuos şi păşi în întâmpinarea superiorului său.

— Domnule colonel, aţi primit mesajul meu scris referitor la locotenentul Unger? întrebă excelenţa sa, pe un ton nu prea prietenos.

— Am avut onoarea, răspunse colonelul.

— Şi l-aţi citit?

— Imediat, ca toate documentele pe care le primesc din partea Excelenţei Voastre.

— Atunci este de mirare că rândurile mele au avut drept efect exact contrariul a ceea ce urmăream eu. Cred că vă amintiţi că vi l-am recomandat pe locotenent în mod expres.

— Desigur, răspunse colonelul.

— Şi cu toate acestea, aflu că a fost primit cu ostilitate. Se pare că unele capete, deşi născute în familii sus-puse, sunt goale şi se află în locurile pe care le ocupă numai datorită obârşiei lor. Un comandant militar se bucură când găseşte un om capabil, potrivit pentru locul său şi este deosebit de mâhnit când află că tocmai un asemenea om se loveşte, din întâmplare sau din rea-voinţă, de obstacole în calea sa. Aştept să aflu cât mai curând contrariul celor ce am auzit în această privinţă.

După ce rosti ultimele cuvinte, ministrul se întoarse şi-l părăsi pe colonel, care amuţise şi stătea nemişcat, de parcă împietrise.

Persoanele care-l văzură câteva clipe mai târziu, întorcându-se şi aşezându-se la locul său, puteau să-şi dea seama, fără să fi ascultat conversaţia celor doi, că primise o admonestare severă.

— „E limpede că pe ziua de azi e la pământ, zdrobit moral şi fizic”, gândi Branden. „Nu aş vrea să fiu în pielea lui. Locotenentul ăsta a picat printre noi ca o bombă şi acum au

început să ne lovească schijele în cap. Dar unde dracu' s-o afla el acum?"

— Acolo, lângă oglinda aia mare. Bismarck vorbeşte cu el, îi răspunse Golzen.

— Bismarck? Doamne Dumnezeule, e chiar aşa. Ce onoare pe el! Aş da douăzeci de solde pentru ca Bismarck să-mi facă un semn cu capul. Cerule, ia priveşte, chiar Maiestatea Sa Regele se îndreaptă spre el.

Cei prezenţi priveau cu uimire spre tânărul locotenent cu care cele două personalităţi discutau cu atâta bunăvoinţă. Distanţa până la locul unde stăteau era prea mare pentru ca să le poată auzi conversaţia. Dar de pe trăsăturile afabile ale monarhului se putea ghici expresia bunăvoinţei sale faţă de locotenent.

La un moment dat, regele făcu un semn discret şambelanului. Acesta păşi de îndată în mijlocul sălii şi rosti cu voce puternică:

— Domnii mei, am onoarea să vă aduc la cunoştinţă, din înalta însărcinare a Maiestăţii Sale, că a binevoit să confere domnului locotenent Unger Ordinul de Cavaler al Vulturului Roşu clasa a II-a, pentru serviciile deosebit de importante pe care le-a adus patriei noastre în scurta perioadă pe care a petrecut-o la noi. Maiestatea Sa a ordonat să-i fie înmânat de îndată ordinul sus-numitului domn. După care şambelanul îi prinse pe piept tânărului locotenent importanta decoraţie, alături de celelalte.

În sală domnea o linişte adâncă. Oare ce servicii importante adusese locotenentul Unger patriei sale, se întrebau mai toţi cei prezenţi. Trebuie să fi fost într-adevăr ceva cu totul deosebit, căci ordinul avea patru clase.

În jurul celui decorat făcură repede cerc cei care se grăbeau să-l felicite. Regele le dădu primul exemplul. Bismarck şi ministrul de război i se alăturară.

După plecarea celor mari trei demnitari şi a şambelanului,

se iscă un murmur puternic de voci, care comentau cele întâmplate. Ofiţerii superiori trecuseră cu toţii prin faţa lui Kurt şi de câteva clipe el rămăsese singur cu bucuria lui. Atunci se apropie de el Röschen:

— Dragă Kurt, ce surpriză minunată, îi spuse ea, cu ochii plini de lacrimi de bucurie. Te-ai fi gândit la o asemenea cinstire?

— Niciodată! Sunt încă înmărmurit de ceea ce mi s-a întâmplat, mărturisi el cu sinceritate. De parcă aş visa.

— Ascultă Kurt, serviciul de care ai vorbit încă de ieri, trebuie să fi fost de o importanţă foarte mare. Dar nu vreau să pun la încercare discreţia ta. Vreau mai degrabă, dragul meu, să te felicit din adâncul inimii. Duşmanii tăi au fost teribil de ruşinaţi.

Ea îi strânse mâna şi se întoarse lângă mama ei.

Într-o încăpere alăturată se aflau colonelul cu maiorul von Golzen, Palm cu adjutantul lui şi locotenentul von Ravenow.

Maiorul deschise discuţia:

— Domnii mei, după întâmplările din această seară este imposibil să ne ţinem de hotărârile consiliului de onoare. Ar însemna să fim trimişi cu toţii la dracu', iar dumneavoastră, domnule colonel, în primul rând. Mâine dimineaţă am să-i convoc din nou pe membrii consiliului şi o să găsim un pretext pentru a schimba lucrurile.

— Asta e şi părerea mea, spuse colonelul. Acum că m-am convins că nu-mi pătez onoarea duelând cu acest Unger, am să răspund provocării lui. Vă dau cuvântul meu de onoare că o să-mi dau toată silinţa să-l ucid.

— Lăsaţi-mi mie această misiune, domnule colonel, spuse Ravenow. L-am provocat la duel şi ne vom bate cu sabia, nu poate să-mi scape. Ne vom lupta până ce unul din noi va cădea mort sau în incapacitate de a mai mânui sabia.

— Unde şi când va avea loc duelul? întrebă colonelul.

— Nu e încă stabilit, răspunse Ravenow. Aştept hotărârea

dumneavoastră, căci oricum e mai bine ca cele două dueluri să aibă loc succesiv, unul în continuarea celuilalt. Sunteţi de acord cu mine?

— Sunt de acord şi am să-i comunic imediat lui Platen că primesc provocarea. Ce loc ai propune locotenente?

— Ce părere aveţi despre parcul din spatele fabricii de bere, de pe Kreuzberg?

— Perfect, îmi convine. Şi când?

— Nu vreau să pierd nici o clipă, căci ard de nerăbdare să-i zdrobesc ţeasta acestui Unger. Chiar acum aş vrea. Aici nu o să mai dureze mult, cu puţin după miezul nopţii se termină petrecerea. O oră ajunge ca să ne rezolvăm problemele personale. Ce părere aveţi despre ora patru, în zori?

— Mie îmi convine.

— Bine. Dar mai am o rugăminte care nu suferă, amânare, domnule colonel. Dumneavoastră sunteţi cap de familie şi poziţia dumneavoastră este alta decât a mea. Consecinţele pentru dumneavoastră sunt mai grave decât pentru mine, indiferent de desfăşurarea lucrurilor. De aceea vă rog să-mi daţi mie întâietate.

De fapt, luând în considerare gradul pe care-l avea, colonelul nu ar fi trebuit să fie de acord cu cererea ofiţerului său, dar se gândi la familia sa, la pedeapsa la care se putea aştepta ca urmare a duelului şi se mai gândi şi la posibilitatea ca să nu mai fie nevoie să se dueleze cu Unger, în cazul când Ravenow l-ar fi ucis pe acesta din urmă. Aşa că răspunsul său sună astfel:

— Sunteţi un om curajos, domnule locotenent, aşa că nu vreau să vă resping cererea. Domnul maior von Palm trebuie să rămână neutru, aşa că, vrei dumneata Branden, să mă secondezi?

— Cu cea mai mare plăcere, domnule colonel, răspunse acesta.

— Atunci du-te imediat la Platen, secundantul lui Unger şi

comunică-i că îmi aştept adversarul mâine dimineaţă la ora 4, la locul convenit. Am să aduc pistoalele. Luăm distanţa de douăzeci de paşi şi tragem până ce unul dintre noi cade mort sau în imposibilitate de a continua lupta. Am să mă îngrijesc şi de medic.

— La ce intervale se va trage?

— La comandă şi concomitent.

— Condiţiile dumneavoastră sunt la fel de aspre ca şi ale mele, spuse Ravenow. Unger nu o să părăsească locul duelului viu. Am să vorbesc de îndată cu Golzen. El este secundantul meu şi se va duce imediat la Platen, ca să-i facă cunoscute condiţiile noastre.

După câtva timp, von Golzen, adjutantul şi Platen, se apropiară de Kurt, care şedea alături de Röschen pe un divan.

— Domnule locotenent, avem de vorbit cu dumneata, îi spuse Platen.

— Veniţi în salonul de alături, răspunse Kurt. Domnişoara o să mă scuze câteva clipe.

Cei doi secundanţi îi făcură cunoscute condiţiile duelului. După ce terminară, Unger le spuse următoarele:

— Îmi dau seama că adversarii mei şi-au propus să mă ucidă. Locotenentul von Ravenow a ales o armă în care este experimentat, crezând că eu nu o cunosc bine. Domnilor, m-am exersat la lupta cu sabia încă din copilărie, în consecinţă nu am de ce să mă tem de Ravenow. Accept condiţiile pe care mi le propuneţi, dar pentru că sunt un om paşnic, vă declar că sunt dispus să iau în considerare orice ofertă de împăcare din partea domnului maior von Palm. Scuze sincere sau o declaraţie de retractare au pentru mine aceeaşi valoare, ca o satisfacţie sângeroasă.

Cei doi ofiţeri au ascultat în linişte aceste cuvinte, după care adjutantul a declarat cu un zâmbet ambiguu:

— Domnule camard, de scuze nu va putea fi niciodată vorba, după cum îi cunosc pe cei doi domni. Cât despre faptul

că sunteţi dispus să acceptaţi o împăcare, prefer să nu le comunic acest lucru, căci ei ar considera-o ca o dovadă de lipsă de curaj din partea dumneavoastră.

— Vă rog totuşi să le vorbiţi despre oferta mea. Îmi este absolut indiferent ce gândesc despre curajul meu înainte de duel. O să-şi poată da seama abia după desfăşurarea lui şi atunci o să mă poată judeca mai exact. Mă veţi găsi la locul stabilit la ora patru precis.

Golzen, Ravenow şi adjutantul, împreună cu colonelul, se retraseră într-un colţ. După felul agitat în care discutau, un observator atent ar fi putut să-şi dea seama că problema care-i preocupa era deosebit de controversată.

Tocmai atunci uşile marii sufragerii a castelului se deschiseră şi invitaţii fură poftiţi la banchet. Marele Duce o luă de braţ pe mama lui Sternau şi în spatele lor se formă un şir lung de perechi care se îndreptau fiecare spre locul lor la masa festivă.

După ce se serviră numeroase feluri de bucate, unele mai gustoase decât altele, începu dansul.

Röschen zbura la braţul lui Kurt şi apoi al lui Platen, prin toată sala. Ea dansă numai cu cei doi şi cu câţiva dintre ofiţerii superiori.

Puţin după miezul nopţii Marele Duce se retrase. Contele de Rodriganda plecă şi el, cu ai săi acasă. După ce plecară şi celelalte personalităţi de vază, cei rămaşi, eliberaţi de constrângerile etichetei, continuară să danseze şi să se distreze cu tot elanul vârstei lor tinereşti.

12. Faţă în faţă

În noaptea duelului Kurt nu închise ochii nici o clipă. Se lumina de ziuă când auzi pe cineva bătând în uşă şi Röschen se ivi în prag.

— Bună dimineaţa, Kurt, îi zise întinzându-i mâna. Ai dormit ceva în noaptea asta?

— Nu.

— Ţi-ai făcut testamentul? îl întrebă ea râzând.

— Draga mea, răspunse el grav, un duel e, chiar pentru cel mai bun duelist, ceva foarte serios. Nimeni nu e invulnerabil. Presupunând că scapi neatins, gândul că ai rănit sau ai ucis pe cineva te apasă pe suflet toată viaţa.

— Ai dreptate, dragul meu. Ţie nu-ţi duc eu grija, iar în ce-i priveşte pe adversarii tăi, depinde numai de tine ca să nu-ţi faci remuşcări. Şi-apoi, ştii bine că ei sunt hotărâţi să te omoare.

— Se poate, dar eu nu vreau să-i omor.

— Te rog să nu mergi atât de departe cu mărinimia încât să-ţi pui viaţa în pericol. Am auzit că Ravenow e un spadasin de forţă, iar colonelul un foarte bun ochitor.

— Fii fără grijă, nu mă tem eu de ei.

— Şi panglica mea, Kurt, să-ţi fie talisman.

— O port la inimă, răspunse el zâmbind. Ei, ce-ai hotărât? Mi-o laşi ori nu?

— Depinde. Dacă voi fi mulţumită de purtarea ta... Dar ştii că e ceasul patru?

— La ora asta i-am spus lui Platen să mă aştepte la colţul străzii.

— Atunci du-te. O, Kurt, dacă ar fi să te nimerească glontele... se tângui ea încet şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Fii fără grijă, Röschen, o mângâie el. Şi-acum, trebuie să plec.

Îl găsi pe Platen aşteptându-l într-o trăsură. Pe după un colţ coti o altă trăsură şi porni în urma lor.

— E colonelul cu Ravenow zise Platen. Sunt tot atât de punctuali ca şi noi, dar vom fi înaintea lor la destinaţie.

Traversară parcul şi se opriră în afara oraşului. Imediat sosi şi trăsura cealaltă. Se salutară în tăcere.

Martorii aleseră armele. Unul din ei vru să intervină pentru împăcare, dar Ravenow se împotrivi zicând:

— De prisos, domnule. Am fost insultat în mod ordinar şi trebuie să mi se dea satisfacţie. Cine vrea o împăcare e un laş care nu merită decât dispreţul meu. Să începem.

Adversarii stăteau acum faţă în faţă. Kurt părea foarte calm, deşi îşi dădea seama de gravitatea momentului. Unul din martori numără până la trei şi lupta pe viaţă şi pe moarte începu. Ravenow se repezi cu atâta furie, încât ai fi crezut că e vorba să doboare un elefant, dar Kurt pară lovitura cu uşurinţă, apoi îi dădu riposta. Lovitura lui făcu să zboare sabia din mâna adversarului. Martorii îşi încrucişară spadele între cei doi adversari ca să nu-i dea lui Kurt timp să-l atace pe Ravenow, acum dezarmat. Medicul ridică spada şi i-o întinse acestuia în tăcere. Lupta începu şi mai dârz. Deodată se auzi un ţipăt şi spada lui Ravenow sări cât colo. Martorii văzură cu groază că mâna locotenentului stătea şi acum încleştată pe mânerul ei. Kurt lăsă jos spada şi zise:

— Domnule doctor, fii bun şi examinează-ne ca să vezi dacă vreunul din noi e incapabil să continue lupta. Aceasta a fost condiţia pusă de adversarul meu.

Acesta stătea nemişcat în acelaşi loc cu ochii holbaţi; din locul unde fusese până adineauri mâna lui izbucni un val de sânge. Se clătină pe picioare şi căzu grămadă la pământ.

— Ei, doctore, ce zici? întrebă Kurt.

— Mâna i-a fost retezată de la încheietură.

— Vreau să spun dacă găseşti că toate condiţiunile duelului au fost îndeplinite?

— Da. Locotenentul von Ravenow va trebui să-şi dea demisia din armată.

— Atunci m-am ţinut de obligaţie şi pot să mă retrag, nu-i aşa?

— Rolul meu s-a sfârşit şi pot să plec şi eu, adăugă Platen. Apoi întorcându-se spre Kurt îi şopti cu admiraţie: Eşti un spadasin cum n-am mai văzut până acum, dragul meu. Duelul ăsta o să facă senzaţie. Dar eşti tot atât de tare şi cu pistolul?

— Aşa cred.

— Atunci m-am liniştit. Acum iartă-mă niţel, trebuie să mă duc să văd ce face Ravenow.

— Bine, du-te.

Acesta zăcea întins în iarbă, palid ca un mort. Medicul trebui să se ostenească mult până să dea de vâna tăiată ca să-i potolească năvala de sânge. Rănitul scrâşnea din când în când din dinţi, fie de durere, fie de furie şi ochii lui se plimbau de la mâinile doctorului la Kurt. De câte ori îl privea, o ură de moarte îi fulgera în ochi.

— Un schilod... schilod pe toată viaţa... murmura el cu disperare. Domnule colonel, făgăduieşte-mi că-l vei împuşca... da... ca pe un câine turbat...

— Îţi făgăduiesc, răspunse colonelul impresionat de disperarea rănitului. Nu voi primi cu nici un preţ vreo încercare de scuză.

— Ah, doctore... trebuie să... văd cu... ochii mei bucuria aceasta, bolborosi rănitul.

— La drept vorbind n-ar trebui; orice emoţie ţi-ar putea face rău în starea în care te afli. În sfârşit, dacă ţii numaidecât... Locotenentul Golzen să te sprijine de la spate. Părerea mea însă ar fi să te ducă imediat acasă.

— Nu, nu, aş muri... Trebuie să-l văd cu ochii mei pe acest ticălos mort la picioarele mele, pe urmă fie ce-o fi!

Platen auzise totul, cuvânt cu cuvânt, fără să spună o vorbă. Acum se întoarse spre aghiotant — martorul

colonelului — şi-i zise numai atât:

— Puteţi începe.

Măsurară distanţa şi aghiotantul scoase dintr-o cutie, adusă de colonel, pistoalele. Kurt luă unul din ele şi-l examină cu atenţie, pe urmă zise foarte liniştit:

— Deoarece nu cunosc această armă, vă rog să-mi daţi voie să trag un glonte în vânt, de probă.

— Poftim, răspunse scurt aghiotantul.

Pe chipul rănitului flutură un zâmbet ironic. Unger încărca pistolul, ţinti o rămurică dintr-un copac şi trase. Dar nimeri alături.

— Slavă Domnului, e prost ochitor, îşi zise colonelul.

Tot astfel crezură şi ceilalţi. Platen îl trase la o parte pe prietenul său şi-i şopti îngrijorat:

— Pentru Dumnezeu, Unger, dacă nu te pricepi să mânuieşti genul acesta de pistoale, eşti pierdut! Colonelul şi-a dat cuvântul de onoare faţă de Ravenow că te va ucide fără milă.

— N-are decât să-ncerce, răspunse el. De altminteri pot să-ţi spun că arma este admirabilă.

— Ce, îţi mai arde de glumă? Dacă zici că e aşa de bună, cum se face că n-ai nimerit ţinta?

— Dimpotrivă. M-am prefăcut că aleg rămurica, pe când în realitate ochisem un punct alături de ea pe care l-am şi nimerit. Vei fi ştiind şi tu că dacă te pricepi să-ţi induci în eroare adversarul, mergi la sigur.

— Eşti un om primejdios, Unger şi pentru nimic în lume n-as vrea să te am adversar.

Martorii încărcară pistoalele, le acoperiră cu o pânză şi combatanţii luară la întâmplare ce le veni la mână. Unul din martori — maiorul — crezu de datoria lui să intervină.

— Domnilor, începu el, cred că e de datoria mea să...

— Ajunge, domnule maior! strigă colonelul, orice cuvânt e de prisos.

— Eu însă îl rog pe domnul maior să spună ce are de spus, zise Kurt. Părerea mea este ca, pe cât posibil, să se evite oricând o nenorocire. În ce mă priveşte sunt dispus să renunţ la duel, dacă domnul colonel, va cere scuze şi...

— Scuze eu? răcni colonelul. Eşti nebun pesemne! Mi-am dat cuvântul că unul din doi va rămâne pe teren şi aşa trebuie să fie. Să-ncepem.

Se făcură formalităţile obişnuite şi adversarii întinseră armele. Kurt ochi mâna colonelului. Cu capul puţin întors spre maior, care trebuia să dea semnalul, părea că aşteaptă cu cea mai mare încordare clipa hotărâtoare. Cu nici un preţ nu trebuia să-l lase pe adversar să i-o ia înainte, nici măcar cu o secundă.

— Unu... doi... trei!

Detunăturile porniră amândouă în acelaşi timp.

— Doamne! se auzi imediat glasul colonelului şi mâna care ţinea pistolul i se lăsă moale de-a lungul trupului.

— Sunteţi rănit? îl întrebă aghiotantul, repezindu-se la el.

— Da, la mână, murmură colonelul de-abia şoptit.

Medicul se apucă să examineze rana. Clătină din cap şi se uită la Kurt, care stătea neclintit la locul lui.

— Braţul e complet zdrobit, zise el şi tăie mâneca până la cot. Glontele a trecut prin palmă, a sfărâmat încheietura, apoi osul antebraţului şi a ieşit prin postavul tunicii. Trebuie să fie undeva pe-aici.

— Mâna mai poate fi salvată? întrebă îngrijorat colonelul.

— Imposibil, trebuie amputată imediat.

— Aşadar pus în incapacitate de luptă?

— Din nenorocire da.

— Atunci pot pleca, zise Kurt; apoi aruncă jos pistolul şi se îndepărtă.

Platen rămase pe locul de luptă. Îl văzu pe medic sfredelind cu bisturiul pe când colonelul gemea de durere.

— M-a schilodit şi pe mine! se tânguia el. Auzi Ravenow?

— Aud, răspunse acesta, care se apropiase şi el, sprijinit de Golzen. Omul ăsta are pe dracu-n el! De l-ar duce mai repede în iad!...

— Te înşeli, zise Platen. Nu are pe dracu' în el, ci ştie să mânuiască arma ca nici unul din noi. E prietenul meu şi nu permit nimănui să-l insulte când nu e de faţă. Nu el a fost acela care a insultat şi totuşi v-a cruţat. I-ar fi fost lesne să vă ucidă, dar n-a vrut să facă moarte de om, pentru că are un suflet mai nobil decât toate titlurile noastre de nobleţe la un loc. Şi-acum, am onoarea să vă salut, încheie locotenentul îndepărtându-se şi lăsându-i pe toţi încremeniţi de atâta îndrăzneală.

— Ce dracu' l-a apucat? întrebă Ravenow uitându-se lung după el. Dacă n-aş fi rănit l-aş provoca imediat la duel.

— Leul e pe moarte şi măgarul îi dă lovitura de graţie, mormăi colonelul. Aoleu! Ce faci, doctore, ce mă căsăpeşti aşa?

— Trebuie să rabzi, domnule colonel. Vrei să ţi se infecteze rana?

— Şi tocmai mâna dreaptă!... se tânguia la rândul lui Ravenow. Dar lasă, o să exersez cu stânga şi cum voi fi în stare să ţin spada în mână îi voi arăta eu lui. A doua oară n-o să-mi scape, fiţi pe pace...

— Nu te mai enerva, locotenente, că-ţi face rău, căuta doctorul să-l potolească. Domnule Golzen, du-l, te rog, pe locotenent acasă, peste un ceas vin şi eu.

— Bine, mă duc, tot nu mai am ce face aici, zise Ravenow. Apoi cu un rânjet ironic se adresă colonelului: Am onoarea, domnule colonel, să vă rog să-mi acordaţi un concediu.

— Du-te, mormăi colonelul. Mă mir că-ţi mai arde de glumă...

Kurt plecase imediat după duel, însoţit de Platen.

— Şi-acum ce-ai de gând? îl întrebă acesta în trăsura care îi ducea în oraş. Trebuie să anunţi incidentul.

— Nu ştiu încă nici eu ce să fac. Cred însă că e lucrul cel mai indicat în împrejurarea de faţă. Deocamdată vreau să mă odihnesc, fiindcă sunt frânt de oboseală. Tu nu te duci să te culci niţel?

— Nici nu poate fi vorba de odihnă pentru mine. Trebuie să mă duc la cazarmă, mai ales că va lipsi şi Ravenow şi colonelul. Bănuiesc că voi avea astăzi o zi foarte agitată. Aşadar, la revedere dragă Unger şi vezi de chibzuieşte bine la ce ai de făcut.

Aproape de casă Kurt coborî din trăsură şi o luă pe jos spre vilă. Toţi dormeau încă şi nu-l văzu nimeni intrând. Dar de-abia apucase să intre în camera lui şi se pomeni cu Röschen după el.

— În sfârşit, te-ai întors!... strigă ea şi-i căzu la piept plângând.

Kurt îi povesti amănunţit cum decurseseră lucrurile.

— Şi-acum ce ai de gând să faci? îl întrebă ea.

— Zău dacă ştiu. Ar trebui să raportez comandantului de regiment cele întâmplate, dar fiindcă e şi el interesat, n-are nici un rost. După ce mă voi odihni puţin voi vedea eu. Deocamdată mulţumesc lui Dumnezeu că am scăpat cu viaţă. Şi ştii tu ce m-a ferit de moarte? Panglica, talismanul pe care mi l-ai dat şi pe care-l port la inimă.

— Da? Aşadar ai fost un cavaler viteaz care te-ai luptat pentru a apăra onoarea castelanei tale.

— Şi ce să fac acum cu talismanul, Röschen? Să ţi-l dau îndărăt?

— Vom vedea noi după ce te vei fi odihnit, răspunse ea roşind. Astfel de hotărâri importante trebuie bine chibzuite.

— Ce răutăcioasă eşti! Parcă ziceai că după luptă...

— Se poate să fi zis, nu zic ba, dar pentru ce atâta grabă?

— Cum să nu fie? Trebuie să ştiu dacă îmi laşi sau nu talismanul.

— Şi ce ceri în schimb?

— O sărutare.

— Bine. Dă-l încoace.

Kurt scoase de la piept funda şi i-o întinse.

— Poftim, Röschen.

Fata îşi ţuguie buzele, puse mâinile pe umerii lui şi-l sărută repede pe gură.

— Cum, asta numeşti tu sărutare? spuse el dezamăgit.

— Vezi bine!

— Foarte mulţumesc! Aşa te sărută bunica, dragă. Şi încă o bunică din cele urâte şi rele.

— Multe din astea ai sărutat tu în viaţa ta?

— Să mă ferească Dumnezeu! Eu nu sărut decât fete tinere şi frumoase.

— Aşa? Foarte bine, domnule! Pentru vorbele astea meriţi o pedeapsă exemplară. Poftim îndărăt talismanul, n-am ce face cu el, zise Röschen, prefăcându-se supărată şi puse funda pe masă.

— Mă rog, mă rog... stai că nu merge pe-aşa...

— Ce?

— Restituirea talismanului. În astfel de lucruri importante se cere să fim drepţi şi să procedăm în chip dezinteresat.

— Aşa ţi-e obiceiul după câte ştiu, dar nu înţeleg...

— În schimbul talismanului, mi-ai dat plata cuvenită. Acum, mi-l dai îndărăt, trebuie să-ţi dau şi eu plata cuvenită.

O văzu tremurând toată, roşindu-se ca un bujor şi închizând ochii.

— Röschen. Floarea mea dragă... uită-te la mine, murmură el cuprinzând-o de mijloc.

— Nu! şopti ea de-abia auzit.

— Eşti supărată pe mine, scumpo?

— Nu, dragule...

— Atunci îţi voi tămădui ochii care nu vor să se deschidă...

Röschen simţi o sărutare fierbinte pe pleoapa dreaptă; pe urmă alta pe cea stângă, pe gropiţele din obraji. Buzele lui se

opriră apoi lacome pe gura ei mică şi rămaseră multă vreme lipite de ale ei. Să se apere? La ce bun... era prinsă în mrejele primului sărut de amor.

În cele din urmă tânărul se dezmetici.

— Eşti supărată pe mine? repetă el cu teamă.

— Nu, Kurt!

Tânărul se lăsă iarăşi cuprins de vrajă şi începu s-o sărute pătimaş.

Se auziră paşi pe coridor. Fata deschise ochii şi-l privi ruşinată, dar el îi apucă mâinile într-ale lui şi-i zise zâmbind:

— Vezi tu, Röschen, asta se cheamă sărutare.

— Acum mă duc, Kurt, te las să te odihneşti.

— Nu, nu, mai stai...

— Nu se poate, dragul meu, culcă-te şi dormi.

— Ca să te visez pe tine... murmură el beat de fericire.

— Bine, bine, dar să-mi spui şi mie cum m-ai visat, zise ea râzând şi ieşi pe uşă, uşoară ca o căprioară.

— Doamne, cât o iubesc!... murmură el împreunându-şi mâinile ca pentru rugăciune.

Când fu în camera ei, Röschen răsuflă adânc şi se întrebă nedumerită:

— Ce-a fost asta? Ce-am făcut? O, de-ar afla mama! Dar nu, nu trebuie s-o afle niciodată, niciodată...

Începu să se plimbe agitată de colo până colo; se opri de-abia când auzi servitoarea bătând în uşă. Aceasta se miră foarte mult văzându-si stăpâna sculată, dar şi mai mare îi fu mirarea când băgă de seamă că patul era neatins.

— Vai de mine, domnişoară, nu v-aţi culcat deloc în noaptea asta? întrebă ea îngrijorată.

— Nu. Adu-mi o ceaşcă de cacao şi pune să-nhame caii la cupeu.

Era ora opt, deci prea de dimineaţă pentru vizite, când Röschen deschise uşa cupeului şi porunci vizitiului s-o ducă la locuinţa ministrului de război. Excelenta sa nu se sculase încă

şi tânăra trebui s-aştepte. Când află însă cine-l caută, se îmbrăcă repede şi veni în salon.

Feciorul care stătea la uşă auzi pe vizitatoare vorbind mult şi cu însufleţire, ca şi când ar fi istorisit ceva, pe urmă un dialog foarte viu între ea şi ministru. După plecarea ei, ministrul dădu ordin ca locotenentul Platen, din escorta regală, să se prezinte imediat la raport.

Când se întoarse Röschen acasă, îi găsi pe toţi îngrijoraţi de lipsa ei. La întrebările lor n-avu încotro şi trebui să le spună de unde vine şi pentru ce fusese la ministru.

În vremea asta, Platen fu foarte mirat că-l cheamă ministrul. Îşi închipui însă numaidecât că e vorba de duel. Dar de unde ştia ministrul ce s-a întâmplat? Fu introdus imediat într-un salonaş elegant, unde o găsi pe soţia ministrului citind.

— Poftim, domnule locotenent, îi zise ea cu amabilitate, ia loc. Bărbatul meu are puţină treabă, dar va veni imediat. Aş vrea să aflu de la dumneata, care ai fost de faţă, după cât mi s-a spus, despre un eveniment cu adevărat extraordinar.

Platen şezu într-un fotoliu şi zări printr-o uşă rămasă întredeschisă, cum cineva stătea în spatele ei şi asculta. Locotenentul pricepu îndată ce e. Ministrul ştia despre duel şi avea motivele lui să afle pe altă cale şi nu în mod oficial de cele petrecute.

— Am auzit că dumneata îl cunoşti bine pe locotenentul Unger, din escorta regală, începu soţia ministrului.

— Da, doamnă, am cinstea să mă număr printre prietenii săi, răspunse Platen.

— Atunci să nu mai facem nici un ocol şi să venim la fapt. E adevărat că locotenentul Unger s-a bătut azi-dimineaţă în duel?

— Foarte adevărat.

— Cu cine?

— Mai întâi cu locotenentul von Ravenow şi pe urmă cu

comandantul regimentului său.

— Şi rezultatul care a fost?

— Unger i-a retezat lui von Ravenow mâna dreaptă şi i-a zdrobit-o pe-a colonelului până la cot, aşa că amândoi nu vor mai putea sluji în armată.

— Ce nenorocire! Dar povesteşte-mi, te rog, tot ce ştii relativ la motivele acestor dueluri.

Platen începu mai întâi cu complotul urzit împotriva lui Unger, povesti primirea duşmănoasă şi jignitoare, revoltătoare chiar, pe care i-o făcuseră superiorii săi şi felul lui curajos şi onest de a se apăra. Reieşea desluşit, din cele spuse de el, că tânărului locotenent nu i se putea aduce nici cea mai mică imputare, ci numai laude.

— După cum văd, zise soţia ministrului, prietenul dumneavoastră e un om desăvârşit şi-i prevăd o carieră strălucită. Dar ce gândeşte să facă pentru a se pune la adăpost de consecinţele acestor dueluri?

— Să se pună la adăpost, doamnă? Unger nu e omul care să se ascundă în faţa unor responsabilităţi, de care nici măcar nu e vinovat. Sunt convins că va raporta el singur cazul autorităţilor respective.

— Pari să ai foarte multă încredere în el.

— Doamnă, sunt oameni care îşi cuceresc încrederea semenilor lor de la prima vedere. Unul dintre aceştia e şi Unger.

— Totuşi, situaţia e destul de penibilă şi nu e văzută cu ochi buni în cercurile competente. Te-aş ruga chiar să nu pomeneşti nimănui despre convorbirea pe care am avut-o.

Platen băgă de seamă că umbra tupilată în dosul uşii dispăruse şi odată cu ea şi ministrul. Doamna se ridică din fotoliu dând să înţeleagă vizitatorului că poate să plece. Platen îi sărută respectuos mâna, gest la care ea răspunse cu un zâmbet şi câteva cuvinte amabile.

De aici locotenentul fu introdus de-a dreptul în biroul

ministrului. Îl găsi preocupat, în aparenţă, cu cercetarea unui dosar, pe care îl închise brusc la intrarea lui.

— Te-am chemat, domnule Platen, să-ţi dau o însărcinare cam... neobişnuită, începu el după ce-l privi un moment zâmbind binevoitor. Am aflat că ai fost azi-dimineaţă la o mică partidă de vânătoare.

Locotenentul înţelese numaidecât intenţia ministrului. Vroia să se creadă că duelul a fost o partidă de vânătoare la care doi din ofiţeri au fost răniţi din greşeală. De aceea răspunse înclinând capul:

— La ordin, excelenţă!

— Din nenorocire participanţii n-au vrut să ia în seamă că arma e un lucru primejdios şi au fost cam imprudenţi.

— Aşa e, excelentă! Accidentul va avea urmări destul de serioase, deoarece aceşti doi domni ofiţeri vor fi pentru totdeauna în incapacitate de a rămâne în serviciul armatei.

— Da, da, lucrul e cât se poate de trist... Mi s-a mai spus că vina e numai a lor şi nu poate fi acuzat nimeni, nu e aşa? Sper că afacerea se cunoaşte numai într-un cerc restrâns şi nu va străbate în afară, domnule locotenent.

— Aşa sper şi eu, excelenţă!

— Te vei duce deci dumneata la ofiţerii respectivi să le spui că e dorinţa mea şi îi rog să păstreze cea mai mare discreţie. Deoarece sunt deocamdată în imposibilitate de-a ieşi din casă, să nu primească sub nici un motiv vizite, pretextând că au arest de cameră. Am fost chemat pentru astăzi la Maiestatea Sa şi îi voi expune cu acest prilej cazul. Dumneata eşti rugat să te prezinţi la ora unsprezece fix la mine, la minister.

Platen se duse de-a dreptul la colonel acasă, îl găsi în pat, înconjurat de toţi ai săi. Soţia colonelului îl întâmpină cu ochii fulgerând de mânie şi-i strigă indignată:

— Locotenent Platen, trebuie să-ţi spun...

— Mă rog, doamnă, îi curmă el repede vorba, astfel mi se

spune de către camarazii mei şi încă de aceia cărora le-am îngăduit-o eu.

— Da? zise ea şi mai înfuriată, atunci, prea stimate domnule locotenent Platen, trebuie să-ţi spun că e o neruşinare şi o mişelie ceea ce i s-a făcut soţului meu.

Locotenentul se aştepta să-l audă pe colonel protestând şi fiindcă el tăcea, răspunse:

— Vă înşelaţi, doamnă! Fiindcă sunteţi femeie şi interesată în cauză, nu voi lua în seamă această expresie cam... tare.

— O, judec foarte drept. Mă voi duce chiar acum la ministrul de război şi-i voi cere să tragă la răspundere pe acest individ care şi-a permis să-şi schilodească superiorul.

— Vă pot scuti de osteneală, doamnă, deoarece vin ca trimis al excelenţei sale.

— Ah! exclamă ea înspăimântată.

Colonelul, care tăcuse până atunci, întrebă îngrijorat:

— Şi ce vrea?

— Vă transmite ordinul ca să nu spuneţi nimănui despre cele întâmplate. Nu veţi ieşi câtva timp din casă şi nu veţi primi nici o vizită.

— A, sunt arestat?

— Asta e şi ceea ce crede ministrul. Din consideraţie pentru prietenul meu Unger, excelenţa sa a avut bunăvoinţa să considere cele întâmplate azi-dimineaţă drept un accident de vânătoare la care aţi fost rănit din greşeală. E deci de aşteptat ca, tot din consideraţie pentru acest dispreţuit adversar al dumneavoastră, să fiţi scutit de închisoare, deoarece ştiţi bine că duelul în armată e interzis. Am onoarea să vă salut, domnule colonel.

Ravenow, la care Platen se duse de aici, primi ordinul în tăcere. Medicul şi cei doi martori, pe care îi vizită mai apoi, făgăduiră să păstreze taina.

După ce se achită astfel de însărcinarea ministrului,

locotenentul se duse la Kurt să-i spună şi lui. Acesta rămase şi el înmărmurit când auzi că ministrul ştia despre duel. Don Manuel le povesti însă cele ce aflase de la Röschen şi de-abia acum înţeleseră ei cum stau lucrurile.

După ce plecă Platen, Kurt apucă mâna lui Röschen şi-i zise zâmbind cu dragoste:

— Aşadar, tu eşti aceea care a intervenit pentru mine. Dar ştii tu, draga mea, că a fost o adevărată îndrăzneală din partea ta?

— Trebuia, Kurt. Tu aveai mare nevoie de odihnă. Şi apoi, nu cred că a fost chiar un lucru neobişnuit ceea ce-am făcut, adăugă ea zâmbind cu şiretenie. Hotărârea ministrului pare să dovedească tocmai contrariul.

La ora unsprezece Platen se prezentă în audientă la ministru.

— Eşti punctual, domnule locotenent, îi zise el, şi-mi pare bine de acest lucru, fiindcă peste puţin domnii ofiţeri vor fi adunaţi la popotă. Iei şi dumneata masa acolo?

— De obicei, domnule ministru.

— Cu atât mai bine. Partida de vânătoare s-a organizat ieri la masă şi tot aici trebuie să se încheie discuţia despre ea — ne-am înţeles, nu e aşa? Acum te vei duce la colonelul von Märzfeld şi-i vei preda scrisoarea aceasta, pe care o va citi la club ofiţerilor, în faţa locotenentului Unger, pe care vei avea grijă să-l înştiinţezi. Asta e tot.

Ca să ajungă mai repede, Platen luă o birjă şi trecu mai întâi pe la Kurt, apoi se duse la colonelul von Märzfeld, să-i predea scrisoarea ministrului.

Kurt era foarte curios să ştie ce se va petrece la club. Când intră în sală, nu mai era un loc liber. Platen nu venise încă. Dintre ofiţeri nu lipseau decât Ravenow şi colonelul. La vederea lui Kurt, ofiţerii părură foarte stânjeniţi. Deşi toţi îi erau ostili, cele petrecute la bal îi cam pusese cu botul pe labe. De aceea răspunseră, deşi cu răceală, la salutul lui.

Unger se aşeză la o masă şi ceru o halbă, pe urmă desfăcu un jurnal şi se apucă să citească. După câtva timp veni şi Platen şi se aşeză la masa lui.

— Ei? îl întrebă el.

— Colonelul von Märzfeld a rămas încremenit când i-am adus scrisoarea ministrului. Cam bănuiesc eu ce trebuie să fie.

— Nu e greu de ghicit. Probabil că i se dă comanda regimentului nostru.

Nu trecu mult şi colonelul von Märzfeld apăru şi el. Ofiţerii îl priviră uluiţi. Ce căuta ăsta de la geniu aici? Şi încă în uniformă de mare ţinută, cu toate decoraţiile pe piept?

Se ridicară în picioare toţi ca sa-l salute conform gradului său. Locotenent-colonelul şi maiorii îi ieşiră în întâmpinare.

— Mulţumesc, dragii mei, le zise el cu amabilitate. Dar rog pe domnii ofiţeri să ia loc.

— Ce vă aduce la noi, domnule colonel? îl întrebă locotenent-colonelul poftindu-l să stea.

Märzfeld scoase din buzunar o hârtie şi zise:

— Am primit, prin domnul locotenent Platen, ordin de la domnul ministru de război să vă comunic, domnilor, unele dispoziţii luate de înaltele foruri privitor la dumneavoastră.

Privirile celor prezenţi treceau de la colonel la Platen, fără să înţeleagă ce-ar putea să fie aceste dispoziţii. Colonelul se uită pe însemnări şi urmă:

— Mai întâi: domnul comandant al regimentului de escortă e scos la pensie. Al doilea: locotenentul von Ravenow e considerat demisionat. Al treilea: locotenentul von Branden e mutat, ca şi locotenentul Golzen, într-un regiment de linie.

Pe chipul ultimilor doi se citi o expresie de spaimă. Cum, de la escorta regală la regimentul de linie? Nici că se putea o mai mare umilire. Privirile tuturor se aţintiră acum asupra lui Kurt. Înţelegeau că toate aceste dispoziţii fuseseră luate ca să i se dea lui o cât mai mare satisfacţie.

— Al patrulea...

Aşadar, tot mai era ceva, îşi ziseră ofiţerii. Ce să fie? Aflară îndată că locotenent-colonelul şi cei doi maiori ai escadronului fuseseră trecuţi la linie — după cererea lor, chipurile. Aceasta ca să poată înghiţi mai uşor hapul. Numărul cinci era numirea colonelului von Märzfeld comandant al regimentului de escortă şi a lui von Platen ca aghiotant al său. Încheierea era avansarea locotenentului Kurt Unger la gradul de căpitan şi trecerea lui în escorta regală, detaşat provizoriu la Marele Stat Major.

Era o distincţie care ar fi trezit chiar invidia unui prieten, dar încă a atâtor duşmani. Şi culmea: după ce încheie, colonelul se apropie de Kurt şi-i strânse mâna zicând:

— Sunt fericit, domnule căpitan, că eu sunt acela care a fost însărcinat să-ţi comunice vestea cea bună; regret însă că nu te pot avea deocamdată în regimentul meu; sunt însă încredinţat că la Marele Stat Major ţi se vor putea aprecia şi mai bine deosebitele merite pe care le posezi. Un ofiţer valoros ca dumneata e chemat să însemne ceva în analele armatei noastre. Trebuie să-ţi mai comunic că domnul ministru de război te aşteaptă astăzi la ora patru, acasă la domnia-sa.

Ofiţerii crăpau de necaz, numai Platen se duse să-i strângă mâna şi-i şopti zâmbind:

— Nu mi-aş fi putut închipui, odată cu capul, când ţi-am luat apărarea, că prietenia ta cu mine o să-mi fie de folos. Ia te uită, Kurt, la ipocriţii aceia cum îl felicită pe Märzfeld şi în gândul lor îl trimit la toţi dracii. Acum să plecăm, nu mai avem ce căuta aici. Stai numai un moment să-mi iau rămas-bun de la noul meu comandant şi să-l rog să-mi acorde o permisie de câteva zile. Trebuie neapărat să plec la Mainz.

— Ce să faci acolo?

— Am primit o scrisoare de la unchiul meu, bancherul. E vorba de o moştenire şi vrea să vorbească personal cu mine.

Platen ceru colonelului permisia, apoi se întoarse la Kurt, care îl aştepta, şi-l pofti pentru seara la el.

Tânărul căpitan povesti acasă cele întâmplate la club şi la ora hotărâtă se duse la ministrul de război ca să-i mulţumească.

— N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti, dragul meu, îi zise acesta. Am primit ordin de sus şi m-am gândit că poţi fi mai folositor la statul major decât la regiment. Îţi pun însă o condiţie: să te fereşti de accidente de vânătoare, care te pot face lesne inapt pentru serviciu, adăugă el zâmbind cu înţeles. Deocamdată nu te prezint încă generalului-comandant, deoarece s-ar putea să fi însărcinat cu o misiune militară şi politică în acelaşi timp. Se cere pentru aceasta un bărbat care să aibă curajul unui erou, şiretenia unui detectiv, sângele rece al omului matur şi să pară totuşi atât de neexperimentat şi nevătămător, încât să nu atragă atenţia asupra persoanei sale. Dumneata pari să fi cel mai indicat pentru această misiune. E vorba de o călătorie mai lungă şi-ţi dau timp o săptămână să-ţi faci pregătirile de drum.

Era o distincţie care ar fi stârnit mândria, chiar a unui ofiţer superior. Kurt era fericit.

— Excelenţă, răspunse el tu însufleţire, sunt încă tânăr şi de-abia acum păşesc în viaţă, îmi voi da însă toată silinţa să fiu vrednic de încrederea care mi se acordă.

— Ştiu, dragul meu, de aceea sunt mai mult ca sigur că vei reuşi. Acum, la revedere şi noroc în noua dumitale carieră, încheie ministrul strângându-i călduros mâna.

Când plecă de la ministru, tânărului ofiţer i se părea că nici nu atinge pământul de bucurie. Hotărî să se ducă cât mai curând la ţară ca să-şi ia rămas-bun de la maică-sa şi de la căpitanul Rodenstein. După cum îi spusese ministrul, călătoria pe care o va face — nu ştia încă nici el unde — va dura mai multă vreme şi nu era lipsită de primejdii. Seara veni Platen şi-i spuse că pleacă chiar de a doua zi la Mainz.

Cum conacul lui Rodenstein era la o palmă de loc de oraş, hotărâră să facă drumul împreună.

13. Misterul pendulei din perete

Dis-de-dimineaţă tinerii noştri ofiţeri stăteau singuri într-un compartiment de clasa întâi care-i ducea la locul de destinaţie. O rază de soare se strecură prin fereastră şi se opri pe degetul cel mic al lui Platen.

— Ce frumos inel, zise Kurt, privind la piatra de preţ care arunca mii de ape în bătaia soarelui. Trebuie să fie vreo bijuterie veche de familie.

— Nu cred, deşi inelul mi-a fost dăruit de unchiul la care mă duc acum.

— Bancherul?

— Da. I-am făcut un serviciu destul de important şi s-a simţit obligat să-mi dea şi el ceva în schimb. E foarte zgârcit şi ca să nu scoată bani din buzunar — aş fi preferat, crede-mă! — mi-a dat inelul ăsta, care probabil că nu l-a costat nimic.

— Îmi dai voie să examinez mai de aproape inelul?

— Mă rog...

Platen scoase inelul din deget şi-l întinse lui Kurt.

— Acesta se uită cu băgare de seamă la el, îl suci pe toate părţile, apoi zise dându-i-l înapoi:

— În orice caz, lucrătura pare să nu fie nouă.

— Şi nici germană. M-am întrebat de multe ori din ce ţară poate fi.

— Eu cred că e mexicană.

— Şi eu. Dar de unde până unde să fi ajuns la unchiul meu? Pe cât ştiu, familia noastră n-a avut niciodată vreo legătură cu Mexicul său cu Spania.

— La un bancher nu e de mirare. S-ar putea să fie vreun amanet, pus de cineva pentru o sumă oarecare de bani şi fiindcă nu l-a scos la timp, a rămas proprietatea unchiului tău. Trebuie să ştii, dragul meu, că eu am o mare predilecţie

pentru bijuterii, mai ales pentru cele vechi.

— Pot să-ţi spun că unchiul meu are o mulţime de giuvaieruri de acestea vechi, la care ţine ca la ochii din cap. Nu le arată la nimeni; dar eu l-am surprins într-o zi cum le privea cu dragoste ca şi când ar fi fost o femeie iubită. Trebuie să ştii că, în afară de biroul lui, mai are un pavilion în grădină, unde îşi petrece orele libere, ba şi doarme uneori acolo. Am intrat într-o zi, din întâmplare, la el în pavilion şi am văzut pe masă o mulţime de lanţuri de aur, diademe, brăţări şi alte giuvaeruri, care păreau să fie de mare valoare. Toate însă într-o lucrătură veche şi cu totul deosebită de aceea care se vede pe la noi. Când m-a văzut, s-a speriat, moşul, grozav şi am făcut un haz nespus de spaima lui că i-am descoperit taina.

— Taina?

— Da, zise Platen. Are o pendulă veche, pe care o luase jos din perete şi am văzut în dosul ei o nişă cu o uşă de fier. Probabil că mai erau acolo şi alte bijuterii, căci am zărit o casetă din care atârna un lănţişor de aur.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum trei ani.

— Atunci să ştii că a schimbat tainiţa, spuse Kurt, cu o nepăsare prefăcută. În sufletul lui se trezise însă bănuiala că bijuteriile acestea s-ar putea să fie partea din comoara mixtecaşilor, trimisă lui de Săgeata-trăsnetului.

— Nu cred, răspunse Platen râzând, i-am făgăduit doar să nu spun nimănui ce-am văzut. Drept e că nici n-am spus cuiva ceva până acum, doar ţie ca prieten... Cred că taina o s-o păstrezi şi tu ca şi mine fiindcă, în definitiv, nici nu te priveşte.

— Ce-ai zice dacă mi-ar veni odată pofta să fac pe spărgătorul? întrebă aşa, într-o doară, Kurt, privind pe fereastră.

— Vorbeşti prostii!

— Nu ca să fur, ci ca să văd şi eu giuvaerurile lui unchiu-tău.

— Pentru ce? De vândut nu le vinde, aşa că nu ţi-ar folosi la nimic.

— Nu se ştie; depinde... Nici nu ştii ce importanţă au pentru mine cele ce mi-ai spus tu.

— Zău dacă te-nţeleg! Ce-ţi pasă ţie de bijuteriile lui?

— Stai să-ţi spun, dragă Platen, cum stau lucrurile. Tatăl meu a plecat de mult, pe când eram eu copil, în Mexic, unde s-a întâlnit cu un unchi al meu, care primise în dar o mulţime de bijuterii de mare preţ de la un şef indian. Pentru ce, o să-ţi povestesc eu mai târziu.

— Ei drace! Ştii că devii interesant? zise Platen curios.

— Pe când amândoi fraţii, adică tata şi unchiul meu, se aflau la un arendaş, a cărui fiică era logodită cu unchiul, au trebuit să plece într-o expediţie războinică şi de atunci nu s-a mai ştiut nimic de ei. Unchiul hotărâse ca jumătate din bijuterii să fie ale mele — adică să fie trimise în patrie — şi din banii care s-ar fi luat pe ele să-mi pot urma eu studiile şi să-mi rămână şi ceva pentru mai târziu.

— Norocosule! făcu Platen zâmbind.

— Arendaşul, urmă Kurt, văzând că tata şi unchiul nu se mai întorc, şi-a adus aminte de ce fusese hotărât înainte de plecarea lor; a luat partea mea şi a dus-o lui Benito Juarez să o expedieze în Europa.

— Preşedintelui?

— Da. Acesta era însă pe atunci judecător suprem în Mexic, nu preşedinte. Juarez s-a obligat să le trimită, sub bună pază, în Germania.

— De unde ai aflat tu toate acestea?

— Ai cunoscut-o şi tu aseară pe miss Dryden, nu e aşa? Tatăl ei se afla în vremea aceea ca ambasador al Angliei în Mexic şi se cunoştea cu arendaşul. Acesta vroia să-i predea lui bijuteriile, dar fiindcă apucase să vorbească mai întâi cu

Juarez despre afacerea asta, preşedintele i-a propus să le expedieze el, deoarece ar ajunge în mai mare siguranţă la coastă. L-a pus pe arendaş să scrie o scrisoare pe care s-o adauge la bijuterii, dar fiindcă bătrânului îi venea greu să scrie, a scris-o miss Amy pentru el.

— Şi a plecat scrisoarea?

— Da, împreună cu bijuteriile. Juarez le-a asigurat chiar; n-au ajuns însă nici până în ziua de astăzi la destinaţie.

— Dar bine, omule, de ce n-aţi făcut cercetări?

— Fiindcă n-am ştiut nimic pană acum, Juarez credea că le-am primit încă de atunci. *sir* Dryden a fost curând după aceea făcut prizonier, împreună cu miss Amy, de şeful unei bande mexicane şi ţinut multă vreme în munţi. De-abia acum opt luni a putut scăpa din ghearele bandiţilor şi ieri am aflat de la miss Amy ceea ce ţi-am povestit acum.

— Ciudat, foarte ciudat...

— Mai ciudat e următorul lucru: arendaşul îmi cunoştea numele, dar nu şi locuinţa; ştia numai că mă aflu la moşia unui căpitan Rodenstein, în apropiere de Mainz. Juarez trimisese de aceea bijuteriile unui bancher din acest oraş, cu însărcinarea ca acesta să facă imediat cercetări şi să-mi elibereze lucrurile trimise.

Platen sări drept în picioare.

— Ştii că acum încep să mă luminez? rosti el agitat.

— Aşadar, urmă Kurt, bijuteriile n-au ajuns la conacul căpitanului. O înştiinţare că s-ar fi pierdut în drum, nu s-a primit. Zici că unchiul tău are o bancă în Mainz; porţi în deget un inel cu lucrătură veche mexicană, pe care îl ai în dar de la el; mai are şi alte bijuterii cate par să provină din aceeaşi obârşie — trage singur concluziile, deci!

Platen se rezemase cu capul de speteaza canapelei. Se îngălbenise ca ceara şi vinele de la tâmple i se umflaseră. Se vedea bine că lupta cu sine. În cele din urmă zise:

— Kurt, eşti un om grozav. Să cumpănim însă bine

lucrurile şi să le discutăm pe faţă. Trebuie să-ţi spun însă, că dacă un altul mi-ar fi vorbit cum mi-ai vorbit tu, l-aş fi pălmuit pe loc. Dar tu îmi eşti prieten, ai fost sincer cu mine, deşi puteai să-ţi ascunzi bănuielile. Mi-ai dat prin aceasta dovada că ai încredere în mine şi vei vedea că nu te-ai înşelat. E într-adevăr o mare îndrăzneală să susţii că unchiul meu te-a jefuit, totuşi, se află în posesia unor lucruri care... care...

— Spune mai departe.

— Îmi vine greu, crede-mă. Ţie însă pot să-ţi mărturisesc că îl cred în stare să cadă în ghearele ispitei şi să calce în gura lăcomiei. Am băgat de seamă că face uneori afaceri nu tocmai cinstite.

— S-ar putea să fi ajuns bijuteriile la el printr-o a doua sau a treia mână; de asemenea, s-ar mai putea să mă înşel eu şi bijuteriile să nu fie de provenienţă mexicană.

— Posibil, totuşi noi trebuie să ne convingem.

— Cum, vrei să iei şi tu parte la...

— Se-nţelege de la sine. Vreau să te ştiu în posesia avutului tău şi să aflu, în acelaşi timp, dacă unchiul meu e un om cinstit sau un pungaş ordinar.

— Mulţumesc, dragul meu şi te rog să crezi că n-am avut nici pe departe intenţia să te jignesc. Trebuie neapărat să văd bijuteriile, numai după aceea îmi va fi cu putinţă să judec.

— Bine, le vei vedea. Îl vom sili pe unchiu-meu să ni le arate; mai simplu şi mai cinstit nici că se poate.

— Şi tot atât de nesocotit. Dacă omul e nevinovat, înseamnă să-l jignim adânc, dacă nu, e degeaba, n-ajungem la nici un rezultat.

— Poate că ai dreptate. Atunci, ce e de făcut?

— Să ne furişăm în pavilion şi să examinăm bijuteriile, fără ştirea lui.

— Ei drace! Asta înseamnă efracţie în toată regula...

— Efracţie da, dar nu şi furt, fiindcă lucrurile rămân acolo unde sunt.

— Hm! Vom vedea noi ce se poate face. Dacă lucrurile sunt ale tale, trebuie restituite neapărat. Pe de altă parte ţin să mă lămuresc dacă bănuiala că unchiul meu e om necinstit sau nu se adevereşte. Părerea mea ar fi să mergi chiar acum cu mine la el şi să te prezint.

— Nu se poate. Dacă a primit într-adevăr bijuteriile trimise de Juarez, îmi cunoaşte foarte bine numele şi, cum mă va vedea, va bănui numaidecât pentru ce am venit.

— Ai dreptate. Atunci?

— Cercetezi tu mai întâi pe departe, aştepţi un moment prielnic şi cum conacul căpitanului e destul de aproape de oraş, mă înştiinţezi când ne putem strecura nevăzuţi în pavilion.

— Aşadar, să nu pomenesc nimic despre tine?

— Se-nţelege de la sine. Mai mult încă: nici nu trebuie să ştie că mă aflu la căpitan.

— Bine, voi căuta să-ţi fiu de folos în limita puterilor mele. Dar dacă se va adeveri că unchiul e un...

Îi venea foarte greu bietului ofiţer să pronunţe cuvântul pungaş.

— Fii fără grijă, îi curmă Kurt vorba. Mă voi conduce după cum îmi vor dicta împrejurările. În orice caz, fi sigur că numele tău va ieşi nepătat din toată această afacere.

— Te rog din suflet, dragă Unger, deşi e greu să te fi lipsit de o avere care ţi-ar fi putut înlesni calea în viaţă.

— Nu i-am simţit lipsa, fiindcă am avut protectori bogaţi care au făcut pentru mine mai mult decât o întreagă avere. Banul nu înseamnă nici acum cine ştie ce pentru mine; totuşi, nu vreau să renunţ la ce mi se cuvine şi să se bucure un altul de ce e al meu.

Trenul se opri în gară. Se despărţiră pe peron. Platen se urcă într-o birjă să se ducă la unchiul său, pe când Kurt încălecă pe un murg trimis înşeuat gata de Rodenstein, prin Ludwig care îl aştepta în curtea gării.

Când ajunse la conac, Kurt alergă mai întâi să-şi sărute mama, pe urmă se duse la bătrânul căpitan, să-i spună că a sosit.

— Bine-ai venit, căpitane, îl întâmpină acesta sărutându-l. Ia te uită, domnule, parcă ai mai crescut în aceste câteva zile de când nu te-am văzut. Şi-aşa zi, căpitan, ai? Şi printre „ăi mari”, adică la statul major! Halal să-ţi fie, băiete! Ia stai, să te mai sărut o dată...

— A, văd că Ludwig nu şi-a putut ţine gura, zise Kurt râzând. Îl rugasem doar să nu vă spună...

— Dracul poate să-şi ţină gura când ţi-e inima plină! L-aş fi pisat în bătăi, dacă nu mi-ar fi spus vestea asta bună. Ia hai înăuntru să-mi povesteşti mai pe larg. O să-i tragem azi un chef să îi meargă pomina.

— Vezi că m-aşteaptă mama, domnule că...

— Ce face? D-apoi n-oi fi crezând că facem cheful fără ea. Când am eu cinstea să am în casa mea pe domnul căpitan Unger, care mi-e şi fin, să nu mă-mbăt de bucurie? Azi e zi mare, băiatule, zi mare pentru mine, aşa să ştii!

A doua zi Kurt se pomeni cu Platen la conac.

— Ei, ce veste? îl întrebă el.

— O să meargă mai lesne decât m-aşteptam, răspunse locotenentul. Unchiul a plecat din oraş şi se întoarce de-abia la noapte, aşa că avem tot timpul să ne punem planul în aplicare.

— Bine, merg şi eu cu tine, dar n-o să se bage de seamă că punem ceva la cale?

— De fel. Cui să-i pară nefiresc că a venit un camarad să mă vadă? Ne ducem la pavilion şi...

— Nu, nu aşa. Îmi arăţi numai unde se află pavilionul şi pe urmă hotărâm momentul când să mă strecor în grădină.

— Ai dreptate, nu strică să fim prevăzători. Nu ştiu însă cum să intrăm în pavilion. E întotdeauna încuiat. Uşa are un drug gros cu lacăt şi, în afară de el, o broască obişnuită;

pavilionul se compune din trei încăperi, la care toate uşile sunt încuiate. De unde să luăm cheile? Habar n-am unde le ţine moşul.

— Nu e atât de greu după cum crezi tu. Avem aici în sat un lăcătuş; o să-i cer lui vreun instrument, ceva cu care să le deschidem. Mă cunoaşte şi ştie bine că nu sunt un spărgător, aşa că o să mi-l dea numaidecât.

— Bine, bine, dar o să ştii tu să umbli cu un astfel de instrument?

— De, nu prea am experienţă... Şi apoi, trebuie să fii cu mare băgare de seamă ca să nu faci zgomot. Cel mai bun lucru ce-am avea de făcut ar fi să-l luăm pe lăcătuş cu noi.

— Te poţi încrede în el?

— Da, mi-a fost coleg de şcoală.

— Atunci să-l luăm.

— Eu mă duc acum la el. Tu rămâi să-l ţii de vorbă pe căpitan, fiindcă deocamdată nu vreau să afle nimic despre planul nostru.

Lăcătuşul primi numaidecât propunerea lui Kurt. Hotărâră să plece imediat şi să-i aştepte la cârciuma din marginea oraşului. Lui Rodenstein nu i se păru defel suspect când tânărul căpitan zise că trebuie să-şi însoţească neapărat camaradul, aşa că pe înserate, ajunseră amândoi la oraş.

Platen îl duse pe Kurt de-a dreptul la grădina în care se afla pavilionul bancherului, şi-i arătă portiţa din zid.

— Trebuie să săriţi peste zid, dacă nu preferaţi să spargeţi poarta, îi zise el.

— Am atrage atenţia cuiva, răspunse acesta. O să sărim mai bine zidul.

Se despărţiră. Platen se duse acasă la el, pe când Kurt se-ndreptă spre cârciuma unde îl aştepta lăcătuşul. La ora hotărâtă, porniră amândoi spre pavilion.

Era întuneric beznă aşa că putură sări peste zid neobservaţi. În grădină îi aştepta Platen.

— Haidem, le şopti el. Nu mai e nimeni pe afară şi pe mine mă cred dus în oraş.

Trecură pe sub copacii bătrâni şi ajunseră la o clădire ale cărei obloane erau ermetic închise. Uşa grea de stejar era prevăzută cu un drug gros şi un lacăt mare, cu încuietoare secretă. Lăcătuşul scoase dintr-o geantă de piele câteva instrumente şi în câteva momente reuşi să descuie lacătul.

Tot atât de repede descuie şi broasca uşii.

Intrară în pavilion şi Platen aprinse o lumânare. Păşiră într-o mică încăpere mobilată cu scaune de trestie, pe urmă într-alta care slujea de sufragerie şi de aici într-un fel de birou destul de confortabil, cu o masă de lucru, divan pentru dormit, lavoar, scaune şi o oglindă atârnată în perete. Se cunoştea imediat că odaia era adeseori locuită.

— Uite, colo e ascunzătoarea, zise Platen arătând la pendulă.

O luară jos şi în locul ei se văzu o uşiţă de fier cu două broaşte.

— Aha, ca să fie mai sigur... mormăi lăcătuşul. Dar las' că îi vin eu acuşi de hac!

După o muncă de un sfert de ceas, reuşi să deschidă uşiţa.

Văzură în firida din perete o casetă pe care Kurt o scoase imediat afară. Sub casetă se afla şi un teanc de hârtii. Caseta era destul de grea, dovadă că înăuntrul ei se aflau obiecte de metal. Lăcătuşul încercă mai multe chei până ce potrivi una la încuietoarea casetei. Când îi ridică în sus capacul rămase înmărmurit.

— Sfinte Iisuse Hristoase, atâtea minunăţii n-am văzut de când sunt! strigă el apoi, clipind din ochi, căci îl orbea strălucirea pietrelor scumpe care împodobeau giuvaerurile.

Caseta era parcă toată o scânteiere de lumină, în toate culorile curcubeului.

Kurt băgă pumnul înăuntru şi începu să înşire pe masă tot

ce-i cădea sub mână. Îl cuprinseră şi pe el frigurile aurului, despre care îi vorbise Ucigătorul-de-bivoli lui Săgeata-trăsnetului, înainte de a intra cu el în peşteră.

— Aici sunt milioane... multe milioane, bâigui el cu glas tremurător. Şi să fie toate ale mele?...

— La o avere atât de mare, drept să-ţi spun nu m-aşteptam, zise şi Platen cam emoţionat. Acum înţeleg şi eu cum cel mai cinstit om poate fi ispitit. Şi crezi într-adevăr că tot ce vezi e de origine mexicană?

Examină cu luare-aminte fiecare bijuterie în parte şi Platen se convinse că nu puteau fi decât cele trimise pentru Kurt.

— Dragă Unger, zise el în cele din urmă, acum sunt sigur că ai avut dreptate. Un inel, două-trei brăţări, le putea avea unchiul meu printr-o întâmplare, dar atâtea câte sunt aici, nu i-au putut cădea în mână pe cale cinstită.

— Să nu-l învinuim încă, dragul meu, până ce nu vom şti cum a ajuns la bijuteriile acestea. A, dar asta ce o fi? zise Kurt zărind în fundul casetei două scrisori îngălbenite de vreme.

— Deschise una din ele şi se uită jos la semnătură.

— Benito Juarez! exclamă el. E scrisoarea preşedintelui.

— Acum nu mai încape nici o îndoială. Citeşte, te rog, scrisoarea, stărui Platen.

— Tu ştii spaniola?

— Nu.

— Bine, atunci o să-ţi traduc eu.

Kurt apropie lumânarea şi citi următoarele:

„Domnului bancher Wallner
Mainz

Alăturat vă trimit o casetă cu bijuterii al căror inventar e adăugat la scrisoarea mea. Aceste giuvaieruri aparţin unui băieţaş al cărui părinte e marinar şi se numeşte Unger.

Băiatul locuieşte în apropiere de Mainz, la conacul unei moşii, proprietatea căpitanului în retragere Rodenstein. Tatăl şi unchiul băiatului au pierit, din nenorocire, aici în Mexic şi nu se mai ştie nimic de ei, aşa că el e singurul lor moştenitor. Veţi avea bunătatea să-i predaţi aceste bijuterii şi alăturata scrisoare, îndată ce veţi da de urma băiatului, ceea ce sper că nu va fi greu în urma indicaţiilor date. Dacă, totuşi, nu veţi reuşi să aflaţi adresa, vă rog să binevoiţi a-mi comunica şi mie rezultatul, iar caseta cu bijuterii s-o predaţi autorităţilor respective din ţara dumneavoastră, pentru a le ţine la dispoziţia celor în drept.

Benito Juarez,
Judecător suprem în Mexic"

— Acum nu mai poate rămâne cea mai mică urmă de îndoială că unchiul e un hoţ, zise Platen îngălbenindu-se. După toate aceste indicaţii nu se putea să nu te găsească şi nici autorităţilor n-a predat caseta. Citeşte, te rog şi scrisoarea cealaltă.

— E de la miss Amy Dryden şi adresată prietenei ei, Rosetta Sternau. Conţinutul nu te poate interesa.

— Bine, acum ştiu destul. Bijuteriile sunt proprietatea ta. Ce ai de gând să faci?

— O să le pun la loc şi o să chibzuiesc până mâine ce e de făcut, răspunse foarte liniştit Kurt. Ţin cu orice preţ să-l cruţ pe unchiul tău de neplăceri şi voi proceda aşa ca nici să nu bănuiască de unde ştiu. Dar n-am găsit inventarul. Văd însă şi nişte hârtii, îmi dai voie să le cercetez?

— Fă ce ştii, eu nu mai vreau nici să văd nici s-aud nimic, răspunse amărât locotenentul şi se trânti pe divan.

Kurt citi hârtiile una după alta, dar de la primele rânduri întoarse capul ca să nu-i vadă Platen expresia pe care o căpătase chipul lui. După ce sfârşi, le legă iar la loc cum

fuseseră mai înainte şi zise cu o nepăsare prefăcută:

— Nimic interesant, inventarul bijuteriilor lipseşte.

— Caută mai bine, murmură locotenentul, care părea copleşit de durere.

În sfârşit, tocmai la fund de tot, găsi Kurt lista obiectelor.

Din bijuterii nu lipsea nimic decât inelul de pe degetul lui Platen.

— Mie nu-mi trebuie lucru de furat! strigă acesta scoţându-l din deget. Mă arde ca un cerc de foc. Ia-ţi-l îndărăt...

— Nu, Platen, se rugă Kurt, păstrează-l ca un dar de la mine.

— După ce l-am purtat în chip necinstit? Mulţumesc, nu-mi trebuie!

— Dacă nu vrei să-l primeşti, atunci ţine-l măcar până ce se vor lămuri lucrurile. Unchiul tău nu trebuie să ştie că tu bănuieşti ceva despre afacerea asta.

— Bine, fie, dar te rog să ţi-l iei cât mai curând înapoi. Vrei într-adevăr să laşi bijuteriile aici? întrebă locotenentul.

— Deocamdată. Mâine voi vedea eu ce e de făcut.

Aşezară toate la loc; lăcătuşul încuie iar uşa firidei şi atârnă pendula în perete, apoi ieşiră din casă fără să lase urme. Când fură în grădină, Platen apucă mâna camaradului său şi murmură amărât:

— Iartă-mă, Kurt, eu nu sunt cu nimic vinovat de...

— Lasă dragă, îi curmă Kurt vorba, sper că lucrurile au să se sfârşească într-un chip mulţumitor pentru toţi.

— Fă cum crezi de cuviinţă. Eu mă duc acum acasă. Trebuie să fiu singur ca să mă reculeg. Drumul îl veţi găsi şi fără mine. Noapte bună!

Cu aceste cuvinte tânărul locotenent se îndepărtă de ei. Kurt cu lăcătuşul se apropiară de zid şi ascultară câtva timp să vadă dacă pot sări peste zid fără să fie simţiţi. Deodată auziră paşi apropiindu-se. Se desluşea bine cum doi inşi

încercau să descuie portiţa cu băgare de seamă.

— Sst! Vine cineva! şopti Kurt.

O cheie se răsuci în broască şi portiţa se deschise numaidecât. Cei doi inşi intrară în grădină şi pe când unul din ei încuia poarta la loc, auziră pe celălalt, al cărui glas îi păru cunoscut lui Kurt, zicând:

— Nu cumva o fi cineva în grădină?

— Aş! Cine să fie?

— Eşti sigur?

— Foarte sigur. Mă cred toţi plecat. Aici în pavilion nu intră nimeni afară de mine. Haidem!

Cel care vorbea trebuie să fi fost bancherul. Dar celălalt? Se îndreptară amândoi spre pavilion, dădură drugul la o parte şi intrară în casă.

— Dumneata întoarce-te la han, vin şi eu numaidecât, şopti Kurt lăcătuşului.

Acesta sări peste zid, în vreme ce tânărul ofiţer se furişă cu băgare de seamă spre pavilion, nădăjduind s-audă ce se vorbea înăuntru. Obloanele erau însă atât de bine trase, încât nu se zărea nici cea mai mică rază de lumină.

Lipi urechea de unul din ele, n-auzi însă decât un murmur nedesluşit. Aşteptă vreun ceas. În sfârşit, murmurul încetă. Înţelese că se terminase convorbirea şi că persoanele aflate în pavilion vor ieşi iar în grădină. Alergă la poalele zidului sperând că tot va prinde câteva cuvinte din cele ce se hotărâseră înăuntru.

În apropierea portiţei se afla o tufă deasă. Se dădu după ea şi se lungi la pământ. Auzi aproape îndată paşi îndreptându-se spre locul unde se afla tupilat. Cei doi se opriră lângă portiţă, atât de aproape de el încât putea auzi fiecare cuvânt.

— Şi zici că hârtiile sunt la loc sigur în casa dumitale? întrebă un glas.

— Da, poţi fi fără grijă, răspunse bancherul. Am eu o

tainiţă, aici în pavilion, pe care nici dracu' n-o ghiceşte. Le voi ţine acolo până ce va veni trimisul să le ia.

— Bine. Să-i spui să vină cat mai curând la Berlin, unde ştiu că a sosit chiar astăzi un trimis de-al Rusiei sub un nume fals. Îşi zice Helbitoff. Eu a trebuit să fug, fiindcă am simţit ieri că sunt urmărit. La ce hotel stă rusul, nu ştiu nici eu. Să caute şi el. Călătoreşte cu paşaport fals şi se dă drept negustor de blănuri. Hârtiile le ţine ascunse în căptuşeala pălăriei. Dacă ai ceva de comunicat, scrie-mi pe adresa contelui de Rodriganda, în Spania, unde cred că o să stau câtva timp.

— Am înţeles. Eu nu mă bag în politică şi mi-e perfect egal ce se pune la cale împotriva capetelor încoronate, dar ţin să te servesc pe dumneata, fiindcă plăteşti bine.

— Acelaşi lucru l-aş putea spune şi eu, numai că sunt plătit ceva mai gras pentru ceea ce fac, râse celălalt. Dar ştiu că poliţia mi-e pe urme, trebuie neapărat să trec peste graniţă şi încă în cel mai scurt timp posibil. Acum ştii tot, noapte bună!

— Noapte bună!

Cu aceste cuvinte bancherul descuie poarta şi-i dădu drumul spionului afară. Acesta nu era altul decât piratul Landola, falsul căpitan american Shaw.

„Ce întâlnire neaşteptată” îşi zise Kurt. Să se repeadă la el şi să-l aresteze?

Locul nu era potrivit pentru o luptă corp la corp. Şi chiar dacă ar face-o, piratul ar da alarma şi bancherul ar avea timp să distrugă hârtiile sau să le ascundă într-alt loc sigur.

Wallner încuie poarta şi se întoarse în pavilion, unde stătu mai multă vreme; Kurt înţelese că pune hârtiile aduse de Landola la un loc cu celelalte.

În sfârşit, cam pe la miezul nopţii, îl văzu ieşind din casă şi îndreptându-se spre portiţă, pe care o descuie şi păşi în stradă. Kurt sări gardul şi se luă după el. Trecură prin mai multe străzi şi se opriră în faţa unui han de a treia mână, pe

care bancherul îl examină cu mare luare-aminte.

— Oare aici să fi tras Landola? se întrebă tânărul. Aşteptă până ce văzu pe bancher îndepărtându-se, apoi intră în cârciuma hanului şi ceru o bere.

— Ai avut ceva călători pe ziua de azi? întrebă el pe hangiţă când îi aduse berea.

— Nu prea, numai două femei, răspunse ea.

— Nici un bărbat? se miră el.

— Ba da, unul singur până acum un sfert de ceas, dar nu ştiu ce-i veni că se hotărî, aşa deodată, să plece.

— Cu trenul?

— Nu, cu trăsura.

— Unde?

— La Kreuznach.

Tânărul înţelese că străinul nu putea fi altul decât Landola. Plăti şi se duse de-a dreptul la poliţie.

— Sunt căpitanul Unger din escorta regală, se prezentă el comisarului de serviciu. Aveţi dumneavoastră vreun mandat de arestare pentru o persoană urmărită de la Berlin, care călătoreşte sub numele de căpitanul Shaw, din marina americană?

— Da, am primit chiar ieri mandatul.

— Omul a fost până adineauri aici în oraş.

— Nu se poate! ţipă comisarul sărind în sus.

Kurt îi povesti ce aflase şi comisarul luă imediat măsurile trebuincioase. De aici căpitanul se duse la poştă şi trimise o telegramă cu următorul cuprins:

Domnului von Bismarck, Berlin

Negustorul de blănuri rus, Helbitoff, trebuie arestat de îndată. Este un emisar secret. Are asupra sa documente secrete ascunse în căptuşeala pălăriei.

Kurt se îndreptă apoi spre cârciumă, unde îl aştepta lăcătuşul şi porniră amândoi, chiar în noaptea aceea, spre casă.

A doua zi, Platen intră în biroul unchiului său ca să discute chestia moştenirii. Bancherul băgă de seamă că nepotul său era astăzi cu totul altfel faţă de el ca în alte dăţi. Tocmai vroia să-l întrebe care e pricina, când servitorul veni să-i spună că un ofiţer doreşte să-i vorbească.

— Cine e? întrebă el plictisit.

— Poftiţi cartea de vizită, răspunse servitorul.

— Pesemne că e iar o cerere de împrumut, mormăi bancherul. Ofiţerii ăştia cheltuiesc mai mult decât au. Mai ales voi, aşa-zişii nobili, nu...

Îşi curmă brusc vorba. Ochii i se opriseră pe numele tipărit pe bucăţica de carton şi se făcu alb ca varul la faţă. Încercă să se stăpânească şi zise cu glas nesigur:

— A, m-am înşelat! Ăsta e un burghez, Kurt Unger. Tu îl cunoşti?

Platen fu foarte mirat. Aşadar Kurt luase o hotărâre. Răspunse foarte liniştit în aparenţă:

— Cum să nu-l cunosc? E cel mai bun prieten al meu.

— Aşa? Şi de unde e?

— A fost crescut la ţară, la conacul căpitanului Rodenstein.

Pe când vorbea, Platen văzu pe bancher tresărind speriat. Totuşi, acesta zise cu un ton pe care voia să şi-l facă nepăsător:

— Sunt curios să văd ce vrea. A, vrei să pleci? Stai, cred că o să-ţi facă plăcere să-ţi vezi un camarad. Apoi adăugă întorcându-se spre servitor: Pofteşte pe domnul în birou.

Kurt venise în uniforma de căpitan.

— Domnul bancher Wallner? întrebă el salutând.

— Da, eu sunt, răspunse bancherul, privindu-l scrutător, ca şi când ar fi vrut să ghicească pentru ce a venit.

Chipul, serios până acum, al tânărului căpitan se lumină când îl văzu pe Platen.

— A, ce cauţi tu aici, dragă Platen? Bună dimineaţa! i se adresă el întinzându-i mâna.

— Bună dimineaţa, Unger, răspunse locotenentul încurcat. Bănuiesc că ai de vorbit cu unchiul meu, de aceea nu vreau să vă deranjez. Te rog însă să vii niţel la mine în odaie, după ce vei termina.

— Cu plăcere, dacă îmi dă voie domnul Wallner.

— N-am nimic împotrivă, dar cred că nepotul meu poate foarte bine să rămână aici; conversaţia noastră n-are să fie cine ştie ce lucru important. Probabil că e vorba de un împrumut de bani pe care îl voi acorda cu plăcere, deoarece eşti prietenul lui, după cât văd.

Locotenentul simţi cum i se umflă vinele de la tâmple de mânie când răspunse cu asprime:

— Unger n-are nevoie de banii tăi. Cred că e mai bine să mă retrag, dar nu pentru el ci pentru tine.

— Ce înseamnă asta? se răsti bancherul. Acum îţi cer cu tot dinadinsul să rămâi. Nu ştiu cu ce m-ar stingheri prezenţa ta.

Platen aruncă o privire întrebătoare lui Kurt, care răspunse dând din umeri:

— Mie mi-e perfect indiferent. Am venit într-adevăr cu o simplă rugăminte, care nu e defel în legătură cu un împrumut.

— Poftim, spune, zise bancherul răsuflând uşurat.

O simplă rugăminte nu putea fi revendicarea unor lucruri în valoare de milioane.

— Îmi dai voie mai întâi să stau, nu e aşa? zise Kurt. Am venit, domnule Wallner, să te rog să-mi predai nişte acte.

Bancherul clătină capul şi răspunse zâmbind:

— Ai greşit adresa, domnule căpitan. Eu nu sunt nici conţopist şi nici avocat.

— Ştiu, răspunse cu răceală tânărul. Şi fiindcă văd că m-ai înţeles greşit, mă văd silit să mă exprim mai lămurit. Ai avut aseară o vizită...

— Vizită? Dimpotrivă, am fost plecat din oraş.

— Nu cred. Ai avut vizita unui oarecare căpitan Shaw.

Bancherul se cutremură şi strigă cu glas răguşit:

— Domnule... cum îţi permiţi...

— Acest Shaw ţi-a adus nişte documente secrete pe care te rog să mi le predai mie, urmă Kurt fără să se tulbure.

Platen asculta cu încordare. La asta nu se aşteptase. Credea că Unger îi va vorbi despre bijuterii şi acum îl auzea pomenind de nişte documente secrete şi de căpitanul Shaw, pe care îl cunoştea şi el. Wallner se uită zăpăcit la Kurt şi bolborosi în neştire:

— Nu te-nţeleg... care Shaw... ce fel de documente...?

— Lasă că o să mă-nţelegi numaidecât, răspunse tânărul zâmbind. Mai întâi trebuie să-ţi spun că Shaw al dumitale nu va ajunge la Rodriganda, deoarece, din îndemnul meu, poliţia e pe urmele lui. Şi apoi trebuie să-ţi mai comunic că negustorul de blănuri Helbitoff e în momentul de fată la răcoare.

Bancherul sări drept în picioare. Tremura vargă şi cu greu îşi putu ascunde spaima.

— Ţi-am mai spus că nu te înţeleg... murmură el.

— Bine, atunci mă duc. În calitate de prieten al domnului Platen am vrut să te cruţ, dar fiindcă nu vrei să recunoşti acest lucru, voi trimite poliţia în locul meu! zise foarte liniştit Kurt.

— Aha, mă ameninţi! Mie nu mi-e frică de dumneata!

— Au să caute...

— Şi n-au să găsească nimic.

— Zău? Prea te crezi în siguranţă. Nu au să caute numai

aici în casă.

— Atunci unde? întrebă cu ironie bancherul, deşi glasul îi tremura.

— În pavilionul din grădină.

— N-au decât!

— În dosul pendulei.

— Fir-ar...

Vorba i se opri în gât. Parcă l-ar fi izbit cineva cu măciuca în cap.

— Vezi deci că eu sunt atotştiutor, urmă Kurt. Va trebui să predai documentele poliţiei. Vrei să mă însărcinez eu cu afacerea asta?

— Eu... nu... ştiu de nici un... document... bâigui bancherul.

— Foarte bine. O să se caute atunci în dosul pendulei şi o să se găsească şi altceva nu numai documentele.

— Da? Şi ce o să se mai găsească?

— O colecţie de bijuterii care au fost ascunse de dumneata şi al cărei proprietar sunt eu. Ei, tot nu vrei să mărturiseşti?

Wallner se clătina pe picioare şi trebui să se ţină de speteaza scaunului.

— Sunt pierdut... bolborosi el.

— Nu încă, răspunse Kurt. Nu există greşeală care să nu ţi se ierte, dacă o recunoşti şi te căieşti. Pentru faptul că ţi-ai însuşit ceea ce mi se cuvine, te voi ierta de îndată ce-mi vei restitui bijuteriile. Cât pentru fapta cealaltă, trebuie să şti că locotenentul Platen nu mai poate rămâne în armată ca nepot al unui trădător de ţară. Din consideraţie pentru el, voi găsi eu o cale.

— Trădător de ţară? spuse locotenentul încremenit.

— Din nenorocire! Explică-te cu el în timp ce eu voi trece pentru câteva momente alături, răspunse Kurt, ieşind fără să mai rostească un cuvânt.

În camera de lângă birou se aşeză într-un fotoliu şi aşteptă. Auzi glasul lui Platen la început nedesluşit, apoi din ce în ce mai tare şi trecu o bună bucată de vreme până ce acesta deschise uşa şi-l rugă să treacă în birou. Wallner stătea zdrobit pe un scaun şi respira repede, ca un om fugărit. La vederea lui Kurt, se ridică în picioare şi zise pe nerăsuflate, ca şi când ar fi recitat o lecţie învăţată pe dinafară:

— Domniile căpitan, am primit cu mulţi ani în urmă un pachet expediat din Mexic. Cu toate cercetările şi osteneala pe care mi-am dat-o să descopăr persoana căreia i-au fost trimise, n-am reuşit. De-abia acum aflu că persoana aceasta eşti dumneata şi te rog să iei în primire obiectele respective.

— Mulţumesc, zise Kurt simplu.

După o pauză, ca şi când Wallner şi-ar fi căutat cuvintele, urmă:

— Cu puţin în urmă, un necunoscut, care se dădea drept căpitanul Shaw, a depus câteva documente la mine. Nu cunosc conţinutul lor, ştiu însă că erau destinate unui anume Helbitoff. Documentele trebuiau ridicate — de cine, nu ştiu. Dar deoarece mă asiguri că păstrarea acestor documente ar fi primejdioasă pentru mine, sunt foarte bucuros să ţi le predau dumitale şi-ţi dau cuvântul meu de onoare că nu voi mai primi toată viaţa astfel de hârtii în casa mea. Vrei să vii cu mine la pavilionul din grădină?

— Cu plăcere, domnule Wallner.

Bancherul o luă înainte, urmat de Kurt şi Platen. Ajunşi la pavilion, Wallner descuie uşa şi trecu cu ei în camera din fund. Aici luă jos pendula din perete, descuie uşa firidei şi zise:

— Poftim, ia-ţi bijuteriile, domnule căpitan!

Kurt scoase afară caseta şi documentele; erau cele aduse cu o seară înainte de falsul căpitan Shaw.

— Sunt într-adevăr atât de importante? întrebă Platen

când îl văzu pe Kurt răsfoindu-le.

— Mai mult decât ţi-ai putea închipui, dragul meu, urmă el, după ce se îndepărtă bancherul. E vorba despre un complot monstru împotriva Prusiei, complot al cărui cap e falsul căpitan Shaw, pe care exclusiviştii domni ofiţeri din escorta regală l-au poftit cu atâta amabilitate la club. Am avut norocul să descopăr prima oară iţele acestui complot şi de aceea am fost înaintat la gradul de căpitan şi decorat cu ordinul „Vulturul roşu”. Aseară, după ce m-am despărţit de tine, întâmplarea a făcut să aud o conversaţie între acest Shaw şi unchiul tău. El s-a lăsat ispitit de făgăduielile lui, deoarece i se promisese să-l facă ministru de finanţe sub noul regim.

— Nenorocitul!

— Zi-i mai bine nesocotit şi vanitos. Sunt nevoit acum să predau documentele autorităţilor respective, voi căuta însă să fac tot posibilul să-l scot din cauză.

— Te rog, Kurt! Am avut de dus o luptă grea cu el, m-a asigurat însă că se va cuminţi. Ia-ţi avutul tău şi lasă-mi credinţa că numai ţie am să-ţi mulţumesc pentru faptul că numele unui membru al familiei noastre va rămâne nepătat.

Luară caseta şi documentele, ieşind din pavilion fără să mai dea ochi cu bancherul. Se duseră în camera locotenentului şi se apucară să facă un pachet din documente, când un servitor veni în fugă şi zise gâfâind:

— Veniţi repede... domnule locotenent la domnul Wallner...

— Ce vrea? Întreabă Platen.

— Nu vrea nimic... mi se pare însă că...

— Ei, hai spune!

— Că e bolnav...

— Bolnav? Chemaţi un doctor!

— Ce să-i facă doctorul?

Platen privi speriat la servitor.

— Cum ce să-i facă? Unde e unchiul meu?

— În biroul lui. Mă dusesem să-i spun că-l caută cineva şi l-am găsit în fotoliu... mort...

— Nu se poate! Nu sunt cinci minute de când am vorbit cu el. Du-te că vin.

Când se întoarse, locotenentul era galben ca ceara:

— Ai tu dreptate, Kurt, zise el, a fost un nesocotit; când s-a văzut strâns cu uşa, n-a mai ştiut încotro s-o ia. Sau poate pierderea bijuteriilor pe care le credea ale lui pentru totdeauna, l-a îndurerat într-atât încât n-a mai putut trăi fără ele. Dumnezeu să-i ierte păcatele!

După un sfert de ceas, Kurt porni spre casă. Ducea cu el o comoară nevisată, dar mai de preţ decât ea i se păreau documentele care salvaseră poate viaţa suveranului său.

Se duse mai întâi la maică-sa. Ne putem închipui uimirea bătrânei când văzu toate acele bogăţii în faţa ei. Ochii i se umplură apoi de lacrimi şi zise îmbrăţişându-şi feciorul:

— Vor fi preţuind mult, foarte mult lucrurile pe care mi le arăţi tu, dar m-aş fi bucurat de mii de ori mai mult dacă s-ar fi întors taică-tu, aşa sărac cum era. Fă cu ele ce vrei, dar mie să nu mi le laşi, fiindcă nu vreau să le mai văd în ochi.

Tânărul îi predă atunci pachetul cu documente, iar caseta o duse căpitanului Rodenstein.

— Ei, băiete, zise acesta când văzu conţinutul, ce fudul o să fi de-acum încolo! Fiindcă, vezi tu, dragul meu, averea face pe om trufaş şi aspru la suflet.

— Pe mine nu, naşule! îl asigură tânărul râzând.

— Hai să te cred! Dar cu fleacurile astea ce vrei să faci?

— Să le dăruiesc.

— Ce, mă, eşti nebun?

— Ba sunt în toate minţile.

— Şi cui vrei să le dăruieşti?

— Lui Röschen.

— Hm... Şi de ce tocmai ei?

— Fiindcă ea e singura fiinţă vrednică să poarte astfel de podoabe de preţ, zise Kurt cu ochii lucitori.

Deşi bătrânul căpitan nu se prea pricepea la astfel de lucruri, înţelese ceva, căci zise ameninţându-l cu degetul:

— Măi omule, mi se pare că eşti îndrăgostit până peste urechi de fetiţa asta. Vezi de nu-ţi băga gărgăuni în cap. Dacă ţii numaidecât să te nenoroceşti, însoară-te, dar ia-ţi gândul de la Röschen; nu e de nasul tău, e o floricică plăpândă care creşte tocmai sus în vârful muntelui.

— N-am decât să urc muntele, naşule.

Căpitanul zâmbi.

— Te pomeneşti! Parcă te văd maior peste câţiva ani şi pe urmă retras la pensie, ca şi mine. Mare pricopseală! Eu zic să faci cu fleacurile astea ce vrei, dar pe Röschen s-o laşi în pace, m-ai înţeles?

Cu primul tren Kurt se întoarse la oraş, însoţit de Ludwig; dar în loc să se ducă de la gară acasă, luă o birjă şi se îndreptă spre palatul prinţului Bismarck.

Palatul era luminat şi lacheii forfoteau de colo până colo, căci era serata de gală.

— Vreau să vorbesc cu Alteţa Sa, zise Kurt unuia din ei.

— Nu se poate, Alteţa Sa e la supeu şi nu primeşte pe nimeni.

— Nu face nimic, pe mine o să mă primească.

— Nu prea cred, mormăi lacheul, privindu-l cu ironie.

— Tine cartea mea de vizită şi du-o numai-decât Alteţei Sale, zise tânărul cu glas poruncitor.

— Îmi pare rău, dar nu se poate, fiindcă...

— Du-te când îţi poruncesc!

Lacheul se cam fâstâci când îl văzu pe căpitan atât de sigur pe sine. Luă cartea de vizită şi plecă, deşi codindu-se. Se întoarse aproape imediat şi zise ploconindu-se cu respect:

— Poftiţi, domnule căpitan.

Kurt fu introdus în cabinetul prinţului care îi ieşi înainte cu

mâinile întinse.

— După cum văd, dragul meu, ai făcut iar statului un mare serviciu, îi zise el. În urma telegramei dumitale, rusul a fost prins şi s-au găsit la el documente extrem de importante. Dar ia spune-mi şi mie, de unde ai aflat dumneata de ele?

— Înainte de a răspunde, rog pe Alteţa Voastră să ia în primire aceste hârtii, poate tot atât de importante, zise el grav.

— Nu-mi pot lăsa musafirii singuri, aşa că le voi citi mai târziu dar... A!

Prinţul îşi aruncase în treacăt ochii pe una din hârtii, dar se porni s-o citească până la capăt.

— Ia loc, ordonă el tânărului căpitan şi continuă să citească.

Ochii lui păreau să înghită rândurile, pe când gura i se contracta într-un zâmbet de dispreţ. După ce citi toate documentele aduse de Kurt, se întoarse spre el cu o privire atât de mirată, încât tânărul căpitan se simţi cam stânjenit. Apoi întrebă rar şi apăsat:

— Te întreb încă o dată, căpitane, cum ai ajuns dumneata la documentele acestea?

— Acelaşi căpitan Shaw care a reuşit să ne scape printre degete rândul trecut, le-a dat în păstrare unui bancher din Mainz; acesta mi le-a predat mie, când i-am spus că documentele prezintă pentru el o mare primejdie.

— Dar le cunoştea conţinutul?

Privirea prinţului era atât de stăruitoare încât tânărul căpitan nu cuteză să mintă.

— Alteţă, omul e mort, răspunse el.

— S-a sinucis?

— Da.

— Aşa? As vrea să ştiu şi eu cum s-au petrecut lucrurile.

Kurt povesti dispariţia bijuteriilor, cum a dat de urma lor, descoperind în acelaşi timp taina trădătorului. Încercă să-l

cruţe pe bancher pe cât îi fu cu putinţă, totuşi, prinţul zise la urmă:

— Felul dumitale de-a apăra pe nemernicul acela îţi face cinste, totuşi, te rog să-mi vorbeşti cât mai deschis şi eu voi căuta să procedez astfel ca să uşurez situaţia persoanei pe care înţeleg că vrei să o aperi.

Acum nu mai putea fi vorba de şovăială. Kurt trebui să mărturisească rudenia lui Platen cu trădătorul.

— Domnule căpitan, zise prinţul strângându-i mâna, eşti vrednic de stima pe care ţi-o păstrez. Prietenul dumitale nu va avea de suferit de pe urma mişeliei unchiului său. Te rog să vii mâine dimineaţă la mine, ca să mergem împreună la suveran. Vreau să afle din gura dumitale cum ai reuşit să pui mâna pe aceste documente. Acum te rog să mă ierţi, dar trebuie să-mi fac datoria de gazdă faţă de musafirii mei.

Kurt coborî scara palatului ca ameţit de cele ce auzise. Când sosi la vilă, găsi pe toţi ai casei în jurul casetei cu bijuterii, pe care o trimisese prin Ludwig de la gară acasă. Care mai de care se întrecea să-l felicite pentru norocul care dăduse peste el.

— O, asta nu e nimic, zise tânărul cu glasul înecat de emoţie. Vin de la prinţ.

— De la prinţ? strigară ei plini de mirare.

— Da. Ce mi-a dat el preţuieşte mai mult decât toate aceste giuvaieruri. Mi-a zis aşa: „Domnule căpitan, te încredinţez de stima pe care ţi-o păstrez. Consideră aceste cuvinte drept o distincţie.” Pe urmă m-a invitat să mă duc mâine dimineaţă cu el la rege. Cred că astfel de cuvinte nu pot fi comparate cu nici un alt bun pământesc.

Îl zoriră acum să le spună cum s-au petrecut lucrurile.

— Nu se poate, sunt secrete de stat la mijloc, zise el cu un aer important, glumind. Mai târziu o să vă spun, acum însă trebuie să păstrez cea mai mare taină.

— Ia te uită, domnule, diplomatul! râse contele Manuel.

Face pe grozavul, ca şi când ar fi mâna dreaptă a prinţului.

— Dacă nu e, poate să devină, îşi dădu cu părerea Röschen.

Înţelese însă repede că mersese prea departe şi se roşi toată.

Mamă-sa o mângâie pe obraz şi-i zise zâmbind:

— Da, fetiţa mamii, aşa e, Kurt al nostru o să ajungă departe, o să vezi tu. Dar cu bijuteriile ce vrei să faci, dragul meu?

— Mi-a pus şi căpitanul Rodenstein întrebarea, zise el prefăcându-se nehotărât.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Că i le-aş dărui bucuros lui Röschen.

Toţi izbucniră în râs.

— Da? Şi el ce-a zis?

— Hm... că să-mi scot gărgăunii din cap fiindcă nu am eu mutra să-i dăruiesc ceva.

— Aşa? A vrut probabil să-nţeleagă că astfel de bijuterii reprezintă o avere care nu se poate dărui, ci păstra. Vom veghea cu toţii ca să nu se atingă nimeni de ele.

După ce tânărul căpitan se retrase în camera lui, Röschen veni după el.

— E adevărat, Kurt, că ai vrut să-mi dăruieşti mie giuvaierurile?

— Da.

— Păstrează-le, dragă, fiindcă mai târziu sper că-mi va fi îngăduit să le primesc, zise ea roşindu-se.

— Nimeni afară de tine n-are dreptul să se atingă de ele, hotărî el şi buzele lor se împreunară într-un sărut nevinovat.

— Nu e aşa, Kurt, că Rodenstein nu ştie ce vorbeşte? Eu te asigur cu mâna pe cruce — şi poţi să te încrezi în cuvintele mele — că eşti vrednic să-i dăruieşti lui Röschen a ta, nu numai bijuterii, dar întreaga ta viaţă. Mă crezi, nu e aşa? încheie ea pecetluind aceste cuvinte cu o nouă sărutare.

14. Braconierul paşnic

Toamna se sfârşise şi iarna bătea la uşă. Deodată, din senin începu să ningă şi zăpada să se aştearnă pe cărări şi poteci, învăluind totul într-un alb imaculat.

Se îngâna ziua cu noaptea şi totul era pustiu, cât cuprindeai cu ochiul. Totuşi, o suflare omenească cutreiera desişul codrului.

Pe drumul înspre conacul căpitanului Rodenstein venea un om agale, nepăsându-i de gerul care domnea, deşi hainele de pe el erau subţirele şi nu-l prea puteau apăra de frig. În picioare era încălţat cu un fel de bocanci care nu se cunoşteau prin partea locului. Purta nişte pantaloni cam scurţi, albaştri, rupţi pe alocuri şi un surtuc strâmt, care pleznea pe el. Surtucul, descheiat la piept, lăsa să se vadă o cămaşă nespălată de cine ştie câte săptămâni, dacă nu chiar luni; pe cap avea o pălărie pleoştită, fără formă, nici culoare. În jurul gâtului, omul avea înnodată o basma murdară, iar mijlocul îi era încins cu un brâu lat de lână, vechi de când cu moş Adam şi biata Eva. În spate îi atârna o desagă plină şi peste umărul stâng un maţ lung de piele a cărui întrebuinţare n-o putea cunoaşte decât cineva foarte iniţiat. Dar ceea ce era mai curios la omul acesta era chipul lui. Părea aproape descărnat, pârlit de soare şi vânt, gura lătăreaţă, cu buzele subţiri şi strâns lipite de dinţi. Ochii lui mititei priveau iscoditor de sub genele rare şi nasu-i era mare şi coroiat, adus până aproape de bărbie.

Străinul tocmai apucase după o cotitură a drumului, când băgă de seamă că nu era singurul călător, deoarece la o mica depărtare de el văzu un omuleţ jerpelit înaintând cu greu.

— *Well,* în sfârşit! mormăi străinul în englezeşte. Bine că văzui o suflare omenească. Socot că va fi fiind de prin partea locului şi va şti să-mi arate drumul.

Grăbi pasul şi-l ajunse pe drumeţ din urmă, dar din pricina covorului moale de zăpadă acesta nu-l auzi venind.

— *Good morning, sir!* strigă străinul, apoi dând-o pe limba ţării: încotro duce drumul, prietene?

Omuleţul se răsuci în loc şi privi speriat la stafia aceea jerpelită.

— Ei, parcă te-am întrebat ceva? se răsti străinul.

Omuleţul fu cuprins de frică şi răspunse şovăind:

— Bună dimineaţa. Drumul duce la conacul moşiei.

— Cunoşti lumea de pe acolo?

— Da.

— Nu cumva eşti de la conac?

— Nu.

— Ce meserie ai dumneata, domnule?

— Veterinar.

— Veterinar, adică doctor de dobitoace. Frumoasă meserie! Vitele sunt mai uşor de tămăduit decât oamenii. Şi te duci acum la conac?

— Da, m-au chemat la o vacă bolnavă.

— Păi împuşc-o, ca să scapi mai repede şi n-o mai doare nimic.

Omuleţul se uită speriat la străin.

— Vai de mine! Să împuşc vaca?

— Oho, câte vaci am împuşcat eu!

Omuleţul îl privi uluit.

— Ia nu te mai uita aşa! rosti el pe urmă, zâmbind.

Străinul îşi ţuguie buzele. Se auzi un „pşşş” prelung, o dâră de scuipat ţâşni şi trecu drept pe sub nasul veterinarului, care se dădu speriat la o parte.

— Ce dracu', domnule, bagă de seamă unde scuipi! strigă el cu ciudă.

— Lasă că ştiu eu, răspunse străinul foarte liniştit.

Omuleţul îl măsură cu privirea din cap până în picioare.

— De ce mesteci tutunul, în loc să-l fumezi sa-l să-l tragi

pe nări? întrebă el cu mirare.

— Da fumat nu-i simt gustul şi ca să-l trag pe nări nu mă îndur să-mi prăpădesc bunătatea de nas.

— Ai dreptate, ar fi păcat de el. Dar vezi că mestecatul tutunului e foarte vătămător.

— Zău? De, ca veterinar, te vei fi pricepând dumneata la aşa ceva. Şi-aşa zi-i, te duci să tămăduieşti vaca. A cui e?

— A cucoanei lui Unger, care stă în curtea conacului.

— Unger? Hm! Cucoana asta e văduvă?

— Nu, da' vezi că de bărbatu-său nu s-a mai ştiut multă vreme, până acum în urmă când a primit veste din Mexic că trăieşte.

— Aşa... Conacul al cui e?

— Al boierului.

— Cum îi zice boierului?

— Rodenstein. Dar pentru ce mă cercetezi aşa?

— Nu e treaba dumitale.

— Se prea poate, numai că nu prea ai mutra să te interesezi de boieri.

— Cum aşa?

Omuleţul se uită cu dispreţ la străin.

— Fiindcă semeni mai mult a haimana decât a boier.

„Pşşş!" ţâşni printre buzele străinului.

— I-ascultă, domnule, bagă de seamă, ce dracu'!

— Păi haimanalele nu se prea sinchisesc de nimeni.

— Îţi interzic...

— Tot degeaba, dacă nu te-nveţi minte să vorbeşti frumos cu oamenii.

— Nu cumva vei fi vrând să pun şi mănuşi? Ai şi mutră! Ia te uită, domnule, la răpănosul ăsta care m-a făcut tot una de scuipat, de mi-e ruşine să dau ochi cu oamenii!

Şi zicând acestea, omuleţul îşi scoase pălăria plină de scuipat şi o arătă străinului.

— N-ai decât s-o ştergi, răspunse el cu nepăsare.

— Eu? Nici prin gând nu-mi trece! Cine mi-a murdărit-o ăla s-o şteargă că de nu... şi omuleţul ridică ameninţător bastonul.

— Că de nu? întrebă străinul.

— Te pocnesc o dată, să mă ţii minte!

— Să mă pocneşti? Pe mine? Pşşş! şi trâmba de scuipat se prelinse pe surtucul omuleţului.

— Aşa? Stai tu! răcni el şi repezi bastonul.

N-apucă însă să dea căci, ca fulgerul, străinul i-l smuci din mână şi-l zvârli cât colo, apoi îl apucă pe omuleţ de mijloc şi începu să-l scuture, de să-i scoată sufletul, pe urmă îl puse binişor iar jos.

— Aşa, piticule, asta pentru vorba „haimana”. Şi acum ia-o la sănătoasa dacă nu vrei să storc toată ştiinţa din tine.

Omuleţul răsuflă adânc, ochii îi fulgerau de mânie, vru să spună ceva dar se răzgândi şi o luă la fugă, pierind pe sub copaci.

— Secătura dracului! mormăi străinul. Lasă că ne mai întâlnim noi acuşi la conac. Tare sunt curios să ştiu ce minciuni o să îndruge acolo. Hm... Plisc-de-uliu o haimana! S-o ia dracul de civilizaţie care crede că oricine nu poartă fracul în spate e o haimana!

Şi tot bodogănind aşa, străinul porni prin zăpada moale ca puful, dar deodată sări repede peste şanţul şoselei şi se piti după o tufă deasă. Auzise un zgomot pe care el, ca vânător iscusit, îl cunoştea foarte bine. În clipa următoare ieşi din pădure o căprioară care păşea agale în zăpadă.

— Tii, ce mândreţe! îşi zise vânătorul şi fără să se gândească o clipă că aici nu se află în vestul Americii, îşi smuci puşca din teaca de piele atârnată peste umăr şi trase.

Căprioara căzu fulgerată la pământ.

— Halal să-mi fie! strigă străinul; ieşi din tufe, se repezi la sălbăticiune, scoase cuţitul de la brâu şi se apucă s-o jupoaie de piele.

În vremea asta auzi paşi apropiindu-se, dar nici nu se sinchisi şi-şi văzu liniştit de treabă.

Noul sosit se apleacă şi ridică mai întâi de jos puşca străinului, o privi cu mirare şi strigă:

— Ce dracu' făcu ăsta, domnule!

— Ce făcui? Dumneata nu vezi, răspunse Plisc-de-uliu întorcând capul.

— Împuşcaşi căprioara, ai?

— Ba că era s-o las să-mi scape.

— Mă, eşti nebun!

— Nebun? Psss!

— Fir-ai tu să fi! Nu cumva mă iei drept scuipătoare?

— Nu, dar drept un mojic fără pereche. Eu îţi spun „domnule” şi mă iei cu „tu”. Dacă nici asta n-o fi mojicie, apoi atunci să mă spânzuri de limbă.

— De spânzurat o să te spânzure, fii pe pace.

— Zău? Cine? rânji Plisc-de-uliu.

— Lasă că o să vezi. Nu ştii, omule, că braconajul e interzis?

Plisc-de-uliu căscă o gură cât toate zilele.

— Ei, drăcia dracului, la aşa ceva nu m-am gândit!

— Te cred! Nu vă gândiţi la asta decât după ce v-a băgat la răcoare. Da' cine eşti dumneata, domnule?

— Hm... şi dumneata cine eşti?

— Păi eu sunt Ludwig Straubenberger.

În ochii vânătorului trecu un fulger de bucurie.

— Ludwig Straubenberger zici? Ei şi? Ce-mi pasă mie la urma urmei cine eşti!

— Ba o să-ţi pese şi să-ţi prea pese fiindcă sunt în slujba domnului căpitan Rodenstein.

— Aşa! Şi ce slujbă ai dumneata, mă rog?

— Acum n-am nici una, fiindcă m-a luat domnul căpitan Unger pe lângă el.

— Cum adică, slugă la doi stăpâni?

— La doi, la zece, nu e treaba dumitale. Acum să faci bunătatea şi să mergi cu mine la curte, ca să te dau pe mâna boierului.

— Pentru ce?

— Cum pentru ce? Fiindcă te arestez, de aceea.

— Ce faceee? Să mă arestezi?

— Ba bine că nu! Hai când îţi spun, că altminteri...

— Altminteri ce?

— Te duc cu sila, zise Ludwig şi-l apucă de braţ.

— Jos laba! strigă străinul smucindu-se.

— Aha, nu vrei să mergi de bunăvoie, te duc eu şi fără voie, n-avea grijă.

„Pşşşş!” ţâşni din gura lui Plisc-de-uliu o trâmbă de scuipat cafeniu care-l împroşcă de sus până jos pe Ludwig.

— Aşa, mă mai şi scuipi! O să mi-o plăteşti tu, derbedeule!

— Aşa m-a împroşcat şi pe mine, se auzi în clipa aceea un glas de după un copac. Vrei să te ajut, Ludwig?

Acesta întoarse capul.

— A, doctorul de dobitoace! Ce cauţi dumneata aici, domnule? îl întrebă el.

Omuleţul ieşi cu băgare de seamă la iveală.

— Păi... eram în drum spre conac, la Rheinswalden, când mă întâlnii cu ăsta de colo. A început să mă descoase, ba de una, ba de alta, până ce ne-am luat la gâlceavă şi m-a stropit din cap până-n picioare. Vrei să-ţi ajut să-l legăm fedeleş?

— N-am trebuinţă de dumneata, sunt în stare eu să vin de hac unui derbedeu de teapa lui, dar n-ar strica să-mi dai o mână de ajutor fiindcă văd că face nazuri şi nu vrea să meargă de bunăvoie.

— Ştii că ar avea haz! zise Plisc-de-uliu râzând.

— Zău? Ce găseşti dumneata aşa cu haz?

— Cum să nu fie, când văd că un braconier vrea să dea pe mâna jandarmului pe cel de-i cumpără vânatul.

— Ce vorbă e asta?

— Vreau să spun că braconierul e stârpitura asta de colo care împuşcă într-ascuns sălbăticiunile şi mi le vinde mie la oraş. De trei ani încoace am câştigat o groază de parale de pe urma lui.

Bietului veterinar nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ludwig rămase şi el ca trăsnit.

— Măi să fie al dracului! strigă el venindu-şi în fire. E adevărat ce spune, doctore?

De-abia acum se dezmetici omuleţul.

— Eu... braconier? apoi ridicând mâinile în sus ca pentru jurământ: Jur pe ce am mai scump că n-am omorât în viaţa mea nici măcar o muscă darmite o sălbăticiune.

— Aha, vrea să iasă basma curată dumnealui! rânji Plisc-de-uliu. Dar a cui e puşca asta, domnule?

— Aşa e, a cui? Să fie a doctorului?

— Ba bine că nu! Şi cine crezi că a împuşcat căprioara? Ştiu că eu nu, mă pusese numai s-o jupoi:

— Sfinte Iisuse Hristoase! exclamă omuleţul apucându-se, cu mâinile de cap. Să nu-l crezi, dragă domnule Ludwig.

— Dracul ştie ce să mai creadă! mormăi Ludwig uitându-se zăpăcit de la unul la altul.

— Crede ce pofteşti, zise foarte liniştit vânătorul. Eu atât ştiu: dacă mă arestezi pe mine să-l arestezi şi pe el. Dacă am fost prost să mă duc cu furnizorul meu după marfă, n-o să mai fiu prost să trag numai eu ponosul.

— Doamne, Dumnezeule, ce o fi având omul ăsta cu mine! Se tânguia omuleţul. N-am ţinut în viaţa mea o puşcă în mână...

— Ia nu te mai preface! O să dovedesc la judecată că e adevărat ce-am spus.

Ludwig se înfipse odată cu călcâiele în pământ şi zise cu gravitate:

— Juri?

— Pe tot ce vrei.

— Atunci n-am ce-ţi face, doctore, trebuie să te arestez şi pe dumneata.

— Vai de mine! strigă îngrozit omuleţul. Sunt nevinovat, săraca de maică-mea!

— O să se vadă la judecată. Deocamdată eşti prizonierul meu.

— Prizonier? Nu mă las eu prins nici în ruptul capului! Şi zicând acestea omuleţul vru s-o ia la fugă.

Ludwig îl apucă însă repede de braţ şi-l ţinu ca într-un cleşte.

— Aha, vrei să fugi? Asta vrea să zică, domnule, că te simţi vinovat. O să vă leg pe amândoi fedeleş ca să nu scape nici unul.

— Ei vezi, aşa mai înţeleg şi eu! spuse Plisc-de-uliu zâmbind. Dacă e vorba de dreptate, atunci de ce să ies numai eu vinovat. Poftim, leagă-mă.

— Sunt nevinovat... ticălosul ăsta vrea să mă nenorocească... se tânguia omuleţul deznădăjduit.

— O să ne lămurim noi acuşi, mormăi Ludwig; deocamdată o să vă leg unul de altul. Aşa. Şi acum la drum. Luaţi şi sălbăticiunea cu voi, doar n-aţi fi vrând s-o duc eu în braţe.

— Păi vezi că eu am desaga asta grea în spinare... zise Plisc-de-uliu.

— Ce e în ea?

— Cinci iepuri mari.

— Iepuri? De unde îi ai?

Doctorul a pus ieri nişte capcane şi când ne-am dus azi-dimineaţă să vedem ce s-a prins, am găsit iepurii ăştia.

Omuleţul încremenise cu ochii holbaţi la el, dar Ludwig se încruntă grozav.

— Aşadar şi de astea ştiţi să faceţi dumneavoastră... Foarte bine. Să ia doctorul căprioara în spinare.

— Minte... minte... se zbătea bietul veterinar cu disperare.

El i-o fi prins... eu habar n-am de iepuri.

— O să vedem noi, zise Ludwig şi se apucă să lege picioarele căprioarei.

— Doar nu vei fi vrând să mă duci legat ca pe un hoţ la conac? Ar fi groaznic... onoarea... reputaţia mea... O să cer daune...

— Ia slăbeşte-mă, domnule! Eu îmi fac datoria, de altceva nu îmi pasă.

— Mă faci de râsul lumii...

— Lasă vorba şi ia căprioara în spinare!

— Sfinte Sisoie! Să mai duc şi greutatea asta...

— Tot mai uşoară decât păcatele pe care le ai pe conştiinţă, zise Plisc-de-uliu convins.

— Ticălosule! Nemernicule! O să te fac praf când m-oi vedea scăpat... o să te otrăvesc... o să...

— Aşa? Mai eşti şi ucigaş după ce eşti braconier! Ce-o să se mire domnul căpitan când o vedea ce pleaşcă îi aduc, zise Ludwig şi le dădu un brânci ca s-o ia înainte.

Veterinarul se rugă, se tângui, imploră dar degeaba. Ludwig o ţinea una: trebuie să-şi facă datoria şi măcar că omuleţul se zbătea din răsputeri, americanul îl trase cu uşurinţă după el.

Căpitanul se sculase de curând şi acum stătea la masă şi-şi bea cafeaua. Era rău dispus, deşi n-avea de ce. Sosise doar de câteva zile o scrisoare trimisă de Sternau, de la râul Sabinas, care bucurase nespus pe toţi.

Deodată Ludwig intră pe uşă, salută milităreşte şi se opri smirnă în mijlocul odăii.

— Ce e? îl întrebă morocănos căpitanul.

— Trăiţi! Am adus nişte braconieri.

Bătrânul sări drept în picioare.

— Braconieri zici?

— Trăiţi! Doi.

— În sfârşit! Şi doi odată! zise căpitanul frecându-si

mâinile de bucurie. Mi-a venit şi mie apa la moară. O să-i pun pe roată şi o să-i întind până le-or ajunge picioarele la Londra. Ce-ai făcut cu ei?

— I-am băgat în şopron. Sunt legaţi fedeleş şi am pus doi oameni zdraveni de pază la uşă.

— Cine i-a prins?

— Eu, să trăiţi!

— Tu, mă? Unde şi cum?

— Pe şosea.

— Ia s-aud.

— Pornisem dis-de-dimineaţă să văd ce mai e pe moşie. Când s-o iau pe şosea, auzii o împuşcătură; cunoscui că-i o armă străină. Mă dădui mai aproape şi când, ce să văd? Un găligan cât toate zilele se lăsase jos în zăpadă şi da să spintece o căprioară de toată mândreţea.

— Fir-ar el afurisit să fie! Îl cunoşti?

— Nu, zicea că-i negustor de vânat de aici de la oraş.

— De când îşi împuşcă negustorii singuri marfa?

— Păi n-o împuşcase el, ci celălalt.

— Pe ăsta îl ştiu cine e?

— Oho şi încă bine de tot. Când l-am văzut la faţă — că veni niţel mai târziu — nici nu-mi venea să cred. Ba mai prinsese peste noapte şi cinci iepuri în capcană.

— Cinci într-o singură noapte? O să-l fac praf... o să-l bat la tălpi până o ieşi sufletul din el...

— Păi aşa i se şi cuvine, să trăiţi, domnule căpitan. Omul ăsta ne pradă de ani de zile, ucigând vânatul din pădurile noastre ca să îl vândă la oraş.

— Neruşinatul! Şi noi să nu-l prindem până acum! Aşa e când te laşi în nădejdea altora. Dar domnule, ce fac paznicii noştri, pasc bobocii, ori ce? O să le trag o papară să mă ţină minte! O s-o întorc pe foaia ailaltă, o să vezi tu. Care nu mi-o prinde măcar un braconier pe săptămână, îl dau afară. Numai aşa o să scap de tâlhari şi de nişte tonţi şi puturoşi ca voi,

care-mi mâncaţi pâinea degeaba. Şi cine zici că e nemernicul?

— Veterinarul nostru, să trăiţi, domnule căpitan.

— Vete... şi cuvântul i se opri în gât căpitanului.

— ... rinarul, întregi Ludwig apăsat.

— Măi băiete, tu eşti beat! Veterinarul nostru, braconier? Nu se poate!

— Ba se poate, domnule căpitan. E jos în şopron.

— Atunci dracu' l-a luat! Ai adus şi căprioara?

— Da. L-am pus s-o ia singur în spinare.

— Bine i-ai făcut. Şi cu iepurii?

— Sunt în desaga negustorului.

— Bravo! O să vezi tu acum ce le-o păţi sufletul. Du-te şi adună oamenii de la curte la mine în birou şi adu şi pe vinovaţi să-i judecăm. Să le arăt eu cât face o căprioară şi cinci iepuri în desagă.

Ludwig alergă în curte şi într-o clipă porunca căpitanului se răspândi ca fulgerul, iar în câteva minute curtea conacului gemea de lume. Căpitanul puse să se aşeze scaune lângă perete şi un fotoliu în mijlocul camerei, în care se aşeză chiar el în persoană.

La un semn al lui, Ludwig scoase pe vinovaţi din şopron şi vru să-i ducă la judecată, dar îşi aduse aminte că trebuia să ia şi căprioara ucisă cu ei.

— Stai, doctore, ia sălbăticiunea în spinare.

— Nu cumva o duceţi martoră? întrebă americanul.

— Se-nţelege! E doar corpus delictus care să dovedească fapta, iepurii de asemenea, sunt şi ei astfel de „corpuri”.

— Dar bine, omule, sunt nevinovat! strigă veterinarul.

— N-ai decât să i-o spui domnului căpitan, eu nu mă pricep la „criminalitate”.

Veterinarul n-avu încotro, trebui să se care cu animalul împuşcat şi Plisc-de-uliu cu desaga. Când să străbată curtea, acesta zări un cal înşeuat, pregătit pentru căpitan, şi-un

zâmbet îi flutură pe buze. Urcară scara şi Ludwig deschise uşa. Dintr-o aruncătură de ochi Plisc-de-uliu luă seama la broască.

— Trăiţi, domnule căpitan, ăştia sunt, zise Ludwig închizând uşa în urma lui. Să-i iau doctorului căprioara din spinare?

Bătrânul stătea înfipt în fotoliu, cu o mutră aspră de inchizitor.

— Lasă-l să şi-o ia singur.

— Păi nu poate, că e legat.

— Dezleagă-l. După cât am auzit eu, pârâţii sunt duşi liberi la judecată.

Ludwig îi dezlegă. Şi iarăşi flutură un zâmbet pe buzele lui Plisc-de-uliu. Veterinarul nici n-apucă să fie întrebat şi strigă cu disperare:

— Domnule căpitan, mare năpastă a căzut peste capul meu! Zice că aş fi împuşcat eu căprioara şi eu săracu' de mine nici...

— Tăcere! se auzi ca un tunet glasul căpitanului. Aici n-are voie să vorbească nimeni afară de mine. Dacă mai îndrăzneşti să spui un cuvânt, te împuşc, m-ai înţeles?

Omuleţul tăcu. Rodenstein se întoarse atunci spre Plisc-de-uliu.

— Pe ăsta îl cunosc, dar tu cine eşti?

— Sunt negustor de... vânat în Frankfurt.

— Cum te cheamă?

— Henrico Landola.

Bătrânul sări ca ars.

— Enrico Landola! strigă el privindu-l îngrozit. Ce naţie de om eşti?

— Sunt spaniol, minţi vânătorul jucându-şi de minune rolul.

— Omule! Ticălosule! Nemernicule! Pungaşule! Şi de când te-ai făcut negustor?

— De câţiva ani încoace.

— Ce erai înainte?

— Căpitan de corabie.

— Pirat, tâlhar, vrei să spui...

— Aşa e, mărturisi Plisc-de-uliu fără să se tulbure.

— Să te ia dracu, răul pământului, spaima oamenilor, Henrico Landola! În sfârşit am pus mâna pe tine! Dar de unde până unde te-ai întovărăşit cu veterinarul ăsta, măi ticălosule.

— Păi, îmi pregătea otrăvurile când aveam de otrăvit pe cineva.

Omuleţul făcu o săritură în aer, de spaimă.

— Nu e adevărat! Jur pe tot ce am mai scump că nu e adevărat! strigă el, tremurând vargă.

— Tu să taci, otrăvitorule! se răsti căpitanul. A sosit ziua răzbunării. Azi sunt eu judecătorul şi voi da pe faţă crimele pe care nu s-a găsit încă nimeni să le descopere. Câţi oameni ai otrăvit până acum, Henrico Landola?

— Două sute şaizeci şi nouă.

Bătrânul se înspăimântă grozav.

— Atâtea suflete nevinovate! Satano! Şi pentru ce, pentru ce?

— Păi aşa a vrut doctorul ăsta de dobitoace. Dacă nu-i dădeam ascultare, mă omora şi pe mine.

— Doamne Iisuse Hristoase! răcni omuleţul. Minte! N-am omorât în viaţa mea pe nimeni... să vină cineva să spună...

Plisc-de-uliu înălţă din umeri.

— Tăgăduieşte, vezi bine! Mai înainte era cel mai setos de sânge dintre toţi marinarii mei.

— Omule eşti o fiară... un monstru... De când sunt n-am fost altceva decât veterinar.

— Sst! Nu crâcni! Te-ai pripăşit pe aici numai de trei ani, dracul ştie ce vei fi fost până atunci.

— Am fost multă vreme la Elberfeldsen.

— O să aflăm noi. Acum tacă-ţi gura. Trebuie să dovedim

deocamdată ce e cu Landola ăsta. Omule, banditule, pungaşule, cunoşti tu pe unul Cortejo?

— Da, mărturisi Plisc-de-uliu.

— Aşa? Şi cum l-ai cunoscut?

— Prin veterinarul de colo, e cumnatul lui Cortejo.

— Nu, nu, strigă omuleţul, nu am auzit în viaţa mea de vreun Cortejo...

— Taci din gură! răcni căpitanul, că te dau pe uşă afară. O să descopăr eu dacă ţi-e cumnat ori nu. Şi, adăugă el întorcându-se spre Plisc-de-uliu, ai făcut afaceri cu Cortejo ăsta? Să-mi spui adevărul, altminteri...

— Cum să nu! Corabia mea era proprietatea lui.

— Bine că ai curajul să mărturiseşti. Dar pe unul Sternau îl cunoşti?

— Da.

— A fost cât p-aici să te prindă într-o zi!

— Da.

— Şi tu ce-ai făcut?

— Ce-o să fac şi acum. Am luat-o la sănătoasa. Să ne vedem sănătoşi, domnule căpitan.

Plisc-de-uliu nu lăsase jos desaga din spinare. Da ultimele cuvinte se întoarse brusc, se repezi la uşă, o trânti după el şi răsuci cheia în broască. Din câteva sărituri fu jos în curte, sări în spinarea calului, apoi o tuli pe poartă şi pieri ca o nălucă.

Totul se petrecuse cu atâta repeziciune, încât lăsase pe cei dinăuntru uluiţi. Căpitanul se dezmetici cel dintâi.

— Fuga! După el! răcni ca un nebun. Alergă la uşă, dar uşa era încuiată pe dinafară.

Dădu fuga la fereastră.

— Mi-a furat calul... Uite-l că a ieşit pe poartă... După el, că ne scapă!

Nimeni nu cuteză să sară pe fereastră, toţi se înghesuiau la uşă. Veni în sfârşit o servitoare şi o descuie.

— Scoateţi caii din grajd! Să ne luăm după el! Răcnea

bătrânul ca scos din minţi.

Câţi cai erau la curte, tot atâţia inşi încălecară şi porniră în goană pe poartă cu căpitanul în frunte. Întâlni în drum un ţăran.

— Măi Tomas, nu văzuşi tu un om trecând călare? îl întrebă bătrânul.

— Ba da, boierule, era chiar calul dumitale, răspunse omul.

— Cu o desagă în spinare?

— Da.

— Încotro a luat-o?

— Păi m-a întrebat unde e vila Rodriganda.

— Atunci s-a dus spre vilă?

— Aşa socot.

— Bine. Măi băieţi, care din voi pune mâna pe el îi dau simbria pe un an.

Cât era de bătrân, moşul tot cel din frunte era, ca şi când ar fi vrut să ia el simbria făgăduită.

Mai curios era că nimeni nu se gândise la veterinar. Acesta stătea în mijlocul odăii şi se uita năuc spre uşă.

— Sfinte Iisuse Hristoase, ce să fac eu acum? S-o iau la fugă?... Poate că ar fi mai bine. Să rămân? Pune căpitanul mâna pe mine. Auzi, domnule! Eu otrăvitor, braconier şi pirat... Dacă reuşesc să ies nesimţit din conac, mă ascund în gaură de şarpe până s-o dovedi că sunt nevinovat.

Coborî tiptil scara. În curte nici ţipenie de om; toţi, până şi cei care n-aveau cai, se luaseră, pe jos, după ceilalţi. Când se văzu în şosea, coti repede în pădure. Doamna Unger aşteptă în zadar să vină să-i tămăduiască vaca.

Nu departe de conacul căpitanului, don Manuel de Rodriganda y Sevilia pusese să se ridice o vilă frumoasă în care locuiau el, Rosetta, Röschen, împreună cu sora şi mama lui Sternau. Bătrânul Rodenstein nu voia cu nici un chip să se despartă de ei şi bombănea toată ziua că-l lăsaseră singur

cuc. Atâta doar că vila era aproape şi-şi putea vedea prietenii în fiecare zi.

Cu puţin înainte de a fugi Plisc-de-uliu de la conac, o trăsură înainta pe şoseaua plină de zăpadă, în trăsură era Kurt, care mai avea numai trei săptămâni până la plecarea lui în străinătate, unde trebuia să fie trimis în misiune.

În curând cocheta vilă a Rodriganzilor apăru în faţa lui. Poarta era dată de perete; tânărul coborî din trăsură, plăti birjarului şi o luă repede pe scară. Fu întâmpinat de un bătrân bondoc, care auzind huruitul trăsurii alergase să vadă cine e. Era administratorul vilei.

— Bine-ai venit, domnule căpitan! strigă el cu bucurie. Ne era dor de dumneata, zău aşa!

— Bine te-am găsit, dragă Alimpo. Aşa de devreme în picioare?

— Păi cine se scoală de dimineaţă... vorba ceea. Aşa zice şi Elvira mea. Şi apoi, de somn îmi ardea mie când ştiam că trebuie să soseşti din moment în moment?

— Deci Ludwig mi-a anunţat sosirea?

— Da, el a venit alaltăieri. Acum este la Rheinswalden. Ţine atât de mult la domnul silvicultor şef.

— Unde se află doamnele şi domnii?

— În camera de zi.

După ce şi-a depus mantaua şi capela, Kurt a intrat în încăperea indicată. Acolo se aflau don Manuel, Rosetta, doamna Sternau cu fiica ei şi Amy Dryden. Se salutară cu cordialitate.

— Am venit numai pentru câteva ceasuri, ea să-mi iau rămas bun, căci am să fiu plecat mai multă vreme, spuse Kurt, după ce dăduse mâna cu cei prezenţi. Plec la drum chiar azi sau cel mai târziu mâine dimineaţa.

— Ce păcat, spuse Rosetta. Pleci în interes de serviciu?

— Da. Ghiciţi unde? O să fie o călătorie lungă şi într-o ţară din care am primit, numai cu câteva zile în urmă, o ştire

îmbucurătoare.

— O ştire îmbucurătoare? Dumnezeule! Oare ghicesc bine? E vorba de Mexic?

Kurt dădu afirmativ din cap, zâmbind. Apoi se strădui să le dea informaţii mai amănunţite, dar fu întrerupt de sosirea năvalnică a unui călăreţ, a cărui apariţie stranie atrase privirile tuturor celor de faţă. Noul venit era Plisc-de-uliu.

El sări de pe cal, îl lăsă nepriponit şi urcă repede scările, cu sacul în spinare. În capul scărilor îl întâmpină Alimpo:

— Cine sunteţi? îl cercetă el.

— Dar dumneata cine eşti? replică americanul.

— Eu sunt Alimpo, administratorul acestui castel.

— Bun, asta îmi ajunge. Pot vorbi cu stăpânul tău?

— Spuneţi-mi, întâi, cine sunteţi?

— N-are rost. Oricum ei nu mă cunosc. Le aduc o veste importantă.

— Tocmai s-au adunat cu toţii la un loc. Dar, dragă prietene, nu prea eşti în situaţia de a apare în faţa stăpânilor.

— Ba abia că sunt, chiar aşa! În schimb, nu sunt dispus să mă mai las interogat. Dă-te la o parte!

— Ei! Dar trebuie să întreb mai întâi dacă pot să vă las să intraţi.

— Prostii! Am voie să intru oricând şi de câte ori vreau.

Plisc-de-uliu îl împinse pe Alimpo la o parte, fără nici un fel de menajamente şi intră în încăpere.

Contele îl întâmpină cu asprime:

— Cum de intraţi aici cu sila? La cine aţi venit?

— La dumneavoastră toţi.

— Cine sunteţi?

— Mi se spune Plisc-de-uliu.

Un zâmbet trecu pe faţa contelui. Acest ins în zdrenţe avea tot dreptul, dat fiind nasul său lung, să poarte un astfel de nume.

— De unde sunteţi?

— Sunt — ah, dar iată că au şi venit! Nu mi-am închipuit că acest bătrân şef de ocol silvic o să-mi găsească atât de repede urma.

În timp ce vorbea, omul nostru se îndreptă spre fereastră, cu atâta nonşalanţă, de parcă s-ar fi aflat la el acasă. Ceilalţi îi urmară exemplul, fără să vrea. Ei îl văzură pe bătrânul Rodenstein sărind de pe calul său înspumat şi neînşeuat.

Alimpo auzise primul zgomot de potcoave şi alergase afară.

— Bună dimineaţa, Alimpo, auziră toţi vocea căpitanului. Spune-mi repede dacă a sosit la voi, în momentul acesta, un călăreţ!

— Da.

— Unul în zdrenţe şi cu un sac în spinare?

— Da.

— Slavă Domnului, am pus mâna pe el! Unde e individul?

— La domni, în odaia mare.

— Fir-ar să fie, asta-i treabă periculoasă! Trebuie să intru cât mai repede, înainte de a se întâmpla vreo nenorocire.

Două clipe mai târziu, Rodenstein dădea de perete uşa încăperii şi intra. Într-o secundă îl zări pe fugar şi se aruncă asupra lui.

— Ticălosule, acum te-am prins din nou! strigă el, neluându-şi timp nici măcar ca să-i salute pe cei prezenţi. O să te pun în lanţuri, de-o să-ţi plesnească coastele!

— Ce e, pentru numele lui Dumnezeu, despre ce este vorba? întrebă contele. Dar cine este acest om, dragă căpitane?

— Acest individ este cel mai mare criminal de pe suprafaţa pământului. A otrăvit peste două sute de oameni.

Privirile celor de faţă se îndreptară cu uimire spre străin.

— Da, uitaţi-vă bine la mine, spuse Rodenstein, cu respiraţia încă tăiată. Deschideţi bine ochii, deşi n-o să vă vină să credeţi, dar să ştiţi că acesta este adevărul! Ludwig l-

a prins, dar a reuşit să scape tocmai când am vrut să-l supun judecăţii. Se numeşte Henrico Landola.

— Henrico Landola? întrebă Kurt. Piratul? Oh, nu, nu este el acela, pentru că pe Landola îl cunosc eu.

— Ei, asta-i, chiar el a recunoscut.

— Că este Landola? Asta nu e posibil!

— Întreabă-l chiar tu.

Între timp americanul îi privea cu atenţie pe cei prezenţi.

— Cum se explică faptul acesta? V-aţi dat drept piratul Landola? îl întrebă Kurt. Îl cunoaşteţi pe acel individ?

— Am auzit despre el.

— Dar ce v-a făcut să vă daţi drept el?

Americanul dădu, zâmbind, din umeri.

— O glumă, spuse el scurt.

— Păi această glumă v-ar putea costa scump. Landola nu este o persoană care să se bucure aici de simpatie.

— Ştiu.

— Dar acest om este totuşi cel drept care s-a dat, glăsui şeful de ocol. Ticălosul mai are aici, în sacul său, cei cinci iepuri pe care i-a sugrumat doctorul veterinar.

— Vorbiţi în şarade, nu mai înţeleg nimic, interveni don Manuel. Întorcându-se spre Plisc-de-uliu, îl întrebă:

— De fapt, de unde vii dumneata?

— Vin din partea lordului Dryden, răspunse prizonierul.

— Înseamnă că veniţi din Mexic? întrebă Rosetta cu glas emoţionat.

— Da, direct de acolo. Nu v-am văzut niciodată, dar după descriere trebuie să fiţi doamna Rosetta Sternau, sau Rosetta de Rodriganda.

— Da, eu sunt.

— Atunci eu am ceva pentru dumneavoastră. Plisc-de-uliu scotoci în sacul său şi scoase o scrisoare. Din partea lui *sir* Henry Dryden, continuă el. Am fost călăuza şi însoţitorul său în Mexic. Am trecut prin multe şi sunt gata să vă povestesc

totul.

— Ce împletire a destinului, ce noroc uriaş! Mai aveţi ceva pentru noi?

— Nu. Restul obiectelor din sac îmi aparţin.

— Atunci fiţi binevenit la noi! Dragă tată, să citesc acum scrisoarea, ca să audă cu toţii?

— Propun să amânăm puţin treaba asta, răspunse contele. Trebuie mai întâi să ne ocupăm puţin de acest brav om, care, atât pentru mine, cât şi pentru voi, este o adevărată enigmă.

— Într-adevăr, îşi dădu cu părerea căpitanul, o enigmă a dracului de prostească. Ia spune-mi omule, ce te-a apucat să te dai drept Landola? De fapt, cine eşti dumneata? Dar, ia aminte, nu o să-ţi permit să ne spui braşoave. Dumneata ştii cine sunt eu?

— Cum să nu. Judecătorul suprem din Rheinswalden, sir!

În acest moment interveni în discuţie don Manuel:

— Domnul căpitan nu foloseşte chiar serios expresia „braşoave”. El vrea să afle amănunte despre dumneata şi situaţia în care te afli.

— Ah, spuse Plisc-de-uliu. Despre persoana mea nu e nevoie să afle mai multe, doar mă vede în faţa sa. Până şi nasul meu poate să-l cerceteze mai îndeaproape, pe gratis. Nici eu nu l-am întrebat pe domnul căpitan despre persoana sa în mod amănunţit.

Contele dădu, zâmbind, din cap şi spuse:

— Noi, totuşi, am vrea să aflăm mai multe despre dumneata.

— Păi ce să mai aflaţi. Mă numesc Plisc-de-uliu şi sunt vânător în prerie.

— Vânător în prerie, bombăni bătrânul şef de ocol silvic. De asta e atât de pornit împotriva animalelor din pădure.

— Asta aşa e. Nu m-am putut stăpâni când am văzut căprioara. Am pus puşca la ochi şi am doborât-o.

— Deci dumneata ai împuşcat-o şi nu doctorul veterinar.

— Da!

— Fir-ar să fie! Dar parcă ai spus că ani de-a rândul te-ai aprovizionat din vânat.

— Doamne fereşte! râse Plisc-de-uliu.

— Chiar aşa să fie? întrebă căpitanul. Deci el nu este braconier?

— Bineînţeles că nu e.

— Mii de tunete! Înseamnă că m-ai dus de nas.

— Chiar aşa, răspunse Plisc-de-uliu.

— Dar de ce? Ce motiv ai avut să faci asta?

— Motiv? întrebă americanul. Deh, nici unul.

Bătrânul rămase cu gura căscată.

— Cum aşa? Nici unul? Deci ai vrut să-ţi baţi joc de noi toţi?

— Da, răspunse Plisc-de-uliu cu un aer nevinovat.

— Ei, atunci ştii ce-am să fac cu acela care şi-a bătut joc de mine şi de noi toţi? Am să-l bag la închisoare.

Plisc-de-uliu, începu să râdă.

— Închisoare? Din cauza unui căprioare? Vezi-ţi de treabă, omule, ar fi curată nebunie.

Discuţia continuă pe acest ton un timp, până ce contele consideră că trebuie să intervină.

— Domnule, acum că-ţi cunoaştem numele şi meseria, vrei să ne spui cum şi în ce împrejurări te-ai întâlnit cu persoanele de la care ne-ai adus scrisoarea?

— Asta veţi putea afla îndată. Ştiţi ce este un *scout*[4]*?*

— Nu.

— Ei bine, dacă nu ştiţi, vă explic eu. Există oameni ai vestului care au un simţ al orientării atât de dezvoltat, încât nu se pot rătăci niciodată. Ei cunosc toate drumurile şi potecile, fiecare apă curgătoare, fiecare pom şi tufiş, descurcându-se cu siguranţă şi în locurile în care nu au fost

[4] Cercetaş (engleză).

niciodată înainte. Acestor oameni li se spune *scout.* Orice caravană, orice obşte de vânători are nevoie de unul sau mai mulţi asemenea oameni, dacă nu vrea să se aleagă praful de ea. Un asemenea *scout* sunt şi eu.

— Mii de trăsnete! se auzi glasul căpitanului, înseamnă că dumneata cunoşti toate drumurile şi potecile continentului american?! Nu ţi se vede aşa ceva pe faţă.

— Dar ce, am o faţă de prost?

— Da, o faţă de mare prost.

Yankeul replică pe loc:

— Cum îşi permite dumnealui să-l facă prost pe un cutreierător al preriilor americane? Crede cumva dumnealui că un şef de ocol silvic de pe aceste meleaguri este mai înţelept decât un vânător din prerie? Sau îşi închipuie dumnealui că un căpitan din armata Marelui Duce ar putea să facă faţă unui cercetaş american? Dacă mă apreciază după îmbrăcămintea pe care o port azi, înseamnă că este pe un drum greşit.

Plisc-de-uliu vorbea germana cu un accent străin. Dar se exprimase atât de clar şi de convingător, încât cuvintele sale l-au impresionat pe bătrânul căpitan. Simţea că se afla în faţa unui adversar de temut, aşa că se scărpină după ureche şi zise:

— Păi deh, văd că acuma omul acesta a devenit politicos. Atunci, deocamdată am să tac. Mai departe o să iau atitudine văzând şi făcând.

— Înseamnă că veţi face bine, îşi dădu Plisc-de-uliu cu părerea.

Şi întorcându-se spre ceilalţi, continuă:

— Deci, eu sunt un astfel de cercetaş. Într-o zi mă aflam la El Refugio şi acolo am fost angajat de un englez care vroia să urce pe Rio Grande del Norte.

— Ah, e vorba de tatăl meu? întrebă miss Amy.

— Da. Am fost angajat să mă duc în El Paso del Norte, ca

să-l anunţ pe preşedintele Juarez că lordul îi aduce arme şi bani. L-am întâlnit într-un mic fort, care se numeşte Guadalupe. Dar înainte de asta am întâlnit şi alte persoane. Mai întâi un vânător care era cunoscut sub numele de „Gerard cel oacheş”. Mai era acolo şi un alt vânător, un ins mic de statură, dar iscusit, care o să stârnească printre dumneavoastră, sunt sigur, un interes deosebit.

— O cunoştinţă? Cum îl cheamă?

— Micul Andrei. Are un frate în Rheinswalden.

— Nu avem pe nimeni în Rheinswalden cu acest nume.

— Păi nici nu am înţeles aşa. Andrei nu este numele lui de familie, ci prenumele. Aici cred că i se zice Andreas.

— La aceste cuvinte bunul Ludwig ciuli urechile; el intrase tiptil în cameră, la începutul discuţiei cu străinul.

— Andreas? Doamne Dumnezeule! Cred că asta mă priveşte pe mine. Am un frate care se numeşte Adreas. El a plecat în lumea mare şi nu a mai dat nici un semn de viaţă.

— Ce meserie avea?

— Berar.

— Aşa-i, atunci se potriveşte. Care e numele dumitale?

— Ludwig Straubenberger.

— Şi micul Andreas se nunteşte, de fapt, Andreas Straubenberger.

La auzul acestui nume, Ludwig bătu din palme.

— Este oare posibil? E adevărat? Fratele meu? Chiar el?

— Da.

— Slăvit fie Dumnezeu! Andreas trăieşte! Fratele meu e în viaţă! Dar unde se află el acum?

— Ei, asta-i tocmai problema care m-a adus aici. Nu ştim unde se află; trebuie să-l căutăm. Dar mai înainte, să vă povestesc despre alte persoane pe care le-am întâlnit în fortul Guadalupe. Şi Plisc-de-uliu relată toate întâmplările ce se petrecuseră, de la prima sa apariţie acolo, până în clipa când sosise, împreună cu cei care-l însoţeau pe Juarez, la hacienda

del Erina. Deşi el nu cunoştea în mod amănunţit legăturile între întâmplările şi persoanele de acolo, totuşi relatările sale i-au impresionat adânc pe ascultătorii săi. Ochii tuturor erau aţintiţi asupra lui. Ei aflau acum mult mai mult decât din scrisoarea lui Sternau. Faţa Rosettei strălucea de bucurie, pentru că ştia acum că soţul ei era în viaţă. Dar ea amuţi brusc şi se îngrozi în clipa când află că Sternau şi însoţitorii săi dispăruseră, din nou, fără urmă.

— V-am mai spus că senior Sternau, senior Unger, cele două căpetenii şi ceilalţi cinci s-au despărţit de noi pentru ca, cu ajutorul mixtecaşilor, să smulgă hacienda din mâinile acoliţilor lui Cortejo.

— Dar au reuşit s-o şi facă?

— Da, bineînţeles. Armata preşedintelui a reuşit, pe neaşteptate, să se consolideze, aşa că noi, ceilalţi, am putut să pornim, mai repede decât am crezut, pe urmele lor. Dar când am ajuns, nu se mai găseau acolo.

— Dar unde s-au dus sau au fost duşi?

— Cine ştie! Cercetările noastre nu au dus la nici un rezultat. Lordul Dryden a ajuns la convingerea că este vorba de o nouă mare nenorocire. Din păcate era mult prea târziu pentru a o evita. Singurul care putea, într-adevăr, să facă ceva, eram eu.

— Ah şi ce aţi reuşit să întreprindeţi?

Plisc-de-uliu ridică din umeri.

— Puţin, puţin de tot! La început Juarez a crezut că era vorba doar de o mică excursie, din care cel dispărut se va întoarce repede. Din păcate s-a înşelat. După ce a trecut un timp şi el nu s-a mai întors, iar preşedintele a plecat şi el, cu oamenii lui, înspre sudul ţării, lordul Dryden a început să fie îngrijorat de-a binelea. El nu putea însă să se despartă de Juarez. Şi atunci am pornit eu în căutarea celor dispăruţi. Le-am găsit urma până la Santa Jaga, de-acolo mai departe, însă, nimic.

— Nu există nici un indiciu cu privire la dispariţia lor?

— Cea mai plauzibilă presupunere e că ar fi fost atraşi de Cortejo într-o cursă.

— Dumnezeule! Trebuie să-i salvăm, dacă acest lucru mai e posibil!

— Păi, pentru asta am şi venit aici. Când le-am pierdut urma, m-am întors la englez. Ne-am dus imediat la Juarez şi acesta, după ce ne-a ascultat, a fost de părere că Cortejo s-a refugiat la Pantera Sudului şi că urmăritorii au căzut, mai mult ca sigur, în mâinile acestuia. El a trimis imediat o solie la Panteră. Acesta i-a răspuns că Cortejo nu se află la el. Şi că acela nici să nu îndrăznească să vină la el. De aceea am pornit imediat eu la Panteră. Era o acţiune periculoasă. Mi-am pus în joc capul şi viaţa, dar am reuşit.

— Şi rezultatul?

— Din păcate, nemulţumitor. Am ajuns la concluzia că, atât Cortejo, cât şi cei dispăruţi, nu se găsesc la Panteră. Cred că sunt ţinuţi prizonieri în calitate de prieteni ai lui Juarez, pentru a-i face inofensivi o vreme.

— Atunci ar mai exista speranţa să-i putem elibera?

— Da, dacă am reuşi să le aflăm urma. Juarez şi lordul au făcut tot ce au putut, dar zadarnic; de aceea m-au trimis pe mine la dumneavoastră ca să vă spun cele ce v-am povestit.

Se priviră toţi consternaţi. Ce puteau face ei când Juarez şi lordul Dryden nu reuşiseră să dea de urma dispăruţilor?

Rosetta şi miss Amy plângeau. Contele, doamna Sternau şi Röschen priveau amărâte pe fereastră. Bătrânul căpitan însă nu-şi putu stăpâni necazul şi strigă ameninţând cu pumnul în aer.

— Să mai fiu eu cum eram în vremea mea, m-aş repezi până în Mexic şi i-aş face pe toţi mexicanii harcea-parcea! Dar ce să fac, păcatele mele, bătrân şi neputincios...

— Eu însă sunt tânăr şi voinic, naşule, strigă Kurt.

— Aşa e, dragul meu, numai că n-ai nici în clin nici în

mânecă, după câte ştiu eu, cu Mexicul.

Rosetta tresări.

— Nu e aşa, Kurt, că e vorba să te duci la Juarez cu o misiune din partea guvernului? întrebă ea pe tânărul căpitan.

— Da. Am de rezolvat acolo o problemă, sper însă că-mi va rămâne timp să mă ocup şi de-ai noştri.

Plisc-de-uliu îl privi cercetător.

— Dumneata? Dumneata vrei să te duci în Mexic? zise el clătinând cu îndoială capul. Ştii ce, tinere? Stai mai bine acasă. Aerul acolo e nesănătos pentru de-alde dumneata, crede-mă. Miroase a praf de puşcă şi gloanţele şuieră pe la ureche când nici nu te aştepţi.

— Cu atât mai bine, aşa-mi place şi mie.

Plisc-de-uliu zâmbi răutăcios.

— Păi vezi că un glonte de ăsta se-ntâmplă să te şi nimerească.

— Ştiu, dar nu-mi pasă. Unde te duci dumneata când vei pleca de aici?

— Îndărăt, în Mexic. Am spus ce-aveam de spus, aştept numai răspunsul pe care trebuie să-l duc lui Juarez şi lordului Dryden. Pot pleca chiar azi.

— Vrei să călătorim împreună?

— Cu plăcere. Cred că ţi-aş putea fi chiar de folos când vom ajunge acolo. Dumneata când vrei să pleci?

— Plecarea era hotărâtă pentru ziua următoare. Te-aş ruga însă să-mi îngădui o întrebare. Dacă ţi-ar cere vreunul din mai-marii noştri câteva relaţii despre situaţia actuală a Mexicului, ai fi dispus să-i răspunzi sincer şi cinstit?

— Dacă intenţiile ar fi tot atât de sincere şi cinstite, da.

— Te-ndoieşti?

— Hm... În astfel de împrejurări trebuie să fii prevăzător.

— Noi suntem cu totul neutri, totuşi vrem să lămurim cum stau lucrurile între Franţa şi Austria. Prinţul Bismarck se interesează în special de chestia aceasta. La el vreau să te

duc.

— Bine, mă-nvoiesc, să mergem la el.

— Da, dar vezică... hm... bodogăni Kurt — uitându-se lung la îmbrăcămintea americanului — nu te poţi prezenta astfel în faţa prinţului.

— Aha, aşa? Stai că am eu alte haine mai bune în desagă. Un costum mexican veritabil.

— Nu merge. Nici nu trebuie să se bănuiască măcar că eşti mexican. Se cere să te prezinţi incognito la prinţ.

— Incognito? Ei drăcia dracului! Ce-o mai fi şi asta?

— Te îmbraci în haine simple, europeneşti, pe care ţi le voi procura eu.

— Adică să mi le plăteşti dumneata? Nu, tinere, Plisc-de-uliu nu e omul cu care să-şi facă pomană cineva. Un om care a putut face călătoria din Mexic până în Europa are destule parale să-şi cumpere un surtuc şi o cravată.

— N-am vrut să te jignesc, crede-mă.

— Nici nu te-aş sfătui s-o faci. Când plecăm?

— Diseară cu ultimul tren.

— Împreună? Vezi că aşa ceva nu-mi convine. Sunt deprins să mă descurc singur. Dă-mi mai bine o adresă la Berlin, unde să ne întâlnim.

— Bine, fie şi aşa. Mâine la ora trei după-amiază să te găsesc la „Magdeburger Hof”. Acum te las cu dumnealor, eu trebuie să mă duc să-mi fac pregătirile de călătorie.

Nu trecuse nici o jumătate de ceas de când se afla în camera lui, când se pomeni cu căpitanul peste el.

— Am venit, zise bătrânul, să-ţi spun că americanul vrea să plece imediat.

— Unde? întrebă cu mirare Kurt.

— La Mainz, apoi la Berlin, dar mai întâi o să treacă pe la mine ca să-şi ia puşca. O rablă!

— Nu-l mai vâri la închisoare, naşule? râse tânărul.

— Nu e vorbă, aşa i s-ar cuveni, dar americanul ăsta e

prea mojic şi mie nu-mi place să am de-a face decât cu oamenii politicoşi şi bine crescuţi, aşa că prefer să-l las în plata Domnului. La revedere, băiete.

Pe când trecea prin coridor, căpitanul bodogănea mereu:

— Da, desigur, ar fi trebuit să-l bag la răcoare... dar... ei, să fie al dracului! N-am ştiut până acum că sunt atât de slab de inimă... mi-e milă, zău, mi-e milă de el...

15. Farsă de carnaval la Mainz

La câteva ceasuri după cele povestite mai sus, îl vedem pe Plisc-de-uliu hoinărind pe străzile oraşului Mainz şi privind curios la vitrinele prăvăliilor. În sfârşit se opri la una din ele murmurând:

— „Magazin de haine vechi, Levi Hirsch”. Hai să intrăm aici, poate voi găsi ce-mi trebuie.

Când îl văzu, negustorul îl măsură cu privirea şi nu prea fu încântat.

— Mă rog, ce doreşte domnul? întrebă el.

— Un rând de haine, răspunse americanul.

— Un costum întreg?

— Se-nţelege că întreg, vezi să nu fie rupt.

— Rupt? Vai de mine! Aşa ceva nu se găseşte la mine în prăvălie, pe onoarea mea! Levi Hirsch e cel mai renumit negustor de haine vechi din tot oraşul; ce zic? Din toată ţara, aşa să am eu bine. Dar de unde e domnul?

— Treaba mea.

— E de aici din oraş?

— Nu. Arată-mi hainele.

— Numaidecât. Vreau mai întâi să se ştie că Levi Hirsch nu dă pe datorie.

— Nici nu ţi-am cerut, am parale să plătesc peşin.

— Asta îmi place, pe onoarea mea. Să vă arăt ceva, o haină, un pantalon şi o vestă de mătase? Am ceva fain de tot, aşa să trăiesc eu, numai parale să fie.

— I-ascultă, domnule, nu cumva mă crezi un vagabond? Când ţi-am spus că am, am. Scoate marfa!

— Mă rog, mă rog... am zis eu că n-ai? Dar dacă ai, de ce umbli iarna cu haine aşa de subţirele că ai tremura şi vara în ele?

Pşşş! Ţâşni o trâmbă de scuipat pe sub nasul telalului care

se lovi cu palmele peste obraz răcnind disperat:

— Ce faci, domnule? Să mă scuipi pe mine, mare negustor şi om bătrân... ruşine, mare ruşine... aşa să am eu bine...

— Dacă vrei să nu te scuip, nu-mi împuia capul cu palavrele tale. Arată-mi hainele şi lasă-mă în pace! M-ai înţeles?

— Acum, îndată, momentan. Dar ce fel de haine doreşte domnul?

— Hm... Mi-ar trebui un costum în care să nu mă recunoască nimeni.

— Aha, am înţeles! Vrei ceva, aşa, ca la bal mascat.

— Adică să nu se ştie de unde vin.

— Atunci trebuie să ştiu de unde vine domnul.

— Nu te priveşte. Atâta pot să-ţi spun că am intenţia să călătoresc cum s-ar zice incognito.

— Să vă arăt atunci un frac pe care l-a purtat marele Metternich pe timpul congresului care s-a ţinut în capitala Viena împotriva lui Napoleon, împăratul francezilor.

— Şi cine a fost Metternich ăsta?

— Un ministru şi un prinţ puternic ca un împărat şi bogat ca Marele Mogul, care e de două ori mai mare ca un elefant, aşa să am eu bine, pe onoarea mea.

Negustorul scoase din fundul unui dulap fracul mult lăudat. Era de culoare cafenie, cu reveruri late de-o palmă şi nişte nasturi cât talgerele de mari.

— Cât costă fracul ăsta al ministrului? întrebă americanul.

— Nici o para mai jos de douăsprezece coroane şi jumătate; aşa să am eu bine că mă costă mai mult.

Vânătorul era obişnuit cu preţurile lor americane şi i se păru foarte ieftin.

— Poftim treisprezece, zise el scoţând din desagă o pungă plină cu monede şi-i numără preţul.

Telalul rămase uluit un moment, apoi urmă:

— Aşa să am eu bine că am pierdut patru coroane la

marfă, dar m-am gândit că domnul o să mai cumpere şi altceva. Poftiţi, mă rog şi o vestă, o pereche de pantaloni, ceva?...

— Da, trebuie însă să mă facă şi astea tot incognito, altminteri...

— Foarte bine, dar ce vrea să pară domnu'?

— Hm! La asta nu m-am gândit.

— Artist?

— Artist zici? Admirabil! Nici nu se poate ceva mai potrivit pentru mutra mea. Sunt mai multe feluri de artişti?

— Da. Mai întâi poeţii.

— Foarte mulţumesc, ăştia n-au ce mânca.

— Sculptorii.

— Prea ciocănesc mult.

— Compozitorii şi muzicanţii.

— Hm... aşa ceva ar mai merge. Compozitor şi muzicant... Ce vestă se potriveşte mai bine?

— O să-i dau domnului una verde înflorată ca un câmp de maci şi o pereche de pantaloni ca pe vremea lui Sebastian Bach, care a bătut multe clape de orgă şi a scris coşuri întregi de note muzicale.

— Bine, dă-le încoace. Adu-mi şi o pereche de cizme.

— Am înţeles. O să-i mai dau domnului o pălărie înaltă cât a lui Orfeu înainte de a coborî în infern.

— S-a făcut, cumpăr şi pălăria.

Pălăria era o grozăvie. Avea un bor lat de trei palme şi fundul înalt cât un hogeac.

— Păi dacă domnu' vrea să pară muzicant, îi trebuie şi note ca să arate că e un mare compozitor, sări telalul.

— Bine zici, era cât pe aici să le uit. Dă-le încoace!

— Costă un taler, aşa să am eu bine.

— Bine, fie!

— Telalul îi aduse un teanc de note pentru chitară şi o metodă de pian veche de când lumea, apoi zise foarte serios:

Compozitor fără instrument nu se poate; trebuie ori o trâmbiţă să sufli în ea, ori o scripcă să tragi cu arcuşul în sus şi în jos.

— Ai dreptate. Ai şi instrumente de vânzare?

— Am, aşa să trăiesc eu că am o scripcă, măcar că nu i-au rămas decât două coarde şi o trâmbiţă; aia de-a suflat la Ierusalim, de s-au năruit trei ziduri la Ierihon.

— Adu-o încoace.

— Scripca ori trâmbiţa?

— Trâmbiţa.

Ovreiul trase de sub o grămadă de fierărie veche o trompetă ruginită şi turtită în câteva locuri.

— Poftim.

— E turtită rău, se zborşi americanul.

— Păi nu ţi-am spus că au căzut trei ziduri peste ea la Ierihon?

— Bine, bine, dar vezi că e şi găurită.

— Şi de ce să nu fie, mă rog? Sufli pe ţeavă şi răsuflă pe gaură, ca să nu te osteneşti.

— Bine zici. Câte parale trâmbiţa?

— Aşa să am eu bine că am dat zece coroane pe ea şi ţi-o dau dumitale numai cu opt.

— Poftim banii. Adică stai să-ţi dau mai bine hârtii, că mărunţişul îmi trebuie.

Zicând acestea Plisc-de-uliu băgă mâna în desagă, scoase un teanc de bancnote şi le puse pe masă. Alese apoi una şi pe celelalte le vârî în buzunarul pantalonilor. Telalul îi urmărea fiecare mişcare cu ochii plini de lăcomie. Ce imprudenţă să umbli cu atâta nepăsare cu grămada aceea de bani!

— Aşa, dă-mi acum rest două coroane şi o pereche de ochelari.

— Ce fel pofteşte domnu', mă rog? Lornion ori monoclu?

— Ce se potriveşte mai bine la incognito.

— O să-ţi dau atunci nişte ochelari faini de tot, rămaşi de la maistrul Gluck, care a compus multe lucrări pentru teatru. Uite-i. M-au costat, aşa să am eu noroc, patru coroane, hai să fie două pentru dumneata, fiindcă mi-ai făcut mult alişveriş.

— Bine, ţi-i iau. Dar n-ai dumneata o încăpere ceva unde să mă pot îmbrăca?

— Încăperea e prăvălia. Aici îi îmbrac şi-i dezbrac eu pe muşterii. Poftiţi, mă rog, colo în colţ şi eu să ajut pe domnu' la îmbrăcat.

— Ascultă, jupâne, n-ai vrea să-mi cumperi dumneata bulendrele astea vechi?

— Aoleu! Ce crezi că fac vreo para? O să mă uit mai bine la ele şi o să văd cât pot să dau.

Cu toată văicăreala lui, telalului îl sclipeau ochii de bucurie. Urmărea fiecare mişcare a americanului, căci ştia de bancnotele pe care acesta le băgase în buzunarul pantalonilor şi spera să pună el mâna pe ele.

După ce Plisc-de-uliu fu gata, împinse hainele lui încolo cu piciorul şi întrebă:

— Ei, le iei ori nu?

— Stai să mă uit mai bine, răspunse negustorul şi luând pantalonii în mână, începu să-i pipăie pe la buzunare.

Simţi hârtiile fâşâind. Ştia că teancul cuprindea peste două sute de coroane.

De secole se dezvoltase unilateral în sânul rasei sale simţul agonisirii, al câştigului, deoarece conaţionalilor săi li se făcuse imposibilă practicarea uneia dintre meseriile obişnuite. Din această cauză, în mod obligatoriu, căutau să nu tragă „paiul mai scurt” la stabilirea preţurilor. Ca urmare a unor experienţe amare, se crease la mulţi dintre ei dorinţa să-şi asigure cu orice preţ mijloacele de existenţă şi să le multiplice pe cât posibil. De aceea nu este de mirare că teama de a pierde câştigul făcea ca negustorului să-i tremure mâinile.

— Şi ce ceri dumneata, mă rog, pentru bulendrele astea care nu fac cât o ceapă degerată?

— Cât dai? întrebă scurt Plisc-de-uliu.

— O coroană.

— Zău? Adu-le încoace să le bag în desagă.

— Iaca dau două, zise repede telalul.

— Ei aş! se strâmbă americanul întinzând mâna după lucruri.

— Trei.

— Nici gând!

— Patru!

— Nici.

— Cinci, murmură el cu glas tremurător.

— Fără patruzeci nu le dau nici în ruptul capului.

— Patruzeci! strigă telalul cu ochii holbaţi. Mă rog, mă rog, nu face nici...

— Face, vezi bine că face. Stofa e din lână de trambactamba şi apără de friguri şi de răceală.

— Lână de trambactarnba? Patruzeci de coroane! Dumnezeule al lui Avram, Isac şi Iacob, de ce a trebuit să fie tocmai din lână de tam... tram... ban... Zece coroane, nici o para mai mult!

— Patruzeci am zis. Hai jupâne, hotărăşte-te, că n-am vreme de pierdut, scap trenul.

— Trenul? îşi zise telalul. Aşadar omul pleca şi scăpa gheşeftul. Nu, nu, cu nici un preţ.

Plisc-de-uliu puse mâna pe pantaloni şi vru să-i tragă spre el, dar telalul nu le dădu drumul.

— Treizeci! strigă el în spaima lui nebună.

— Patruzeci am zis.

— Treizeci şi cinci.

— Ia lasă-mă, jupâne. Am zis patruzeci, nici un gologan mai puţin. Vrei, bine, nu? Dă-mi îndărăt lucrurile mele.

— Pentru ce să fie ale dumitale? O să-ţi dau patruzeci de

coroane şi basta!

Negustorul mai pipăi odată buzunarele, auzi hârtiile fâşâind, împături hainele, le puse deoparte şi se grăbi să numere banii ca să nu-şi dea americanul seama.

— Poftim, zise el apoi. Atâtea parale pentru nişte zdrenţe! Aşa să am eu bine că am rămas sărac, m-am nenorocit, m-am...

Plisc-de-uliu îi râse în nas.

— Lasă, lasă, jupâne, că m-ai jupuit destul la ce mi-ai vândut, dar vezi că eu nu mă tocmesc fiindcă sunt un gentleman, aşa să ştii. Să ne vedem sănătoşi.

— Umblă sănătos.

De-abia ieşise americanul pe uşă şi o uşiţă care răspundea într-o odaie din dosul prăvăliei se deschise şi în prag apăru Rebeca, nevasta telalului.

— Levi, Levi, ce-ai făcut! începu ea să se vaiete bătându-se cu pumnii în cap.

— Ce-am făcut?

— O prostie mare, asta ai făcut.

— Zău? zâmbi el eu şiretenie.

— Să dai patruzeci de coroane pe zdrenţele astea care nu fac nici un gologan. Ai 'nebunit la cap, aşa să am eu bine!

— Ba am fost foarte deştept, fiindcă am făcut un gheşeft foarte bun, răspunse telalul frecându-şi mâinile.

Femeia se mai însenină la faţă.

— Ce gheşeft, că eu am auzit ce-aţi vorbit. Cine era muşteriul ăsta?

— Parcă eu ştiu? Ce, l-am întrebat? Un mare dobitoc, asta e.

— Şi cumperi tu nişte zdrenţe, ca să dai patruzeci de coroane pentru ele?

— Ce ştii tu? Zdrenţele astea fac de patru ori câte patruzeci de coroane.

— Fiindcă sunt din lână de tram... tram... bam, ori cum

dracu' îi zice?

— Rebeca, tare eşti tu proastă! Ce, parcă există tramtrambamul lui? L-am tras pe sfoară, asta e.

— Atunci erau numai din lână de oaie şi tu dai patruzeci de coroane pe ele? O să te duc la balamuc, Levi, o să te-nchid la casa de nebuni, Levi, o să te...

— Rebeca, Rebeca, ce prostii vorbeşti tu! Zdrenţele astea fac peste două sute de coroane. Stai că o să vezi tu acum. Ia bagă mâna aici în buzunar, zise Levi şi despături pantalonii.

— Ce e înăuntru? întrebă ea cu frică.

— Bagă mâna şi vezi.

Femeia vârî mâna în buzunar.

— Ei? Ce-ai găsit?

— Hârtii.

— Bine. Scoate-le afară.

Privirile telalului se aţintiră cu lăcomie la bucăţile de hârtie pe care mâna ei le trase una câte una din buzunar.

— Ei, ce-ai găsit?

— Petece de jurnal, ce să fie!

— Aoleu, ăsta nu e buzunarul cu pricina, vezi în celălalt.

Rebeca băgă mâna în celălalt buzunar.

— Nimic, zise ea.

— Nimic... nimic nu e înăuntru? bâlbâi el îngălbenindu-se.

— Nu.

— Şi dincoace?

— Numai bucăţile astea de jurnal.

Telalul scotoci şi el cu-nfrigurare, dar nu găsi nimic. De spaimă îi căzură pantalonii din mână.

— Doamne, Doamne, începu el să se bocească, m-a nenorocit... m-a tras pe sfoară... sunt falit... şi căzu pe un scaun cu genunchii tremurând.

Rebeca puse însă mâinile în şolduri şi răcni cu ochii fulgerători:

— Falit, ai? Un dobitoc, asta eşti! Un măgar şi un tâmpit

pe care-l trage pe sfoară cine vrea.

— Rebeca... Rebecuţa... am văzut eu cu ochii mei, aşa să trăiesc, când a băgat o grămadă de hârtii în buzunar.

— Hârtii? Ce fel de hârtii?

— De câte zece coroane... un teanc întreg, să mor dacă n-am văzut.

— Cu ochii tăi?

— Da.

— Atunci le-a scos iar.

— Asta n-am văzut.

— Cine e?

— Ce, parcă eu ştiu!

— Şi unde s-a dus?

— Zicea că se duce la gară.

— Du-te, fugi, aleargă după el, că o să-l găseşti.

— Pentru ce, Rebeca?

— Să-i dai pantalonii şi el să-ţi dea îndărăt banii. Nu vezi că te-a înşelat, dobitocule?

— Nu m-a înşelat el pe mine, eu am vrut să-l înşel pe el.

— Vai, Levi, Levi, ce mare prost eşti tu!

— Ce să-i faci, Rebeca, eu sunt ca Iov, am fost bogat şi am ajuns sărac lipit pământului.

— Taci, tontule, Iov n-a cumpărat pantaloni de trambamban.

— Dacă n-or fi fost aşa pantaloni pe vremea lui! Rebeca, aşa să-mi trăieşti, sunt prăpădit, sunt bolnav, am murit! Patruzeci de coroane! O, tambam... bon!... O, pantaloni vechi! O, Rebecuta. Testamentul... e acolo... În ladă... Tot ce am ţie îţi las. La creditori să nu dai nici un gologan. Rămâi sănătoasă! Adio lume... adio toate!

După ce ieşi din prăvălie, Plisc-de-uliu o luă repede după colţ şi izbucni într-un râs cu hohote.

— Măi Levi Hirsch, măi, mare dobitoc ai fost, mormăi el. Băgasem bancnotele în buzunar numai ca să te ispitesc şi

când ţi-am oferit pantalonii, trecuseră de mult în ăştialalţi. E pesemne adevărată vorba că un american poate trage pe sfoară cinci evrei. Patruzeci de coroane pentru zdrenţele alea! Ceva nemaipomenit, zău aşa. Nu numai că le am pe astea de pe mine pe gratis, dar m-am ales şi cu ceva parale pe deasupra.

Drept e că în hainele lui de acum Plisc-de-uliu părea foarte ciudat. N-avea defel aparenţa unui om serios şi de treabă ci a unui om mascat, mai ales că nasul lui contribuia foarte mult la impresia asta. Nici n-apucă să se îndepărteze bine şi copiii începură să se ia după el. Pălăria, fracul cu nasturii cât farfuria, pantalonii aceia vechi de piele, cizmele, ochelarii şi trombonul atrăgeau lumea după el. Lui îi făcea însă mare plăcere.

— Tii, bine trebuie să-mi stea! O să mă pomenesc, ia acum, cu tot oraşul după mine.

Păşea ţanţoş pe stradă, cu desaga în spinare şi puşca atârnată de umăr, ţinând strâns la piept trombonul. Alaiul creştea mereu şi vuia; pe la case se deschiseră ferestrele.

— O, George Washington, ce senzaţie stârneşte apariţia unui concetăţean de-al tău! Multă vreme o să se pomenească de mine în oraşul ăsta paşnic, îşi zicea americanul. Păcat că nu ştiu cine sunt, fiindcă trebuie să rămân incognito, încheie el cu părere de rău.

Dar incognito-ul lui nu avea să ţină multă vreme. Un gardist coti de după colţ, zări arătarea aceea ciudată şi lumea care se ţinea după ea şi se opri ca să-i lase să se apropie. Puse apoi mâna pe braţul americanului şi strigă:

— Stai! Cine eşti?

Plisc-de-uliu îl privi lung.

Pşşş! ţâşni scuipatul pe sub nasul gardistului.

— Dar dumneata cine eşti?

— Eu sunt păzitorul ordinii publice, răspunse gardistul cu mândrie.

— Aşa? Atunci suntem camarazi, fiindcă eu sunt păzitorul ordinii pădurilor.

— Lasă prostiile! Răspunde la ce te întreb.

— Păi nu ţi-am răspuns?

— Ăsta nu e răspuns. De unde eşti?

— De dincolo.

— Ce vorbă e asta „de dincolo”?

— Adică nu de dincoace.

Gardistului îi sări ţandăra.

— Vorbeşte ca oamenii, altminteri te arestez, m-ai înţeles? se răsti el. Cum te cheamă?

— Plisc-de-uliu.

Gardistul se mânie de-a binelea.

— I-ascultă, să nu-ţi baţi joc de mine că... Dincotro vii acum?

— Dintr-acolo şi americanul arătă în spatele lui.

— Şi încotro te duci?

— Într-acolo, zise el arătând înainte.

— Ei, acum te-ai întrecut cu gluma. Urmează-mă!

— Zău? Dar dacă nu vreau?

— O să fi condamnat la trei ani închisoare pentru rebeliune împotriva forţei statului.

— Aşa? Asta face treisprezece cu cei zece de azi-dimineaţă.

— A, ai mai fost condamnat! Şi pentru ce?

— Treaba mea!

— Măi omule, ori eşti nebun ori vrei să faci o glumă care o să-ţi iasă pe nas, crede-mă!

— Mai bine nebun, decât prost, ca alţii.

— Adică prostul sunt eu, vrei să zici...

— Ce să zic eu, că spui singur!

— Văd eu că n-o scot la capăt cu tine. Hai, marş înainte!

— Unde?

— Lasă că o să vezi. Ce ai în desagă?

— Bulendre.

— Şi în teaca asta de piele?

— Puşca.

— Ai permis?

— Da, am.

— De la cine?

— De la mine.

— Aha, port ilegal de armă, alţi doi ani de închisoare.

— Nu mai spune! Doi ani?

— Da.

— Fac cu totul cincisprezece. Creşte, creşte...

— Dacă o merge tot aşa o s-ajungi departe, în vremea asta ajunseră la poliţie, urmaţi de o droaie de copii şi de gură-cască.

— Aici o să afli ce înseamnă să fi arestat.

— Las' că ştiu eu demult.

— A, ai mai fost arestat şi în alte dăţi?

— Nu e treaba ta.

— Eşti un mojic şi o să-ţi astupăm noi numaidecât gura. Hai, înainte, marş!

Intrară în gang şi de aici într-un vestibul unde se aflau câţiva gardişti şi o bancă lipită de perete, pe care stăteau mai mulţi inşi, veniţi cu vreo treabă la poliţie.

— Şezi colo, zise gardistul arătându-i banca.

Plisc-de-uliu se făcu că nu-l aude, trânti jos desaga şi puşca şi se lăsă pe un scaun pregătit pesemne pentru funcţionari.

— Stai că nu merge pe-aşa! se răsti gardistul. Scaunul nu e pentru de-alde tine.

— Hm!... Ce e aia „de-alde mine”? întrebă americanul făcând pe prostul.

— De ăia care stau acolo pe bancă.

— Păi atunci n-ai decât să şezi, că te potriveşti mai bine cu ei, eu ştiu unde mi-e locul.

Ceilalţi gardişti îl priviră cu mirare şi unul din ei întrebă pe camaradul care venise cu americanul:

— Cine e ăsta, mă?

— Ştie dracu', că eu nu! răspunse gardistul morocănos.

— Parcă ar fi la bal mascat. Nu cumva e nebun?

— O fi! Se ţinea lumea după el ca după urs. N-a vrut să se legitimeze şi l-am adus la poliţie.

— Lasă că o să-i deschidem noi pliscul.

— Nu e nevoie, băiatule, zise Plisc-de-uliu. Dacă nu mă lua ăsta cu zorul şi cu mojiciile, îi spuneam eu ce aveam de spus. Şi apoi nici nu mi-a dat răgaz...

— O să ai destul aici.

— Nu cred, fiindcă trebuie să plec cu primul tren.

— Nu ne priveşte. Şi unde vrei să te duci?

— Hm! Nu cumva vrei să vii cu mine?

— Nici prin gând nu-mi trece! râse gardistul.

— Atunci ce zor ai să ştii unde mă duc?

— Mă, da' mare mojic! O să te învăţăm noi să fii mai politicos, fii pe pace.

Pşşş! trecu scuipatul pe sub nasul gardistului.

— Tu sa mă înveţi? Nu prea ai mutră de aşa ceva.

— Taci că te bag în pământ! se răsti gardistul. Auzi, domnule! Mă scuipă ca pe nu ştiu cine şi mă insultă în „exerciţiul funcţiunii”. Hai, cară-te de pe scaun, colo pe bancă, m-ai înţeles?

Plisc-de-uliu se înţepeni şi mai bine în scaun, puse un picior peste celălalt şi zise foarte tacticos:

— Nu te înfierbânta aşa, băiatule. Nici nu ştiţi voi ce cinste e pentru scaunul vostru că mi-am aşezat eu dosul pe el.

— Iar rebeliune, ai? Lasă că o să te aşez eu undeva să-ţi treacă pofta. Hai la beci.

— La beci? Ce să fac acolo? Stau foarte bine şi aici.

— O fi, dar nu te-ntreabă nimeni. Înainte, marş! încheie sergentul apucându-l de braţ.

Plisc-de-uliu se smuci din mâna lui, se ridică în picioare şi zise foarte calm şi serios:

— Ascultă-ncoace la mine, omule. N-am făcut nici o faptă rea şi pot să mă-mbrac cum îmi place. Dacă lumea e proastă şi se ia după mine nu e vina mea. Fii sigur că o să mă legitimez la timp, nu voi răspunde însă nici un cuvânt dacă nu voi fi tratat ca un gentleman ce sunt.

Atitudinea şi vorbele lui îl impresionară pe gardist.

— Gentleman? încheie el cu mirare. N-oi fi vrând să te dai drept american? Ce, crezi că o să te creadă cineva?

— Crede ce pofteşti dinspre partea mea. Nu prea pari însă să fi avut de-a face cu gentlemeni, căci acestora li se zice dumneata, nu tu.

Gardistul se făcu iar foc şi pară.

— Cum îndrăzneşti, mă, să te obrăzniceşti iar? strigă el. Lasă că avem noi aici mijloace să „muiem” pe haimanalele ca tine!

În momentul acela se deschise o uşă şi un domn cu ochelari băgă capul înăuntru.

— Ce e gălăgia asta? întrebă el supărat.

Gardiştii săriră toţi în picioare şi rămaseră smirnă înaintea lui.

— Mă rog de iertare, domnule comisar, avem aici un arestat care nu vrea să se potolească defel.

Comisarul îl examină curios pe american.

— Cine dracu' e ăsta? întrebă el uluit.

— Nu ştim nici noi. Nu vrea să dea nici o lămurire.

— I-aţi cerut actele?

— Nici nu vrea s-audă. L-am adus la dumneavoastră poate veţi scoate ceva de la el.

— Pentru ce a fost arestat?

— Fiindcă se ţinea lumea după el ca după urs. L-am luat la cercetări dar n-a fost chip să aflu ceva.

— Te-a urmat de bunăvoie?

— Da, cum am ajuns însă aici s-a obrăznicit, ba a îndrăznit să ne şi ameninţe pentru că nu l-am — ha ha ha! — tratat ca pe un gentleman, după cum pretinde el.

— Aşa e şi am fost ameninţat cu închisoare, se plânse Plisc-de-uliu care tăcuse până atunci.

Comisarul se uită încruntat la american.

— Să nu răspunzi până nu te-ntreb, se răsti el.

— N-am vreme să aştept până ce ţi-o veni dumitale chef să mă întrebi, timpul meu e măsurat, trebuie să plec cu primul tren.

— Unde?

— Nu pot spune oricui.

— Aşa! Atunci n-o să-mi spui nici mie?

— Dacă ai cădere să afli şi dacă te vei purta omeneşte cu mine, de ce nu?

Comisarul zâmbi cu ironie.

— Această cădere o am şi purtarea mea va fi după cum meriţi. Ce ai în teaca aceea de piele?

— O puşcă.

— A! Ai permis pentru port de armă?

— Da.

— Şi în desagă ce ai?

— Diferite lucruri.

— Vreau să ştiu ce, spune-le pe rând.

— Cine vrea să afle n-are decât să caute. De altfel, te-aş ruga să-mi spui dacă aici e locul să-mi iei interogatoriul. Sunt dispus să stau de vorbă, dar ceea ce am de spus nu e pentru urechile tuturor.

— Bine, intră în biroul meu.

Plisc-de-uliu văzu în biroul comisarului încă un domn care semăna cu acesta ca două picături de apă. Se vedea numaidecât că sunt fraţi. Purta o mustaţă frumoasă şi, deşi civil, se cunoştea de la prima vedere că trebuie să fie militar. Ceea ce atrăgea mai ales atenţia asupra lui era mâna dreaptă

vârâtă într-o mănuşă de piele, dar mâna era artificială.

Tânărul acesta nu era altul decât von Ravenow, fostul locotenent din escorta regală, care se bătuse cu patru luni în urmă în duel cu tânărul Unger.

Ravenow se uită cu mirare la Plisc-de-uliu şi zise zâmbind comisarului:

— Cine dracu' e sperietoarea asta, dragă?

— O enigmă vie a cărei dezlegare o vom afla în curând, răspunse acesta. Apoi adresându-se americanului: Acum poţi să-mi spui în sfârşit cine eşti.

— Trebuie să ştiu mai întâi dacă eşti în drept să-ţi încredinţez ceea ce-mi ceri.

— N-ai auzit că eu sunt comisarul?

— Da, dar nu cred.

— Ştii că ai haz. Ce te face să te îndoieşti?

— Fiindcă un comisar de poliţie nu cere să i se încredinţeze o taină când mai e şi altcineva de faţă. Şi apoi, un astfel de slujbaş se cuvine să fie politicos cu oamenii cu care vine în contact.

— Aşa zi-i, n-am fost destul de politicos cu dumneata?

— Hm! Vreau numai să-ţi atrag atenţia că sunt deprins să mă port cu cineva aşa cum se poartă şi el cu mine. De acum încolo îţi voi spune şi eu dumneata dacă îmi vei spune şi dumneata mie tot aşa. Alege deci între tu şi dumneata.

Fostul ofiţer îşi mângâie zâmbind mustaţa.

— Auzi domnule! exclamă el. Uite că are o trompetă la subsuoară. Să ştii că e vreun muzicant scăpătat care umblă după cerşit.

— Aha, râse comisarul, adică un artist! Bine, atunci o să mă conformez situaţiei şi o să-i spun „Dumneata”. Şi întorcându-se spre american: Am onoarea să mă prezint, comisarul von Ravenow.

— Îmi pare bine, răspunse Plisc-de-uliu calm la ironia comisarului.

— Şi dumneavoastră, domnule? întrebă comisarul.

— Înainte de a răspunde, aş vrea să ştiu cine e domnul cestălalt.

— Curios mai eşti dumneata! Domnul e fratele meu, locotenentul în retragere von Ravenow.

— E şi el în serviciul politiei?

— Nu.

— Atunci l-aş ruga să ne lase singuri.

— Ei, dar ştii că asta e o obrăznicie nemaipomenită! strigă fostul locotenent, sărind de pe scaun. Comisarul se încruntă şi el, apoi zise cu asprime americanului:

— Dumneata mergi cam prea departe, domnule! Aici numai eu pot hotărî dacă poate să rămână sau să plece cineva.

— Atunci te rog să mă laşi să plec. Nu admit să fiu interogat în faţa unei persoane care nu face parte din poliţie.

— Foarte bine. De plecat o să pleci dumneata, dar de-a dreptul la închisoare, unde vei avea timp destul să-ţi schimbi părerile.

— În cazul acesta cer să fiu ascultat de prefectul poliţiei. Ceea ce va trebui însă să aflu cu orice preţ e dacă faptul că nu vreau să răspund în faţa unui străin atrage după sine închisoarea.

Locotenentul tuşi încurcat şi mormăi printre dinţi:

— Bagă-l la beci şi pune să-i dea câteva gârbace.

Plisc-de-uliu se apropie de el cu pumnul ridicat şi strigă indignat:

— Tacă-ţi gura, nemernicule, dacă nu vrei să-ţi cârpesc o palmă să răsune poliţia de la un cap la altul. Crezi că fiindcă eşti frate cu comisarul îţi poţi îngădui să-ţi baţi joc de oameni?

Locotenentul sări speriat înapoi şi zise tremurând de ciudă:

— Ei, ai văzut? Sper că nu o să laşi nepedepsit pe acest

neruşi...

— Sst! exclamă repede comisarul, nu te mai amesteca şi lasă-mă câteva momente singur cu el.

— Cum, să mă dau eu bătut faţă de un astfel de derbedeu? mormăi locotenentul înfuriat.

— Ce să-i faci, dragă, chestiuni de serviciu, răspunse comisarul dând din umeri.

— Bine, mă duc, mai ales că am terminat ce aveam de vorbit.

— Da, suntem perfect înţeleşi, admit cele propuse de tine şi rămânem la hotărârea luată de amândoi. La revedere.

— La revedere.

Cu aceste cuvinte locotenentul păşi ţanţoş pe uşă. Mândrul aristocrat se simţea adânc jignit că trebuise să cedeze unui vagabond cules de pe drumuri. Comisarul înţelese supărarea fratelui său şi nu-i veni defel bine, de aceea se răsti la american:

— Puşca dumitale!

— Poftim.

— Permisul?

— Uite-l!

Actul era pe numele adevărat al americanului.

— Goleşte desaga! porunci comisarul unui gardist.

Acesta scoase mai întâi o pungă foarte grea. Era plină cu monede de aur.

— De unde ai aceşti bani? întrebă cu asprime comisarul.

— I-am câştigat, zise vânătorul laconic.

— În ce chip? Trebuie neapărat să ştiu, deoarece nu se potriveşte deloc o astfel de sumă cu persoana dumitale.

— Cum adică, ar trebui să fie şi ea tot de aur?

— Nu-ţi permit să faci astfel de glume; s-ar putea să-ţi pară rău mai târziu. Ce mai e în desagă?

— A, uite două revolvere, spuse gardistul uluit.

— Aha, iarăşi arme!

— Da. Mai e şi un cuţit foarte mare.

— Să-l văd! Ce pete sunt astea? întrebă comisarul după ce examină cuţitul. Parcă ar fi sânge.

— Sânge omenesc.

— Cum, ai înjunghiat vreun om?

— Mai mulţi chiar.

— Unde?

— În diferite localităţi.

— Cine şi ce erau?

— N-am prea luat seama. Ultimul ştiu că era ofiţer.

Comisarul îl privi încremenit.

— Cum, îndrăzneşti să mi-o spui în faţă! răcni el. O să te pun în fiare... Gardist, caută înainte!

Acesta scoase din desagă fel de fel de lucruri de îmbrăcăminte. Unele erau împodobite cu fireturi de aur şi argint şi din stofa cea mai fină.

— Ce e ăsta? întrebă comisarul uluit.

— Un costum, răspunse Plisc-de-uliu foarte calm.

— De unde îl ai?

— L-am cumpărat.

— Fireturile astea sunt de aur veritabil, trebuie să fi costat multe parale. Un muzicant n-are mijloace să-şi cumpere un astfel de costum de bal mascat.

— Cine-ţi spune că e pentru bal mascat?

— Oricine poate să-şi dea seama că nu poate fi pentru altceva.

— Atunci acest oricine e un mare dobitoc. Şi apoi, ce te face să crezi că sunt muzicant?

— Trombonul dumitale.

— Trombonul meu e mut, n-a scos încă nici un sunet de când îl am. Mi l-am cumpărat acum o jumătate de ceas aici la Mainz la Levi Hirsch, negustor de vechituri. Tot de la el sunt şi hainele astea de pe mine.

— Dar bine omule, ce-ţi veni să te îmbraci atât de

caraghios?

— Fiindcă aşa îmi place.

— Cum te cheamă?

— William Saunders.

— De unde eşti?

— Din San Luis, Statele Unite.

— Ce meserie ai?

— În timp de pace vânător şi călăuză a preriilor, dar în timp de război căpitan de cavalerie în armata americană.

— Să te creadă cine vrea, că eu nu! Ai paşaport?

— Poftim.

Comisarul examină paşaportul şi-l găsi în regulă.

— Adevărat. Numele şi semnalmentele corespund în totul, mai ales nasul... Văd că paşaportul e eliberat pentru Mexic, cum se face atunci că te afli în Germania?

— În Mexic am şi fost, de acolo vin acum.

— Poţi să dovedeşti?

— Da. Ai auzit dumneata de *sir* Henry Dryden, conte de Nothingwell?

— Cum să nu! Ambasadorul Angliei, trimis să-i ducă lui Benito Juarez arme şi muniţii, nu e aşa?

— Da. Poftim un certificat din partea lui.

Comisarul citi certificatul şi zise mai mult dezamăgit decât mirat:

— Dumneata ai fost călăuza şi însoţitorul preşedintelui Juarez?

— Da. Scutul şi însoţitorul preşedintelui Mexicului.

— Văd.

— Uite încă un document care o să te lămurească şi mai bine.

Comisarul părea din ce în ce mai uluit.

— Dar bine, domnule, asta e o recomandaţie cât se poate de călduroasă a preşedintelui, scrisă în limba engleză şi franceză! exclamă el.

— Întocmai. Cunoşti dumneata şi pe domnul von Magnus?

— Nu vei fi vrând să zici ambasadorul nostru în Mexic? Ce e cu el?

— Poftim de vezi.

Plisc-de-uliu îi întinse încă un document. După ce îl citi, comisarul se uită uluit la american şi zise:

— Dar bine, domnule, asta e o recomandare cât se poate de călduroasă din partea ambasadorului nostru. De unde până unde...

— Am luat într-o zi masa la el.

— Ca musafir?

— Bineînţeles, doar nu ca lacheu.

— Drept să-ţi spun, domnule căpitan, frumoasă păcăleală mi-ai tras. Hainele acestea trebuie să fie un costum mexican pe care l-ai purtat atunci, nu e aşa?

— Să vezi dumneata: eu mă-mbrac de obicei foarte simplu dar când trebuie să te prezinţi la feţe de astea simandicoase, se cere să te-mbraci mai ca lumea.

— Şi acum, te-aş ruga să-mi îngădui o întrebare: Ce anume te-a adus pe dumneata în Germania.

— Afaceri familiale şi politice.

— Cum, ai rude la noi?

— Nu rude, ci prieteni.

— Unde?

— La Rheinswalden, la conacul căpitanului Rodenstein.

— Am fost şi eu pe acolo. Pe cine cunoşti în afară de căpitan?

— Pe contele de Rodriganda şi pe toţi al lui.

— Nu mai spune! Cum se face că-i cunoşti?

— Dar dumneata?

Comisarul înghiţi bobârnacul fără să se supere.

— Iartă-mă, te rog, că am fost cam indiscret. Parcă vorbeai şi de nişte chestii politice. De ce natură sunt?

— Regret că nu pot să-ţi fac confidenţe.

— Bine, fie! Asta însă ai putea să-mi spui: Unde te duci de aici?

— La Berlin.

— În misiune secretă?

— Probabil. Înţelegi deci şi dumneata că nu puteam vorbi în faţa fratelui dumitale.

— Ai dreptate şi te rog să primeşti scuzele mele.

Comisarul era acum pe deplin încredinţat că Plisc-de-uliu era în realitate persoana drept care se dădea. Hârtiile lui erau în regulă. Îşi zicea, pe drept cuvânt, că o reclamaţie a acestui om ciudat ar putea fi dăunătoare, atât lui cât şi subalternilor săi, de aceea se întrecea în amabilităţi. Totuşi, străinul acesta îl punea în mare mirare. De aceea încercă să mai afle câte ceva de la el.

— Ai fost probabil şi ai vorbit cu persoanele de la conacul căpitanului Rodenstein, nu e aşa? întrebă comisarul iar.

— Da.

— Vai de mine! În hainele astea caraghioase?

— Ei aş! Pe astea le-am cumpărat adineauri, aici, la Mainz.

— Aşadar în costumul mexican?

— Doamne fereşte! Nu mă dau eu în spectacol.

— Atunci?

— Uite, în bulendre ca astea.

Americanul scoase din desagă un surtuc ponosit şi o pereche de pantaloni murdari.

— Cum, în zdrenţele astea? întrebă comisarul speriat. Se poate?

— Ba bine că nu!

— Dar bine, omule, ai doar destule parale ca să-ţi cumperi un rând de haine ca lumea.

— Păi nu vezi că mi-am şi cumpărat?

— Ce, eşti copil? Se poate să umbli ca un caraghios pe stradă! Să nu te miri dacă vei fi iar arestat şi te sfătuiesc prieteneşte să-ţi schimbi îmbrăcămintea.

— Nici nu mă gândesc! Nu cumva nu e liber omul să se-mbrace la dumneavoastră după gustul lui, domnule comisar?

— Ba da, numai să nu stârnească scandal prin felul îmbrăcămintei.

— Scandalul nu-l stârnesc eu, ci alţii. Ce stric eu dacă oamenii sunt proşti şi se iau după mine, în loc să-şi vadă de treabă. Dar cu închisoarea cum stăm, mă mai bagi la beci?

— Odată ce te-ai legitimat... Poţi să pleci, eşti liber.

— Foarte bine. Şi acum, să-ţi spun de ce mă-mbrac aşa. Ca să mă amuz. Sunt şi eu un glumeţ în felul meu şi-mi place să fac haz pe socoteala altora şi să-i văd făcând haz pe a mea. *Adios, señior comissario!*

În vreme ce vorbea, Plisc-de-uliu îşi vârâse iar în desagă lucrurile, îşi aruncase în spate puşca şi ieşi apoi pe uşă.

— Ce om! N-am mai văzut în viaţa mea un caraghios ca ăsta... mormăi comisarul uitându-se lung în urma lui.

— Iar o să se ia lumea după el, zise gardistul.

— Aşa e, dar dacă-i face lui plăcere!

— N-ar fi bine să trimitem un agent în civil să-l însoţească ca să împiedice vreun scandal?

— N-ar fi rău. Să-l ducă până la gară şi să stea pe lângă el până ce va pleca trenul.

16. Plisc-de-uliu face pozne

Urmărit de o droaie de gură-cască, americanul ajunse la gară. Îşi luă un bilet de clasa întâi pentru Berlin, dar stătu până la plecarea trenului în sala de aşteptare de clasa a treia. Când trenul fu gata să pornească, un funcţionar îi spuse să se grăbească, dacă nu vrea să piardă trenul. Ieşi pe peron şi văzu dintr-o aruncătură de ochi că trenul n-avea decât un compartiment de clasa întâi. Când vru să se urce, conductorul îl privi nedumerit şi-l întrebă zâmbind:

— Ce, domnule, aici vrei să te urci? Nu prea ai mutră de clasa întâi. Ia să-ţi văd biletul.

Biletul era în regulă.

— Hai, urcă-te, bodogăni el, clătinând capul cu adâncă mirare la mutra caraghioasă a americanului.

În clipa când acesta dădu buzna în compartiment, maşina fluieră şi trenul se puse în mişcare.

— Ce faci, domnule! se auzi cineva strigând indignat din compartiment.

Era locotenentul von Ravenow, singurul tovarăş de călătorie al americanului.

— Nu te priveşte pe dumneata... mormăi acesta aşezându-se comod pe canapea.

— Ai bilet de clasa întâi?

— Nici asta nu te priveşte.

— Ba mă priveşte şi încă foarte mult. Trebuie să mă conving dacă ai dreptul să intri, aici, în compartiment.

— Să fii mulţumit că nu te-ntreb eu dacă ai dreptul sau ba. Mai mult încă: e o adevărată cinste pentru cineva să-i fiu tovarăş de drum.

— I-ascultă, domnule, eu nu sunt „cineva”, eu sunt „ceva” şi se cuvine să fii politicos cu lumea când îndrăzneşti să te urci acolo unde nu e de nasul dumitale. Bagă bine la cap ce-ţi

spun, altminteri te azvârl jos din tren.

— Vezi să nu te azvârl eu...

— Ce... ce... ai spus, derbedeule... O să-ţi trag o pereche de palme să...

— Te pot servi şi eu cu aşa ceva. Poftim, să-ţi dau o probă... şi cu aceste cuvinte Plisc-de-uliu trase o palmă atât de zdravănă fostului locotenent încât îl lipi cu capul de perete.

— Aşa. Asta a fost pentru „derbedeu”. Dacă mai ai şi alte vorbe la fel, îţi stau la dispoziţie, râse americanul.

Ravenow se dezmetici repede. Obrazul îi ardea, ochii lui zvârleau fulgere. Se repezi la Plisc-de-uliu, uitând că nu se putea sluji decât de o singură mână. Americanul se ridică de la locul lui, îl apucă de piept cu mâna stângă, îl pălmui de câteva ori cu dreapta, apoi îl trânti pe canapea.

— Acum sper că te-ai potolit, zise el foarte flegmatic. După cum văd eu, se petrece foarte bine în Germania când călătoreşti la clasa întâi. Dacă doreşti, sunt gata să continui.

Locotenentul fierbea de mânie. Pieptul îi zvâcnea cu putere, încleştă pumnul, sângele îl podidise şi gemea neputincios. De-abia după câtva timp îşi veni niţel în fire.

Trenul se apropia tocmai de o gară. Sări la geam, smuci fereastra şi răcni ca nebun:

— Conductor! Conductor!

Acesta alergă să vadă ce e.

— Deschide repede... Să vină imediat şeful de tren şi cineva din gară...

Conductorul descuie uşa vagonului şi Ravenow sări pe peron. Şeful de tren veni în fugă.

— Domnilor, sunt contele von Ravenow, fost locotenent în escorta regală... am fost atacat în timpul călătoriei... gâfâi el.

— A şi de cine? întrebă şeful gării.

— De ăsta de colo!

Plisc-de-uliu stătea la fereastră şi privea foarte liniştit la

scena care se desfăşura sub ochii lui. Cei doi slujbaşi se apropiară de fereastră ca să-l examineze mai bine.

— Ce faci dumneata, domnule, la clasa întâi? îl întrebă cu glas aspru şeful de tren.

— Păi unde vrei să mă duc? răspunse americanul râzând.

— Ai bilet?

— Are, zise conductorul, l-am văzut doar şi eu.

— Bine am ajuns dacă indivizi de soiul ăstuia călătoresc la clasa întâi, spuse şeful de gară cu amărăciune. Domnule conte von Ravenow, îmi dai voie să te-ntreb ce înţelegi dumneata prin cuvântul, atacat.

— S-a repezit la mine şi m-a luat la bătaie.

— Adevărat? întrebă şeful pe american.

— Da, răspunse acesta cu blândeţe. M-a făcut „derbedeu” şi eu l-am pălmuit. Ai dumneata ceva împotrivă?

Şeful nu luă în seamă întrebarea şi urmă adresându-se locotenentului:

— E adevărat, domnule locotenent?

— Nici prin gând nu-mi trece să tăgăduiesc. Uită-te şi dumneata la el. Nu cumva vrei să îngădui unui astfel de individ să călătorească alături de mine când plătesc un bilet de clasa întâi?

— Hm... aveţi dreptate... dar vedeţi că... mormăi încurcat şeful.

— Oho, îl întrerupse Plisc-de-uliu, ce, eu nu l-am plătit?

— Se poate... răspunse şeful ridicând din umeri.

— Mă vezi rupt şi zdrenţăros?

— Asta nu, dar...

În clipa aceea maşinistul dădu semnalul de plecare.

— Domnilor, zise Ravenow, văd că trenul trebuie să pornească. Cer ca obraznicul acesta să fie pedepsit pentru...

— Obraznic eu? strigă Plisc-de-uliu indignat. Ţine-ţi gura că te iau iar la palme.

— Sst! exclamă şeful, poruncitor. Dacă vreţi să fie

pedepsit trebuie să facem o anchetă, domnule locotenent şi e nevoie de depoziţia dumneavoastră, aşa că veţi fi silit să vă întrerupeţi călătoria.

— N-am vreme, trebuie să fiu la o anumită oră în Berlin.

— Regret, am însă nevoie de prezenţa dumneavoastră.

— Cum, să-mi încurc eu interesele pentru o secătură ca asta? De altminteri, nu e neapărat necesar să rămân eu. Arestaţi pe individ, luaţi-i interogatoriul, trimiteţi actele la Berlin — aveţi aici pe cartea asta de vizită adresa mea — şi eu voi semna acolo.

— La ordinele dumneavoastră, domnule conte.

Zicând acestea, şeful se apropie de uşa vagonului şi zise poruncitor americanului: Dă-te jos! Eşti arestat.

— Ei aş? Sunt şi eu tot aşa de grăbit ca şi contele ăsta de colo.

— Nu mă priveşte!

— Păi vezi că el a început, nu eu.

— O să vedem noi, acum, dă-te jos.

— Nici nu mă gândesc!

— O să te silesc eu, n-avea grijă.

— Nu mai faceţi atâtea mofturi cu el, zise locotenentul. Am fost de faţă la Mainz când a fost dus la poliţie. E un vagabond care călătoreşte în clasa întâi ca să facă pe grozavul.

— Aha, ai mai fost arestat o dată! Dă-te jos, n-auzi?

— Bine, mă dau, dar dacă mă opriţi pe mine, să rămână şi contele, răspunse Plisc-de-uliu foarte calm.

— Tacă-ţi gura! Tu l-ai atacat.

— A mărturisit doar singur că m-a insultat...

— N-ai ce căuta în clasa întâi.

— De ce nu, dacă mi-am plătit biletul? Am aceleaşi drepturi ca şi el.

— O să vedem noi, acum dă-te jos!

— Sunt dispus să mă legitimez.

— Dă-te, domnule, jos, dacă nu vrei să te dau cu de-a sila!

— Bine, dar să ştii că te fac răspunzător de fapta dumitale.

— Ce, mă mai şi ameninţi!

— Uite că vin, prietene, vin numaidecât, zise Plisc-de-uliu foarte liniştit şi, după ce zvârli pe peron desaga şi puşca, sări şi el după ele, aşteptând să vadă ce o să se mai întâmple.

Ravenow se urcă iar în vagon şi trenul se puse în mişcare.

— Hai! porunci şeful americanului, şi-l duse în biroul lui, trimiţând în acelaşi timp să cheme pe comisar din oraş.

Trebui să treacă o bună bucată de vreme, până să vină comisarul, căci orăşelul era cam departe de gară.

În vremea asta Plisc-de-uliu stătuse tăcut la locul lui, mai ales că şeful nu părea defel dispus să lege o conversaţie cu el. Acum americanul, plictisit de atâta aşteptare, intră în vorbă cu jandarmul care-l păzea şi-i povesti cele întâmplate.

Acesta îl privi şi întrebă cu mirare pe arestat:

— Cum, ai îndrăznit să pălmuieşti pe contele von Ravenow?

— Ba bine că nu! Dacă l-a pus dracu' să mă insulte...

— Ţi-a atras atenţia numai că n-ai ce căuta într-un compartiment de clasa întâi.

— Pentru ce nu? Mi-am plătit biletul ca şi el. Şi apoi pentru atâta lucru să mă facă „derbedeu”?

— Bine, bine, trebuia să-l reclami, nu să-l iei la palme.

— N-am eu vreme să mă ţin de fleacuri de astea! N-avea decât să mă reclame el, dacă s-a simţit jignit că m-am urcat în compartimentul lui.

— Vezi că nu te-arată mutra să călătoreşti cu boierii la un loc.

— Zău? Ştii dumneata cine şi ce sunt eu?

— O s-o aflu, fii pe pace, răspunse zâmbind jandarmul. Acte de legitimare ai?

— Am, cum să n-am! Am vrut să i le arăt şefului de gară,

dar nu m-a lăsat. Nu face nimic, el o să tragă consecinţele, nu eu.

Cu aceste cuvinte Plisc-de-uliu scoase toate hârtiile pe care le arătase şi comisarului din Mainz şi le întinse jandarmului. Acesta le citi una după alta şi din ce citea, din ce se minuna mai mult.

— Ei drăcia dracului! Ştii că se încurcă iţele? rosti el îngrijorat. Ştii dumneata, domnule şef, cine e domnul ăsta? Vânător celebru şi ofiţer american; uite scrie aici: căpitan de cavalerie.

— Nu se poate!

— Atâta franţuzească ştiu şi eu încă din şcoală. Domnul căpitan e un trimis de-al preşedintelui mexican Juarez.

Şeful se îngălbeni.

— Uite şi o recomandare de-a ambasadorului nostru în Mexic.

— Cine şi-ar fi putut închipui! zise şeful uluit.

— Ei ce zici? întrebă Plisc-de-uliu privindu-l foarte serios.

— Dar bine, domnule, pentru ce vă îmbrăcaţi atât de caraghios? Numai hainele dumneavoastră sunt de vină că v-am luat drept ceea ce nu sunteţi, se scuză slujbaşul.

— Hainele? Nu căuta pretexte, tinere! M-am oferit să mă legitimez, dar nu mi-ai dat voie. Vina e a dumitale, nu a mea. Şi acum ce ai de gând să faci cu mine?

— Mă rog, sunteţi liber.

— Cu toate că l-am pălmuit pe locotenent?

— V-aţi insultat reciproc, aşa că aveţi amândoi dreptul să reclamaţi. Dacă vrea contele, n-are decât s-o facă, pe mine nu mă priveşte.

— Aşa? Hm! Pentru că sunt ofiţer mă lăsaţi liber, dacă nu eram, mă băgaţi frumuşel la răcoare, fiindcă aşa era dorinţa domnului conte. Dreptate e asta, domnule? S-o ia dracul de dreptate!

— Scuzaţi, vă rog, domnule căpitan, dar contele susţinea

că dumneavoastră aţi început.

— Astea sunt gogoşi! A mărturisit singur că l-am pălmuit fiindcă m-a insultat. Şi apoi, eşti dumneata sigur că omul acesta era într-adevăr contele von Ravenow?

— Bineînţeles, mi-a dat doar cartea lui de vizită.

— Aha, la legitimaţia mea n-ai vrut să te uiţi, dar la cartea lui de vizită da! O astfel de bucăţică de carton poate arăta orice pungaş. Lasă, domnule, nesocotinţa asta a dumitale o să-ţi dea de furcă, o să vezi dumneata!...

— Domnule căpitan... vă rog să mă iertaţi... bâigui slujbaşul, înspăimântat.

— Să te iert? Hai, fie! Aşa sunt eu, milos, să vedem numai ce au să spună „ceilalţi”.

— Ceilalţi? Pot să aflu şi eu cine sunt aceştia?

— Hm! N-ar trebui să-ţi spun, dar fiindcă mă rogi... Ştii unde mă duc eu acum? De-a dreptul la prinţul Bismarck.

Şeful sări înapoi ca muşcat de şarpe.

— Vai de mine! Sper că nu veţi pomeni nimic de întâmplarea asta nenorocită...

— Aşa „speri”? Ei vezi, aici te-nşeli. Trebuie să-i povestesc amănunţit de ce n-am putut fi la vreme la audienţă.

Bietul slujbaş se zăpăci de tot... Se uita năuc la american.

— Adică, mai bine zis, la o conferinţă unde se vor discuta chestiuni de mare importanţă diplomatică, urmă foarte serios Plisc-de-uliu. Ce să-ţi fac dacă n-ai vrut să te uiţi la hârtiile mele când te-am rugat...

— Dumnezeule, sunt pierdut! Dacă domnul căpitan va sosi cu trenul următor, nu e aşa că nu va fi prea târziu?

— Ba da. Era calculat la minut.

— Ce nenorocire! Şi acum, ce e de făcut, pentru Dumnezeu!

— Nimic! Ori nu cumva crezi că o să iau un tren special din pricina dumitale?

Şeful răsuflă adânc, ca şi când i s-ar fi luat o piatră de pe

inimă.

— Un tren special? Asta s-ar putea... ar fi singurul mijloc să se recâştige timpul pierdut.

— Tot ce se poate, dar nu vei fi pretinzând ca, după ce m-ai insultat, să mă mai coste şi parale.

— Nu, nu, domnule căpitan, n-o să vă coste nici un gologan. Vă pun la dispoziţie o locomotivă şi un vagon care să vă ducă — dacă nu ajungeţi mai înainte trenul — până la Magdeburg, unde o să-l găsiţi negreşit.

— Ştiu şi eu ce să spun?!... Şi când aş putea pleca de aici?

— Imediat în nici un caz. Trebuie să telegrafiez mai întâi la Mainz să mi se trimită o garnitură. Vă rog din suflet să primiţi propunerea mea. Regret cele ce-am făcut, daţi-mi însă voie să-mi îndrept greşeala.

Plisc-de-uliu se uită îngândurat înaintea lui, pe urmă se scărpină la nas şi zise zâmbind:

— Nu e aşa că locotenentul zicea că se duce la Berlin?

— Da.

— Trece trenul şi pe la Magdeburg?

— Stă chiar multişor în staţie.

— Şi zici că poate ajunge acceleratul acolo?

— Ba o să-l şi întreceţi.

— Aşa că o să fiu înaintea contelui în Magdeburg?

— Cu siguranţă.

— Bine. Primesc propunerea dumitale.

— Atunci daţi-mi voie să telegrafiez imediat, spuse slujbaşul cu bucurie. Dar nu e aşa, domnule căpitan, că n-o să pomeniţi nimănui nimic despre cele întâmplate?

— Bine, să-ţi fac hatârul. Dar, ia spune-mi, ai o leafă bună?

— Aş! Suntem plătiţi ca vai de lume.

— Şi un tren special costă multe parale?

— Destul de mult. O să trebuiască să mă strâmtorez ca vai de capul meu.

— De, ce să-ţi fac? Cine te-a pus? Dar ştii ce? Ce-ar fi să împărţim cheltuielile pe din două?

— E adevărat, domnule căpitan, vreţi să...

— Alt chip nu e ca să te ajut să ieşi din bucluc.

— Mulţumesc... mulţumesc... bolborosi bietul slujbaş, emoţionat. Se cunoaşte că sunteţi american şi un adevărat gentleman.

Plisc-de-uliu se simţi foarte măgulit.

— Şi mai bine ar fi, urmă el, să iau toată cheltuiala asupra mea, ce zici?

— Ce să zic, domnule căpitan... de, vă-nchipuiţi şi dumneavoastră...

— Bine, plătesc eu trenul, cu o singură condiţie însă: să ajung înaintea contelui la Magdeburg. Pe urmă să-mi dai câteva rânduri că m-am legitimat şi că din cauza informaţiilor sale false te-ai pus într-o situaţie care îţi poate fi dăunătoare.

— Pot să ştiu şi eu la ce vor servi rândurile mele?

— Uite ce e: contele va căuta, când mă va vedea în Magdeburg, să se lege iar de mine. Scrisoarea îmi va servi drept dovadă că n-am fugit, ci, că am plecat cu învoirea dumitale.

— O s-o scriu imediat ce voi trimite telegrama la Mainz.

— Bine. Dumneata ce zici, domnule jandarm, nu mai e nevoie să mă păzeşti?

— Nu, domnule căpitan.

— Uite, ţine ca să nu-ţi fie osteneala degeaba. Cu aceste cuvinte, americanul băgă mâna în buzunar, scoase două monede de argint şi le întinse jandarmului, care mulţumi şi plecă împreună cu şeful, lăsându-l singur în birou.

Nu trecu nici o jumătate de ceas şi garnitura de tren sosi de la staţia cea mai apropiată. Plisc-de-uliu se urcă în vagon şi trenul porni cu mare viteză.

Se înnoptase de mult când trenul în care se afla von Ravenow ajunse într-o gară aproape de Magdeburg.

Locotenentul îşi aprinse o ţigară, se lăsă mai bine în pernele canapelei, cu gând să aţipească după ce va sfârşi de fumat, când uşa compartimentului se deschise şi un călător intră înăuntru.

— Bună seara, zise acesta.

— Bună seara, ce plăcere! Domnul colonel...

Călătorul se uită cu atenţie la locotenent.

— Mă cunoşti dumneata? Cu cine am onoarea?

Ravenow nu ştia ce să mai creadă.

— Cum, nu mă mai recunoaşteţi? exclamă el încremenit de mirare. Nu sunt nici patru luni din ziua aceea „fericită” când ne-am văzut pentru ultima oară. Trebuie într-adevăr să vă spun cine sunt?

— Vă rog chiar.

— Să mă fi schimbat eu într-atât? întrebă Ravenow.

— Probabil, zise colonelul zâmbind. Aşadar, numele dumneavoastră?

— Nu e nevoie. Poftim semnul de recunoaştere — şi locotenentul ridică în sus braţul drept aşa ca să se vadă mâna artificială.

Colonelul tresari.

— Ce face? Dumneata eşti locotenentul Ravenow? Dar bine, omule, nu te-ai uitat în oglindă să vezi cum arăţi?

— Cum... ce?!... bâigui acesta zăpăcit şi se apropie de oglindă.

Sări însă înapoi speriat.

— Vasăzică în aşa hal m-a adus ticălosul acela! mormăi el scrâşnind din dinţi. Dar stai tu, nemernicule, o să-ţi arăt eu ţie cine sunt! Nici nu pot să dau ochii cu oamenii...

— Cred şi eu! zâmbi colonelul. Ce ţi s-a întâmplat, pentru Dumnezeu! Te-ai bătut cu cineva?

— O să vă povestesc eu pe urmă ce-a fost, domnule colonel. Mai întâi însă aş vrea o lămurire: De unde veniţi?

— De la Wolfenbüttel. Şi dumneata?

— De la Mainz şi mă duc la Berlin.

— Şi eu tot acolo. E vorba de o afacere pe care o s-o afli numaidecât şi-mi pare bine că te-am întâlnit în drum.

— Acelaşi lucru vroiam şi eu să vă spun. Am primit ieri o telegramă de la locotenentul Golzen.

— Zău? întrebă colonelul mirat. Şi eu. Bănuiesc că ne-a telegrafiat la amândoi acelaşi lucru. E vorba despre... ticălosul acela...

— Unger? Da.

— Golzen mi-a telegrafiat că l-a văzut ieri în Berlin. Cum am aflat, am şi pornit la drum.

— N-ai uitat deci ce-ai jurat atunci?

— Nu. Răzbunare pentru... şi colonelul arătă braţul artificial ca şi mâna lui Ravenow.

Acesta bătu cu piciorul în pământ.

— Când mi-aduc aminte, îmi vine să turbez, nu altceva! scrâşni el. Tânăr, bogat şi cu un viitor strălucit înaintea mea... Deodată vine nemernicul acela şi-mi zdrobeşte viaţa pentru totdeauna!

— Dar eu? zise colonelul întunecat. Eram pe cale să devin general... Şi dumneata, tot stai mai bine ca mine... n-ai nevastă...

— Înţeleg... rosti Ravenow cu ironie.

— Toată ziua imputări... cicăleală... avere nu... Mi se pare timpul nesfârşit.

— Şi mie, numai că eu am ştiut să-l întrebuinţez cu folos.

— Şi eu.

— Cred că acum pot trage cu stânga tot aşa de bine, dacă nu chiar mai bine decât înainte cu dreapta.

— Şi eu pot mânui foarte bine spada cu stânga, zise locotenentul. Mă duc acum la Berlin ca să-l provoc pe Unger.

— Şi eu ca să-l împuşc ca pe un câine.

— Dar la martori v-aţi gândit, domnule colonel? Cred că o să fie greu să găsim.

— Ai dreptate. Au să înţeleagă toţi că e vorba de viaţă şi de moarte, adăugă încurcat colonelul.

— Lăsaţi, domnule colonel, râse Ravenow, puteţi vorbi pe şleau cu mine. Credeţi că onoarea noastră a mai pierdut din strălucirea de odinioară?

— Din nenorocire! oftă colonelul.

— Eu nu dau o leţcaie pe astfel de prejudecăţi. Ce înseamnă în realitate cuvântul onoare? Şi prin ce şi-o pierde un ofiţer dacă s-a găsit un nemernic să-l ia la bătaie sau să-i tragă câteva perechi de palme?

Ravenow făcu un gest de dispreţ, dar ochii îi fulgerau de mânie. Simţea parcă şi-acum pumnii americanului şi urmele palmelor se întipăriseră bine în obrajii lui plini de vânătăi. Nasul şi buzele i se făcuseră cât cepele, ochii roşii şi umflaţi.

— Hm... zise colonelul, o palmă e ceva foarte delicat, poţi s-o consideri cum vrei.

— Dar nici cel mai desăvârşit om de onoare nu e ferit de un astfel de accident.

— S-ar zice după chipul dumitale că nici dumneata n-ai fost scutit de aşa ceva şi încă de curând, insinuă colonelul.

— Şi dacă ar fi aşa?

— Cum, a îndrăznit cineva să-ţi tragă o palmă?

— Una n-ar fi fost nimic, râse locotenentul, dar râsul lui suna aspru şi ameninţător.

— Probabil e un individ a cărui... să zicem, atingere nu e dăunătoare onoarei, nu e aşa?

— Tocmai contrariul. Individul era un vagabond de rând, un muzicant ambulant. Stai să-ţi spun... şi Ravenow îi povesti colonelului toată întâmplarea.

— Nici nu-mi vine să cred, zise colonelul înmărmurit. Eu în locul dumitale l-aş fi omorât. Bineînţeles că ai pus imediat să-l aresteze!...

— Ba bine că nu! E acum la răcoare şi-şi aşteaptă pedeapsa.

— Ştii ce, Ravenow? Afacerea asta nu-ţi face defel cinste.

— Ştiu şi te miri, desigur, că ţi-am povestit-o fără înconjur. Cum ţi-aş fi putut explica altfel vânătăile şi umflăturile de pe faţă? Dracul ştie cât o să mă ţină!

— Am auzit că e bine să pui carne crudă, dar imediat.

— De unde s-o iau?

— La Magdeburg. O s-ajungem în curând. Nu se poate să nu găseşti în restaurantul gării, trebuie să aibă ei la bucătărie. O să fim probabil singuri în compartiment şi mai avem câteva ceasuri până la Berlin.

Trenul intră într-o haltă. Colonelul se miră că stătea atât, deschise fereastra şi întrebă:

— Conductor, ce, nu mai plecăm odată?

— S-a anunţat un tren special şi îl aşteptăm să treacă, răspunse conductorul. Nu trecu mult şi trenul anunţat intră în gară. Era numai locomotiva şi un singur vagon. La una din ferestre, apăru un cap care privea cercetător acceleratul sosit înainte. Deşi trenul trecuse cu mare iuţeală, colonelul zărise capul de la fereastră.

— Ei drăcia dracului, spuse cu mirare, pasagerul avea un nas cum n-am mai văzut în viaţa mea!

— Mai mare ca al vagabondului cu care m-am luat azi la ceartă nu cred să fie, zise locotenentul Ravenow.

Acceleratul se puse în mişcare şi când ajunseră la Magdeburg, colonelul se duse în restaurantul gării ca să caute carne crudă pentru camaradul său, deoarece acestuia îi era ruşine să coboare din vagon în halul în care era. După ce porniră, locotenentul puse bucata de carne crudă pe umflătură, dar îl apucară nişte dureri atât de groaznice încât începu să se vaite ca o muiere.

— Ce e, domnule, ce te văicăreşti aşa? îl întrebă colonelul.

— Sunteţi sigur, domnule colonel, că leacul ăsta dă înapoi umflătura?

— Foarte sigur.

— Vezi că mă arde ca focul.

— Aşa şi trebuie.

Ravenow tăcu, dar după un timp nu se mai putu stăpâni; începu iar să geamă şi-şi smulse halca de carne de pe obraz.

— Nu mai pot... se tânguia el, mă doare de-mi ies ochii din cap.

— Ce dracu', domnule, nu-nţeleg ce te vaieţi ca o muiere! se răsti supărat colonelul.

— Dumneavoastră aţi spus la restaurant pentru ce vă trebuie carnea? îl întrebă Ravenow.

— Nu, dar pentru ce?

— Dacă n-o fi curată?

— Cum să nu fie, doar o dă clienţilor s-o mănânce.

— Tocmai de aceea. E sărată şi piperată pentru fript.

— Hm... vezi, la asta nu m-am gândit. Arunc-o şi dumneata pe fereastră.

În momentul acela trenul se opri într-o staţie. Auziră pe cineva intrând.

— Merge la Berlin, conductor?

— Da, dar mai la urma trenului.

— Păi acolo e clasa a treia, eu am bilet de-a-ntâia.

— Zău? Ia să-l văd şi eu.

— Poftim.

— Aşa e. Urcă-te repede că pleacă trenul.

Conductorul deschise uşa compartimentului şi călătorul intră.

— Bună seara, salută el politicos.

Nu-i răspunse nimeni, fiindcă Ravenow amuţise de mirare şi colonelul găsea că un om cu o astfel de înfăţişare nu merită un răspuns. Noul-sosit se aşeză foarte liniştit în colţul lui şi trenul porni.

— Pe toţi dracii! mormăi în sfârşit locotenentul, recăpătându-şi graiul.

— Ce e? întrebă colonelul.

Ravenow arătă spre străin. Colonelul se uită când la unul când la altul neînţelegând nimic.

— Ştiţi dumneavoastră cine e individul ăsta? întrebă locotenentul. Vagabondul... care... ah, palma...

— Parcă ziceai că a fost arestat?

— A fost, dar se vede că a fugit iar.

— Cu un tren special?

— Cine poate să ştie cum s-au petrecut lucrurile. Când ajungem la prima staţie?

— Peste şase minute.

— O să cerem acolo să-l aresteze din nou.

— Nu cumva te-nşeli? Eşti sigur că e el?

— Cu nasul lui şi trombonul, e sigur.

— Bine, stai că o să vedem îndată, zise colonelul şi întorcându-se spre american îl întrebă cu aroganţă: Cine eşti dumneata, domnule?

Plisc-de-uliu nu răspunse.

— N-auzi domnule? Te-am întrebat cine eşti?

— Un călător ca şi dumneata, răspunse cu amabilitate americanul.

— Asta o văd eu, vreau însă să ştiu cum te cheamă.

— Am uitat.

— I-ascultă, lasă prostiile! De unde vii?

— De la Mainz.

— Aşa? După ce ai scăpat de la poliţia de acolo, ai fost arestat iar în drum, nu e aşa?

— Da.

— Şi cum ai ajuns la Magdeburg?

— Cu un tren special.

— În care te-ai strecurat probabil ca un hoţ. Lasă că o să avem noi grijă să nu mai scapi şi de, data asta, vagabondule!

— Vagabond? Ştii ce, omuleţule? Te-aş sfătui să nu repeţi cuvântul ăsta în faţa mea!

— Pentru ce? şi colonelul îl privi provocator.

— Pentru că s-ar putea să te căieşti.

— Mă ameninţi?

— Nu, te avertizez numai.

Locotenentul văzu că are în colonel un aliat pe care se putea bizui şi era sigur că amândoi la un loc vor putea veni de hac necunoscutului.

— Nu vă mai stricaţi gura degeaba, domnule colonel, interveni el. O să-l dăm pe mâna poliţiei, care ştie mai bine cum să se poarte cu un astfel de derbedeu.

Dar nici n-apucă să-şi sfârşească vorba şi Plisc-de-uliu îi cârpi o palmă atât de zdravănă încât se rostogoli jos de la locul lui.

Colonelul se repezi atunci la american, îl apucă de piept şi răcni înfuriat:

— Cum îndrăzneşti, ticălosule?...

— Jos laba! îi porunci americanul cu ochii scânteietori de mânie.

— Ce... cutezi să-mi porunceşti... tu... mie? Na, ţine!

Colonelul ridicase mâna să dea, dar în clipa aceea se simţi apucat de braţ şi Plisc-de-uliu îi repezi un pumn atât de grozav în stomac încât îl făcu să cadă grămadă pe canapea.

Lui Ravenow nu-i era cu putinţă să vină în ajutorul aliatului său, palma îl ameţise de tot, colonelul stătea ghemuit ca un arici şi gemea cu mâinile pe pântece.

— Asta pentru „vagabondul” de adineauri, mormăi americanul. O să te învăţ eu să fii mai cuviincios cu oamenii pe care nu-i cunoşti.

— Ai cutezat, nemernicule! bolborosi colonelul.

— Nimic decât ceea ce ţi se cuvenea.

— O să pun să te aresteze...

— O să vedem noi numaidecât dacă o să poţi.

În clipa aceea trenul intra într-o staţie. Plisc-de-uliu deschise fereastra şi chemă pe conductor.

— Adu repede pe şeful gării şi pe şeful de tren, strigă el.

Am fost atacat de doi indivizi, chiar în compartimentul meu.

Conductorul plecă în fugă şi se întoarse imediat cu ceilalţi Plisc-de-uliu se aşezase în aşa fel la fereastră, ca să nu se vadă de afară ce făceau tovărăşii lui de drum.

— Ce e, domnule, ce s-a întâmplat? întrebă şeful de tren apropiindu-se.

— Cât staţi în staţie?

— Numai un minut. Trebuie să plecăm numaidecât.

— Un moment te rog... domnule şef, am fost atacat astăzi pentru a doua oară în acelaşi tren. Îţi cer să arestezi imediat pe agresori. Poftim paşaportul meu.

Nu se luminase încă de ziuă. Şeful citi paşaportul la lumina felinarului, apoi i-l dădu înapoi zicând:

— Vă stau la dispoziţie, domnule căpitan. Cine sunt indivizii?

— Unul se dă drept conte iar celălalt e complicele lui. Pot să cobor pe peron?

— Mă rog, poftiţi...

— Colonelul şi Ravenow auziseră fiecare cuvânt şi stăteau ca înlemniţi de întorsătura pe care o luau lucrurile.

— Unde sunt? întrebă şeful de gară deschizând uşa compartimentului.

— Uite-i colo.

Şeful băgă capul înăuntru şi zise poruncitor:

— Daţi-vă jos... repede!

— Eu sunt... bolborosi colonelul...

— Ştim, îl întrerupse şeful, dă-te jos când îţi spun!

— Ştii dumneata, domnule, cu cine vorbeşti? Eu sunt locotenentul conte von Ravenow! tună acesta, scos din fire.

Şeful ridică felinarul şi-l privi drept în faţă.

— Ai şi mutră de conte, n-am ce zice! zise el înălţând din umeri. Dă-te jos dacă nu vrei să întrebuinţez forţa.

— Avem bagaje... protestă colonelul.

— Lasă că avem noi grijă de ele. Daţi-le jos, hamali!

Cei doi ofiţeri fură duşi deocamdată într-o încăpere a gării şi puşi sub pază, pe când Plisc-de-uliu rămase pe peron cu şeful de gară să supravegheze descărcarea bagajelor.

— Halal de aşa bagaje! râse unul din hamali. Ia uitaţi-vă: o trâmbiţă turtită şi numai găuri. Ce-ar fi să-i tragem un cântec?

— Dar de desaga asta ce ziceţi? râse un altul. Adevărat lucruri de borfaşi. Asta e bagaj de clasa întâi?

Luaseră bagajele americanului drept ale celorlalţi şi Plisc-de-uliu nu crezu de cuviinţă să-i lămurească.

Trenul plecă împreună cu lucrurile ofiţerilor, care se aflau în vagonul de bagaje.

— Vă rog să mă urmaţi în biroul meu, domnule căpitan, zise respectuos şeful de gară.

Americanul ţinu să prezinte slujbaşului şi celelalte hârtii de legitimare pe. Care le avea asupra lui. Şeful le citi pe toate şi se minuna din ce în ce mai mult. Numai un lucru nu putea el pricepe: îmbrăcămintea acestui om de seamă pe care-l avea înaintea lui.

— Poftim îndărăt hârtiile, domnule căpitan. De altminteri nici nu era nevoie să mi le prezentaţi, paşaportul ajungea. V-aş ruga însă să-mi îngăduiţi o întrebare.

— Mă rog...

— N-o să vă supăraţi?

— Defel.

— Pentru ce nu vă îmbrăcaţi conform rangului dumneavoastră?

Plisc-de-uliu îşi luă un aer misterios, se aplecă spre şef şi îi şopti cu mâna la gură:

— Incognito.

— A, ca să nu ştie nimeni cine sunteţi...

— Da. De aceea duc cu mine desaga şi trombonul.

— Cum, ale dumneavoastră sunt?

— Da. Călătoresc ca muzicant ambulant. Sper că

incognitoul meu o să fie bine păstrat — nu e aşa?

— Sunt mut ca un peşte, domnule căpitan. Şi acum v-aş ruga să-mi spuneţi cum s-a petrecut atacul din tren.

— Stai să-ţi spun! Vin de la Mainz. Când m-am urcat în compartiment, cel mai tânăr din cei doi indivizi — care se dădea drept conte — s-a luat la gâlceavă cu mine. Bănuiesc c-ar fi un spion austriac care ţinea cu orice preţ să mă împiedice s-ajung la prinţul Bismarck, unde sunt trimis de preşedintele Juarez cu o misiune secretă.

— Lăsaţi, domnule căpitan, o să avem noi grijă să-i treacă pofta.

— Sper şi eu. Şi după cum îţi spuneam, când am văzut că spionul s-a obrăznicit, l-am luat la palme. Cum am ajuns la prima staţie, „domnul conte” a pus să mă aresteze drept vagabond. Şeful de gară de acolo, un dobitoc — nu om inteligent ca dumneata — l-a crezut pe cuvânt. M-a arestat pe mine şi pe el l-a lăsat să-şi vadă de drum.

— Ce idioţenie! Se înfoie şeful măgulit. Se cunoaşte de la prima vedere că dumneavoastră sunteţi un om de seamă care călătoreşte incognito.

— Aşa-zisul conte s-a legitimat numai printr-o carte de vizită; pe mine nici n-a vrut să m-asculte, dar când i-am pus, mai pe urmă, dinainte hârtiile mele şi i-am spus ce treabă am şi la cine trebuie să mă duc, bietul şef a rămas trăsnit. Îi venea să intre-n pământ de ruşine. La-nceput eram hotărât să pun să fie pedepsit cu asprime, dar mi-a fost milă de el şi l-am iertat. Am luat atunci un tren special până la Magdeburg, ca să ajung acceleratul; am avut însă grijă să iau mai întâi câteva rânduri de la şeful de gară ca să nu mă pomenesc că-mi pune aşa-zisul conte iar beţe-n roate.

Şeful citi adeverinţa colegului său şi zise:

— Rândurile acestea sunt pentru mine o bună justificare. Colegul meu scrie că a fost indus în eroare de depoziţiile false ale contelui. Cu mine însă nu şi-a găsit omul! Mă rog,

continuaţi, domnule căpitan!

— Am ajuns la Magdeburg şi când să intru în compartiment, pe cine văd? Pe „domnul conte” şi încă pe unul, complicele lui, probabil. Dacă am văzut că iar nu-mi dă pace, i-am tras o pereche de palme contelui şi fiindcă celălalt îşi băga şi el nasul, i-am trântit şi lui o „directă” în stomac. Din fericire, în momentul acela intra trenul în gară. Dacă apucau indivizii să se dezmeticească mai-nainte, mă duceam pe copcă.

— Lasă că o să-i scarmăn eu niţel. Dar între noi fie zis, credeţi că şi celălalt e tot spion austriac?

— Nu, ci rus... Ştie dracul ce va fi căutând el pe timpurile astea tulburi în Germania.

— O s-o desluşim noi îndată. Îmi daţi voie să-i iau la cercetări?

— Cu plăcere.

— V-aş ruga să fiţi şi dumneavoastră de faţă.

Se duseră amândoi în camera unde fuseseră închişi cei doi ofiţeri. Cum îi văzu, Ravenow începu să strige ca nebun.

— Cum ai îndrăznit, domnule, să ne închizi ca pe nişte răufăcători?

— Tăcere! se răsti şeful. O să răspunzi când vei fi întrebat.

Plisc-de-uliu fu poftit să şadă, pe când arestaţii stăteau în picioare.

— Cum te cheamă pe dumneata? întrebă seiful mai întâi pe colonel.

Acesta îşi spuse numele.

— Ai vreun act de legitimare?

— Pentru ce? Doar n-oi călători la mine-n ţară cu paşaportul în buzunar!

— Hm... hm... ai fost vreodată în Rusia?

— Da, am nişte rubedenii acolo. Dar de unde până unde îţi veni să mă-ntrebi de Rusia?

— Ştii dumneata mai bine ca mine.

— Ce tot vorbeşti, domnule! Nu vei fi vrând să zici că sunt în legătură cu ruşii? Ar avea haz, zău aşa!

— Tot ce se poate. Acum celălalt. Cum te cheamă şi ce profesiune ai?

— Contele von Ravenow, fost locotenent în escorta regală.

— Acte de legitimare ai?

— Da, poftim!

— Şi acesta îi întinse o carte de vizită.

— Altceva nu mai ai? Asta nu e destul, oricine îşi poate tipări o carte de vizită cu un nume fals.

— Îţi dau cuvântul meu că aşa mă cheamă, strigă locotenentul indignat.

— Ţine-l pentru dumneata, n-am ce face cu el. Cunoşti Austria?

— Foarte bine chiar. De ce?

— Aşadar recunoşti că ai fost prin Austria. Atât mi-ajunge. De unde vii acum?

— De la Mainz.

— Tot acolo s-a urcat şi domnul acesta?

— Da. Dar de unde „domn”? Un derbedeu, asta e!

— Nu te osteni degeaba să-l ponegreşti, ştiu cine e. Ai cerut apoi la cea mai apropiată staţie să fie arestat?

— Da.

— O să-ţi pară foarte rău de gestul dumitale. Şeful de gară de acolo îmi scrie că l-ai indus în eroare.

— Cum ai putut să primeşti scrisoarea atât de repede?

— Mă priveşte. Şi unde te-ai întâlnit cu acesta care se dă drept colonel?

— În drum.

— Vă cunoaşteţi?

— Da, de mult.

— De unde?

— Ce-ntrebare prostească! Am servit în acelaşi regiment.

— Dacă mai întrebuinţezi o astfel de expresie, o să-mi

schimb atitudinea faţă de dumneata.

— Prea bine! interveni unul din hamali, care păzea pe arestaţi, dând un ghiont locotenentului.

— Să nu m-atingi, nemernicule, că te fac praf! răcni locotenentul.

— Mai suntem şi noi pe aici, zise şeful zâmbind cu-nţeles. Doriţi să-i legăm, domnule căpitan?

— N-ar fi rău, răspunse foarte serios Plisc-de-uliu.

— Ăsta căpitan? Poate căpitan de bandiţi... tună Ravenow cu ironie.

Unul din hamali dădu fuga s-aducă o funie.

— Dă-ncoace mâinile, îi zise el apoi venind cu frânghia.

Ravenow se uită întrebător la colonel.

— Fără opunere, murmură acesta. Ni se va da o satisfacţie strălucită pentru brutalitatea lor.

— Ştiu. O să fie vai şi amar de ei. Poftim, legaţi-mă, dar o să vedeţi voi ce vă aşteaptă.

— Un conte care se lasă pălmuit nu poate fi cine ştie ce primejdios. Dar ce e asta? Le lipseşte la amândoi mâna dreaptă, strigă şeful încremenit.

Pe chipul americanului trecu un fulger de bucurie.

— Tii, bine că-mi adusei eu aminte de-o întâmplare foarte importantă, zise el repede. Acum doi ani au fost prinşi la Constantinopol doi spioni străini. Unul era rus, se dădea însă drept colonel german, iar celălalt, austriac, zicea că e conte şi locotenent în escorta regală prusacă. Au fost condamnaţi amândoi la moarte, dar sultanului i-a fost milă de ei şi le-a dăruit viaţa, poruncind însă să li se taie mâna dreaptă.

— Prostii! strigă colonelul.

— E o minciună sfruntată! răcni locotenentul.

— Tăcere! se răsti şeful. Acum ştiu cine sunteţi. Doriţi să faceţi o declaraţie, domnule căpitan?

— Nu e nevoie. Procesul se va judeca la Berlin. Principalul e să-i păziţi bine, ca să nu scape.

— Fiţi fără grijă. Îi voi preda jandarmilor, dar până la venirea lor o să-i băgăm legaţi fedeleş jos, în beciul gării. Hamali, luaţi-i de aici!

Nenorociţii ofiţeri nici nu mai încercară să protesteze. Fură legaţi zdravăn şi duşi în beci.

— Straşnică afacere, domnule căpitan, ce ziceţi de ea? întrebă şeful frecându-şi mâinile.

— Cât se poate de importantă, răspunse foarte serios americanul. Când trece trenul cel mai apropiat spre Berlin?

— Peste o jumătate de ceas soseşte acceleratul de la Hanovra.

— Cu ăsta o să şi plec. Voi raporta cazul autorităţilor din Berlin şi cred că vei primi imediat instrucţiuni telegrafice.

După o jumătate de ceas Plisc-de-uliu stătea tolănit pe canapeaua de pluş a unui compartiment de clasa întâi, iar cei doi ofiţeri rumegau în gând cele mai grozave planuri de răzbunare în beciul unei neînsemnate halte.

17. Plisc-de-uliu în audienţă la Bismarck

Ajuns în capitală, Plisc-de-uliu se urcă într-o birjă şi spuse birjarului să-l ducă la hotelul „Magdeburg Hof”. Când coborî din trăsură, se uitau toţi cu gura căscată la el. În afară de chipul lui, care era destul de caraghios, îmbrăcămintea îi era un adevărat costum de bal mascat.

Americanul zâmbea însă mulţumit în sinea lui şi zise portarului:

— Aş vrea să-mi daţi o cameră.

Omul îl privi cercetător.

— Ai un act de legitimare?

— Negreşit că am.

— Bine. Pofteşte după mine.

Trecură printr-un coridor, ieşiră în curte, pe urmă portarul deschise o uşă şi-i zise:

— Intră aici.

Plisc-de-uliu trecu pragul şi se uită în juru-i. Era o încăpere întunecoasă, cu pereţii afumaţi: pe prichiciul ferestrei câteva perii şi cutii cu cremă de ghete. Într-un colţ o lădiţă cu unelte şi de pereţi stăteau atârnate o mulţime de haine care aşteptau să fie periate. La o masă cu vreo câteva pahare şi sticle, câţiva inşi jucau cărţi.

— Unde dracu' m-ai adus, omule? întrebă americanul cu necaz.

— În odaia slugilor, răspunse liniştit portarul.

— Păi eu ţi-am cerut o cameră pentru mine, nu pentru slugi.

— Adică, cum vine asta? zâmbi omul cu ironie. Ce fel de odaie pofteşti dumneata?

— În orice caz nu pe asta.

— Vei fi fiind deprins cu altele mai bune, ai?

— Cred şi eu!

— Nu s-ar zice.

— Se întâmplă. Dumneata mă crezi că sunt un nimic şi totuşi sunt ceva, pe când dumneata...

— Eu ce?

— Te crezi că eşti ceva şi când colo nu eşti nimic. Dar să lăsăm asta. Te rog încă o dată să-mi dai o cameră ca lumea. Preţul n-are importanţă.

Portarul făcu o închinăciune până la pământ, în bătaie de joc bineînţeles, apoi zise cu o amabilitate exagerată:

— Mă rog, poftiţi după mine. Se înapoiară în gang, pe urmă urcară o scară şi intrară într-un salon elegant care răspundea într-o cameră de dormit.

— Ei, asta îţi place? întrebă portarul, aşteptând să-l vadă pe american dându-se speriat îndărăt.

— Hm, merge, deşi nu e cine ştie ce, răspunse Plisc-de-uliu uitându-se cu nepăsare în juru-i.

Portarul fu foarte contrariat de efectul pe care-l făcuse salonul, căci se aştepta să-l vadă pe străin încremenit de luxul care îl înconjura.

— Aici a locuit două zile Alteţa sa prinţul de...

— Mă mir, îi tăie scurt vorba Plisc-de-uliu, prinţii sunt obişnuiţi să fie ceva mai pretenţioşi.

— Nu cumva şi dumneata?

— De ce nu? Crezi că titlul e cine ştie ce lucru mare? Oare dumneata, care n-ai nici un titlu, nu eşti tot un urangutan ca şi prinţul? Bine, opresc salonul şi dormitorul.

Portarul vroise să facă o glumă. Acum se sperie când auzi pe străin că vrea să oprească aceste două camere. Dacă n-avea de unde să le plătească?

— Apartamentul costă douăzeci de coroane pe zi, zise el repede.

— Mi-e indiferent.

— Fără serviciu şi încălzit.

— Şi mai indiferent.

În momentul acela ieşi o fată din dormitor şi se apropie de ei. Era chelneriţa care-l cunoştea pe Kurt de la moşia lui Rodenstein şi-l ajutase să descopere, prima oară, pe Landola sub numele de căpitanul Shaw. Auzise acum ce vorbeau ei dincoace şi era curioasă să vadă cine e muşteriul cu care îşi bătea atâta capul portarul.

— Să văd legitimaţia, zise portarul.

— Ce dracu', nici nu mă laşi să răsuflu... zise Plisc-de-uliu necăjit.

— Aşa ne cere poliţia. N-avem voie să primim în hotel un client dacă nu ştim cine e.

— Atunci ăsta nu e hotel, ci cârciumă unde nu există registru de pasageri.

Tonul cu care vorbea americanul impresiona pe portar.

— Ba avem, răspunse el cam stânjenit.

— Bine, adu-l încoace. Dar ia spune, nu cunoşti dumneata pe un căpitan Kurt Unger?

— Nu.

— Atunci se vede că n-a sosit încă.

— Nu ştiu, nu l-am văzut.

— Îl cunosc eu foarte bine, zise fata.

— A, a tras cândva aici la hotel? întrebă grăbit americanul.

— Nu de aici îl cunosc, îl ştiu de la moşie, fiindcă şi eu tot de acolo sunt.

— Aha, aşa! M-am întâlnit cu el la conac şi ne-am înţeles să ne-ntâlnim, aici, la hotel.

— Atunci trebuie să sosească. Să-i oprim şi lui o cameră?

— Nu mi-a spus. Şi dumneata, ce stai şi caşti gura, adăugă el întorcându-se spre portar, ţi-am spus să-mi aduci registrul de pasageri.

— Imediat, răspunse portarul, de astă dată pe alt ton. Mai porunciţi şi altceva?

— Da. Ceva de mâncare.

— Mă duc s-aduc lista.

— Nu e nevoie, mi-e indiferent ce-o să-mi dai, dar adu mai repede, că sunt flămând ca un lup.

Portarul — sau mai bine zis chelnerul, căci făcea amândouă slujbele — plecă în fugă. Plisc-de-uliu aruncă desaga, puşca şi trombonul pe canapeaua de mătase albastră şi întrebă iar pe fată:

— Şi-aşa zi, eşti de pe moşia căpitanului. Atunci nu prea cunoşti lumea de pe aici.

— Ba da, fiindcă sunt de mai mult timp în oraş.

— L-ai văzut dumneata vreodată pe prinţul Bismarck?

— Cum să nu!

— Ştii unde îi e palatul şi cum pot ajunge până acolo?

— Nu cumva vreţi să vă duceţi la el? întrebă fata surprinsă.

— Ba da, fetiţo.

— Vedeţi că e foarte greu, trebuie să te anunţi la minister, ori aşa ceva, nici eu nu ştiu bine.

— Ei aş! Ce atâta tevatură!

Fata descrise americanului pe unde s-o ia ca s-ajungă la prinţul Bismarck, care îşi avea palatul lui şi nu locuia la palatul regal. În vremea asta veni şi portarul cu registrul. Plisc-de-uliu îşi scrise numele, apoi ceru să se grăbească cu masa. După ce plecară ei, se apucă să-şi despacheteze lucrurile. Când veni chelnerul cu mâncarea, se uită uluit la ce vedea. Alergă la patronul hotelului ca să-i spună şi lui.

— Şi tocmai ăstuia te-ai găsit să-i dai apartamentul cel mai frumos pe care-l avem? strigă hotelierul indignat.

— Păi... i-l arătasem ca să-mi bat joc de el, se scuză portarul.

— Cum s-a înscris în registru?

— Căpitanul William Saunders, din armata Statelor Unite.

— Vai de mine! O fi iar vreun escroc şi spion ca Shaw ăla, care se tot dădea drept căpitan.

— Îl şi arată mutra, nu e vorbă. Are un nas cât o trompetă.

— Şi ce lucruri duce cu el?

— O puşcă...

— Aoleu!

— Două revolvere, un cuţit cu lama ascuţită, întors la vârf şi un trombon vechi şi găurit.

— Trombon? Nu cred. Te-ai uitat bine să vezi? E de alamă?

— N-aş putea să spun, zise încurcat portarul. Ştiu că e galben cam ca alama, dar ceva mai închis şi ruginit.

— Mai închis? N-o fi metal de tun?

— Tot ce se poate.

— Te pomeneşti că e vreun fel de armă... vreo maşină infernală... Ai băgat de seamă dacă are trăgaci... vreun resort ori vreo rotiţă ca la ceas?

— Nu.

— Trebuie negreşit să ne încredinţăm.

— Bine, bine, dar cum? Caraghiosul ăsta nu pare să fie omul care să te lase să-ţi vâri nasul în lucrurile lui.

— Cum, aşa de bătăios arată?

— Grozav! Şi rău al dracului.

— Atunci ce e de făcut?

Portarul se căia că fusese atât de neprevăzător şi căuta acum cu orice preţ să-şi îndrepte greşeala.

— Nici aşa cu mâinile-n sân nu putem sta, trebuie să facem ceva, zise el. Eu drept să spun nu m-aş mira să pună la cale vreun atentat.

Fata, care ascultase până atunci la ei fără să se amestece în vorbă, strigă deodată înspăimântată:

— Un atentat? Sfinte Iisuse Hristoase! M-a întrebat unde e palatul prinţului Bismarck...

Hotelierul se îngălbeni.

— Palatul?...

— Da. M-a pus să i-l descriu şi să-i spun pe unde s-o ia ca s-ajungă la el. Zicea că vrea să vorbească neapărat cu prinţul.

— Doamne Dumnezeule, uite atentatul!

— Eu i-am explicat atunci că nu e lesne de pătruns la prinţ, dar ştiţi ce mi-a răspuns? „Ce atâta tevatură."

— Să ştiţi că pune la cale un atentat, asta e sigur... Vrea să-l împuşte pe prinţ... Ce să facem?

— Să dăm numaidecât de veste la poliţie.

— Da, da, mă duc chiar eu, încheie hotelierul.

Prefectura de poliţie era cam depărtişor de hotel. Când ajunse acolo hotelierul, de-abia îşi trăgea sufletul de repede ce mersese.

— Stai, domnule şi te linişteşte, îi zise comisarul, dându-i un scaun.

— Ce să mă... liniştesc, păcatele mele... gâfâi hotelierul. E vorba de... un atentat.

Comisarul sări speriat de pe scaun.

— Un atentat? repetă el.

— Da... şi eu vin... să vi-l... denunţ!

— Aşa? Dar îţi dai dumneata seama de răspunderea pe care ţi-o iei şi primejdia care te aşteaptă când susţii aşa ceva? îl întrebă grav comisarul.

— Iau asupra mea şi răspunderea şi primejdia, tot... răspunse omul, zăpăcit, nedându-şi seama de ce spune.

Comisarul zâmbi de zăpăceala hotelierului.

— Bine, spune. Împotriva cui e îndreptat atentatul?

— Împotriva prinţului Bismarck.

— Ei drace! Zău? Şi cum va fi executat?

— Cu puşcă, revolvere, pumnale şi maşină infernală.

De data asta comisarul deveni serios.

— Cine e atentatorul şi complicii lui?

— Daţi-mi voie să vă pun mai întâi o întrebare: Vă mai aduceţi aminte de căpitanul Shaw, care a fost găsit la mine în hotel de către poliţie, dar care totuşi a reuşit să fugă?

— Da. Zicea că e din armata Statelor Unite.

— Ei bine, am acum un călător care se dă tot drept

căpitan american.

— Asta n-ar fi un motiv să-l găseşti suspect.

— Aşa e, dar vezi că n-a vrut să se legitimeze şi a cerut să se înscrie numai în registrul de pasageri.

— Curios într-adevăr. Cum îl cheamă?

— William Saunders.

— Un nume american sau englez. Când a sosit?

— Acum o jumătate de ceas.

— Cum e îmbrăcat?

— Foarte ciudat, aş putea zice chiar caraghios, ca pentru bal mascat. Pantaloni vechi de piele, pantofi de lac, un frac cu nasturi mari, de metal şi o pălărie cât o umbrelă.

— Hm... Omul pare să fie mai mult un original decât un criminal. Cine plănuieşte o crimă nu se îmbracă aşa ca să atragă privirile, ci tocmai dimpotrivă.

— Dar armele! O puşcă, două revolvere şi un cuţit... Cea mai primejdioasă dintre toate pare să fie o drăcie din metal de tun, în formă de trombon. Cine poate să ştie cu ce explozibil e încărcată?

— Ai văzut-o dumneata?

— Eu nu, ci portarul.

— De ce nu ai căutat să te încredinţezi?

— Ca să nu bage străinul de seamă. Nu vroiam să-i trezesc bănuiala, ca să-l avem mai sigur la mână.

— Şi de unde ştii că plănuia un atentat la viaţa prinţului?

— Fiindcă s-a interesat la chelneriţă, care e o rudă de-a mea, unde se află palatul prinţului.

— Hm... asta ar fi ceva, nu însă destul.

— Ba a mai spus că „la ce atâta tevatură” pentru atâta lucru.

— Când zicea că se va duce la prinţ?

— N-a spus când.

— Unde se află acum străinul?

— În odaia lui, mănâncă.

— Bine. Poate că te înşeli, e însă de datoria mea să văd ce e cu el. Totuşi, nu pot să-mi iau singur răspunderea, de aceea va trebui să întreb pe cineva mai mare ca mine. Dumneata du-te acasă şi vezi să nu plece străinul, peste o jumătate de ceas vin şi eu.

— Să-l ţin cu forţa dacă va fi nevoie?

— Numai în caz excepţional. Inteligenţa dumitale va găsi un mijloc ca să-l facă să stea de bunăvoie.

— O să fac şi eu cum m-oi pricepe, zise măgulit hotelierul şi plecă.

În vremea asta Plisc-de-uliu îşi vedea liniştit de mâncare, nebănuind ce se punea la cale împotriva lui.

— Să-l aştept pe căpitan, ori să nu-l aştept? Se întreba el. Nu e vorbă, Plisc-de-uliu e el în stare să vorbească şi cu un împărat, nu numai cu un prinţ. Negreşit că la astfel de persoane simandicoase nu ţi-e îngăduit să faci giumbuşlucuri ca la alţii. Aşadar, îmi las lucrurile aici la hotel şi mă duc. Dar tare sunt curios să văd ce mutră o să facă prinţul când o vedea pe un caraghios ca mine în audienţă.

Americanul îşi duse bulendrele în camera de dormit, o încuie şi băgă cheia în buzunar.

— Nu e nevoie să ştie şi ăştia de aici ce am eu în desagă, mormăi el. Şi aşa a văzut portarul ce nu trebuia să vadă. Şi chiar dacă au ei un passe-partout, apoi am şi eu cheia mea secretă.

Scoase din buzunar un fel de şurub de siguranţă şi-l învârti în broască, pe urmă coborî tacticos scara. Nu-l văzu nimeni, fiindcă personalul hotelului era tot adunat în bucătărie, unde discuta cu aprindere evenimentul. Îl credeau la masă, căci habar n-aveau de iuţeala cu care putea mânca un vânător de-al preriilor. Putu ieşi deci nesupărat din hotel şi o luă pe drumul indicat de chelneriţă. Nu e vorbă, mai întrebă pe ici pe colo, dar ajunse în cele din urmă la ţintă. Văzu pe portar în uşă.

— Mă rog, aici locuieşte prinţul Bismarck? îl întrebă el.

— Da, răspunse omul zâmbind.

— Sus la etaj?

— Da.

— Master e acasă?

— Master? Cine e ăsta?

— Prinţul, cine vrei să fie?

— Vrei să spui Alteţa Sa, prinţul Bismarck?

— Da, chiar aşa, prinţul Bismarck.

— Da, e acasă.

— Atunci am nimerit-o bine, zise Plisc-de-uliu mulţumit, şi vru să treacă înainte.

— Stai, domnule, unde te duci? strigă portarul apucându-l de braţ.

— Păi unde să mă duc? La el.

— Ai cerut audienţă? Te aşteaptă?

— N-am cerut nimic şi nu ştiu dacă mă aşteaptă ori nu.

— Atunci trebuie să ceri, aşa cum se obişnuieşte.

— Cum se cere?

— Să faci o petiţie în care să spui în ce chestiune vrei să-i vorbeşti. E vorba de o afacere particulară, diplomatică ori cam aşa ceva?

— E „cam aşa ceva”!

— I-ascultă, domnule, dumneata crezi că eu sunt pus aici ca să-ţi baţi dumneata joc de mine? zise supărat portarul. Dacă ai venit pentru „cam aşa ceva”, fă bunătatea de fă „cam aşa ceva” şi vezi-ţi de drum.

Plisc-de-uliu îi zâmbi foarte prietenos.

— Tocmai asta o să şi fac. De altminteri nici nu prea am vreme de pierdut.

Cu aceste cuvinte americanul păşi înainte.

— Stai, n-auzi că nu e voie să intri? se răsti portarul.

— Eu o să-ţi arăt că e, zise foarte calm Plisc-de-uliu. Dădu pe om la o parte şi începu să urce scara.

— Ţi-am mai spus o dată să-ţi vezi de drum, strigă şi mai indignat portarul, oprindu-l în loc.

— D-apoi eu ce fac?

— Ştii ce, domnule, cine dracu' oi fi, dacă nu pleci de bunăvoie, o să pun să te aresteze, m-ai înţeles?

— Nu prea cred, bodogăni americanul şi mai urcă vreo două trepte.

Portarul puse mâna pe el şi s-ar fi iscat o adevărată încăierare, dacă în momentul acela n-ar fi apărut în capul scării un domn înalt, în haine foarte simple, cu o pălărie tare şi un bastonaş în mână. Deşi civil, se cunoştea de la prima vedere că trebuie să fi fost militar. Călca sigur şi mândru, dar privirea ochilor lui albaştri era blândă şi îngăduitoare.

Când îl văzu, portarul dădu drumul adversarului său şi rămase smirnă înaintea lui. Plisc-de-uliu se folosi de prilej şi sări câte două trepte deodată până fu în dreptul bătrânului; îşi scoase pălăria şi zise foarte politicos:

— *Good morning,* domnule. Fii te rog bun şi spune-mi unde îl pot găsi pe prinţul Bismarck.

Bătrânul îl măsură cu privirea, se încruntă niţel, pe urmă zise cam nemulţumit:

— Vrei să vorbeşti cu Alteţa Sa? Cine eşti dumneata?

— Hm... Îmi pare rău dar nu pot să i-o spun decât lui personal.

— Ai cerut audienţă şi eşti aşteptat?

— Nu, *my old master*[5].

— Atunci nu se poate ce vrei dumneata.

— Trebuie, afacerea e foarte importantă.

— Ceva particular?

Bătrânul îl impresionase pe american, altminteri nici n-ar fi catadicsit să-i răspundă, de aceea zise cam stânjenit:

— La drept vorbind, n-ar trebui să-ţi spun, te văd însă după înfăţişare că eşti un gentleman, de aceea o să fiu mai

[5] Bătrâne domn (engleză).

îngăduitor ca de obicei. Nu e vorba de o afacere particulară, atât e tot ce pot să-ţi spun.

— Nu cunoşti pe nimeni care te-ar putea introduce la prinţ?

— Ba da, doar că n-a venit încă şi n-am mai vrut să-l aştept.

— Cine e persoana?

— Nu e o persoană, e un căpitan din escorta regală, îl cheamă Kurt Unger.

Bătrânul tresări.

— Îl cunosc şi eu. Zici că vrea să vină să se prezinte prinţului?

— Da.

— Îl credeam plecat.

— S-a dus mai întâi să-şi ia rămas-bun de la ai săi la moşia unui căpitan, a aflat însă ceva ce trebuie neapărat să-i spună şi prinţului.

— Bine, o să te introduc atunci eu la prinţ, dacă îmi spui cine eşti.

— Îţi spun, dar nu aici, să nu ne audă cerberul ăla de colo.

— Vino după mine, zise bătrânul zâmbind.

Intrară într-o cameră de aşteptare.

— Acum suntem între noi, poţi vorbi, îi zise ei.

— Păi nu vezi că şi aici stă unul lângă uşă ţeapăn, parcă ar fi înghiţit un baston?

Domnul cel bătrân făcu semn servitorului să plece.

— Ei? întrebă bătrânul, cam nerăbdător.

— Sunt vânător de-al preriilor şi căpitan de cavalerie în armata americană, prietene.

— Aşa, aşa... Şi uniforma de pe dumneata e a ofiţerilor americani?

— Dacă iei dumneata bulendrele astea de pe mine drept uniformă, apoi prost te mai pricepi la militărie. Dar nu face nimic, moşule, nici nu e nevoie. Eu sunt, vezi dumneata, un

fel de ţicnit căruia îi place să facă haz pe socoteala oamenilor şi m-am îmbrăcat ca să-i văd pe toţi gură-cască luându-se după mine.

— Curios sport. Dacă vrei să te introduc în palat, trebuie neapărat să ştiu ce ai de vorbit cu prinţul.

— Păi vezi, tocmai asta nu se poate. E ceva confidenţial.

— Atunci n-o să te lase să ajungi până la el. De altminteri trebuie să ştii că prinţul n-are nici o taină pentru mine.

— Zău? Oi fi vreun fel de aghiotant de încredere.

— Aproape, sau cam aşa ceva.

— Bine, hai să-ţi spun. Vin din Mexic.

Chipul bătrânului păru deodată foarte atent.

— Din Mexic? Ai luat cumva parte la luptă?

— Nici vorbă că da, bătrâne. Am fost mai întâi călăuza unui englez care ducea bani şi arme lui Juarez.

— Lord Dryden? Ai călătorit cu el?

— Tot Rio Grande în sus, până am dat de Juarez.

— L-ai văzut deci pe Juarez...

Bătrânul părea să asculte cu mare încordare la cele ce spunea americanul.

— L-am văzut cum te văd şi am şi vorbit cu el.

— Cum stau lucrurile cu Maximilian?

— Prost. Împărăţia lui se clatină, tronul lui se clatină, până şi capul lui se clatină. Cât pentru împărăţia şi tronul lui, eu ca american şi partizan al lui Juarez nu prea mă sinchisesc, dar de capul lui îmi pare rău, săracul! Şi acum, fiindcă ţi-am dezvăluit atâtea secrete, trebuie să-ţi arăt şi hârtiile mele ca să vezi cine sunt.

Scoase din buzunar legitimaţia şi scrisorile de recomandare şi le întinse bătrânului. Acesta îşi aruncă ochii pe ele, pe urmă zise uitându-se lung la american:

— Ciudaţi oameni sunt pe la dumneavoastră...

— Parcă aici nu! îi tăie scurt vorba Plisc-de-uliu.

— Bine. Acum o să te prezint prinţului şi...

În momentul acela se deschise o uşă şi în prag apăru chiar prinţul Bismarck, care, auzind glasuri, ieşise să vadă cine e. La vederea celor doi, prinţul scoase o exclamaţie de adâncă mirare:

— Maiestatea Voastră aici?

— Maiestate! strigă Plisc-de-uliu fâstâcit. *All devils!*[6]

Prinţul se uită uluit la el, dar acela căruia îi spusese maiestate, zise zâmbind americanului:

— Nu te speria, dragul meu.

— De speriat n-am de ce să mă sperii, dar dacă acest master îţi spune maiestate, te pomeneşti că vei fi fiind chiar regele.

— Da, aşa e, sunt regele.

— Uite, domnule! Mare măgar am fost... Nu e vorbă, cine şi-ar fi putut închipui... Văd un bătrânel foarte cumsecade coborând scara, mă întreabă ba de una ba de alta şi când colo e chiar regele în carne şi oase. Măi Plisc-de-uliu, mă, mare dobitoc te-o fi crezând regele!

— Plisc-de-uliu... cine e ăsta? întrebă regele.

— Cine să fie? Iaca eu. În prerii i se zice fiecăruia pe poreclă. Pesemne că mie mi-au dat-o din pricina nasului meu. Dar domnul de colo cine e, Maiestate?

— Prinţul Bismarck, cu care vroiai să vorbeşti.

— Cum, ăsta e? zise americanul cu mirare. Altfel mi-l închipuiam eu.

— Da? Şi cum ţi-l închipuiai dumneata?

— Înalt şi subţire, încruntat la faţă şi... Ei, dar nu face nimic că e mai mărunţel şi dolofan, tot prinţ e la urma urmei. Şi acum, spuneţi-i, vă rog, de ce-am venit.

Zâmbind, regele întinse prinţului hârtiile americanului.

— Bine, vino cu mine, căpitane, zise prinţul, după ce le citi.

Intrară toţi trei în biroul prinţului. Servitorul, care se

---

[6] Pe toţi dracii! (engleză).

întorsese iar în anticameră, auzea discutându-se înăuntru cu mare aprindere.

După ce hotelierul veni într-un suflet de la poliţie, cercetă numaidecât ce e cu muşteriul lui.

— Unde e? întrebă el pe portar.

— Sus în camera lui, stă şi acum la masă.

— Să nu cumva să-l lăsaţi să plece. Trebuie să vină îndată şi poliţia.

— Bine, o să mă aşez eu de pază pe coridor.

— Nu, mă duc eu, ca să fiu mai sigur că nu ne scapă.

Hotelierul urcă scara şi se aşeză pe un scaun aproape de uşa apartamentului americanului. Nu trecu nici un sfert de ceas şi sosi comisarul cu oameni de-ai poliţiei. Se luară măsuri severe de siguranţă. Agenţi secreţi înconjurară hotelul şi nu slăbeau din ochi ferestrele şi uşile. Alte echipe umpluseră curtea şi o trăsură aştepta în colţul străzii, ca să ducă pe arestat la poliţie.

Unul din agenţi însoţi pe comisar sus în hotel, să pună mâna pe „atentator”.

— E tot aici? întrebă comisarul în şoaptă pe hotelier.

— Da, mănâncă.

— În ce cameră locuieşte?

— Numărul unu, uite colo.

Se îndreptară spre uşa arătată de hotelier. Portarul, curios, se apropie şi el.

— Ce faci, omule? îl mustră hotelierul.

— Lasă că aşa de primejdios n-o fi...

— Ce te pricepi tu! Habar n-ai de grozăvia unei maşini infernale, mai ales când e ca un trombon.

— Ziceai parcă, se adresă comisarul hotelierului, că atentatorul a vorbit cu chelneriţa. Părerea mea ar fi să intre mai întâi ea la el.

— Vai de mine! Dar dacă o împuşcă?

— Ei aş! Mai degrabă ne-ar împuşca pe noi când s-ar

pomeni că dăm buzna peste el. Cu fata n-are nimic. Să se ducă mai întâi ea înăuntru şi să vină pe urmă să ne spună ce face.

Chemară chelneriţa şi-i spuseră ce are de făcut.

Fata bătu de câteva ori în uşă, dar nu-i răspunse nimeni. Intră în salon. Când ieşi din cameră părea foarte îngrijorată.

— Ei, ce face? întrebă comisarul.

— Nu ştiu. Nu e nici în anticameră şi nici în salon. Probabil că e în dormitor, dar s-a încuiat înăuntru.

— Poate că doarme. Ai bătut la uşă?

— Da, degeaba însă, că nu mi-a răspuns.

— Pesemne că e obosit şi doarme adânc, aşa că nu te-a auzit.

— Ce să nu m-audă, că am bătut de s-ar fi trezit şi morţii!

— Unde îi e bagajul?

— L-a luat cu el în dormitor.

— Poate că pune la punct aparatul şi se preface înadins că doarme. Ia hai cu mine, fetiţo, să vorbeşti dumneata cu el dacă o răspunde.

Intrară toţi în vârful picioarelor în salon. Pe masă erau încă farfuriile goale şi tacâmul.

— Bate în uşă! şopti comisarul fetei.

Degeaba, nu se auzi nici o mişcare dincolo.

Bătu mai tare. Acelaşi rezultat.

— Stai să-ncerc eu, zise comisarul şi începu să izbească cu pumnii în uşă.

Nici un răspuns.

— În numele legii, deschide! zbieră comisarul.

Nimic.

— Trebuie să deschidem cu forţa. Daţi încoace burghiul.

Comisarul se aplecă şi vru să se uite pe gaura cheii.

— Fir-ar... strigă el înfuriat. E încuiat pe dinafară şi are gaura astupată.

— Atunci nu e înăuntru.

— Aşa se pare.

Examinară toţi broasca şi văzură că era încuiată cu o cheie secretă, cu neputinţă de deschis.

— A fugit! strigă comisarul. Dar asta n-ar fi încă nimic. Ţi-a spus că vrea să se ducă la prinţ? o întrebă el pe fată.

— Da.

— Aşadar s-a furişat pe nesimţite din hotel şi primejdia e şi mai mare. Urmaţi-mă, domnilor, trebuie să ne ducem imediat la palat. Casa rămâne deocamdată sub supraveghere.

Comisarul şi câţiva agenţi se urcară în trăsură şi caii porniră în goană. De-abia plecaseră ei şi o altă trăsură se opri în faţa hotelului. Un tânăr ofiţer coborî din ea. Era Kurt Unger, care habar n-avea de ce se întâmplase şi nici ce însemnau oamenii aceia mulţi care se plimbau de colo până colo în jurul hotelului şi care nu erau altceva decât agenţi secreţi, puşi de comisar să supravegheze casa.

Tânărul intră în restaurant şi ceru o bere.

Chelneriţa îl recunoscu numaidecât. Păru foarte mirată la vederea lui.

— Aşadar e adevărat că trebuia să sosiţi, domnule căpitan? îl întrebă ea.

— După cum vezi. Ţi-a spus cineva că o să vin?

— Da.

— Cine?

— Un străin pe care îl caută acum poliţia ca să-l aresteze.

— Să-l aresteze? Pentru ce?

— Fiindcă a pus la cale un atentat cu o maşină infernală.

— Ce tot spui? strigă înspăimântat Kurt, care nu bănuia nici pe departe că era vorba de Plisc-de-uliu.

— Toată casa e înconjurată de agenţi secreţi şi poliţia e pe urmele atentatorului, care s-a dus să-l asasineze pe prinţ.

— Ce grozăvie! Şi cine e individul?

— Căpitanul acela american care zicea că vă aşteaptă pe

dumneavoastră fiindcă v-aţi dat întâlnire aici la noi.

— Avea individul ceva deosebit în înfăţişarea lui?

— Da, un nas lung cât toate zilele.

— Şi zici că e căutat de poliţie?

— Da. Hotelierul s-a dus să-l denunţe fiindcă individul vrea să-l omoare pe prinţ. Are o grămadă de arme la el şi o maşină infernală.

— Prostii! Crezi că s-a dus singur la prinţ?

— Da.

— Atunci nu e nici un moment de pierdut, trebuie să mă duc după el, zise Kurt, alergă în stradă, sări într-o trăsură şi porni în goana cailor.

În vremea asta Plisc-de-uliu sfârşise convorbirea cu cele două personaje, primind ordinul ca îndată ce va sosi Kurt să fie trimis la prinţ, iar el s-aştepte ordinele lor.

Porni agale pe străzi, mulţumit că-şi îndeplinise misiunea. Se întoarse pe alt drum la hotel, căci cu spiritul lui de orientare i-ar fi fost cu neputinţă să se rătăcească. Intră tacticos în restaurant, urmat de agenţii secreţi, pe care îi luă drept muşterii ca şi el. Se aşeză la o masă şi ceru ceva de băut. Unul din agenţi se apropie de el.

— Îmi daţi voie? Mi se pare că am avut plăcerea să ne cunoaştem... zise agentul cu amabilitate.

— Du-te dracului! mormăi americanul necăjit.

— Nici nu mă gândesc! Şi dacă e vorba să se ducă vreunul din noi la dracu', apoi acela o să fii dumneata nu eu.

Plisc-de-uliu îl măsură cu privirea.

— I-ascultă, domnule, vrei să-mi cauţi pricină?

— Mai ştii! râse poliţistul. Cunoşti dumneata ce e asta? zise el apoi, scoţând o piesă de metal din buzunar şi punându-o sub nasul americanului.

— Să te ia dracul cu gologanul tău cu tot, strigă acesta indignat. Să nu mai îndrăzneşti să te apropii că te pocnesc o dată cu el în cap să mă ţii minte, ai înţeles?

— A, nu ştii ce e? E insigna mea de agent secret al poliţiei, pricepi?

Plisc-de-uliu deveni atent. Privi în juru-i şi bănui că toţi aceia pe care el îi luase drept muşterii, nu erau altceva decât oameni de-ai poliţiei îmbrăcaţi civil.

— Aşa... eşti poliţist. Foarte bine. Şi de ce mi-o spui tocmai mie?

— Fiindcă am o deosebită predilecţie pentru dumneata. Te somez să-mi răspunzi la toate întrebările pe care ţi le voi pune acum, dar să nu încerci să mă minţi, că n-o să fie bine de dumneata.

— Curioşi oameni mai sunteţi şi voi nemţii, zise cu nepăsare americanul. Aveţi ce aveţi cu arestatul.

— Zău? Aşa crezi dumneata?

— Nu cred ci e adevărat. De ieri dimineaţă încoace am fost arestat de două ori până acum.

— Aha, ai fost arestat de două ori şi ai reuşit să scapi cu fuga?

— După cum vezi.

— Lasă că acum n-o să mai scapi, fii pe pace.

— Eu cred că da.

— O să am eu grijă să nu se mai întâmple aşa ceva. Fii bun te rog şi întinde mâinile.

Zicând acestea, poliţistul scoase din buzunar o pereche de cătuşe în vreme ce ceilalţi agenţi se apropiaseră încet-încet de masă. Americanul îşi cam ieşi din pepeni.

— Ce, vrei să-mi pui cătuşe? strigă el indignat. Să vedem noi dacă îndrăzneşte cineva să se atingă de mine! Ce v-am făcut eu, potăilor, de mă înconjuraţi ca haita, sălbăticiunilor?

— Nouă nimic, dar ştii dumneata foarte bine ce-ai făcut până acum şi ce puneai la cale să mai faci. Te cheamă William Saunders?

— De când m-a făcut mama.

— Eşti căpitan în armata Statelor Unite?

— Da.

— Unde ai fost de când ai plecat de la hotel?

— La plimbare.

— Prin ce parte?

— Sunt străin şi nu cunosc străzile oraşului.

— Nu cumva te-ai dus să vezi palatul prinţului Bismarck?

— Tot ce se poate.

— Eşti un criminal învechit în rele. Altul s-ar fi schimbat la fată când ar fi văzut că a fost descoperit, i s-ar fi tăiat picioarele de la genunchi...

— Pune să ţi le taie pe ale dumitale.

— O să-ţi treacă pofta de glume numaidecât. Tăgăduieşti că porţi, arme la dumneata şi totuşi ai o puşcă, revolvere, pumnale şi o maşină infernală sau aşa ceva. Ei, ce zici?

— Maşină infernală? zise americanul privindu-l încremenit.

— Da, din alamă sau alt metal asemănător.

Acum înţelese Plisc-de-uliu despre ce era vorba. Îi venea să pufnească în râs, dar se stăpâni.

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise el foarte serios.

— Degeaba te prefaci, ştim noi ce ştim. De ce ai încuiat camera de dormit?

— Nu cumva mă poţi opri s-o fac?

— Nu, te vom sili s-o descui ca să facem şi noi cunoştinţă cu bagajul dumitale.

— Sunt în puterea voastră şi trebuie să mă supun. Vă spun însă dinainte că nu ştie oricine să umble cu armele mele.

— Fii fără grijă, vom fi prudenţi. Dă încoace mâinile!

Cuvintele acestea fură spuse pe un ton care nu admitea împotrivire. Americanul lăsă să i se pună cătuşele şi porniră cu toţii spre apartamentul numărul unu.

— Pentru ce ai încuiat uşa? îl întrebă poliţistul când fură în faţa uşii dormitorului.

— Fiindcă n-am vrut să-şi vâre oricine nasul în lucrurile

mele. Ce, adică, dumneata n-ai fi făcut la fel?

— Bine, bine, nu te-ai mulţumit însă să încui uşa, dar ai astupat nu ştiu cu ce gaura cheii. Sunt deci tainele pe care le ascunzi atât de primejdioase?

— N-ai decât să te convingi!

— Atunci descuie uşa! Ce-ai băgat în broască?

— Un şurub cu resort.

— Scoate-l afară.

Plisc-de-uliu băgă mâna în buzunar aşa legat cum era şi scoase un cârlig subţirel, apăsă pe resort şi-l trase afară.

— Aşa. Acum vârâţi careva mâna în buzunarul hainei şi luaţi cheia.

Descuiară uşa. Dar poliţistul se dădu speriat înapoi.

— Staţi pe loc! strigă el. E de aşteptat să se afle în cameră maşini infernale şi explozibile care ar putea să se descarce într-o clipă şi să ucidă pe cel care ar intra. Să treacă întâi arestatul.

Plisc-de-uliu fu împins cu băgare de seamă înăuntru, pe urmă intrară şi ceilalţi după el.

Poliţistul îşi roti ochii în jurul lui. Privirea i se opri deodată la puşcă. O luă cu teamă în mână.

— Ce armă e asta?

— O puşcă sistem special.

— E încărcată?

— Nu.

— Bine, omule, asta seamănă mai degrabă a măciucă decât a puşcă. Nu pricep cum poţi trage cu o astfel de rablă.

— Dumneata nu, dar eu da.

— Dar pumnalul ăsta ce e?

— Nu e pumnal, ci un cuţit numit Bowie.

— Bowie! Ai înjunghiat până acum mulţi oameni cu el?

— Da.

— Ce grozăvie! Dar revolverele astea? Ai ucis şi cu ele?

— Cum să nu! Marfă excelentă, venită direct din fabricile

lyoneze şi nimereşte pasărea din zbor. De altminteri cred că nu m-aţi arestat ca să vă ţin un curs de tragere sau despre întrebuinţarea armelor, nu e aşa?

— Ai răbdare că acum vine ce e mai important. Dar ia spune, ce e aceea care se vede colo sub desagă?

— Maşina infernală.

— Aha! Aşadar nu tăgăduieşti? E încărcată?

— Se-nţelege! Gata să plesnească.

— Să plesnească? Fiţi cu băgare de seamă, domnilor. Ţineţi-l bine pe individ, ca să nu se apropie. Arestat, te somez să spui cu ce e încărcată?

— Cu aer.

— În orice caz cu gaze. Se poate atinge cineva de ea fără să explodeze?

— Da, zise foarte serios Plisc-de-uliu, nu există nici o primejdie.

— Putem deci da la o parte hainele şi rufăria de deasupra?

— Fără cea mai mică teamă.

— Şi cum se descarcă grozăvia asta?

— Foarte simplu: sufli în ea.

— Bine, o să încerc eu, domnilor, cu primejdia de-a cădea fulgerat la pământ, victimă a datoriei, zise cu emfază poliţistul.

Apucă cu vârful degetelor cămaşa, pantalonii şi o pereche de ciorapi care acopereau instrumentul şi le dădu binişor la o parte; „grozăvia” rămăsese acum liberă în văzul tuturor.

Cu precauţia cu care ar fi pus mâna pe o bombă cu fitilul aprins, ridică în sus trombonul.

— Uşoară ca o trompetă obişnuită, murmură el. E însă ştiut că gazul explozibil e mai uşor şi decât aerul, adăugă poliţistul cu importanţa unui savant.

Ridică în sus trombonul şi începu să-l examineze cu băgare de seamă. Deodată instrumentul se desfăcu în două şi partea cea mai grea căzu cu zgomot la pământ. Bietul om

crezu că i-a sosit ceasul din urmă. Era sigur că maşina infernală va exploda şi-l va face praf. Scoase un ţipăt de groază.

Plisc-de-uliu nu se mai putu stăpâni. Izbucni într-un râs atât de formidabil, încât se cutremurară pereţii. Şi râsul lui fu atât de molipsitor, încât toţi începură să râdă cu hohote când văzură că grozava maşină infernală nu era altceva decât un trombon vechi şi ruginit.

Poliţistul rămase câteva momente cu ochii holbaţi la ei, pe urmă aruncă jos cu ciudă şi jumătatea cealaltă a trombonului şi se răsti la american:

— Ce, domnule, îţi baţi joc de mine?

— Ce alta... vrei să fac? hohoti Plisc-de-uliu.

— Îţi interzic, auzi? N-ai mărturisit singur că ai arme la dumneata?

— Păi, am!

— Şi o maşină infernală?

— Ia suflă niţel în ea şi o să vezi ce zgomot infernal face.

— Ziceai că e încărcată.

— Cu aer. Am zis eu altfel?

— Şi că poate să explodeze.

— Da, explodează aerul prin găuri.

— I-ascultă, domnule, ce crezi dumneata că eu sunt bătaia dumitale de joc? Gluma asta o să-ţi iasă pe nas, lasă că o să vezi dumneata... Şi chiar dacă nu e vorba de o maşină infernală, am destule motive ca să te arestez. Mai întâi: port de armă. Ai permis?

— Da.

— Dă-l încoace.

— Ia-ţi-l singur. Vezi că din bunătatea dumitale îmi sunt mâinile legate.

Poliţistul vârî mâna în buzunarul arătat de american, scoase, o hârtie, o despături şi după ce o citi o arătă şi camarazilor săi.

— Hârtia e valabilă, dar n-ajunge, după cum o să te convingi îndată. Ai spus chelneriţei că vrei să te duci la prinţ?

— Da.

— Şi că n-o să faci multă „tevatură” cu el.

— Nu, am zis numai că n-o să fac multă tevatură, dacă nu m-or lăsa să intru la el.

— Aş, mofturi!

— Întreab-o.

Chelneriţa confirmă cele spuse de american. Bietul poliţist vedea că-i alunecă arestatul printre degete, dar nu se dădu bătut.

— Astea sunt pretexte, domnule. Ia du-te dumneata acum la prinţ, să vedem, o să te primească?

— În orice caz mai repede decât pe cineva care nu ştie să deosebească un trombon de o maşină infernală... râse americanul. De altminteri, n-am la ce să mă mai duc, fiindcă am şi fost.

— Când? întrebă poliţistul cu ironie.

— Mai adineauri. Chiar de acolo veneam.

— Şi te-au lăsat să intri?

— Mai mult încă, Maiestatea Sa regele a binevoit să mă introducă chiar El la prinţ.

— Ăsta e nebun de legat!

— Ba nu e nebun defel, spune adevărul! se auzi deodată un glas dinspre uşă.

Toţi întoarseră capul şi-l văzură în prag pe Kurt Unger şi pe poliţistul care alergase la palat, să împiedice presupusul atentat.

— Scoateţi-i imediat cătuşele! porunci poliţistul, Apoi întorcându-se spre Plisc-de-uliu urmă: Domnule, vi s-a făcut o mare nedreptate. Vina e a hotelierului care a venit să vă denunţe. Rămâne la bunul plac al dumneavoastră, dacă vreţi să cereţi pedepsirea lui sau nu. Eu însă am ordin de sus să vă cer mii de scuze şi să vă dau orice satisfacţie doriţi. Vă ascult!

Plisc-de-uliu se uită în jurul lui; pe buze îi flutura un zâmbet şăgalnic, apoi zise:

— Foarte bine. Cer o satisfacţie. Domnul acesta care a luat trombonul meu drept o maşină infernală să şi-l păstreze ca amintire a zilei în care aproape că a salvat viaţa prinţului.

Toţi râseră, până şi bietul poliţist le ţinu isonul.

— Altceva nu mai doriţi?

— Nu, mă declar mulţumit, aş vrea însă să fiu lăsat în pace.

Când rămase singur cu Unger, acesta îl privi mai de aproape apoi izbucni într-un râs cu hohote.

— Dar bine, omule, eşti un adevărat măscărici!

— Ce să-i faci! Dacă aşa mi-e firea.

— Ai făcut o grămadă de comedii pe drum. La Mainz ai fost arestat...

— Aşa e.

— Pe urmă te-au dat jos din tren...

— ... ca să mă lăfăiesc într-unul special.

— Şi hazul e că te-ai răzbunat admirabil, punând să aresteze pe colonel şi pe locotenent.

— De unde ştii?

— Am auzit vorbindu-se în tren şi din descrierea persoanei am înţeles că nu poate fi vorba decât de dumneata. De altfel, cei doi ofiţeri sunt duşmanii mei de moarte. Îmi purtau gând rău. M-am răzbunat şi eu în felul meu, dându-mă jos din tren şi stabilindu-le identitatea, ca să fie lăsaţi liberi. Vroiau să mă provoace la duel; le-am declarat însă că, lăsându-se pălmuiţi de un muzicant ambulant, sunt descalificaţi şi nu pot cere reparaţia pe calea armelor. Aşa am putut scăpa de ei.

— Bine, bine, dar acum ce facem?

— Pornim chiar astăzi spre Mexic. După relatările dumitale despre Juarez şi situaţia lui Maximilian acolo, mi s-au dat noi instrucţiuni şi mi s-a poruncit să plec fără zăbavă. Deocamdată însă să mergem să mâncăm, fiindcă sunt mort

de foame.

Sfârşitul volumului 4

4

karl may

OPERE

DE PE TRON LA EȘAFOD

Capodoperă a romanului de aventuri, tradusă pe toate meridianele lumii în milioane de exemplare, apare într-o versiune românească, pentru prima oară în volum. Dragoste și ură, răpiri și travestiuri, urmăriri și execuții, trădare și răzbunare, situații tensionate și caractere romantice, încleștate într-un conflict dramatic pe viață și pe moarte, în noul serial de excepție.

Achiziționați din vreme „Opere", vol. 5:

MOARTEA ÎMPĂRATULUI

cu următorul sumar:

De la Barcelona la Veracruz * Deghizarea * Sicriul gol * O aventură înfiorătoare * O farsă reușită * În mănăstirea della Barbara * O piedică neprevăzută * Pirnero își atinge ținta * În căutarea dispăruților * Evadați din temniță * În Zacatecas * O hotărâre fatală * Un atac neizbutit * La „Izvorul Diavolului" * Asediul orașului Queretaro * Osândit * Ziua de 19 iunie * Ecouri.

Vol. 4 - Lei 2500